ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Reynolds_Alastair-Odhaleny_vesmir_06-Archa_2.pdb

PDB Name: Reynolds OV6 Archa 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Archa - kniha druhá
Odhalený vesmír 6

© Alastair Reynolds, 2002
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2005
Cover © Jan Patrik Krásný, 2005
© TRITON 2005

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-622-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS

ARCHA

kniha druhá

TRITON

Kapitola dvacátá první

Jakmile se v pořádku dostali z atmosféry Rochu a červenohnědý karneol zmizel z dosahu dálkového radaru, Kuriová si dodala odvahy a popadla černou krychli, jednu z těch, které zůstaly v kabině, když se hlavní seskupení strojů Zmarů rozpadlo. Kostka byla neuvěřitelně studená, a když ji pustila, zůstaly na protilehlých stěnách flíčky kůže jako růžové otisky. Stržené špičky dvou prstů měla zarudlé. Předpokládala, že pokožka zůstane k hladkým stěnám přilepená, ale po několika vteřinách z nich odpadla, průsvitné jemné vločky vypadaly jako blanitá hmyzí křidélka. Mrazivá krychle byla opět dokonale černá, neposkvrněná. Náhle se začala zmenšovat, scvrkala se tak zvláštně, že to Kuriové připadalo, jako by se vzdalovala do neuvěřitelné dálky. Všechny kostky v kabině se smršťovaly, každou vteřinu se zmenšily o polovinu.
Za minutu z nich zbyl jen tmavošedý prášek. Ke všemu ucítila, jak se jí sbírá stejný popel v koutcích očí jako ospalky, a uvědomila si, že před příletem rotující koule jí kostky stačily proniknout do hlavy.
"Tak jste dostal svůj důkaz," řekla Trnovi. "Stálo to za to, jen abyste si prosadil svou?"
"Musel jsem mít jistotu. Přece jsem nemohl tušit, co se stane."
Kuriová si mnula zmrtvělé ruce. Cítila se mnohem lépe, když ji už nesvíraly bezpečnostní pásy, kterými ji Trn připoutal. Omluvil se jí, ale neznělo to zrovna přesvědčivě. Musela připustit, že bez tak drsného nátlaku by mu nikdy nepřiznala barvu.
"Mimochodem, co se vlastně stalo?" zeptal se Trn.
"Nevím. No, alespoň ne všechno. Vyprovokovali jsme reakci a bezpochyby nás čekala smrt, nebo by nás přinejmenším kostky vstřebaly."
"Já vím. Měl jsem stejný pocit."

Hleděli na sebe, uvědomovali si, že propojení do sítě Zmarů pro sběr informací jim umožnilo takové sblížení, jaké ani jeden z nich nečekal. Sdíleli spolu v podstatě jen strach, Trn si však ověřil, že se Kuriová bojí stejně jako on a že útok strojů nepřichystala kvůli němu. Ale bylo tam i něco víc než jen hrůza, nebo ne? Také obava o bezpečí toho druhého. A když se k nim nakonec připojila třetí mysl, objevilo se cosi velmi blízkého lítosti.
"Trne…, cítil jste ještě jinou mysl?" zeptala se.
"Cosi jsem cítil. Nebyla jste to vy ani stroje."
"Vím, kdo to byl," řekla, neboť si uvědomovala, že na lži a výmluvy je pozdě a musí Trnovi vyjevit tolik pravdy, kolik unese. "Domnívám se, že jsem ho poznala. Ta mysl patřila Sylvestovi."
"Danu Sylvestovi?" zeptal se opatrně.
"Znala jsem ho. Nijak dobře a nijak dlouho, ale dost na to, abych ho kdykoli poznala. Vím totiž, co se s ním stalo."
"Raději začněte od začátku, Anno."
Vymnula si tmavošedý prach z očí, doufala, že stroje jsou opravdu neaktivní, ne pouze v latentním stavu. Trn měl pravdu. Vynucené přiznání bylo první prasklinou v jinak dokonalé fasádě. Jenže ta trhlina se již nedala spravit. Rozšiřovala se, brzy by se objevily další pukliny. Nemohla dělat nic jiného, než omezit rozsah škod.
"Všechny zkazky o triumvirovi jsou lež. Voljovová není šílená ukrutnice, jak si obyvatelé Obrody myslí. Vláda ji záměrně vykreslila v takové podobě. Potřebovala démona, na něhož by nasměrovala veškerou nenávist. Kdyby lidem nepodstrčila zlotřilou Voljovovou, zaměřili by svůj vztek a nespokojenost proti vládě, což ovšem nemínila dopustit."
"Triumvir vyvraždila celou osadu!"
"Ale kdeže…" Náhle na ni padla únava. "Kdepak. Nic takového neudělala. Jenom chtěla, aby to tak vypadalo, chápete? Ve skutečnosti nikdo o život nepřišel."
"A vy to všechno víte naprosto jistě, že?"
"Byla jsem u toho."
Trup kobry zaskřípal a opět se přetvaroval. Zakrátko opustí magnetické pole obří planety. Kladení trubic i výstavba mohutného orbitálního prstence pokračovaly nezmenšeným tempem. Nic z toho, co Kuriová a Trn právě v atmosféře Rochu prožili, nijak neovlivnilo gigantický plán Zmarů.
"Povězte mi o tom, Anno - je to vaše skutečné jméno, nebo jen další vrstva lží, kterou musím oškrábat?"
"Opravdu se jmenuju Anna. Ale Vuilleumierovou jsem používala jako krycí jméno. Patřilo nějakým kolonistům. Potřebovala jsem seriózní minulost, abych mohla proniknout do vládních struktur. Mé pravé příjmení je Kuriová. Byla jsem členem posádky Nostalgie nekonečna. Přiletěli jsme pro Sylvesta."
Trn si založil ruce. "Nu, konečně se někam dostáváme."
"Triumvirát žádal o jeho vydání, nic víc. Nechoval zášť vůči kolonii. Dezinformace o zničení osady měla vyvolat dojem, že jsme doopravdy připraveni dosáhnout svého silou. Jenomže Sylveste nás převezl. Toužil prozkoumat neutronovou hvězdu a těleso, které kolem ní obíhá, tedy dvojici Hádes-Kerberos. Přinutil Ultry, aby tam odletěli."
"A dál? Co se stalo potom? Proč jste se vy dvě vrátily na Obrodu, když jste měly celý světlohonec samy pro sebe?"
"Na lodi nastaly menší problémy jak jste uhodl. Vlastně zatraceně vážné problémy."
"Vzpoura?"
Kuriová se kousla do rtu a přikývla. "My tři - Ilja, Sylvestova manželka Pascale a já - jsme se vzepřely. Nechtěly jsme, aby Sylveste zkoumal Hádes a Kerberos."
"Pascale? Myslíte Pascale Girardieauovou?"
Kuriová si připomněla, že Sylvestova žena byla dcerou významného cuvierského politika, který se chopil moci po svržení Sylvesta, když upadl v nemilost pro své představy o budoucnosti kolonie.
"Neznala jsem ji zas tak dobře. Je mrtvá. Vlastně svým způsobem."
"Jakým způsobem?"
"Těžko se to vysvětluje, Trne. Musíte to prostě přijmout tak, jak to říkám, jasné? I když vám to bude připadat nepravděpodobné nebo rovnou šílené. Na druhou stranu, možná budete mnohem přístupnější po tom, co se právě odehrálo."
Poklepal si prstem na rty. "Tak do toho."
"Sylveste a jeho žena vstoupili do Hádu."
"Jistě myslíte to druhé těleso - Kerberos, ne?"
"Ne, myslím Hádes," zdůraznila. "Vstoupili do Hádu. Jenže se ukázalo, že je něco víc než neutronová hvězda. Vlastně neutronová hvězda vůbec není, spíš obrovitý počítač, který tady zanechali vesmířané."
Trn pokrčil rameny. "Jak jste poznamenala, není to první podivnost, která mě dneska potkala. A dál? Co se stalo dál?"
"Sylveste a Pascale existují v tom počítači jako programy. Něco jako alfa-simulace." Zvedla prst, předvídala námitku. "Vím to, protože jsem se tam taky dostala a setkala se s nimi poté, co byli uloženi do operační paměti Hádu. Vlastně tam je pravděpodobně i moje kopie. Ale já - tohle moje já - jsem s nimi nezůstala. Vrátila jsem se do skutečného vesmíru. Od té doby jsem tam nebyla. Abych řekla pravdu, ani se tam nechystám. Do Hádu neexistuje snadná cesta, pokud vám ovšem nepřipadá roztrhání gravitačními silami neodolatelně zábavné."
"Domníváte se, že mysl, s níž jsme se setkali, patřila Sylvestovi?"
"Jistě to nevím." Povzdechla si. "Sylveste byl v Hádu ze subjektivního pohledu celá staletí - možná celé eony. To, co se odehrálo před šedesáti lety, musí pro něho být jen mlhavá vzdálená vzpomínka ze samotného úsvitu historie. Měl čas vyvinout se v něco, s čím si neporadí ani naše nejbujnější fantazie. A taky je nesmrtelný, protože uvnitř Hádu nic neumírá. Naprosto netuším, jak by teď jednal, jestli bychom jeho mysl vůbec dokázali poznat. Ale zatraceně mi připomínala Sylvesta. Možná byl schopen projevit se takový, jaký býval, abych si uvědomila, že to byl on, kdo nás zachránil."

"Zajímáme ho?"
"Doposud nic takového nedal najevo. Jenže na druhé straně se ve vnějším vesmíru nedělo nic zvláštního od té doby, co byl do Hádu zapsán. Teď sem náhle dorazili Zmarové a začali to tady rozebírat na kusy. Nějaké informace se musí do Hádu pořád dostávat, i kdyby jen mimořádné události. Ale uvažujte, Trne. Na Rochu se chystá pořádné svinstvo. Mohlo by postihnout i Sylvesta. Nemůžeme to vědět, ale nemůžeme ani s jistotou tvrdit, že to tak není."
"Takže co to vlastně bylo zač?"
"Nejspíš posel. Kousíček Hádu vyslaný sbírat informace. A Sylveste s ním odeslal svou kopii. Posel se dozvěděl co mohl, proletěl kolem strojů, sledoval nás a potom zamířil zpátky do Hádu. Předpokládám, že až se tam vrátí, splyne zase s maticí. Možná ani nebyl zcela oddělený - za koulí se mohlo až na okraj soustavy táhnout vlákno z nukleární látky, tenké jako kvark, a nikdy bychom to nezjistili."
"Vraťme se o ždibec zpátky. Co se stalo, když jste opustila Hádes? Voljovová tam byla s vámi?"
"Ne. Ilja není zapsána do matice, ale přežila i bez toho. Zase jsme se setkaly na Nostalgii nekonečna, která kroužila kolem Hádu. Logicky jsme se tehdy chtěly dostat od soustavy Delty Pavonis co nejdál, jenže to nešlo. Loď byla - no, vlastně ani ne tak poškozená, jako spíš proměněná. Dostala něco jako psychotický záchvat, už nechtěla mít nic společného s vnějším vesmírem. Doletěla jenom do středu soustavy, astronomickou jednotku od Obrody."
"Hm." Trn si podepřel bradu pěstí. "To už je mnohem lepší, opravdu. Je to sice podivné, ale věřím, že mluvíte pravdu. A pokud lžete, přinejmenším jste si konečně vymyslela něco, co dává smysl."
"Dává to smysl, však uvidíte."
***
Dopověděla mu i konec příběhu. Trn trpělivě naslouchal, tu a tam přikývl občas požádal, aby mu vysvětlila některé podrobnosti. Trvala na tom, že vše, co mu řekly o Zmarech, je čistá pravda, pokud to jsou samy schopny posoudit, a že hrozba je opravdu vážná.
"V tomhle bodě jste mě dostatečně přesvědčila," prohlásil Trn.
"Musel je sem přitáhnout Sylveste, pokud už v té době nebyli na cestě. Možná proto cítí povinnost nás chránit nebo se alespoň zběžně zajímat, co se děje v okolním kosmu. Domnívám se, že umělé těleso obíhající Hádes je past. Sylveste věděl, že se pouští do riskantní akce, ale bylo mu to jedno.
Kuriová se zamračila, náhle v ní vzkypěl vztek. "Zatracený arogantní vědátor! Měla jsem ho zabít. Vždyť proto jsem se vlastně na Nostalgii vůbec nalodila."
"Další zajímavý detail." Spokojeně přikývl. "Kdo vás poslal?"
"Jistá osoba z Kaldery. Říkala si Mademoiselle. Znala Sylvesta dlouhá léta. Věděla, co má za lubem, a považovala za nezbytné ho zastavit. To byl můj úkol. Problém byl v tom, že jsem to zvorala."
"Nevypadáte jako člověk, který je schopen chladnokrevné vraždy."
"Neznáte mě. Trne. Vůbec mě neznáte."
"Prozatím možná ne." Dlouho na ni zpříma hleděl, dokud váhavě neodvrátila pohled.
Trn ji přitahoval a imponovalo jí, že svému poslání skutečně věří. Byl silný a statečný - přesvědčila se o tom v Úřadu vyšetřování. A musela přiznat, přestože jen neochotně, že plánovala jejich setkání s postranními úmysly, dumala, jak by se mohla situace vyvinout, už od chvíle, kdy trvala na tom, aby vstoupil na palubu Nostalgie. Nemohla však uniknout bolestnému faktu, který stále ovlivňoval její život, dokonce i po všem, co se stalo. Byla vdaná.
Trn přikývl. "Pořád máme dost času."
"Trne…"
"Mluvte, Anno. Mluvte," řekl velmi tiše. "Chci slyšet všechno."
***
Později, když se od Rochu vzdálili dobrou světelnou minutu, řídicí pult oznámil příjem vysílání úzkým svazkem paprsků z Nostalgie nekonečna. Ilja musela sledovat člun dálkovým lokátorem a čekat, až bude mezi kobrou a stroji Zmarů dost velké úhlové rozlišení. I přes všechny monitorovací automaty, které měla v soustavě, si dávala velký pozor, aby neprozradila svou polohu.
"Koukám, že se už vracíte." Každé slovo Voljovové podbarvovala silná nelibost. "Taky mi neuniklo, že jste se dostali mnohem blíž k jádru dění, než jsme se dohodli. To není dobré. To vůbec není dobré."
"Nevypadá příliš nadšeně," zašeptal Trn.
"Zatraceně jste riskovali. Jenom doufám, že jste zjistili něco, co za to stálo. Trvám na tom, abyste se co nejrychleji vrátili na světlohonec. Nesmíme zdržovat Trna od naléhavé práce na Obrodě… ani vyšetřovatelku od povinností v Cuvieru. Mám na tohle téma ještě pár poznámek, jen co přiletíte." Odmlčela se, než dodala: "Irina, konec."
"Netuší, že to vím," řekl Trn.
"Raději jí to povím."
"To mi nepřipadá příliš moudré, Anno."
Pohlédla na něj. "Opravdu?"
"Alespoň prozatím. Nevíme, jak by to přijala. Nebylo by lepší, kdybychom se chovali, jako bych si pořád ještě myslel… a tak dál." Zakroužil ukazováčkem. "Souhlasíte?"
"Kdysi jsem jí něco zatajila. Ukázalo se to jako vážná chyba."
"Tentokrát máte na své straně mě. Můžeme jí to opatrně prozradit, až se živi a zdrávi dostaneme na palubu."
"Doufejme, že se nemýlíte."
Trn žertovně přimhouřil oči. "Nakonec to dobře dopadne, slibuju. Stačí, když mi budete věřit. To přece není tak těžké, viďte. O totéž jste ostatně žádala i vy mě."
"Problém je v tom, že my vám lhaly."

Dotkl se její paže, což se mohlo zdát náhodné, kdyby dotek rafinovaně neprodloužil na několik vteřin. "Prostě to hodíme za hlavu, co říkáte?"
Chtěla mu ruku setřást, jenže ji zlehka stiskl a na okamžik tak zůstali bez pohnutí. Kuriová slyšela vlastní dech. Hleděla na Trna, velmi dobře si uvědomovala, co chce, a cítila, že on chce totéž.
"Nemůžu to udělat, Trne."
"Proč ne?" pronesl, jako by žádný její důvod nemohl být dostatečně pádný.
"Protože…" Odstrčila jeho ruku. "Protože jsem, co jsem. Protože jsem dala slib."
"Komu?" zeptal se.
"Manželovi."
"Promiňte. Ani na okamžik mě nenapadlo, že byste mohla být vdaná." Opřel se zpátky do křesla, jako by se od ní chtěl co nejvíc vzdálit. "Nemínil jsem vás urazit. Jenže jednu chvíli jste byla vyšetřovatelka a následující zase Ultra. Jedno ani druhé nezapadá do mých představ o vdané ženě."
Zvedla ruku. "Neurazila jsem se."
"Kdo je to, jestli se mohu neptat?"
"To není tak jednoduché, Trne. Z celého srdce bych si přála, aby bylo."
"Mluvte, prosím. Chci to vědět." Zarazil se, možná z jejího výrazu něco vyčetl. "Váš manžel je mrtev, Anno?"
"Ani takhle jednoduché to není. Manžel byl voják, stejně jako kdysi já, ještě na Skyově vítězství za bojů o Poloostrov. Možná jste slyšel o naší kuriózní občanské válce." Nečekala na odpověď. "Bojovali jsme s manželem bok po boku. Byli jsme zraněni a v bezvědomí převezeni na orbitu. Ale potom se něco zvrtlo. Popletli mou identifikaci a umístili mě na nesprávný člun. Podrobnosti pořád neznám. Skončila jsem jako náklad v podpalubí světlohonce který mířil do jiné sluneční soustavy. Na chybu se přišlo až u Žlutozemě v soustavě Epsilon Eridani."
"A váš manžel?"
"To vlastně dosud nevím. Určitou dobu mě nechali žít v přesvědčení, že zůstal na Skyově vítězství. Třicet čtyřicet let. Trne - tak dlouho by musel čekat, i kdyby se mi okamžitě podařilo dostat na loď zpátky."
"Jaký typ gerontoterapie jste na Skyově vítězství užívali?"
"Vůbec žádný."
"Takže váš manžel by nejspíš zemřel dřív, než byste se vrátila?"
"Byl voják. Průměrná délka života u paradesantního praporu byla už tak zatraceně krátká. V každém případě tenkrát na Skyovo vítězství žádná loď neletěla." Promnula si oči a povzdechla si. "Tehdy mi řekli, že zůstal na Vítězství. Jenže to pořád nevím určitě. Mohl přiletět se mnou stejným světlohoncem a všechno ostatní mohla být lež."
Trn přikývl. "Váš manžel může být naživu, ale na Žlutozemi?"
"Ano, za předpokladu, že tam vůbec kdy doletěl a za předpokladu, že nenastoupil na první vhodnou loď domů. Ale i tak by už byl starý. Než jsem z Kaldery odletěla sem, ležela jsem dost dlouho v mrazáku. A ještě déle tady, zatímco jsme s Iljou čekaly na Zmary."
Trn chvíli mlčel. "Jste vdaná za muže, kterého dosud milujete, ale už ho nejspíš nikdy neuvidíte?"
"Nyní chápete, proč to pro mě vůbec není lehké."
"Chápu," řekl vážně. "Chápu a cítím s vámi." Pak se opět dotkl její paže. "Ale možná nastal čas zavřít za minulostí dveře, Anno. Jednou to musíme udělat všichni."
***
Než se Clavain nadál, doletěli na Žlutozem. Zebra ho mohla omámit, nebo v řídkém studeném vzduchu v kabině upadl do bezvědomí…, ale v posloupnosti myšlenek neobjevil trhlinu. Jednoduše ten čas velmi rychle minul. Třikrát čtyřikrát spolu Manukjan a Zebra tiše a naléhavě promluvili, krátce nato Clavain ucítil, že jachta změnila směr, pravděpodobně aby se vyhnula střetu s plavidly Dohody. Ani jednou však u nich nezaznamenal sebemenší náznak obav.
Nabyl dojmu, že se Zebra a Manukjan chtějí vyhnout dalšímu konfliktu spíše ze slušnosti a ohleduplnosti než kvůli obavám o svůj život. Ať byli čím chtěli, profesionálové byli určitě.
Na tisíce kilometrů obletěli Rzivý pás, pak po spirále klesali k oblačnosti Žlutozemě. Planeta se zvětšila a zaplnila přední okna. Když se jachta zařízla do atmosféry, obalila ji tenká vrstva ionizovaných plynů. Clavain ucítil, jak se po hodinách beztížného stavu vrací gravitace. Uvědomil si, že po dlouhých rocích na něho zase působí skutečná gravitace.
"Už jste někdy navštívil Kalderu, pane Clavaine?" zeptala se Zebra, jakmile vstoupili do atmosféry.
"Asi dvakrát. Nikoli však v poslední době. Mám si to vyložit tak, že právě tam máte namířeno?"
"Ano, ale přesné místo vám nemohu prozradit. To už musíte zjistit sám. Manukjane, můžeš na minutku udržet loď v klidu?"
"Nemusíš spěchat, Zebro."
Odkurtovala se a postavila se vedle Clavaina. Připadalo mu, jako by její pruhy tvořily spíš oblasti tmavší pigmentace než tetování či zbarvená kůže. Zebra odemkla skříňku a vyndala kovově modrou krabičku velkou jako lékárnička. Otevřela ji a zaváhala s nataženými prsty nad jejím obsahem, jako by si vybírala bonbon z bonboniéry. Vytáhla injekční stříkačku.
"Uspím vás, pane Clavaine. Zatímco budete v bezvědomí, provedu pár cerebrálních testů, jen abych si ověřila, že jste skutečně Spojený. Probudím vás až u cíle."
"Taková opatrnost je zbytečná."
"Kdepak, není. Můj šéf si svá tajemství velice chrání. Sám rozhodne, kolik se dozvíte." Zebra se k němu sklonila. "Myslím, že se vám dostanu ke krku, aniž byste si musel sundávat skafandr."
Clavain pochopil, že nemá smysl odporovat. Zavřel oči a ucítil, jak ho studený konec jehly bodl do kůže. Zebra byla zručná, o tom nebylo pochyb. Zalil ho příval chladu, když se mu droga dostala do krevního oběhu.

"Co ode mě váš šéf chce?" zeptal se.
"Myslím, že to dosud neví sám," odpověděla Zebra. "Je prostě zvědavý. Nemůžete se mu přece divit,"
Clavain už poručil svým implantátům, aby neutralizovaly drogu, kterou mu Zebra vstříkla. Může nastat mírné zamlžení vědomí, než medistroje přefiltrují krev - možná dokonce upadne do bezvědomí, ale jen nakrátko. Medistroje Spojených si poradí s každým…
***
Seděl v elegantní židli z ohýbaného surového železa. Židle stála na něčem velmi hmotném a starém. Na planetě, nikoli v Zebřině jachtě. Modrošedý mramor pod židlí měl nádherné žilkování, šmouhy a víry připomínaly proudění vodíku v barevné difuzní mlhovině.
"Dobré odpoledne, pane Clavaine. Jak se cítíte?"
Hlas nepatřil Zebře. Beze spěchu se k němu blížily tiché kroky. Clavain zvedl hlavu, prohlížel si okolí.
Přenesli ho do rozlehlé zimní zahrady nebo skleníku. Mezi sloupovím z žilkovaného černého mramoru zahlédl okenní tabule svisle dělené tenkými sloupky, zvedaly se desítky metrů vysoko, než se mu nad hlavou vyklenuly a spojily. Mřížoví, ovinuté zelenými šlahouny, se tyčilo až ke stropu. Mezi laťovými mřížemi stála spousta velikých květináčů či nádob s rozličnými rostlinami, které neznal, kromě pomerančovníků a blahovičníků. Nad židlí se skláněly větve vrby, tvořily lehkou zelenou záclonu, která mu bránila ve výhledu na většinu prostoru. Točitá schodiště a žebříky vedly k visutým lávkám kolem oken a pod stropem zimní zahrady. V pozadí nepřetržitě zurčela voda, jakoby z malé fontány. Vzduch byl chladný a svěží, nikoli studený a řídký.
Muž, který promluvil, se zastavil před židlí. Byl zhruba stejně vysoký jako Clavain, oblečený rovněž v černém oděvu - Clavainovi sundali skafandr - avšak tím veškerá podobnost konala. Podle vzhledu mohl být o dvě tři desítky let mladší než Clavain, hladké černé vlasy, sčesané dozadu, mu teprve začínaly prokvétat šedinami. Byl svalnatý, ale ne do té míry, aby působil nepřirozeně. Měl na sobě úzké kalhoty, halenu po kolena s výstřihem na prsou, v pase přepásanou, a byl bosý. Stál před Clavainem s rukama založenýma na hrudi, hleděl na něj s výrazem trochu pobaveným a mírně zklamaným.
"Ptal jsem se…" začal muž znovu.
"Vždyť jste mě podrobili testům," zabručel Clavain. "Mohu vám říci něco, co byste již nevěděli?"
"Připadáte mi rozladěný." Muž hovořil kanasijštinou, ale trochu tvrdě.
"Nevím, kdo jste, ani co po mně chcete, ale nemáte nejmenší tušení, jaké škody jste napáchal."
"A jaké škody?" zeptal se muž.
"Chtěl jsem přeběhnout k Demarchům, což samozřejmě víte."
"Nejsem si jistý, kolik vám Zebra prozradila," prohlásil muž. "Pochopitelně o vás něco víme, ale zdaleka ne tolik, kolik bychom si přáli. Proto jste teď tady jako náš host."
"Host?" odfrkl si Clavain.
"No, možná jsem trochu rozšířil význam toho slova, to připouštím. Ale nerad bych, abyste se považoval za vězně. To rozhodně nejste. Ani rukojmí. Je docela možné, že se zakrátko rozhodneme vás propustit. Jakou škodu jsme tedy mohli napáchat?"
"Povězte mi, kdo jste."
"To udělám, ale až za chvíli. Nejprve bych rád, kdybyste mě laskavě doprovodil. Domnívám se, že vyhlídka vám bude dostatečnou odměnou. Zebra mi sdělila, že nejste v Kaldeře poprvé, ale určitě jste dosud neměl příležitost obdivovat ji z této perspektivy." Muž se sklonil a natáhl ke Clavainovi ruku. "Pojďte, prosím. Ujišťuji vás, že zodpovím všechny otázky."
"Všechny?"
"Většinu."
Clavain se s jeho pomocí zvedl z železné židle. Jakmile stál na nohou, zjistil, že je stále ještě trochu zesláblý, ale dokázal kráčet bez obtíží. Mramor ho studil do bosých chodidel; než se navlékl do skafandru Demarchů, musel si sundat holínky.
Muž ho vedl k točitým schodům. "Zvládnete to, pane Clavaine? Stojí to za to. Okna jsou dole trochu zaprášená."
Stoupali vzhůru po vylehčeném schodišti až na visutou lávku. Klikatila se mezi porostlým mřížovím, Clavain brzy ztratil orientaci. Z židle viděl za okny pouze nezřetelné obrysy, bledé okrové světlo dodávalo prostředí melancholický nádech, ale nyní měl před sebou město jako na dlani. Muž ho odvedl k zábradlí.
"Podívejte, pane Clavaine: Kaldera. Město, které jsem byl nucen poznat, a přestože se nedá tvrdit, že bych si je přímo zamiloval, už se mi neoškliví tolik, jako když jsem přiletěl."
"Vy nejste zdejší?" zeptal se Clavain.
"Ne. Stejně jako vy jsem přicestoval z daleka."
Město se táhlo všemi směry, mizelo v mlhavé dálce. Snad pouze dvacet budov bylo vyšších než ta, v níž se Clavain nacházel, několik se vypínalo až do mraků, kde skrývaly své vrcholky. Desítky kilometrů daleko vystupovala z mlhy tmavá stěna kaldery, v níž leželo město, zbudované kolem díry v planetární kůře. Přimykalo se až k okraji jícnu, natahovalo potrubí do hlubin sopouchu jako chapadla. Budovy se tlačily jedna na druhou, propojovaly se a splývaly do bláznivých tvarů. Vzduch se přímo hemžil leteckým provozem, z neustálého pohybu až oči přecházely. Zdálo se nemožné, že se tam může pohybovat tolik dopravních prostředků najednou, že všichni spěchají za důležitou pochůzkou. Ale Kaldera byla obrovitá. Vzdušný provoz představoval pouze nepatrnou část lidské aktivity, která se odehrávala ve výškových budovách a mrakodrapech, dokonce i během války.
Kaldera tak nevypadala vždycky. Město prošlo zhruba třemi fázemi. Nejdéle trvala belle époque, kdy vládnoucí rody Demarchů měly absolutní moc. V těch dobách město umdlévalo dusnem pod osmnácti propojenými kupolemi

"moskytiéry". Veškerou potřebnou energii a vzduch čerpali z jícnu. Pod kupolemi ovládli Demarchové hmotu a informace, dospěli až k obdivuhodným výsledkům. Jejich experimenty s dlouhověkostí jim poskytly biologickou nesmrtelnost, zatímco díky přepisu mozkových vzorů do počítačů se i násilná smrt stala jen drobnou nepříjemností. Odborné znalosti postupů, které někteří stále ještě nazývali "nanotechnikou", jim umožňovaly přetvarovávat prostředí i těla bezmála lusknutím prsty. Stali se proměnlivými lidmi, jimž se příčila stagnace jakéhokoli druhu.
Druhá fáze nastala před stoletím, když se objevil tavomor. Kybervirus postupoval demokraticky, stejně dychtivě napadal lidi i budovy. Demarchové si opožděně uvědomili, že v jejich ráji se skrývá mimořádně zlomyslný had. Do té doby změny ovládali, ale tavomor jim vytrhl otěže z rukou. Za několik měsíců se město změnilo k nepoznání. Zůstalo pouze pár uzavřených enkláv, kde si mohli lidé ponechat v tělech stroje. Výsměšně znetvořené stavby Demarchům stále připomínaly, co všechno ztratili. Úroveň techniky se zřítila bezmála do stavu v předindustriální éře. Hlubiny města zaplavily tlupy bezohledných násilníků a zákon přestal existovat.
Temný věk Kaldery trval skoro čtyřicet let.
Dalo by se diskutovat o tom, zda třetí stadium již skončilo nebo stále trvá, jen pod jinou správou. Bezprostředně po moru ztratili Demarchové většinu předchozích zdrojů bohatství. Ultrové přesunuli své obchody jinam. Pár zbylých vysoce postavených rodů se snažilo dál, na Rzivém pásu přetrvalo několik oblastí ekonomické stability, avšak Kaldera samotná byla zralá na uchopení ekonomiky jinou frakcí. Spojení, kteří do té doby ovládali v soustavě Epsilon Eridani jen několik vzdálených míst, rozpoznali příhodný okamžik.
Nebyla to invaze v pravém slova smyslu. Spojení nebyli početní a vojensky silní, ani nemínili vnutit obyvatelstvu svůj způsob myšlení. Místo toho skupovali město dům po domu, přestavovali je a vytvářeli novou, zářivou metropoli. Strhli osmnáct propojených kupolí. V jícnu nainstalovali Lilii, mohutný stroj vyrobený bioinženýry, podstatně zvyšující efektivitu chemické přeměny přírodních plynů tryskajících z jícnu. Nyní obyvatelstvo žilo v kapse teplého dýchatelného vzduchu, kterou udržovaly pozvolné výdechy Lilie. Spojení zbourali většinu zdeformovaných budov, nahradili je elegantními věžemi ve tvaru čepelí, zvedaly se vysoko nad dýchatelnou vrstvu ovzduší a natáčely se jako plachtoví, aby kladly větru minimální odpor. Opatrně zaváděli svou mnohem odolnější nanotechniku. Díky jejich medistrojům se opět provozovala gerontoterapie prodlužující život. Znovuosídlení Rzivého pásu postupovalo mílovými kroky. Ultrové zavětřili rozkvět a zase zařadili Žlutozem na pravidelné obchodní trasy.
Mohl to být nový zlatý věk.
Jenže Demarchové, předchozí vládci města, nemínili zmizet v propadlišti dějin. Nesmířili se s úpadkem svého postavení. Po celá staletí byli jedinými spojenci Spojených, ale to skončilo. Rozhodli se vstoupit do války, aby uchvátili své bývalé panství zpět.
"Vidíte jícen, pane Clavaine?" Hostitel ukázal na tmavou oválnou skvrnu, která se téměř ztrácela v záplavě mrakodrapů a věží. "Slyšel jsem, že Lilie umírá. Spojení už tady nejsou, aby ji udržovali při životě, protože jsme je vypudili. Kvalita vzduchu není, jak bývala. Povídá se, že budeme muset město znovu přikrýt kupolemi. Ale Spojení zase brzy Kalderu zaberou, co myslíte?"
"Jen těžko lze dospět k jinému závěru," odpověděl Clavain.
"Abych se přiznal, je mi naprosto jedno, kdo vyhraje. Dokázal jsem si vydělat na živobytí před Spojenými i po nich. Neznal jsem město za předchozí vlády Demarchů, ale nepochybuji, že i tehdy bych našel způsob, jak přežít."
"Kdo jste?"
"Měl byste se raději zeptat, kde jsme. Pohleďte dolů, pane Clavaine."
Clavain sklopil zrak. Z vyhlídky bylo patrno, že budova je vysoká, nedokázal však odhadnout, jak moc vysoká. Připadal si jako na vrcholu příkré velehory, odkud shlíží na okolní štíty o tisíce metrů nižší, které však samy převyšují většinu ostatních vrcholků. Nejvyšší koridory vzdušného provozu vedly hluboko pod ním; povšiml si, že některé dopravní prostředky prolétají přímo skrze budovu obrovskými tunely a bránami. Pod následnými vrstvami provozu se nacházel propletenec visutých cest, který připomínal příhradovou konstrukci, pak další volný prostor pro letouny, a konečně nezřetelné terasy s parky a jezery tak hluboko dole, že vypadaly spíše jako vybledlá dvourozměrná mapa. Budova byla černá a monumentální. Netušil, jaký má tvar, ale měl pocit, že kdyby ji viděl z jiné části Kaldery, připadala by mu temná a zlověstná, mrtvá jako osamělý strom, do něhož udeřil blesk.
"Opravdu hezká vyhlídka," řekl Clavain. "Kde tedy jsme?"
"V Chateau des Corbeaux, pane Clavaine, v Havraním hradě. Nepochybně tento název znáte."
Clavain přikývl. "Sem letěla Skade."
Muž se pousmál. "Tolik je mi známo."
"Máte tedy něco společného s tím, co se jí tehdy přihodilo?"
"Nikoli, pane Clavaine, to tedy nemám. Ale má předchůdkyně, která obývala tuto budovu přede mnou, zcela určitě."
Muž se otočil a podal Clavainovi pravou ruku.
"Jmenuji se H, pane Clavaine. Přinejmenším pod tímto jménem v současné době obchoduji. Uzavřeme obchod také spolu?"
Než mohl Clavain odpovědět, uchopil H jeho ruku a stiskl ji. Clavain zaraženě ruku odtáhl. Všiml si, že má na dlani červenou skvrnku jakoby od krve.
***
H odvedl Clavaina po schodech zase dolů. Kráčeli po mramorové podlaze kolem fontány, kterou Clavain prve slyšel, ale neviděl - uprostřed se tyčil velký zlatý had bez očí a chrlil proud vody. Potom scházeli po dlouhém mramorovém schodišti do nižšího patra.
"Co víte o Skade?" zeptal se Clavain. Příliš H nedůvěřoval, ale určitě neuškodí, když mu položí několik otázek.
"Zdaleka ne tolik, kolik bych rád," odpověděl H. "Ale řeknu vám, co jsem se dozvěděl, samozřejmě v rámci určitých

mezí. Spojení vyslali Skade do této budovy na špionážní akci. Nemýlím se, že?"
"To posuďte sám."
"Ale no tak, pane Clavaine. Jistě brzy zjistíte, že máme společného mnohem víc, než byste si představoval. Není třeba, abyste se stavěl do defenzivy."
Clavainovi se chtělo smát. "Pochybuji, že my dva máme vůbec něco společného, H."
"Vážně?"
"Je mi čtyři sta let, a pravděpodobně jsem viděl víc válek, než vy západů slunce."
H pobaveně přimhouřil oči. "Skutečně?"
"Dívám se na svět z poněkud odlišné perspektivy, než je vaše."
"O tom nepochybuji. Následoval byste mě laskavě, pane Clavaine? Rád bych vám ukázal bývalou majitelku."
Odvedl ho tmavými chodbami s vysokými stropy, osvětlenými pouze uzounkými okny. Clavain si všiml, že H poněkud kulhá; měl jednu nohu kratší, ale většinou se mu to dařilo skrývat. Vypadalo to, že má celou obrovskou budovu sám pro sebe, přinejmenším tuto část velikosti panského sídla, ale možná to byla jen iluze vyvolaná nesmírnými rozměry stavby. Clavain vytušil, že H řídí nějakou velmi vlivnou organizaci.
"Povídejte od začátku," pobídl ho Clavain. "Jak jste se připletl k záležitosti se Skade?"
"Dalo by se říci, že díky společnému zájmu. Jsem na Žlutozemi již dobré století, pane Clavaine. Za tu dobu jsem si vytříbil určité záliby - téměř mánie, mohu-li to tak nazvat."
"Například?"
"Například vyrovnání. Mou minulost byste s trochou shovívavosti mohl označit za poněkud pestrou. Kdysi jsem se dopustil několika ošklivých skutků. Ale na druhé straně, kdo ne?" Zastavili se u klenuté brány ve stěně z černého mramoru. H otevřel a uvedl Clavaina do místnosti bez oken, kde vládla strašidelná atmosféra jako v kryptě.
"Proč si děláte starosti s vyrovnáním?"
"Pochopitelně abych splatil své dluhy. Abych smyl své viny. V současnosti, dokonce i za stávajících obtíží, může člověk žít neobyčejně dlouho. V minulosti poznamenal ohavný zločin člověku celý život, tedy nějakých sedmdesát let. My však můžeme žít staletí. Copak má tak dlouhý život poskvrnit ojedinělý zavrženíhodný čin?"
"Říkal jste, že jste jich spáchal víc."
"To jsem spáchal. Podepsal jsem se pod mnoho hanebností." H kráčel k nahrubo svařené kovové bedně uprostřed místnosti. "Jenže jde o tohle: nevidím důvod, proč by mé současné já mělo opakovat stejné vzory chování jen kvůli tomu, co provedlo mé mnohem mladší já. Pochybuji, že máme společný byť jediný atom v mém těle, a koneckonců sdílíme už jen velmi málo vzpomínek."
"Zločinecká minulost vám nezaručuje správnou morální perspektivu."
"To jistě ne. Ale existuje také svobodná vůle. Není důvod stát se loutkou vlastní minulosti." H se odmlčel a dotkl se bedny. Clavain si uvědomil, že vypadá jako palankýn užívaný hermetiky k cestování.
H se zhluboka nadechl, než znovu promluvil. "Před stoletím jsem se naučil žít s tím, co jsem udělal, pane Clavaine. Jenže za smíření bylo třeba zaplatit. Slíbil jsem, že napravím některé zlořády - většinou se týkaly přímo Kaldery. Naložil jsem si těžké břemeno, a já rozhodně neberu sliby na lehkou váhu. Bohužel, ten nejdůležitější úkol se mi nepovedlo dokončit."
"Čeho se týkal?"
"To až za chvíli, pane Clavaine. Nejprve vám chci ukázat, co z ní zbylo."
"Z koho?"
"Z Mademoiselle, která zde žila přede mnou. Obývala tuto budovu v době, kdy se Skade vydala na špionážní výpravu." H odsunul černá dvířka ve výši očí a odhalil malé tmavé okénko zasazené do boku bedny.
"Jak se jmenovala doopravdy?" zeptal se Clavain.
"Vlastně nevím," řekl H. "Manukjan o ní možná ví o něco víc, byl v jejích službách, než věrnost Mademoiselle vyměnil za věrnost mně. Pravdu jsem však z něho nikdy nevytáhl. A je natolik užitečný, nemluvě o jeho stáří, že nehodlám riskovat skenování."
"Co tedy o ní vlastně víte?"
"Pouze to, že byla velmi mocná a mnoho let měla v Kaldeře značný vliv, aniž by si to kdokoli uvědomoval. Byla dokonalý diktátor. Její moc byla všudypřítomná, takže si nikdo ani nevšiml, že je jejím nástrojem. Bohatství měla podle běžných měřítek prakticky nulové. Nedá se tvrdit, že by cokoli vlastnila v obvyklém slova smyslu. Přesto vládla celou sítí prostředků nátlaku, která jí umožňovala dosáhnout naprosto tiše a neviditelně všeho, co chtěla. Když lidé jednali - podle svého mínění - výhradně z vlastních zájmů, často jen plnili skrytý plán Mademoiselle."
"Mluvíte o ní, jako by byla čarodějka."
"Kdepak, nemyslím si, že by na způsobu, jak uplatňovala svůj vliv, bylo něco nadpřirozeného. Pouze sledovala tok informací mnohem bystřeji než většina lidí. Dokázala naprosto přesně rozpoznat bod, kde je třeba vyvinout tlak, řekněme místo, kde musí motýl zamávat křídly, aby vyvolal bouři na opačné straně světa. V tom spočívala její genialita, pane Clavaine, v instinktivním chápání, jak aplikovat chaotické systémy na psychosociální dynamiku. Prosím, podívejte se."
Clavain přistoupil k malému okénku v bedně.
Uvnitř byla žena. Vypadala jako nabalzamovaná, seděla vzpřímeně. Ruce měla úhledně složené v klíně, držela rozevřený papírový vějíř, průsvitný a křehký. Měla na sobě brokátovou róbu se stojatým límcem, Clavain odhadoval, že alespoň sto let starou. Čelo měla vysoké a hladké, tmavé vlasy pevně stažené dozadu. Nedalo se odhadnout, zda má oči zavřené nebo zda se dívá dolů na vějíř. Trochu se vlnila, jako by byla pouhý přízrak.
"Co se jí stalo?" zeptal se Clavain.
"Je mrtvá, přinejmenším v tom smyslu, jak to chápeme my. Je mrtvá víc než třicet let. Ale za celou tu dobu se vůbec

nezměnila. Nenastal žádný úpadek, žádné známky rozkladu. A přesto uvnitř nemůže být vakuum, protože jinak by nemohla dýchat."
"Nechápu to. Zemřela uvnitř?"
"Ano, ve svém palankýnu, pane Clavaine. Seděla v něm, když jsem ji zabil."
"Vy jste ji zabil?"
H zasunul dvířka, a zakryl okénko. "Použil jsem zbraň, kterou vymysleli atentátníci z Nebes, aby mohli vraždit hermetiky. Nazývá se runcal. Když se zbraň připojí k plátování palankýnu, provrtá se dovnitř, aniž by porušila vzduchotěsnost. Uvnitř palankýnu může být spousta nepříjemných věcí, chápete, zvláště když má jeho obyvatel podezření, že by se mohl stát obětí atentátu. Třeba nervové plyny a podobně."
"Pokračujte," požádal Clavain.
"Jakmile se runcal provrtá do kabiny, odpálí střelu, která exploduje s dostatečnou razancí, aby uvnitř zabila vše živé, ale ne tak velkou, aby prorazila okénko nebo jiné slabé místo palankýnu. Něco podobného jsme používali na Skyově vítězství proti tankům, takže tak trochu znám principy, které jsou u zbraně použity."
"Jestliže runcal neselhal," řekl Clavain, "tak by uvnitř nemělo být tělo."
"Máte naprostou pravdu, pane Clavaine. Nemělo by tam být. Jsem si toho dokonale vědom, věřte mi, viděl jsem následky po výbuchu runcalu."
"Ale přesto jste ji zabil."
"Něco jsem jí udělal, nejsem si však docela jistý co. Mohl jsem prozkoumat palankýn až za několik hodin po explozi runcalu, neboť jsem se nejprve musel vypořádat s přívrženci Mademoiselle. Když jsem se podíval okénkem, očekával jsem, že za sklem uvidím jen červenou šmouhu. Ale její tělo bylo bezmála nedotčené. Měla zranění, zcela očividná zranění, která by sama o sobě byla za normálních okolností smrtelná, ale na vlastní oči jsem sledoval, jak se během několika hodin zahojila. Stejně zmizela veškerá poškození oděvu. Od té doby vypadá takto. Už více než třicet let, pane Clavaine."
"To není možné."
"Povšiml jste si, že se zdá, jako byste na tělo hleděl přes rozvlněnou hladinu? Jak se mihotá a chvěje? To nebyla optická iluze. V Mademoiselle něco sídlí. Rád bych věděl, kolik z toho, co vidíme, bylo kdy lidské."
"Říkáte to, jako kdyby byla vesmířan."
"Domnívám se, že do jisté míry je. Ale víc bych se neodvažoval ani odhadnout."
H odvedl Clavaina z místnosti. Odvážil se ještě jednou ohlédnout přes rameno na palankýn, pohled na něj ho děsil. H ho tady určitě nechal jen z toho důvodu, že nevěděl, co jiného by s ním měl dělat. Mrtvé tělo se nedalo zničit a v jiných rukou mohlo být dokonce nebezpečné. Takže Mademoiselle zůstávala pohřbená zde, v budově, kterou kdysi obývala.
"Musím se zeptat…" začal Clavain.
"Prosím."
"Proč jste ji zabil."
Jeho hostitel za nimi zavřel dveře. Clavain zřetelně pocítil úlevu. Měl dojem, že ani H si nijak nelibuje v návštěvách Mademoiselle.
"Zabil jsem ji z velmi prostého a jasného důvodu, pane Clavaine. Měla něco, co jsem chtěl."
"A co to bylo?"
"Nevím to sice spolehlivě, ale domnívám se, že totéž, co chtěla i Skade."
***
Kapitola dvacátá druhá

Xavier pracoval na trupu Bouřňáku, když do opravny zavítali dva zvláštní návštěvníci. Zkontroloval opice a ujistil se, že je může nechat chvíli pokračovat samotné. Rád by věděl, koho Antoinette naštvala tentokrát. Stejně jako její otec si dávala pozor, aby nenaštvala jen určité lidi. Díky tomu zůstal Jim Bax tak dlouho v branži.
"Pan Gregor Consodine?" zeptal se muž, který vstal ze židle v čekárně.
"Nejsem Gregor Consodine."
"Promiňte. Myslel jsem, že to zde patří…"
"To taky patří. Jen se mu tady o to starám, protože odletěl na pár dní na Vancouver. Jsem Xavier Liu." Úslužně se usmál. "Jak vám můžu pomoct?"
"Hledáme Antoinette Baxovou," řekl muž.
"Opravdu?"
"Je to poněkud naléhavé. Pokud vím, tak v opravně právě máte její člun."
Xavierovi přejel po zádech mráz. "A vy jste…?"
"Jsem pan Orloj."
Obličej pana Orloje vypadal jako pomůcka do anatomie. Xavier viděl pod kůží všechny jeho kosti. Pan Orloj působil jako člověk, který má smrt na jazyku, a přesto se pohyboval lehce jako baleťák nebo mim.
Ale opravdové starosti mu dělal ten druhý člověk. Na první zběžný pohled zaregistroval dva návštěvníky, jednoho vysokého a hubeného jako hrobník, druhého malého a širokého, s tělem profesionálního zápasníka. Rozložitý muž měl hlavu skloněnou, listoval v brožuře na stolku. Mezi boty si postavil černý kufřík bez označení, velký jako bedýnka s nářadím.
Xavier se zahleděl na své ruce.
"Můj kolega je pan Karafiát."
Pan Karafiát vzhlédl. Xavier dělal co mohl, aby skryl překvapení. Druhý návštěvník nebyl původní člověk, ale

hypervepř. Měl hladké kulaté čelo, pod ním černá očka, která upíral na Xaviera. Malý nos měl zvednutý nahoru. Xavier už viděl lidi s podivnějšími tvářemi, ale o to tady nešlo. Pan Karafiát nebyl člověk.
"Zdravím vás," utrousil hypervepř a opět věnoval pozornost brožuře.
"Neodpověděl jste na mou otázku," řekl Orloj.
"A čeho se týkala?"
"Týkala se člunu. Patří přece Antoinette Baxové?"
"Já mám jenom provést opravy trupu. Víc nevím."
Pan Orloj se usmál a přikývl. Otočil se a zavřel dveře kanceláře. Pan Karafiát obrátil stránku a něčemu se zasmál. "To ale není tak docela pravda, viďte, pane Liu?"
"Prosím?"
"Posaďte se, pane Liu." Orloj ukázal na židli. "Prosím, ulevte nohám. Pohovoříme si."
"Jenže já se musím vrátit ke svým opicím."
"Nepochybuji že během vaší nepřítomnosti nezpůsobí žádné škody. Takže." Orloj znovu ukázal na židli, hypervepř vzhlédl a podíval se na Xaviera.
Xavier klesl na sedadlo a zvažoval své vyhlídky.
"A teď ke slečně Baxové," pokračoval Orloj. "Podle dopravních záznamů - mám na mysli veřejně dostupné dopravní záznamy - jí patří plavidlo, které právě parkuje ve zdejší opravně, právě to, na němž pracujete. Vy to ovšem dobře víte, že ano?"
"Možná."
"Prosím, pane Liu, vyhýbavé odpovědi skutečně nejsou na místě. Podle našich informací máte se slečnou Baxovou velice úzký pracovní vztah. Naprosto přesně víte, že Bouřňák patří jí. Po pravdě velmi dobře znáte i samotný Bouřňák, že ano?"
"Oč vám vlastně jde?"
"Rádi bychom si trochu pohovořili přímo se slečnou Baxovou, pokud je to možné."
"V tom vám nepomůžu."
Pan Orloj pozvedl tenké, skoro neviditelné obočí. "Opravdu ne?"
"Jestli s ní chcete mluvit, najděte si ji sami."
"Dobrá. Doufal jsem, že k tomu nedojde, ale…" Pan Orloj pohlédl na pana Karafiáta.
Hypervepř odložil brožuru a vstal. Byl rozložitý jako gorila. Když kráčel, zdálo se, že neudrží rovnováhu a každým okamžikem se svalí. Klidně však prošel kolem Xaviera i s černým kufříkem.
"Kam jde?" zeptal se Xavier.
"Do člunu. Je skutečně výtečný mechanik, pane Liu. Dokáže skvěle opravit naprosto cokoli, ale rovněž musím poznamenat, že stejně skvěle dokáže cokoli pokazit."
***
H vedl Clavaina po dalším schodišti, sestupoval jeden dva schody před ním. Clavain shora hleděl na lesklé modročerné prameny vlasů a široká ramena svého hostitele. Zdálo se, jako by si H naprosto nepřipouštěl možnost, že by jej host mohl napadnout nebo se pokusit o útěk z jeho hradu. A Clavain kupodivu cítil zvláštní chuť s ním spolupracovat. Usoudil, že za to do určité míry může zvědavost. H věděl o Skade leccos, co Clavain nevěděl, přestože H nijak nepředstíral, že zná všechna fakta. Na druhé straně bylo zřejmé, že ho Clavain zajímá. Jeden druhému mohli být opravdu přínosem.
Jenže tato situace nepotrvá dlouho. Ačkoli byl H zdvořilý a zajímavý hostitel, Clavain nemohl přehlédnout, že ho unesl. A především se musel věnovat svému úkolu.
"Prozraďte mi o Skade trochu víc," řekl Clavain. "Co od Mademoiselle chtěla?"
"To je poněkud komplikované. Pokusím se vám to vysvětlit, ale musíte mi prominout, veškerým podrobnostem nerozumím. Dokonce pochybuji, že jim vůbec kdy porozumím."
"Vezměte to od začátku."
Přišli do šeré haly, míjeli rozměrné skulptury natolik nesouměrné, že připomínaly rozlámané skořápky nebo šupiny obrovského kovového draka. Na každém podstavci pod skulpturou byl štítek.
"Skade se zajímala o určitou techniku, pane Clavaine."
"Konkrétně o jakou?"
"O perspektivní techniku manipulace s kvantovým vakuem. Nejsem vědec, pane Clavaine, a nedovolím si předstírat, že mám víc než jen chatrnou představu o příslušných teoriích. Ale pokud jsem vyrozuměl, určité vlastnosti hmoty - kupříkladu setrvačnost - mají původ ve vlastnostech kvantového vakua. Je to samozřejmě čistá spekulace, ale nebylo by ovládání setrvačnosti pro Spojené užitečné?"
Clavain si uvědomil, že ho Temný stín pronásledoval přes celou sluneční soustavu příliš vysokou rychlostí. Ovládání setrvačnosti by to umožnilo, rovněž by se tím vysvětlilo, co Skade na palubě prováděla během zkušebního letu. Musela zařízení dolaďovat a testovat přímo za provozu. Takže tato technika opravdu existuje, i když zatím jen jako prototyp. Ale to si musí H zjistit sám.
"Nevím o podobném vývojovém programu." Clavain úzkostlivě volil slova, aby nemusel lhát.
"Projekt by byl nepochybně tajný, dokonce i mezi Spojenými, a možná je dosud v experimentálním stadiu. Avšak bez sebemenších pochyb je nebezpečný."
"Odkud vlastně ta technika pochází?"
"Tak to je velice zajímavé. Zdá se, že Spojení měli velmi přesnou představu, co mají hledat, dávno před tím, než Skade na Žlutozem přiletěla. Jako by jim chyběl poslední kousek skládanky. Jak jistě víte, akce se příliš nezdařila. Skade jako

jediná přežila a vrátila se do vašeho Hlavního hnízda pouze s nepatrnou hrstkou ukradených součástí. Zda to stačilo, netuším." H se ohlédl a významně se pousmál.
Vyšli z chodby a přistoupili k nízké zídce na okraji terasy, která vedla kolem široké, mnoho pater hluboké prostory. Clavain nahlédl přes okraj, na hladkých černých stěnách neviděl víc než potrubí a roury.
"Zeptám se znovu," opakoval Clavain. "Odkud ta technika vlastně pochází?"
"Od dárce," odpověděl H. "Asi před stoletím jsem udělal překvapivý objev. Našel jsem na této planetě místo, kde miliony let přebýval vesmířan, který zde ztroskotal, přesto byl v podstatě nezraněný." Odmlčel se, očividně čekal, jak Clavain zareaguje.
"Pokračujte." Clavain se rozhodl, že se nenechá ničím zaskočit.
"Bohužel jsem nebyl první, kdo toho nešťastného tvora našel. Jistý člověk zjistil, že vesmířan mu poskytne velmi cennou substanci, bude-li mu pravidelně způsobovat bolest. Pochopitelně ho nejprve musel uvěznit. Samo o sobě by takové zneužívání bylo odporné za jakýchkoli okolností, ale vesmířan byl nadmíru společenský a inteligentní tvor, patřil k veliké, prastaré civilizaci putující mezi hvězdami. Přestože jeho loď nemohla odletět, po technické stránce stále fungovala. Už chápete, kam mířím?"
Kráčeli po terase podél stěny široké a hluboké prostory. Clavain se dosud nedovtípil, k čemu může sloužit. "Nebylo v té lodi náhodou rovněž zařízení na ovládání setrvačnosti?" zeptal se.
"Už to tak vypadá. Musím přiznat, že jsem měl v této záležitosti trochu náskok. Kdysi velmi dávno jsem se s podobným vesmířanem setkal, takže jsem tušil, co mohu čekat."
"Kdybych nebyl tak strašně důvěřivý, mohlo by mi to připadat poněkud neuvěřitelné," řekl Clavain.
H se zastavil v rohu terasy, oběma rukama se opřel o mramorovou zídku. "Možná uvěříte, povím-li vám víc. Pozornosti Spojených jistě neuniklo, že vesmír je nebezpečný. Nepochybuji, že jste to již sami zakusili. Kolik známe ve vesmíru zaniklých vyspělých civilizací - třináct nebo již čtrnáct? A jeden či dva druhy vesmířanů, kteří jsou nám naneštěstí natolik cizí, že nemáme podle čeho zjistit, do jaké míry ve skutečnosti inteligentní jsou. Jak se zdá, cosi ve vesmíru má ve zvyku udusit inteligenci dříve, než vyroste z dětských střevíčků."
"Pouhá teorie." Clavain na sobě nedal znát, že ví, o čem H mluví a jak velmi se jeho názor shoduje s Galianiným poselstvím o vlcích, kteří se plíží vesmírem a začnou slintat a výt, jakmile zachytí pach rozumu.
"Víc než jen pouhá teorie. Červi - jak si říkalo plemeno, k němuž nešťastný vesmířan patřil - byli tak dlouho pronásledováni, až byli bezmála vyhubeni. Žili výhradně mezi hvězdami, vyhýbali se teplu a světlu. Dokonce i pak byli stále velmi opatrní. Věděli, jak málo stačí, aby přilákali zabijáky. Nakonec si vyvinuli poněkud zoufalou obrannou strategii. Přestože nebyli od přírody nepřátelští, poučili se, že někdy je nutné umlčet jiné, hlučnější druhy, aby ochránili sebe."
H opět vykročil, pravou rukou se dotýkal zídky. Clavain si všiml, že na mramoru zůstala slabá červená šmouha.
"Jak jste se o tom vašem vesmířanovi dozvěděl?"
"To je dlouhá historie, pane Clavaine, a nerad bych vás s ní zatěžoval. Postačí, prozradím-li, že jsem slíbil zachránit toho tvora před jeho trýzniteli, uložil jsem si tento úkol jako součást mého pokání, jak bych to nazval. Jenže jsem k tomu nemohl přikročit okamžitě. Splnění takového předsevzetí vyžadovalo důkladné naplánování a ještě více prozíravosti. Shromáždil jsem a začal připravovat skupinu důvěryhodných pomocníků. Míjely roky, jenže správný okamžik se nenaskytl. Tak uplynulo deset let. Dvacet. Noc co noc se mi zdálo o jeho utrpení a noc co noc jsem obnovoval svůj slib, že mu pomohu."
"A dál?"
"Buď mne někdo zradil, nebo měla Mademoiselle lepší vyzvědače než já. Dostala se k němu dřív a uvěznila ho zde. Netuším, jak to dokázala, musela tajně provést rozsáhlé přípravy."
Clavain znovu pohlédl dolů, zkusil si představit tvora, který potřeboval tak obrovskou prostoru. "Věznila ho právě tady?"
H přikývl. "Mnoho let. Nebylo lehké udržet ho naživu, ale najala si lidi, kteří ho věznili již předtím; dobře věděli, co je zapotřebí. Domnívám se, že Mademoiselle neměla žádný zvláštní zájem ho mučit, nebyla krutá v tomto smyslu, ale každý okamžik pro něj představoval trýzeň, i když do něj nebodali a nezapichovali mu do nervů elektrody. Jenže mu nedovolila umřít, dokud se nedozví vše, co chtěla vědět."
H vyprávěl, jak se Mademoiselle naučila s vesmířanem komunikovat. Ačkoli oplývala inteligencí, byl to Červ, kdo navázal kontakt.
"Doufám, že šlo o nehodu. Jeden muž spadl dolů." H ukázal až na dno. "Nezabil se, ale než jej stačili vytáhnout. Červ ho pozřel. Obvykle ho totiž krmili masem. Do té chvíle naprosto netušil, jak jeho věznitele vlastně vypadají."
H se náhle zapáleně rozhovořil. "A pak se stalo něco podivného. Následujícího dne se na kůži vesmířana objevila rána. Zvětšovala se, až se vytvořil otvor. Nekrvácel, vypadal symetrický a dobře vytvarovaný. Uvnitř narostly pohyblivé svaly. Rána se proměnila v ústa. Později začal Červ vydávat lidské zvuky. Za několik dní se pokusil o první srozumitelná slova, potom slova spojoval do jednoduchých vět. Zajímavé bylo, jak jsem slyšel, že po tom muži, kterého zhltl, zdědil nejen schopnost vytvářet řeč. Vstřebal jeho vzpomínky i charakter, sloučil je se svými."
"Úděsné," řekl Clavain.
"Úžasné," prohlásil H. "Rozhodně by to mohla být užitečná strategie pro galaktický obchod, pokud byste se setkával s nejrůznějšími civilizacemi. Proč se trápit s překladatelskými programy, když prostě a jednoduše můžete dekódovat jazyk na úrovni biochemického vzorce. Pozřením obchodního partnera byste se jím víceméně stal. Vyžadovalo by to pochopitelně jistou spolupráci druhé strany, ale třeba to byla před miliony let všeobecně uznávaná forma navázání kontaktu."
"Jak to všechno víte?"

"Existují různé možnosti a metody, pane Clavaine. Dostával jsem o Mademoiselle kusé zprávy již před tím, než mi vypálila rybník i s vesmířanem. Měl jsem v Kaldeře vlastní sféru vlivu, ona zas svou. Většinou jsme na sebe nenarazili, ale občas se naše aktivity o sebe otřely. Ze zvědavosti jsem se chtěl dozvědět víc, mým pokusům proniknout do Hradu však odolávala mnoho let. Dostal jsem k ní své agenty, teprve až získala Červa, neboť jeho tajemství ji zcela zaujalo. Zebru jste již potkal - patřila k mým vyslancům, zjistila, co se dalo, a připravila obsazení Hradu. Jenže se nám to podařilo až dlouho po tom, co sem přiletěla Skade."
Clavain se zamyslel. "Skade měla informace o vesmířanovi?"
"Očividně. Vy jste Spojený, pane Clavaine, neměl byste to vědět spíš vy?"
"I bez toho jsem se dozvěděl až příliš. Proto jsem se rozhodl přeběhnout."
Obešli vesmířanovo vězení a vrátili se do haly. Clavainovi se ulevilo stejně, jako když opustili místnost s palankýnem. Možná si to jen představoval, ale měl pocit, jako by se do atmosféry ohromné prostory vtisklo něco z hrozných muk osamělého tvora. Cítil šílený děs a trýzeň samovazby, a tísnivý pocit ho opustil teprve za prahem žaláře.
"Co mi hodláte ukázat nyní?"
"Nejprve sklepení, neboť se domnívám, že by vás mohlo zajímat, potom vás doprovodím na schůzku s několika zajímavými lidmi, s nimiž se rozhodně musíte setkat."
Clavain se zeptal: "Souvisí nějak ta schůzka se Skade?"
"Všechno nějak souvisí se Skade, nebo si to nemyslíte?" H pobídl Clavaina k výtahu. "Domnívám se, že se jí během výpravy do Hradu něco přihodilo."
Kabinu tvořila v podstatě kovová klec, ozdobená spirálami a volutami, místo podlahy měla studený železný rošt. Sotva H zatáhl skřípající mříž sestavenou z ocelových véček, výtah se rozjel. Zpočátku klesali těžkopádně, Clavain odhadl, že se do nejnižších pater dostanou nejdřív za hodinu. Výtah sice řinčel, ale postupně zrychloval, až roštem protahoval pořádně silný průvan.
"Skadeina akce se příliš nezdařila," řekl Clavain do rachotu výtahu.
"Ovšem, nikoli však z hlediska Mademoiselle. Uvažujte se mnou. Roztáhla sféru svého vlivu do všech životně důležitých částí Kaldery. Do jisté míry všichni skákali, jak pískala. Dosáhla i na Rzivý pás a do všech hlavních středisek demarchátu. Soudím, že dokázala ovlivnit i Ultry, přinejmenším měla prostředky, jak je přinutit, aby pro ni pracovali. Jenom Spojení jí unikali."
"Skade se měla stát vstupenkou do Hlavního hnízda?"
"Považuji to za pravděpodobné, pane Clavaine. Určitě z celé diverzní skupiny nepřežila jediná Skade pouhou náhodou."
"Jenomže je Spojená," namítl Clavain chabě. "Nikdy by Hlavní hnízdo nezradila."
"Co se vlastně po jejím návratu dělo? Nezesílil jen tak náhodou její vliv mezi Spojenými?"
Clavain si uvědomil, že vstoupila do Uzavřené rady krátce po výpravě na Žlutozem. "Do jisté míry."
"V tom případě můžeme tuto záležitost uzavřít. Strategie Mademoiselle byla vždy stejná - proniknout a řídit. Skade si nejspíš vůbec neuvědomuje, že Spojené zrazuje. Mademoiselle je chytrá, dokáže využít loajalitu prostředníka ve svůj prospěch. A přestože výprava skončila tragicky, nepřivezla Skade náhodou hrst zajímavých součástek? A nebylo jich čirou náhodou zrovna tolik, kolik Hlavní hnízdo potřebovalo?"
"Již jsem vám říkal, že nevím o tajném projektu, který by se měl týkat kvantového vakua."
"Hm. Ale ani poprvé jste mě nepřesvědčil."
***
Pan Orloj, muž s vejčitou hlavou, pobídl Xaviera, aby zatelefonoval Antoinette.
"Zavolám," souhlasil Xavier, "ale i kdyby pan Karafiát začal její člun rozebírat na kusy, nemůžu ji přinutit, aby sem přišla."
"Jistě ji dokážete přesvědčit." Orloj si hrál s tlustými listy popínavé voskovky, která rostla v květináči. "Povězte jí, že jste narazil na závadu, kterou nedokážete opravit, a potřebujete její asistenci. Nepochybně umíte improvizovat, pane Liu."
"Budeme vás dobře poslouchat," dodal Karafiát.
Ke Xavierově úlevě se vepř vrátil z Bouřňáku, aniž by ho poškodil, ačkoli Xavier měl spíš dojem, že pouze zkoumal možnosti, jaké škody by mohl napáchat později.
Zavolal Antoinette. Zastihl ji v půlce cesty na druhou stranu Kodaně, měla v plánu řadu důležitých obchodních schůzek. Co se rozloučili s Clavainem, šlo všechno od desíti k pěti.
"Přijeď, jak nejrychleji to půjde," řekl Xavier do telefonu a po očku pozoroval oba návštěvníky.
"Proč takový spěch, Xave?"
"Víš, kolik nás to stojí, když zabíráme dok, Antoinette. Každá hodina je drahá. Už jenom tenhle telefonát nás zruinuje."
"Krúcinál, Xave, ty mě nemůžeš aspoň někdy trochu potěšit?"
"Prostě se hned vrať." Zavěsil. "Mockrát vám děkuju, že jste mě k tomuhle přinutili, vy parchanti."
Orloj pravil: "Oceňuji vaši spolupráci, pane Liu. Ujišťuji vás, že se nikomu nic nestane, zvláště ne slečně Baxové."
"Ani bych vám neradil, abyste jí ubližovali." Hleděl z jednoho na druhého a nebyl si jistý, kterému věří míň. "Tak jo. Bude tady asi za dvacet minut. Promluvíte si s ní v kanceláři a pěkně ji necháte zase odejít."
"Promluvíme si v člunu, pane Liu. Tak si zajistíme, že nám ani jeden z vás neuteče, jasné?"
"Jak chcete." Xavier pokrčil rameny. "Dejte mi pár minut, potřebuju si něco zařídit s opicemi."
***
Výtah zpomalil a zastavil, třásl se a skřípal, přestože už stál. Vysoko nad Clavainem se ozvěny skřípění honily výtahovou šachtou nahoru a dolů jako hysterický smích.

"Kde jsme?" zeptal se.
"Ve sklepení Hradu. Hodně hluboko pod starým Mulčem, až v kamenném podloží Žlutozemě." H pobídl Clavaina kupředu. "Pojďte, prohlédněte si místo činu."
"Co se zde odehrálo?"
"Velmi podivná událost."
H vedl Clavaina chodbami, přesněji řečeno tunely nahrubo vyraženými ve skále. Modré svítilny vrhaly stíny na nerovné stěny. Vzduch byl vlhký a studený, bosému Clavainovi se po hrbolaté podlaze nešlo nejlíp. Minuli místnost plnou srovnaných stříbřitých válců velkých jako bandasky na mléko, dál se podlaha svažovala ještě hlouběji.
H řekl: "Mademoiselle svá tajemství dobře chránila. Když jsme na Havraní hrad zaútočili, mnoho součástek z Červova vesmírného plavidla zničila. Další ukořistila Skade. Přesto nám zůstalo dost, abychom měli z čeho začít. Poslední dobou postupujeme uspokojivě rychle. Nevšiml jste si, jak mé jachty snadno dostihly raketoplán Demarchů a jak lehce proklouzly prostorem střeženým policií Dohody?"
Clavain přikývl, sám se divil, že mu cesta na Žlutozem tak rychle uběhla. "Takže jste rovněž zjistili, jak na to."
"Ve vší skromnosti přiznávám. Na některé jachty jsme nainstalovali zařízení na utlumení setrvačnosti. Snížení hmotnosti plavidla o pouhé čtyři pětiny stačí k převaze nad kutry Dohody. Domnívám se, že Spojeným se to daří ještě účinněji."
Clavain to neochotně připustil. "Možná."
"Jistě také víte, že tato technika je mimořádně nebezpečná. Na kvantové vakuum obvykle pohlížíme jako na nejmenší možnou hodnotu. Je to skryté úžlabí v krajině pravděpodobných stavů. Ale jakmile s ním začnete manipulovat - ochlazovat je, abyste utlumil fluktuace, které jsou podstatou setrvačnosti - změníte kompletní topografii krajiny. Z nejmenších možných hodnot vzniknou nebezpečné štíty a hřebeny. Hmota stržená do přilehlých úžlabin získá značně odlišné vlastnosti. Nepatrné fluktuace mohou vést k bouřlivým přechodovým stavům. Smím vám vyprávět strašidelný příběh?"
"Mám za to, že na můj souhlas nečekáte."
"Angažoval jsem nejlepší, opravdu špičkové teoretiky z celého Rzivého pásu, pane Clavaine, každého, kdo se sebemíň zajímal o kvantové vakuum, a vysvětlil jim, že jejich vlastním zájmům nejlépe poslouží, když mi pomohou."
"Vydírání?" zeptal se Clavain.
"Propána, nikoli! Pouze lehký nátlak." H se ohlédl a usmál se, odhalil ostré špičáky. "Většinou to ani nebylo zapotřebí. Měl jsem prostředky, které Demarchům chyběly. Jejich informační síť se rozpadala, o Červovi nevěděli zhola nic. Spojení prováděli vlastní výzkum, ale přidat se k nim by znamenalo stát se Spojeným - to není zrovna malá cena za vědeckou zvídavost. Vědci, které jsem kontaktoval, byli vzhledem k ostatním možnostem většinou nadšení, že mohou přijít do Hradu." Odmlčel se, pak spustil pochmurným tónem, který jeho hlas dosud postrádal: "Patřila k nim Paulině Sakhojová, vynikající teoretička, která zběhla z demarchátu."
"Je mrtvá?" zeptal se Clavain. "Nebo něco horšího než mrtvá?"
"Vůbec ne. Ale už pro mne nepracuje. Po té podivné události, k níž zde došlo, nedokázala pokračovat. Naprosto ji chápu, zařídil jsem jí slušné zaměstnání na Rzivém pásu."
"Takže se muselo stát něco opravdu závažného," poznamenal Clavain.
"To rozhodně. Všechny nás to rozrušilo, ale Sakhojovou především. Mnoho experimentů probíhalo právě tady, ve sklepení," řekl H. "Zhruba deset skupin zkoumalo různé aspekty červí technologie. Sakhojová se během roku práce na tomto projektu projevila jako skvělá a odvážná badatelka. Zkoumala přechody do méně stabilních stavů."
H provedl Clavaina kolem několika dveří otevřených do velikých tmavých místností, až se před jedněmi zastavil. Nevstoupil však dovnitř.
"Právě tady se to přihodilo. Hrozné. Nikdo z vědců by do této laboratoře už nevešel. Tvrdí, že je nasáklá záznamy minulosti. Cítíte to rovněž, pane Clavaine? Nemáte neblahé tušení, jako by vás hluboký animální instinkt varoval, abyste nevstupoval?"
"Když jste mi nyní vsugeroval, že je zde něco zvláštního, nemohu poctivě posoudit, co doopravdy cítím."
"Tedy vstupte," vybídl ho H.
Clavain překročil práh a stoupl na hladkou, rovnou podlahu. Bylo tam chladno, jenže stejně chladno bylo v celém sklepem. Čekal, až se mu zrak přizpůsobí šeru, aby rozeznal velikost místnosti. Tu a tam spatřil na podlaze, stěnách i na stropě rozmontované kovové držáky nebo zásuvky, ale žádnou aparaturu nebo analytický přístroj. Laboratoř byla prázdná a naprosto čistá.
Obešel ji kolem dokola. Nijak zvlášť ho netěšilo, že je zde, ale cítil jen mírnou úzkost a slabou přítomnost čehosi záhadného, jenomže to mohly být psychosomatické pocity vyvolané stresem. "Tak co se stalo?" zeptal se.
H promluvil ode dveří: "V této laboratoři pracovala na svém projektu Sakhojová. Došlo k nehodě, Pauline byla lehce zraněna, ale brzy se uzdravila."
"A její spolupracovníci?"
"Pracovala vždy sama, nikdo jiný tady nebyl. Žádný další zraněný. Nepatrné škody na zařízení zvládly samoopravovací systémy. Sakhojová zůstala při vědomí a logicky jí to myslelo, proto jsme předpokládali, že jakmile bude v pořádku, vrátí se opět do laboratoře."
"A byla v pořádku?"
"Kladla zvláštní otázky. Dovolíte-li mi ten výraz, ježily se nám z nich chlupy po celém těle."
Clavain přistoupil ke dveřím. "Například?"
"Například co se stalo s druhým výzkumníkem."
"Mohla utrpět otřes mozku. Klamné vzpomínky bývají příznakem mozkového poškození." Clavain pokrčil rameny. "Nic

nečekaného, nemyslíte?"
"Hovořila o druhém experimentátorovi velmi podrobně, pane Clavaine. Znala jeho jméno i minulost. Údajně šlo o Yvese Merciera, jehož jsem měl angažovat na Rzivém pásu současně s ní."
"A žádný Yves Mercier zde nebyl?"
"Nikoho toho jména jsem nikdy nezaměstnával. Jak jsem již pravil, Sakhojová vždy pracovala sama."
"Možná cítila potřebu obvinit z nehody někoho jiného. Její podvědomí si vytvořilo obětního beránka."
H přikývl. "Zpočátku jsme se rovněž domnívali, že by to mohlo být vysvětlení, ale proč někoho vinit za drobný incident? Nikdo nepřišel o život a zařízení neutrpělo nenapravitelné poškození. Ve skutečnosti jsme se z této nešťastné náhody dozvěděli mnohem víc než za týdny horlivého výzkumu. Sakhojová se ničím neprovinila a věděla to."
"Tak si Merciera vymyslela z jiného důvodu. Podvědomí je samá záhada. Její představa nemusí mít racionální příčinu."
"Uvažovali jsme podobně, ale Sakhojová si neoblomně stála na svém. Jak se zotavovala, její vzpomínky na spolupráci s Mercierem byly stále konkrétnější. Vybavovala si nejmenší detaily - co rád jedl a pil, čemu se smál, dokonce i co dělal před tím, než s ní nastoupil do laboratoře. Čím víc jsme se ji snažili přesvědčit, že Mercier neexistuje, tím byla rozčilenější."
"V tom případě přišla o rozum."
"Všechny testy prokázaly, že nikoli, pane Clavaine. Pokud propadala bludům, týkaly se výhradně Merciera. Proto mi to začalo vrtat hlavou."
Clavain se zahleděl na H a pokývl, ať pokračuje.
"Trochu jsem zapátral," navázal H. "Nebylo zase tak těžké prohrabat archivy Rzivého pásu - po tavomoru jich tolik nezbylo. Zjistil jsem, že některé části příběhu Sakhojové se až znepokojivě přesně shodují s fakty."
"Kupříkladu?"
"Yves Mercier se opravdu narodil na karuselu, který uvedla Paulině Sakhojová."
"V okolí Žlutozemě to přece musí být docela obvyklé jméno."
"Věřte nebo ne, existoval pouze jeden Yves Mercier. Datum narození se krylo se vzpomínkami Sakhojové. Jediný rozdíl byl v tom, že skutečný Mercier zemřel o mnoho let dříve. Zahynul krátce po napadení Třpytného pásu tavomorem."
Clavain pokrčil rameny, ale ne tak sebejistě, jak by si přál. "Pouhá náhoda."
"Jenže pravý Yves Mercier byl již tehdy odborníkem na stavy kvantového vakua stejně jako Paulině, což ho mělo později přivést ke mně."
Clavainovi se náhle nechtělo v místnosti déle setrvávat. Vrátil se na chodbu s modrými svítilnami. "Tvrdíte tedy, že její Mercier skutečně existoval?"
"To tvrdím. A tím pádem zbývají pouze dvě možnosti. Buď Sakhojová znala osudy mrtvého Merciera a z nějakého důvodu nevěřila, že zemřel, anebo nám od začátku říkala čistou pravdu."
"Jenže to není možné."
"Spíše se kloním k názoru, že je, pane Clavaine. Domnívám se, že Sakhojová vůbec nepodléhala bludům. Jakkoli je to nepochopitelné, pro Pauline nezemřel Mercier na Třpytném pásu, ale spolupracoval s ní v laboratoři, z níž jste zrovna vyšel. A nehodu zavinil právě Yves Mercier."
"Jenže Merciera zahubil tavomor. Přece jste viděl záznamy."
"Předpokládejme však, že nezemřel. Předpokládejme, že útok moru přežil a dál studoval kvantové vakuum, až nakonec upoutal mou pozornost. Předpokládejme rovněž, že v této laboratoři zkoumal se Sakhojovou přechody do méně stabilních stavů. A dále předpokládejme, že nešťastnou náhodou došlo k přechodu do velice nebezpečného stavu. Když se to stalo, Mercier stál podle Sakhojové mnohem blíž ke generátoru pole než ona."
"Zabilo ho."
"Víc než to. Vymazalo z existence." H sledoval Clavaina a trpělivě pokyvoval hlavou. "Jako by celý jeho život, celá jeho světočára byla zpětně vypárána z naší reality, až k bodu, kdy zahynul během tavomoru. Což je jediný logický okamžik v našem společném časoprostoru, kdy mohl zemřít, v časoprostoru, který s ním sdílíte vy i já."
"Ne však Sakhojová," řekl Clavain.
"Ne, Pauline ne. Pamatuje si, jak to bylo před tím. Podle mého soudu byla natolik blízko ohnisku, že se její vzpomínky propletly s předchozí verzí. Mercier byl vymazán, ale přesto si vzpomínky na něj uchovala. Žádné falešné představy. Stala se pouze svědkem události tak příšerné, že zcela překračuje možnosti našeho chápání. Neděsí vás, pane Clavaine, pomyšlení na takový výsledek experimentu?"
"Už jste mi prozradil, že to bylo nebezpečné."
"Nebezpečnější, než jsme předpokládali. Zajímalo by mě, kolik světočar jsme vymazali z časoprostoru, než se vyskytl první svědek, který se ocitl natolik blízko, aby si změnu uvědomil."
Clavain řekl: "Čeho se experiment vlastně týkal, mohu-li se zeptat?"
"Přechodových stavů dalších exotických variet kvantového vakua. Můžeme z hmoty vysát část setrvačnosti. V závislosti na stavu pole ji můžeme vysávat, dokud se setrvačná hmotnost asymptoticky nepřiblíží nule. Podle Einsteina nemá hmota bez hmotnosti na výběr, musí letět rychlostí světla. Vyzáří se jako energetické kvantum."
"Mercier taky?"
"Nikoli - nikoli doopravdy. Pokud jsem schopen porozumět výzkumům Sakhojové, zdá se, že dosáhnout stavu nulové hmotnosti je fyzikálně značně obtížné. Blíží-li se totiž hmota k nulovému stavu, má tendenci přeskočit na druhou stranu. Sakhojová tomu říká ‚tunelový jev'."
Clavain pozvedl obočí. "Na druhou stranu?"
"Je to takový kvantový stav, v němž má hmota imaginární setrvačnou hmotnost. Myslím tím imaginární čistě v matematickém významu - například druhá odmocnina minus jedné je ryze imaginární číslo. Vy pochopitelně již tušíte, k

jakému závěru směřuji."
"Mluvíte o tachyonové hmotě," řekl Clavain. "O hmotě, která se pohybuje rychleji než světlo."
"Ano." Clavainův hostitel se zatvářil potěšené. "Závěrečný experiment Merciera a Sakhojové se týkal přechodu mezi tardyonovým stavem hmoty - tedy hmoty dobře známé - a tachyonovým stavem. Zkoumali takové stavy kvantového vakua, které by umožnily sestrojení nadsvětelného pohonu."
"Jenže to zkrátka není možné," namítl Clavain.
"Totiž…" H mu položil ruku na rameno. "Domnívám se, že je vhodnější uvažovat o tom jiným způsobem. Červi to pochopitelně věděli. Přestože takovou techniku měli, raději se mezi hvězdami ploužili. To nám mělo naznačit vše, co jsme potřebovali vědět. Nejde o to, že je to nemožné, ale že je to velice, velice nemoudré."
Dlouho stáli mlčky na prahu pochmurné místnosti, kde byl Mercier vygumován z existence.
"Pokusili jste se experiment zopakovat?" zeptal se Clavain.
"Po tom, co se stalo Mercierovi? Nikoli. Upřímně řečeno, do dalšího výzkumu systémů Červů se nikdo nehrnul. Dozvěděli jsme se dost. Sklepení bylo vyklizeno. Teď už sem skoro nikdo nechodí. A pokud ano, tvrdí, že viděl duchy. Možná to jsou zbytkové stíny lidí, které potkal stejný osud jako Merciera. Musím poznamenat, že já duchy nikdy neviděl, ale vím, že si mozek občas dokáže s člověkem nepěkně zahrávat." Přinutil se do falešného veselí, ale mělo to opačný účinek, než zamýšlel, "člověk takovým věcem nesmí věřit. Vy přece nevěříte na duchy, že ne, pane Clavaine?"
"Nevěřil jsem." Hluboce si přál být kdekoli jinde než ve sklepení pod Havraním hradem.
"Žijeme ve výjimečných časech," pravil H s pochopením. "Cítím, že stojíme na konci dějin a brzy bude celý dlouhý účet vyrovnán. Co nevidět nás čekají velmi těžká rozhodnutí. Můžeme odejít? Zmínil jsem se, že máme schůzku s jistými lidmi."
Clavain přikývl. "Už se na ně těším."
***
Antoinette vystoupila z okružního vlaku na nejbližší stanici u doku, který si pronajali. Když s Xavierem mluvila, připadal jí divný, ale nemohla přijít na to, proč. Poněkud nervózně nakoukla do čekárny a do kanceláře. Nikde nikdo. Na dveřích opravny visela cedule PŘIJDU HNED. Dvakrát si ověřila, že je v doku normální tlak, než vstoupila na propojovací lávku, dolů se nedívala. Vzduch štípal aerosolem. Než došla k přechodovému poklopu Bouřňáku, kýchala a slzely jí oči.
"Xaviere?" zavolala.
Pokud byl někde vzadu, nemohl ji slyšet. Buď ho půjde hledat, nebo počká, dokud nevyleze. Ale slíbila mu, že dorazí za dvacet minut.
Prošla přetlakovou komorou a krátkou chodbičkou do pilotní kabiny. Všechno vypadalo normálně. Xavier spustil jakési málo užívané diagnostické testy, natolik nesrozumitelné, že na ně hleděla naprosto nechápavě. Jenže co jiného mohla čekat, když vykuchal půlku člunu.
"Hrozitánsky mě to mrzí."
Ohlédla se a uviděla Xaviera s omluvným výrazem na tváři. Za ním stáli dva neznámí muži. Vyšší cizinec pokynul, aby ho následovala dozadu do obytné kajuty.
"Vyhovte mi," požádal ji muž. "Nemělo by to trvat dlouho."
Xavier řekl: "Raději poslechni. Lituju, že jsem tě přilákal, ale tvrdili, že když to neudělám, začnou ti rozbíjet člun."
Antoinette přikývla, vešla do propojovací chodbičky. "Udělal jsi dobře, Xave. Nežer se kvůli tomu. Co jsou ti šašci zač? Představili se nějak?"
"Ten dlouhý je pan Orloj a ten široký pan Karafiát."
Když Xavier vyslovil jejich jména, cizinci jeden po druhém pokývli hlavou.
"Ale co jsou zač?"
"To mi neprozradili, můžu jenom hádat. Zajímají se o Clavaina. Odhaduju je na pavouky, nebo aspoň poskoky pavouků."
"Fakticky?" zeptala se Antoinette.
"To stěží," řekl Orloj. "A můj přítel…"
Pan Karafiát zavrtěl ošklivou hlavou. "Já teda určitě ne."
"Za poněkud příznivějších okolností bych vám umožnil, abyste nás prohlédli," pokračoval Orloj. "Ujišťuji vás, že nemáme implantáty Spojených."
"Jenže to ještě neznamená, že nejste jejich poskoci," řekla Antoinette. "Tak co hergot musím udělat, abyste krucinál vypadli z mé lodě?"
"Jak již pan Liu správně usoudil, zajímáme se o Nevila Clavaina. Posaďte se…" Muž, který si říkal Orloj, promluvil tentokrát ocelově pevně. "Prosím, chovejme se neformálně."
Antoinette vyklopila ze stěny křeslo a usedla. "V životě jsem o žádném Clavainovi neslyšela."
"Váš společník však ano."
"No jo. Hezký, Xave." Zamračila se na něho. Proč nemohl předstírat, že nic neví?
"Zapírání je zbytečné," řekl Orloj. "Víme, že jste Clavaina dopravila na karusel. Ani v nejmenším vám to nezazlíváme, bylo to ostatně velmi lidské gesto."
Založila si ruce. "No a?"
"Stačí, když nám pouze řeknete, co se stalo potom. Kam Clavain na Nové Kodani šel."
"Nevím."
"Prostě jenom tak zmizel, jakoby kouzlem? Bez jediného slova díků, bez nejmenšího náznaku, co hodlá podniknout?"
"Clavain tvrdil, že čím míň budu vědět, tím líp."

Pan Orloj chvíli hleděl na hypervepře. Antoinette usoudila, že právě uhrála bod. Clavain skutečně chtěl, aby věděla co nejmíň. Něco z něho sice vytáhla, ale to tenhle vychrtlý Orloj vědět nemusí.
Dodala: "Pochopitelně jsem se ho vyptávala. Byla jsem zvědavá, proč tady straší. Vždyť jsem věděla, že je pavouk. Ale nechtěl mi nic prozradit. Prý pro moje vlastní dobro. Tehdy mě štval, ale teď jsem ráda. Nic ze mě nevytáhnete z jednoho prostého důvodu, že nic nevím."
"Tak nám aspoň zkuste věrně vylíčit, jak se to odehrálo," řekl Orloj přívětivě. "Úplně nám to postačí. Sami odhadneme, co měl Clavain v úmyslu, a už vás nebudeme obtěžovat."
"Copak neslyšíte, že jednoduše odkráčel? Ani slovem se nezmínil, kam jde. Pac a pusu, to bylo všechno."
"Neměl dokumenty ani peníze," poznamenal Orloj jakoby sám pro sebe, "nedostal by se bez vaší pomoci daleko. Pokud vás o peníze nepožádal, je pravděpodobně stále na karuselu Nová Kodaň." Hubený, smrtelně bledý muž se k ní naklonil. "Tak mi povězte, požádal vás o něco?"
"Ne," řekla jen s nepatrným zaváháním.
"Lže," prohlásil vepř.
Orloj vážně přikývl. "Máte pravdu, pane Karafiáte. Doufal jsem, že k tomu nedojde, ale již je to zde. Nelze se tomu vyhnout. Máte ten přístroj, pane Karafiáte?"
"Přístroj, pane Orloji? Máte na mysli…"
Černý kufřík, který měl hypervepř postavený mezi nohama, vypadal jako kvádr absolutní tmy. Pošoupl ho dopředu, sklonil se a dotkl se skrytého mechanismu. Kufřík se otevřel a odhalil mnohem víc přihrádek, než se podle velikosti zdálo možné. V dokonale vytvarované pěnové gumě ležely části lesklého stříbrného přístroje. Pan Karafiát jeden díl vytáhl a chvíli si ho prohlížel, potom vytáhl další a spojil je dohromady. Navzdory neohrabaným prstům je skládal pečlivě, pohled soustředil výhradně na svou činnost.
"Za okamžik to bude připraveno," řekl Orloj. "Je to přenosný skener, slečno Antoinette. Jsem povinen dodat, že ho vyrobili Spojení. Víte něco o skenerech?"
"Jděte do háje."
"Nu, stejně vám to povím. Je naprosto bezpečný, viďte, pane Karafiáte?"
"Naprosto, pane Orloji."
"Nebo přinejmenším není důvod, proč by neměl být. Přenosné skenery jsou však poněkud problematické, že ano? Nejsou tak spolehlivé jako velké modely. Pravděpodobnost, že způsobí vyšetřovanému subjektu neurální poškození, je vyšší. Rovněž nemůžeme tvrdit, že bychom nikdy nezaslechli zmínky o náhodných úmrtích, viďte, pane Karafiáte?"
Vepř vzhlédl od přístroje, který sestavoval. "Leccos se povídá, pane Orloji, leccos se povídá."
"Nu, jsem přesvědčen, že škodlivé účinky jsou značně přeceňovány…, přesto se nedoporučuje používat přenosné skenery, pokud se naskýtá možnost alternativního řešení." Orloj se opět zahleděl na Antoinette. Oči měl hluboko zapadlé a tak pronikavé, že ji přiměl uhnout pohledem. "Víte zcela jistě, že vám Clavain ani nenaznačil, kam má namířeno?"
"Už jsem vám říkala, že nic…"
"Pokračujte, pane Karafiáte."
"Počkat," ozval se Xavier.
Všichni na něho pohlédli, dokonce i hypervepř. Xavier se chystal promluvit. Najednou se člun bez jakéhokoli varování roztřásl, kýval se do stran a vzpíral se proti ukotvovacím čelistem. Chemický motor zaburácel, z trysek vyšlehly plameny, hluk připomínal kanonádu.
Přetlaková komora za Antoinette se zavřela. Přidržela se opěrky, pak vytáhla pás a zapnula si ho.
Něco se dělo. Neměla představu co, ale určitě se něco dělo. Nejbližším oknem viděla, jak dok zaplavuje hustý oranžový kouř spáleného paliva. Zaskřípěl kov a cosi se zlomilo. Člun prudce poskočil.
"Xaviere…"
Ale Xavier se už také připoutal ke křeslu.
V tom se propadli.
Karafiát a Orloj se snažili něčeho zachytit. Rovněž si vyklopili sedadla a připoutali se. Antoinette pochybovala, že mají lepší představu, co se děje, než ona. Ale stejně byli aspoň natolik chytří, aby nezůstali nepřipoutaní na palubě člunu, který vykazoval všechny známky, že provede něco hodně divokého.
Do něčeho bouchli. Náraz jí otřásl celou páteří. Vrata opravny, pomyslela si - Xavier napustil do doku vzduch, aby opice mohly pracovat bez skafandrů. Člun udeřil do vrat.
A zase.
Ucítila, jak jí nadskočil žaludek.
A potom klesali.
Tentokrát se ozvalo pouze tlumené žuchnutí, když Bouřňák vrata rozbil. Antoinette oknem zahlédla, jak oranžový kouř rychle mizí. Z doku unikal vzduch. Stěny klouzaly kolem, člun se řítil do kosmu.
"Zastavte," požádal Orloj.
"To není v mé moci, kamaráde," řekl mu Xavier.
"Je to uskok," prohlásil Orloj. "Od začátku jste nás chtěl dostat na palubu."
"Tak si sepište stížnost," ušklíbl se Xavier.
"Xaviere…" Antoinette už nemusela křičet. Na palubě Bouřňáku nastalo dokonalé ticho, přestože se protahoval zbytky vrat. "Xaviere…, řekni mi, prosím tě, co to má znamenat."
"Pro všechny případy jsem nachystal nouzový program," vysvětlil Xavier. "Myslel jsem, že by se mohl hodit, kdybychom se jednoho dne dostali do takovéhle situace."

"Zrovna do takovéhle situace?"
"Řekl bych, že to vyšlo," poznamenal Xavier.
"Proto v doku nebyly opice?"
"Tak hele!" Předstíral, že se ho to dotklo. "Snad bys mohla ocenit moji prozíravost, ne?"
Nacházeli se v beztížném stavu. Bouřňák se vzdaloval od Nové Kodaně v meteorickém roji trosek. Navzdory všemu Antoinette okouzleně zírala na způsobené škody. Prorazili ve vratech díru ve tvaru člunu.
"Krucinál, Xave, máš vůbec představu, kolik nás to bude stát?"
"No, tak budeme o trochu déle v minusu. Připadalo mi to přijatelné."
"Nijak vám to nepomůže," řekl Orloj. "Nemůžete nám udělat nic, co by současně neublížilo vám. Proto zapomeňte na to, že byste vypustili vzduch nebo nastavili vysoké zrychlení. K ničemu by to nebylo. Problém, jemuž jste čelili před pěti minutami, se ani v nejmenším nevyřešil."
"Jediný rozdíl je v tom," řekl pan Karafiát, "že jste vyplýtvali spoustu naší dobré vůle."
"Chtěli jste Antoinette rozpárat lebku, abyste se jí dostali ke vzpomínkám," vztekal se Xavier. "Jestli tohle považujete za dobrou vůli, tak si ji strčte tam, kam slunce nesvítí."
Pan Karafiát během manévrů zpola složený skener upustil, přístroj se teď vznášel v kajutě.
"Stejně byste se nic nedozvěděli," řekla Antoinette, "protože nevím, co Clavain hodlá udělat. Možná jsem to neřekla tak jasně, abyste to pochopili i vy."
"Připravte skener, pane Karafiáte," požádal Orloj.
Vepř na něho hleděl, dokud nedodal s přehnaným důrazem: "Prosím, pane Karafiáte."
"Zajisté, pane Orloji," řekl vepř uštěpačně.
Hypervepř zápasil s bezpečnostním pásem. Málem ho rozepnul, když se člun vyřítil vpřed. Skener narazil do stěny a rozbil se na desítku třpytivých kousků.
Tohle přece nemohl Xavier naprogramovat? napadlo Antoinette.
"Chytré," poznamenal Orloj, "ale nijak mimořádně chytré. Nyní budeme muset přistoupit k jiným prostředkům, že ano?"
Člun zrychloval. Antoinette stále nic neslyšela, a to jí dělalo starosti. Chemické rakety byly i ve vzduchoprázdnu hlučné, rámus se přenášel trupem. Iontový motor byl sice tichý, ale neudělil by jim takové zrychlení. Tokamak však byl naprosto tichý, reaktor byl zavřený v magnetickém poli.
Letí na fúzní pohon!
Krucinál…
Za nastartování fúzního motoru ve Rzivém pásu byl trest smrti. Dokonce i použití nukleárních raketových motorů tak blízko karuselu by zaplatili ošklivým trestem, určitě by už nikdy nevzlétli do vesmíru. Jenomže fúzní pohon byl potenciálně smrtonosný. Nešťastně namířený výtokový proud pracovní látky by přeřízl karusel během vteřiny.
"Xaviere, jestli s tím můžeš něco udělat, tak nás okamžitě převeď zpátky na chemický pohon."
"Promiň, Antoinette, ale usoudil jsem, že tohle bude nejlepší."
"Tak tys usoudil, jo?"
"Jo. A taky si to zodpovím, až na to přijde. Poslyš, drží nás tady jako rukojmí. To mění pravidla. Právě teď přece chceme, aby k nám zavítala policie. Nedělám nic jiného, než že na ně mávám praporem."
"Fakticky moc hezká teorie, Xave, ale…"
"Žádné ale. Vyjde to. Poznají, že záměrně držím výtokový proud mimo habitaty. Navíc jsou impulzy modulovány tak, aby vysílaly SOS, jenže tak rychle, že to necítíme."
"A policajti si toho jako všimnou, jo?"
"To ne, ale u soudu si to můžou zpětně ověřit, sakra, a na tom jediném záleží. Dokážu, že jsem volal o pomoc."
"Obdivuji váš optimismus," prohlásil Orloj, "před soudem však vůbec nestanete. Za porušení zákonů vás jednoduše sestřelí. Vůbec nedostanete příležitost cokoli vysvětlovat."
"Má pravdu," řekl Karafiát. "Jestli chcete přežít, tak radši člun otočte a uhánějte zpátky na Novou Kodaň."
"Zpátky tam, kde jsme začali? Vy snad žertujete."
"Buď domů, nebo smrt, pane Liu."
Xavier si rozepjal pás. "Vy dva," ukázal na cizince, "se raději nehýbejte. Pro vaše vlastní dobro."
"A co já?" zeptala se Antoinette.
"Zůstaň, kde jsi, je to bezpečnější. Vrátím se za minutku."
Neměla jinou možnost, než mu důvěřovat. Pouze Xavier znal program, který natáhl do Šelmy, a pokud by se pohybovala po člunu, mohla by si ublížit, kdyby náhle prudce změnil kurz. Později si ho podá - rozhodně ji nenadchlo, že nainstaloval nějaké legrácky, aniž by se jí o tom zmínil - ale prozatím musela připustit, že to tady řídí Xavier. I kdyby tím nezískali nic víc než pár minut k dobru.
Xavier odešel do pilotní kabiny.
Zamračila se na Orloje. "Jestli chcete něco vědět, tak Clavain se mi líbil zatraceně víc než vy."
***
Xavier vstoupil do pilotní kabiny Bouřňáku, ujistil se, že za sebou dobře zavřel dveře, a usedl do pilotního křesla. Displeje na pultu stále ukazovaly diagnostický test, což nebylo zrovna běžné u člunu, který se vydal na výlet.
Xavier strávil třicet vteřin tím, že nastavoval běžné letové údaje a uváděl člun do stavu alespoň připomínajícího běžnou letovou situaci. Okamžitě na něho začal syntetický hlas křičet, že musí vypnout fúzní pohon, protože podle minimálně osmi paprsků místních radiomajáků je stále ještě v oblasti Rzivého pásu, a proto nesmí používat nic silnějšího než chemické rakety…
"Šelmo?" zašeptal Xavier. "Raději to udělej. Už nás určitě viděli."

Šelma mlčel.
"Můžeš klidně mluvit," řekl Xavier stále šeptem. "Antoinette je vzadu s těmi šašky. Hned tak se odtamtud nedostane."
Když člun promluvil, jeho hlas byl mnohem nižší a tišší než při komunikaci s Antoinette. "Doufám, že jsme udělali dobře, Xaviere."
Člun zaburácel, když fúzní pohon plynule nahradily nukleární raketové motory. Xavier si byl jistý, že nejsou od karuselu dál než padesát kilometrů, použití jaderných raket bylo stále v rozporu se seznamem paragrafů dlouhým jako paže, ale chtěli přece přitáhnout pozornost.
"Taky doufám, Šelmo. Myslím, že se to brzo dozvíme."
"Můžu odčerpat vzduch. Dostaneš Antoinette do skafandru, aniž by ti dva dělali potíže?"
"To asi ne. Už tak mám špatný pocit, že jsem ji s nimi nechal samotnou. Nevím, jak dlouho jim bude trvat, než se odváží riskovat pohyb po kajutě. Možná bych je mohl strčit do jiného oddělení…"
"A já bych provedl separované odčerpání vzduchu, jenže jsem to ještě nezkoušel, proto nevím, jak by mi to napoprvé šlo."
"Možná to ani nebude nutné, jestli se ti troubové z Dohody ukážou brzo."
"Ať se to vyvine jakkoli, problémy budou určitě."
Xavier snadno odhadl Šelmův tón. "Myslíš Antoinette, co?"
"Očekávej kopec otázek, na které se ti bude jen těžko odpovídat."
Xavier zasmušile přikývl. To bylo to poslední, co potřeboval připomenout, ale vyhnout se tomu nemohl. "Clavainovi jsi byl hned podezřelý, ale měl tolik rozumu, že se jí na to neptal."
"Dříve či později se to musí Antoinette dozvědět. Jim Bax stejně nechtěl, abychom jí to tajili celý život."
"Ale ne dneska," řekl Xavier. "Ne tady a ne teď. Už tak je toho dost, s čím se musíme porvat."
Jeho pohled upoutala trojrozměrná mapa na obrazovce radaru: od karuselu se odpoutaly tři ikony. Pohybovaly se rychle a jejich trajektorie mířily k Bouřňáku. Chystaly se sevřít člun jako do kleští.
"No, chtěl jsi vyprovokovat reakci," poznamenal Šelma. "Tak tady ji máš."
Kutry Dohody byly málokdy daleko od karuselu Nová Kodaň. Pokud policisté neobtěžovali Antoinette - a obvykle ji obtěžovali - tak trápili někoho jiného. Pravděpodobně dostali upozornění, že se něco děje, už ve chvíli, kdy Bouřňák násilně opouštěl dok. Xavier se modlil, aby to nebyl týž důstojník, který o Antoinette projevoval dlouhodobý zájem.
"Taky si myslíš, že nás sestřelí, aniž by se zeptali, proč jsme spustili tokamak?"
"Nevím. Neměl jsem zrovna na vybranou z plné nůše možností."
"Ne… Provedl jsi to skvěle. Udělal bych totéž. Nejspíš by to udělala i Antoinette. A Jim Bax určitě."
"Kutry nás mají do tří minut."
"Tak jim to usnadni. Jdu se podívat, co se děje vzadu."
"Hodně štěstí, Xaviere."
Prošel chodbičkou do kajuty. Antoinette na něho netrpělivě čekala. Ulevilo se mu, že pánové Orloj a Karafiát dosud sedí na sedadlech. Ucítil, jak se jeho hmotnost snížila, když Šelma vypnul nukleární raketové motory.
"Tak co?" zeptala se Antoinette.
"Jsme v pohodě," odpověděl Xavier s větší jistotou, než skutečně cítil. "Policie tady bude co by dup."
Posadil se do křesla, dřív než nastal beztížný stav. O několik vteřin později uslyšel řadu úderů, jak se policejní plavidla přichytila k trupu. Prozatím to jde dobře, pomyslel si. Přinejmenším vstoupí na palubu, což je lepší, než kdyby nás rovnou sestřelili. Dostane možnost všechno vysvětlit, a kdyby ti parchanti trvali na tom, že to přesto někdo musí odskákat, věřil, že dokáže Antoinette vytáhnout z maléru.
Pak ucítil průvan. V uších mu zapraskalo. Podobalo se to úniku tlaku, ale než se mohl vylekat, tak to přestalo. Pořád měli vzduch. Zaslechl pronikavé skřípání mučeného kovu.
"Co se děje?" zeptal se pan Karafiát.
"Policie se prořezala přechodovým poklopem," odpověděl Xavier. "Mezi jejich kutrem a naší lodí byl mírný rozdíl tlaku vzduchu. Nic jim sice nebránilo, aby sem vstoupili jako slušní lidi, ale nejspíš se nechtěli zdržovat, než se v přechodové komoře vyrovná tlak."
Následné zvuky svědčily o tom, že se blíží stroj.
"Poslali automat," řekla Antoinette. "Substituty nenávidím."
Za necelou minutu k nim stroj dorazil. Antoinette sebou trhla, když se mašina v kajutě doširoka rozložila jako ohavné černé origami. Manipulátory s ostrými nástavci zasvištěly doslova ve smrtonosných obloucích. Xavier ucukl, když jedno rameno s čepelí minulo jeho oči o pouhé centimetry a rozseklo vzduch s tichým prásknutím jako bič. Dokonce i na hypervepři bylo znát, že ví o spoustě míst, kde by byl v této chvíli mnohem raději.
"To nebylo moudré," řekl pan Karafiát Antoinette.
"Neublížili bychom vám," dodal pan Orloj. "Chtěli jsme pouze informace. Nyní jste se dostali do mnohem větších potíží."
"Měli jste skener," řekl Xavier.
"Kdepak skener," prohlásil pan Karafiát. "Jenom nahrávací zařízení. Tím bych těžko někomu ublížil."
Substitut prohlásil: "Registrovaným majitelem plavidla je Antoinette Baxová." Přesunul se k ní, naklonil se tak blízko, až slyšela bzučení a cítila ozon prskajícího taseru. "Porušila jste zákony Ferrisvillské dohody, jestliže jste ve Rzivém pásu, dříve známém jako Třpytný pás, použila fúzní pohon. Za tento trestný čin třetího stupně je trestem nezvratná neurální smrt. Račte se podrobit genetické identifikaci."
"Cože?" hlesla Antoinette.
"Otevřete ústa, slečno Baxová. Nehýbejte se."

"To jste zase vy, že jo?"
"Kdo vy, slečno Baxová?" Stroj máchl dvojicí manipulátorů a sevřel jí hlavu do gumových nástavců. Zabolelo to a bolelo to dál, jak jí necitlivě tiskl lebku. Ze stroje vystřelil další, doposud skrytý manipulátor. Končil ostřím zahnutým jako srp.
"Otevřete ústa."|
"Ne…" Cítila, jak se jí do očí hrnou slzy.
Ďábelská malá čepel, ale pořád dost velká na to, aby jíl uřízla prst, se jí zastavila před nosem. Stisk hlavy zesílil. Bzučení znělo hlasitěji, připomínalo hluboké vzrušené chroptění.
"Račte otevřít ústa. Je to poslední výzva."
Otevřela ústa, ale spíš proto, aby zasténala bolestí, než aby udělala, co substitut požadoval. Čepel zavířila tak rychle, že vůbec nepostřehla, co se děje. Ucítila v ústech průvan, studený kov se jí na vteřinku otřel o jazyk. Potom automat čepel vytáhl, ohnul manipulátor a zasunul srp do separátní štěrbiny uprostřed kompaktního těla. Uvnitř něco zabzučelo a zacvakalo: substitut nepochybně připravoval vzorek její DNA a chystal se ho srovnat s archivem Dohody. Slyšela stoupající kvílení odstředivky. Manipulátory jí pořád drtily hlavu jako ve svěráku.
"Pusťte ji," řekl Xavier. "Dostal jste, co jste chtěl. Teď ji pusťte."
Substitut pustil Antoinette. Lapala po dechu, utírala si z tváří slzy.
Stroj se otočil proti Xavierovi. "Zasahování do služebního výkonu policisty je podle zákonů Ferrisvillské dohody považováno za trestný čin prvního stupně…"
Ani se neobtěžoval dokončit větu. Přezíravě švihl laserem, jiskřící elektrody se otřely Xavierovi o hruď. Vyjekl a zhroutil se. Zůstal bez hnutí ležet, oči dokořán, ústa otevřená.
"Xaviere…" vyhrkla Antoinette
"Zabil ho." Orloj si začal rozepínat bezpečnostní pás. "Musíme něco udělat."
Antoinette vyštěkla: "Co vás to sakra zajímá! To vy jste s ním tohle spískali!"
"Přestože mi to možná neuvěříte, problém je v tom, že mě to skutečně zajímá." Orloj už byl na nohou a přidržel se nejvyššího madla. Stroj se otočil k němu. Orloj se ani nepohnul, byl jediný, kdo sebou netrhl, když substitut vpadl do kajuty. "Nechej mne projít. Chci se podívat, jak je tomu mladíkovi."
Automat se kolébavě vydal proti bledému muži. Určitě předpokládal, že člověk v posledním okamžiku uhne nebo se strachy přikrčí. Jenže pan Orloj se nepohnul. Dokonce ani nemrkl. Substitut se zastavil, zběsile bzučel a cvakal. Evidentně nevěděl, jak si s ním poradit.
"Ustupte!" přikázal substitut.
"Nechej mne projít, jinak se dopustíš vraždy. Vím, že tě řídí lidský mozek, který pojem vražda chápe stejně dobře jako já."
Stroj zase zvedl taser.
"To ti nepomůže," řekl Orloj.
Stroj mu přitiskl taser hned pod klíční kost. Jiskřivý pruh, který se svíjel mezi elektrodami jako úhoř v podběráku, se zahryzl do oděvu. Orloje však neochromil. Na jeho obličeji se neobjevila ani stopa bolesti.
"Na mě to nepůsobí," prohlásil. "Jsem Spojený. Můj nervový systém není zcela lidský."
Elektrický výboj se mu zahryzl do pokožky. Antoinette podobný zápach dosud necítila, ale okamžitě poznala spálené maso.
Pan Orloj se chvěl, obličej měl ještě bledší a voskovější než dřív. "Na mě…" Hlas zněl nepřirozeně. Stroj stáhl taser, odhalil černou, půl centimetru hlubokou spálenou rýhu. Pan Orloj se stále pokoušel dokončit větu.
Stroj ho neomaleně odhodil stranou otáčivým svazkem hlavní Gatlingova kulometu. Křupla kost, pan Orloj narazil do stěny a zůstal bez hnutí ležet. Vypadal jako mrtvý, ale na druhé straně předtím vlastně taky nevypadal moc živý. V kajutě se vznášel zápach spáleniny. Na ten puch Antoinette hned tak nezapomene.
Pohlédla na Xaviera. Pan Orloj mu chtěl pomoct. Xavier byl v bezvědomí bezmála půl minuty. Na rozdíl od pana Orloje, na rozdíl od všech pavouků neměl v hlavě ansámbl prvotřídních strojů, aby zamezily poškození mozku, k němuž dochází při nedostatku kyslíku. Nezbývala mu víc než minuta…"
"Pane Karafiáte…" poprosila.
Vepř řekl: "Lituju, ale tohle není můj problém. Tak jako tak je už po mně."
Antoinette pořádně bolela hlava. Určitě má otřes mozku. Substitut jí málem prorazil lebku. No, vždyť už jsou stejně mrtví. Pan Karafiát má pravdu. Co na tom záleží, jestli ji zraní ještě víc? Nemohla Xaviera nechat ležet a jen se na něj dívat.
Vstala z křesla.
"Stát!" poručil substitut. "Nacházíte se na místě činu. Jakékoli narušení je trestným činem prvního stupně…"
Neposlechla, ručkovala od jednoho madla ke druhému, až se dostala ke Xavierovi. Stroj se k ní přiblížil - slyšela zesílené praskání taseru. Xavier byl bez sebe už minutu. Nedýchal. Chytila ho za zápěstí, snažila se nahmatat pulz. Horečně zvažovala, zda to dělá správně. Nemá mu raději přitisknout prsty na krk…?
Substitut ji odstrčil, jako by byla jen otýpka roští. Zvedla se, vzteklejší než kdy v životě, rozzuřená a taky vyděšená. Xavier zemře - vlastně už umírá. A ona, jak to tak vypadá, ho bude brzo následovat. Krucinál… A ještě před hodinou měli jedinou starost, jestli nezbankrotují.
"Šelmo!" vykřikla. "Šelmo, jestli můžeš něco udělat…, zrovna teď by se docela hodilo, kdybys s tím začal."
"S vaším dovolením, slečinko, ale jeden nemůže zde přítomnému substitutovi udělat vůbec nic, co by současně nezpůsobilo značné potíže i vám." Šelma se odmlčel, než dodal: "Hluboce, opravdu hluboce toho lituju."
Antoinette civěla na stěnu, nastal okamžik naprostého klidu jako v oku uragánu. Šelma tak nikdy nemluvil. Vypadalo

to, jako by se jeho osobnost spontánně přepnula do jiné naprogramované identity. Šelma přece o sobě vždycky mluvil ve třetí osobě.
"Šelmo…" řekla klidně. "Šelmo?"
Ale to už byl substitut u ní, kolem hlavy jí stříhaly šavlovité končetiny ze slitiny tvrdé jako diamant. Prudce uhýbala a křičela, když ji stroj odstrkoval od Xaviera. Několikrát se o manipulátory řízla. Z ran vystříkla krev, šňůrky červených korálků vytvořily ve vzduchu dlouhé oblouky. Cítila, jak slábne, vědomí ji opouštělo.
Pan Karafiát se pohnul. Zničehonic dřepěl na stroji. Byl spory, ale velice silný, servomotory hučely a kvílely na protest, když hypervepř zápasil s nebezpečnými manipulátory. Stříkance prasečí krve se smísily s Antoinettinou. Vzduch se rudě zamžil, krvavé nitky se trhaly, rozptylovaly se na menší a menší kapky. Dívala se, jak stroj divoce seká čepelemi do pana Karafiáta, z něhož proudily závoje krve a obalovaly ho jako polární záře. Pan Karafiát řval bolestí, ale zuřivě bojoval. Taser opsal modravou křivku. Svazek hlavní gatlingu se roztočil ještě rychleji, jako by se substitut chystal pokropit kajutu střelami.
Antoinette se připlazila ke Xavierovi. Dlaně měla křížem krážem pořezané. Dotkla se jeho čela. Napadlo ji, že ho ještě před pár minutami mohla zachránit, ale teď už je zbytečné se o to pokoušet. Pan Karafiát statečně bojoval, pomalu však podléhal. Stroj vyhraje a zase ji od Xaviera odtáhne, a pak ji zřejmě konečně zabije.
Bylo po všem. Přitom stačilo, aby jenom poslouchala rady svého otce. Varoval ji, ať si s pavouky nikdy nic nezačíná, a přestože nemohl tušit, za jakých okolností se s nimi zaplete, čas mu dal za pravdu.
Promiň, tati, pomyslela si Antoinette, měl jsi pravdu, jenže já si myslela, že vím všechno líp. Slibuju, že příště už budu hodná holka…
Substitut se přestal hýbat, servomotory náhle ztichly. Otáčení hlavní gatlingu se zpomalovalo, až se kulomet zastavil. Taser zajiskřil, prskl a zhasl. Odstředivka dobíhala, až ji Antoinette neslyšela, dokonce i bzučení stroje utichlo. Prostě tam nehybně stál, jakoby zmrzlý, jako ohavná tmavá kudlanka roztažená po kajutě od stěny ke stěně. Sebrala trochu síly. "Pane Karafiáte, co jste udělal…"
"Já nic," hlesl Karafiát, pak kývl ke Xavierovi. "Být vámi, soustředil bych se na něho."
"Pomozte mi, prosím, nemám sílu, abych to zvládla."
"Pomozte si sama."
Všimla si, že pan Karafiát je hodně poraněný. Ale přestože krvácel, vypadalo to, že má jen pár seknutí a bodnutí, neztratil žádné prsty, ani neměl polámané kosti. "Prosím, pomozte, udělejte mu masáž srdce."
"Přísahal jsem, že člověku nikdy nepomůžu, slečno." Začala Xavierovi rytmicky masírovat hrudník, každé stlačení krajiny srdeční z ní vysávalo víc a víc síly, které neměla nazbyt.
"Pane Karafiáte, prosím…"
"Je mi líto, Antoinette. Neberte to osobně, ale…"
Zarazila se. Její hněv nabyl vrchu. "Ale co?"
"Ale lidi prostě nejsou můj oblíbený druh."
"No, pane Karafiáte, takže si od toho lidského druhu poslechněte vzkaz: Táhněte do háje i s vaší idiotskou zásadou!"
Opřela se Xavierovi o prsa, sbírala sílu na poslední pokus.

Kapitola dvacátá třetí

Železný výtah rachotil šachtou vzhůru ze sklepení Havraního hradu. Clavain cestou přemýšlel o vyprávění svého únosce. Za jiných okolností by příběh Sakhojové a Merciera považoval za výmysl. H však hovořil tak upřímně a přesvědčivě a v prázdné laboratoři vládla natolik děsivá atmosféra, že nad tím nedokázal jen tak mávnout rukou. Jistě by bylo jednodušší přijmout závěr, že ho chtěl H jen mystifikovat, a právě proto raději zvolil nepohodlnou možnost, stejně jako to udělal H, když se rozhodl uvěřit Sakhojové.
Podle Clavainovy zkušenosti se právě méně schůdná možnost většinou ukázala jako správná. Tak totiž vesmír funguje.
Během jízdy nahoru mluvili jen málo. Clavain byl stále přesvědčen, že musí z Hradu uprchnout a dostat se k Demarchům. Současně si uvědomil díky informacím, které mu H poskytl, že zdaleka nechápe celou šíři problému. Skade rozhodně nesledovala vlastní zájmy, dokonce ani zájmy jakési tajné kliky Spojených. Podle všeho sloužila Mademoiselle, která odjakživa toužila získat vliv v Hlavním hnízdě. Mademoiselle sama představovala pro Clavaina velkou neznámou mimo jakoukoli zkušenost. Vážně se zajímala o techniku vesmířana - stejně jako H - dokonce natolik, že Červa dopravila do Hradu a naučila se s ním komunikovat. Byla sice dávno mrtvá, ale snaživá Skade jí byla oddaná tak hluboce, že se nyní daly Skade a Mademoiselle považovat za jedinou osobu.
Clavain narazil na něco většího, než ho vůbec mohlo napadnout - a začalo to už hodně dávno v minulosti.
Tím se však nic nemění, myslel si. Pořád je nejdůležitější získat zbraně pekelné třídy. Ať řídí Skade kdokoli, chce právě zbraně ze všeho nejvíc.
Proto je musím dostat já.
Výtah hřmotně zastavil. H odsunul mříž a vedl Clavaina dalšími mramorovými chodbami do místnosti, která připomínala nesmyslně velký hotelový pokoj. Nízký štukovaný strop měl rozměry středního hřiště, jednotlivé kusy zařízení dekoratér porůznu rozmístil jako na výstavě černé koncertní křídlo se zvednutou ozvučnou deskou, starobylé hodiny přistižené na cestě od stěny ke stěně a zastavené uprostřed, alabastrové busty neznámých velikánů na tmavých podstavcích, párek červených sametových pohovek na lvích tlapách a tři zlatá křesla zvíci trůnů.
Dvě křesla byla obsazena. V jednom dřepěl hypervepř oděný v jednoduché černé blůze a kalhotách jako H. Clavain se zamračil, protože se domníval, že je to Štír, zajatec, kterého naposledy viděl v Hlavním hnízdě, ale nebyl si naprosto jistý. V druhém křesle seděl Xavier, mladý mechanik, s nímž se Clavain rozloučil na karuselu Nová Kodaň. Clavaina

málem rozbolela hlava, když se snažil přijít na nějaké hodnověrné vysvětlení, jak se tato nesourodá dvojice dostala dohromady.
"Je zapotřebí přítomné představovat?" zeptal se H. "Myslím, že nikoli, ale pro jistotu - pane Clavaine, to je Štír a tohle Xavier Liu." Kývl na Xaviera. "Už je vám lépe?"
"Jsem v pořádku," odpověděl Xavier.
"Na palubě Bouřňáku slečny Antoinette Baxové selhalo Xavierovi srdce. Byl ochromen taserem takovým napětím, že by skolilo dospělého pythona, natož člověka."
"Kdo ho napadl?" zeptal se Clavain, neboť měl pocit, že bude zdvořilé projevit zájem.
"Policie Ferrisvillské dohody," odpověděl H. "Nedělejte si starosti. Provinilý příslušník už nic podobného neudělá. Už nikdy nic neudělá."
"Zabil jste ho?" zajímal se Xavier…
"Kdepak, jistěže ne." H vysvětlil Clavainovi: "Xavier má štěstí, že to přežil, ale bude v pořádku."
"A co Antoinette?" otázal se Clavain.
"Rovněž. Pár řezných ran a pohmožděnin, nic vážného. Zanedlouho se k nám připojí."
Clavain usedl do třetího zlatého křesla proti Štírovi. "Ani se nepokusím předstírat, že chápu, proč je zde Xavier s Antoinette. Ale vy…?"
"To je na dlouhé povídání," řekl Štír.
"Nikam nespěchám. Klidně povídejte. Neměl byste být čirou náhodou ve vazbě?"
H pravil: "Situace se lehce zkomplikovala, pane Clavaine. Vyrozuměl jsem, že Spojení dopravili Štíra do středu soustavy se záměrem předat ho Dohodě."
Xavier zíral na vepře. "Myslel jsem, že H žertuje, když vás oslovil jako Štíra, ale nebyl to vtip, co? Krucinál, jste ten Štír! Ten, kterého se celou dobu marně snaží chytit! Krucinál!"
"Vidíte, vaše pověst vás předchází," řekl H hypervepři.
"Co jste sakra dělal na Nově Kodani?" zajímal se Xavier. Vypadal, že je nervózní už jen z toho, že je na stejné planetě jako Štír, natož ve stejné místnosti.
"Šel jsem po něm." Štír ukázal na Clavaina.
Clavain zamrkal. "Po mně?"
"Když jste pavoukům vyklouzl, nabídli mi dohodu. Nepředají mě policajtům, ale propustí na svobodu, jestliže vás pomůžu vystopovat. Na to se přece nedalo říct ne, nemyslíte?"
H doplnil: "Opatřili Štírovi natolik hodnověrné dokumenty, aby nebyl při první příležitosti zatčen. Věřím, že ho opravdu chtěli propustit, jestliže se mu podaří zahnal vás zpět do stáda, pane Clavaine."
"Přesto stále nechápu…"
"Štír a jeden Spojený, který ho doprovázel, sledovali vaši stopu. Pochopitelně je zavedla k Antoinette Baxové. Tak se k celé nešťastné záležitosti připletl Xavier. Vzepřeli se, a trochu při tom poškodili karusel. Policie už slečnu Antoinette hlídala, takže ji brzy dostihla. Všechny zraněné, včetně Štíra, má na svědomí policejní substitut, který vnikl do člunu."
Clavain se zamračil. "Stále to nevysvětluje, jak se dostali… Hm, počkat. Vy jste z nich nespustil oči, viďte?"
H přikývl, Clavain si všiml, že se špetkou hrdosti. "Předpokládal jsem, že za vámi Spojení někoho vyšlou. Z pouhé zvědavosti jsem se rozhodl, že je rovněž dopravím sem, abych zjistil, jakou v této komedii hrají roli. Mé jachty parkovaly poblíž Nové Kodaně a dávaly pozor na neobvyklé události - především na cokoli neobvyklého, co by se týkalo Antoinette Baxové. Je mi líto, že jsme nezasáhli dříve, jinak by nevyteklo tolik krve."
Clavain se otočil, když uslyšel klapání pravidelné jako metronom. Na jehlových podpatcích přicházela žena, dlouhý plášť za ní vlál, jako by kráčela ve vlastní bouři.
"Zebro!" přivítal ji H a usmál se.
Zebra ho objala. Políbili se, ale spíš jako milenci než přátelé.
"Určitě si nechceš trochu odpočinout?" zeptal se jí H. "Dva těžké úkoly za jediný den…"
"Cítím se výborně, Užvaněná dvojčata taky."
"Zřízence Dohody jste - ehm - zaopatřili?"
"Ano, to je vyřízeno. Chceš ho vidět?"
"Proč ne? Naše hosty by to mohlo pobavit." H pokrčil rameny, jako by se domlouvali, zda si dají odpolední čaj hned nebo až za chvíli.
"Přivezu ho." Zebra se otočila a odklapala do dálky.
Vzápětí se ozvaly jiné kroky, vlastně dvoje, avšak zcela shodné. Dva mohutní muži bez úst, které Clavain rovněž hned poznal, přivezli kolečkové křeslo, v němž seděla Antoinette. Vypadala unaveně, ruce měla až po lokty v obvazech.
"Clavaine!" zvolala.
"Živ a zdráv," řekl, "a rád vidím, že ty také. Mrzí mě, že jsem vám dvěma způsobil potíže, jak jsem se právě dozvěděl. Upřímně jsem doufal, že to pro vás skončí, jakmile se rozloučíme."
"V životě není nic jednoduché, viď?" řekla Antoinette.
"Zdá se, že nikoli. Přesto je mi to líto. Pokud je v mých silách nějak ti to vynahradit, udělám to."
Antoinette pohlédla na Xaviera. "Jsi v pohodě? Zebra tvrdila, že jo, ale nevěděla jsem, jestli jí mám věřit."
"V pohodě," odpověděl Xavier. "Jako rybička."
Jeden ani druhý však evidentně neměli dost síly, aby vstali.
"Tak se to nakonec povedlo," řekla Antoinette. "Snažila jsem se ti nahodit srdce, ale došla mi šťáva. Šly na mě mrákoty, tak jsem to honem ještě zkusila, než odpadnu. Koukám, že to vyšlo."
"Vlastně nevyšlo," pravil H. "Omdlela jste. Dělala jste, co jste mohla, ale sama jste ztratila dost krve."

"Tak kdo potom…?"
H ukázal na hypervepře. "Xaviera zachránil náš přítel Štír, nemám pravdu?"
Vepř zabručel: "To nic nebylo."
"Pro vás možná nic, pane Karafiáte," řekla Antoinette, "ale pro Xaviera krucinál všecko! Ksakru, to vám musím poděkovat."
"Neobtěžujte se. Dokážu žít i bez vaší vděčnosti."
"Přesto děkuju."
Štír na ni chvíli civěl malýma očkama, pak něco zamumlal a odvrátil se.
"A co Bouřňák?" zeptal se Clavain, aby porušil nepříjemné ticho. "Škody jsou velké?"
Antoinette se podívala na H: "Nejspíš jo, viďte?"
"Vlastně dopadl docela dobře. Jakmile Xavier nabyl vědomí, Zebra mu dala souřadnice pro automatického pilota. Máme na Rzivém pásu dobře chráněný dok, nezbytný pro některé naše akce. Člun je provozuschopný a spolehlivě ukrytý. Máte mé slovo, Antoinette."
"Kdy se na něho můžu podívat?"
"Brzy," prohlásil H. "Ale jak brzy, to vám nemohu říci."
"Jsem tedy zajatec?" zeptala se.
"Vůbec ne. Všichni jste mými hosty. Jen bych rád, abyste mne neopustili, dokud nebudeme mít příležitost pořádně si pohovořit. Pan Clavain může mít jiný názor, možná oprávněně, ale snad si mohu dovolit připomenout, že mi někteří z vás vděčí za život." Zvedl ruku, aby umlčel námitky dřív, než někdo stačí promluvit. "Nechci naznačit, že mi snad cokoli dlužíte. Pouze vás žádám, abyste mi věnovali trochu času. Ať chcete nebo ne," pohlédl po řadě z jednoho na druhého, "jsme všichni hráči v mnohem větší hře, než dokážeme vůbec pochopit. Možná nedobrovolní hráči, ale tak to chodí odjakživa.
Pan Clavain chtěl svou dezercí urychlit běh událostí. Domnívám se, že nemáme na vybranou a musíme sledovat jejich přirozené tempo až k vyvrcholení. Nebo chcete-li, musíme hrát předurčené role. To se týká nás všech, dokonce i Štíra."
Ozvalo se vrzání doprovázené klapáním přesným jako metronom. Zebra přivezla další kolečkové křeslo. Na polštáři trůnila nablýskaná bandaska. Trčely z ní rozličné hadičky a drátky. Clavain si všiml, že se válcovitá nádoba kolébá ze strany na stranu, jako by její obsah toužil uniknout.
H kývl na Zebru. "Přivez ho až sem."
Dotlačila válec mezi ně. Stále se kymácel. H se naklonil a zlehka na plechovku zaťukal klouby prstů. "Hej, vy tam!" zvýšil hlas. "Těší mne, že jste se k nám mohl připojit. Víte, kde jste a co se s vámi stalo?"
Válec se rozkymácel prudčeji.
"Dovolte, abych vám to vysvětlil," požádal H své hosty. "Máte před sebou systém pro podporu života vymontovaný z policejního kutru Dohody. Pilot po dobu služby, která může trvat i mnoho let, nikdy ani na vteřinku neopouští plavidlo. Aby moc nevážil, tělo je operativně odděleno a uskladněno v mrazáku na velitelství Dohody. Nepotřebuje končetiny, řídí automaty pomocí neurálního rozhraní. Nepotřebuje ani další orgány - všechny odoperovali, označili štítkem a zmrazili."
Válec se kýval sem a tam.
Zebra ho přidržela. "Jen klid!"
"Uvnitř této schránky je policista odpovědný za nedávné události na palubě člunu slečny Baxové. Nepříjemný chlapík, viďte? To musela být náramná legrace, terorizovat bezbrannou posádku, která neudělala nic jiného, než že porušila několik hloupých starých zákonů. Ohromná legrace."
"Nedělal to poprvé," řekla Antoinette.
"Inu, mám za to, že tentokrát zašel přece jen poněkud daleko," konstatoval H. "Nemám pravdu, starý brachu? Odpojit váš systém pro podporu života od kutru nebylo složité. Doufám, že jsme vám naším zásahem příliš nenarušili pohodlí, ačkoli předpokládám, že to dost bolelo, když jsme vás vypojovali z počítačové sítě kutru. Hluboce se za to omlouvám, neboť mučení nepatří mezi mé záliby."
Válec se náhle ani nepohnul, jako by naslouchal.
"Ale nemohu vám přece upřít zasloužený trest, viďte? Nesmírně si potrpím na spravedlnost. Mé vlastní zločiny vytříbily můj smysl pro morálku do nebývalého stupně." Sklonil se k válci, až se málem rty dotýkal kovu. "Pozorně poslouchejte, protože bych nerad, aby vám zůstaly sebemenší pochybnosti o vaší budoucnosti."
Válec se mírně zakýval.
"Vím, co je zapotřebí, abyste mohl v této plechovce přežívat celá desetiletí. Postačí tuhle trocha elektřiny, tamhle kapka vody a výživy, to není žádná věda. A přesně to vám hodlám poskytovat až do smrti." Podíval se na Zebru a přikývl: "Myslím, že to stačilo."
"Mám ho postavit do komory k ostatním, H?"
"Jistě ocení milou společnost." Usmál se na hosty a s očividným zalíbením přihlížel, jak Zebra odváží bandasku.
Sotva byla z doslechu, Clavain oslovil H: "Jste krutý muž."
"Nejsem krutý, alespoň ne v tom významu, jak to myslíte vy, pane Clavaine. Krutost je však užitečný nástroj, dokážete-li rozpoznat přesný okamžik, kdy je nezbytná."
"Ten holomek si o to říkal," prohlásila Antoinette. "Promiň, Clavaine, ale osud toho parchanta mě trápit nebude. Nebýt H, všechny by nás pozabíjel."
Clavainovi bylo náhle chladno, jako by kolem prošel jeden z duchů, o nichž mu nedávno H vyprávěl. "Kde je můj druhý pronásledovatel?" zeptal se nečekaně naléhavě. "Ten Spojený. Je to Skade?"
"Skade nikoli. Je to muž. Byl sice zraněn, ale nevidím důvod, proč by se neměl uzdravit."

"Mohu jej vidět?"
"Zakrátko, pane Clavaine. Dosud s ním nejsem hotov. Než ho přivedu k vědomí, chci mít naprostou jistotu, že nám nemůže nikterak ublížit."
"Takže lhal," ozvala se Antoinette. "Ten syčák tvrdil, že nemá v makovici žádné implantáty."
Clavain se k ní otočil: "Ponechal si je, dokud se mu hodily, mohl si je kdykoli vyplavit z těla, pokud měl projít třeba bezpečnostní kontrolou. Netrvá dlouho, než se implantáty samy rozeberou, snad několik minut, a nezbude víc než pár stopových prvků v krvi a moči."
Štír prohlásil: "Buďte opatrný. Buďte hromsky opatrný."
"Existuje ke zvýšené opatrnosti konkrétní důvod?" zeptal se H.
Vepř se předklonil. "Jo, existuje. Pavouci mi strčili do hlavy něco jako mrňavý ventil. Mám ho na žíle nebo tepně a je napojený na jeho implantáty. Je to jednoduché - když umře on, já taky."
"Hm." H si přiložil prst na rty. "Jste si tím jistý?"
"Když jsem ho zkusil uškrtit, tak jsem omdlel."
"Vás dva spojovalo vskutku hluboké přátelství, viďte?"
"Sňatek z rozumu, kamaráde. Dobře to věděl. Proto mě musel držet na uzdě."
"Inu, možná jste v sobě nějakou pojistku skutečně měl," pravil H, "ale všechny jsme vás vyšetřili. Žádné implantáty nemáte, Štíre. Pokud vám vůbec dali něco do hlavy, vyplavilo se to, než jste se k nám dostal."
Štírovi klesla čelist v dokonale lidském výrazu úžasu a sebeznechucení. "Ne… Ten parchant přece…"
"Pravděpodobně jste mohl kdykoli odejít, Štíre, aniž by vás dokázal zadržet."
"Jak říkával můj táta," prohlásila Antoinette. "Pavoukům nevěř. Nikdy."
"Snad mě nechcete zrovna vy poučovat?"
"Vás podfoukli, ne mě."
Štír si odfrkl, ale neodpověděl. Nejspíš pochopil, pomyslel si Clavain, že nemůže říct nic, čím by si ještě nepohoršil.
"Štíre," pokračoval H významně, "myslím to vážně, že nejste můj vězeň. Nechovám zvláštní obdiv k vašim činům, ale i já mám leccos za sebou, proto vím, že mnohdy k nim vedou důvody, které ostatní nechápou. Zachránil jste však Antoinette a Xaviera, za což vám náleží můj vděk - a nepochybně i vděk mých hostů."
"Přejděte rovnou k věci," zabručel Štír.
"Hodlám ctít dohodu, kterou jste se Spojenými uzavřel. Nechám vás svobodně odejít, abyste se mohl připojit k vašim druhům v Mulči. Máte mé slovo."
Štír se zvedl z křesla se znatelným úsilím. "V tom případě padám."
"Počkejte." H nezvýšil hlas, jeho tón však vepře dokonale znehybnil. Jako by H dosud pouze šprýmoval a teprve nyní odhalil pravou tvář: že není radno si s ním zahrávat, jakmile dojde na vážné záležitosti.
Štír opět usedl a opřel se. "Co chcete?"
"Pozorně mě vyslechněte." H se rozhlédl, tvářil se důstojně jako soudce. "Všichni mě velmi pozorně vyslechněte. Nebudu to opakovat."
Rozhostilo se ticho. Dokonce i Užvaněná dvojčata jako by ještě důkladněji oněměla.
H přistoupil ke klavíru a zahrál šest pochmurných tónů, pak přibouchl víko. "Říkal jsem, že žijeme ve výjimečných časech. Blíží se konec světa. Jedna kapitola lidstva se určitě chýlí k závěru. Naše malicherné spory, naše křehká civilizace, dětinské frakce, směšné války nebudou mít dlouhého trvání. Jsme děti, které doklopýtaly do galaxie dospělých, nesmírně starých a nepředstavitelně mocných dospělých. Žena, která žila v této budově, byla prostředníkem některé ze sil vesmířanů, jak předpokládám. Nevím jak ani proč, ale její zásluhou rozšířily tyto síly svůj vliv mezi Spojené. Mohu se pouze domnívat, že k tomu došlo, protože se blíží doba beznaděje."
Clavain chtěl něco namítnout. Chtěl oponovat. Ale zabránily mu v tom vlastní poznatky i vše, co mu ukázal H. Závěry H byly správné, Clavain nemohl udělat nic jiného, než mlčky přikyvovat a přát si, aby tomu bylo jinak.
H pokračoval: "A představte si, dokonce i Spojení se bojí, a to mne skutečně vylekalo. Pan Clavain je čestný muž." H přikývl, jako by bylo nutné tento výrok potvrdit. "Ano. Vím o vás všechno, pane Clavaine. Pozorně jsem prozkoumal vaši životní dráhu, někdy jsem si přál, abych sám mohl kráčet po cestách, které jste si vybral. Nebyly snadné, viďte? Pohyboval jste se mimo ideologie, mimo společnost, bezmála mimo lidské skupiny. A nikdy jste neuposlechl nic tak vrtkavého, jako je srdce, nic tak bezvýznamného, jako je vlajka. Výhradně chladnou úvahou jste dospěl k tomu, co bylo správné udělat."
"Jsem zrádce a špeh," řekl Clavain. "Zabíjel jsem nevinné kvůli vojenským vítězstvím. Nadělal jsem hromady sirotků. Jestli to považujete za čest, tak vám ji klidně přenechám."
"Vzpomněl bych si na mnohem ukrutnější zabijáky, než jste vy, pane Clavaine, to mi věřte. Ale chci tím vším říci pouze jediné. Tato doba vás přinutila k nepředstavitelnému kroku. Po čtyřech stech letech jste se obrátil proti Spojeným. Nikoli proto, že by Demarchové měli pravdu, ale protože jste vycítil, že vaše vlastní studna je otrávená. Uvědomil jste si, možná aniž byste to dokázal konkretizovat, že v sázce je něco mnohem většího než všechny frakce a ideologie dohromady. Že je v sázce zachování lidského druhu."
"Jak to můžete vědět?" zeptal se Clavain.
"Z toho, co jste vyprávěl přátelům, pane Clavaine. Na Nové Kodani, když jste se domníval, že vás nikdo další neslyší, jste byl velmi sdílný. Ale já mám uši všude. Dokáži skenovat vzpomínky stejně jako vaši lidé. Všichni jste prošli mou ošetřovnou. Myslel jste si snad, že se nesnížím k malému neuronálnímu odposlouchávání, když je tolik v sázce? Ovšemže snížím."
Znovu se otočil ke Štírovi, síla jeho upřeného pohledu zatlačila vepře ještě hlouběji do křesla. "Teď se dozvíte, co bude dál. Pomohu panu Clavainovi dokončit jeho úkol."

"Pomůžete mu k Demarchům?" zeptal se Štír.
"Ne." H zavrtěl hlavou. "K čemu by to bylo dobré? Demarchům nezbyla jediná mezihvězdná loď, přinejmenším ne v této sluneční soustavě. Gesto pana Clavaina by bylo zbytečné. Ba co hůř, jakmile by se jednou ocitl v rukou Demarchů, můj vliv by nemusel stačit na to, abych ho dokázal znovu osvobodit. Ne. Na to zapomeneme, musíme se věnovat samotné podstatě, tedy tomu, proč se rozhodl dezertovat." Kývl na Clavaina jako divadelní nápověda. "Pokračujte, prosím. Povězte nám to. Bude lepší, když to uslyšíme z vašich úst, já jsem už řekl dost."
"Vy to víte, že ano?"
"Jestli vím o zbraňových kompletech? Samozřejmě."
Clavain přikývl. Nevěděl, zda se má cítit jako poražený nebo jako vítěz. Nezbývalo mu než promluvit. "Chtěl jsem přesvědčit Demarchy, aby vypravili skupinu, která by získala zbraně pekelné třídy dřív, než padnou do rukou Skade. Avšak H má pravdu. Nemají ani světlohonec. Bylo to pošetilé, zbytečné gesto, ale měl jsem pocit, že aspoň něco dělám." Cítil, jak se na něj sesula veškerá únava, kterou tak dlouho odsouval stranou, a vrhá dlouhý stín deprese. "Od začátku to nebylo nic jiného. Poslední pošetilé gesto starce." Rozhlédl se po ostatních, měl pocit, že jim dluží omluvu. "Promiňte mi to. Všechny jsem vás do toho zatáhl, a naprosto zbytečně."
H se postavil za Clavainovo křeslo a položil mu obě ruce na ramena. "Nelitujte se tolik, pane Clavaine."
"Není to snad pravda? Nemůžeme vůbec nic udělat."
"Mluvil jste s Demarchy," řekl H. "Co vám pověděli na téma mezihvězdná loď?"
Clavain si připomněl rozhovor s Perotetem a Voiovou. "Prohlásili, že žádnou nemají."
"A dál?"
Clavain se nevesele zasmál. "Že by dokázali světlohonec opatřit, kdyby ho opravdu potřebovali."
"To by snad skutečně dokázali," řekl H, "ale pomohlo by vám to? Jsou slabí a vyčerpaní, zničení a unavení válkou. Ať si nějakou loď najdou, bránit jim nebudu. Koneckonců vůbec nezáleží na tom, kdo zbraně získá, pokud to nebudou Spojení. Jenom si myslím, že někdo jiný by mohl mít mnohem větší šance opravdu uspět. Zvláště někdo, kdo má přístup ke stejné technice, kterou nyní vlastní také vaše strana."
"A teď je řeč o kom?" zeptala se Antoinette, přestože to už musela tušit.
Clavain vzhlédl ke svému hostiteli. "Jenže ani vy nemáte světlohonec."
"Ne, opravdu nemám," souhlasil H. "Ale nejen Demarchové vědí, kde jej hledat. V této soustavě je dost Ultrů, takže mi nepřipadá nemožné některou loď obsadit, vložíme-li do toho potřebné nadšení. Vlastně jsem již vypracoval předběžný plán, jak se světlohonce zmocnit, pokud by taková potřeba nastala."
"Musel byste mít malou armádu, abyste dokázal Ultrům sebrat loď."
"Zajisté," pravil H, jako by ho to teprve nyní napadlo, "to bych opravdu musel." Pohlédl na hypervepře. "Souhlasíte, Štíre?"
***
Štír soustředěně naslouchal, zatímco H mluvil o choulostivé akci, jak ukrást světlohonec. Troufalost plánu byla ohromující, ale jak H správně poukázal, armáda vepřů už nejednou vykonala smělé zločiny, i když ne v tak velkém měřítku. Ovládla celé čtvrti Mulče, přisvojila si moc toho, co se dosud zcela absurdně nazývalo úřady. Vysmála se pokusům Ferrisvillské dohody nastolit v nejdivočejších částech města stanné právo, a na oplátku se svými spojenci vybudovala po celém Rzivém pásu enklávy, kde neplatily vůbec žádné zákony. Oblasti organizovaného zločinu byly jednoduše vymazány z map, všichni se tvářili, jako by po tavomoru nebyly nikdy znovu osídleny. Ale nestaly se proto o nic méně skutečné, ani se tím nemohl zastřít fakt, že v těchto ilegálních panstvích vládl často mnohem větší klid než v habitatech, které legálně spravovala výhradně Ferrisvillská dohoda.
H se rovněž zmínil o aktivitách vepřů a hejkalů po celé soustavě, aby podpořil tvrzení, že vepři již mají všechny potřebné zkušenosti i prostředky k uloupení světlohonce. Zbývalo akci zorganizovat a načasovat. Loď, kterou vyberou dlouho předem, musí splňovat všechny požadavky. Nesmějí selhat a nesmějí se bát nasadit jak hmotné prostředky, tak životy. Kdyby Ultrové získali podezření, že se připravuje obsazení některého z jejich vzácných světlohonců, buď mnohonásobně zvýší ostrahu, nebo hromadně opustí soustavu. Ne, útok musí být rychlý a hned napoprvé úspěšný.
H řekl Štírovi, že již provedl bezpočet simulací akce a došel k závěru, že nejlepší okamžik nastane, jakmile bude světlohonec v odletové fázi. Jeho studie prokázaly, že právě v té době Ultrové nejméň myslí na ochranu a zanedbávají bezpečnostní opatření. Zvolí loď, jejíž posádce se příliš nezdařily obchody, protože takové posádky většinou rozprodají část obranných systémů a výzbroje, pochopitelně tajně, ale H již rozmístil agenty v zaparkovaném hejnu, napíchl se do sítě Ultrů a odposlouchává jejich hovory. Ukázal Štírovi poslední hlášení, celé stohy obchodnického slangu, zajímavé smlouvy byly zvlášť zvýrazněny. Přitom Štíra upozornil na jednu loď v prostoru Žlutozemě, které se při posledních obchodech moc nedařilo.
"Světlohonec je technicky v pořádku." H důvěrně ztišil hlas. "Přinejmenším mu není nic, co by se nedalo opravit během letu k Deltě Pavonis. Domnívám se, že by to mohla být naše loď, Štíre." Odmlčel se. "Dokonce jsem již předběžně jednal s Mrskačem… Je to váš zástupce? Přednesl jsem mu svůj záměr a požádal ho, aby sestavil přepadovou jednotku - pokud možno o několika stech mužích. Nemusí to být výhradně vepři, ačkoli předpokládám, že většinou budou."
"Počkat. Počkat." Štír zvedl křivou ruku. "Slyšel jsem dobře, že jste jednal s Mrskačem? Jak u sta hromů znáte Mrskače?"
H jeho výbuch spíše pobavil, než rozladil. "Tohle je moje město, Štíre. Znám tady všechny a všechno."
"Ale Mrskač…"
"Je vám stále neochvějně věrný. Protože to vím, ani jsem se nepokusil jeho věrnost nahlodat. Byl vaším obdivovatelem

již před tím, než jste ho udělal svým zástupcem, viďte?"
"O Mrskačovi víte houby."
"Vím dost, abych pochopil, že stačí jediné vaše slovo a bez váhání za vás položí život. A jeho věrnost jsem ani nepotřeboval zkoušet. Předpokládal jsem totiž váš souhlas, Štíre, to je vše. Předpokládal jsem, že mé žádosti vyhovíte a uděláte, co je třeba. Vlastně jsem Mrskačovi řekl, že mu pouze vyřizuji váš vzkaz, že vy sám mu přikazujete shromáždit armádu. Přiznávám, že bez vašeho dovolení. Jenže tato doba nepřeje nerozhodným. Nám však rozhodnost nechybí, viďte?"
"Ne…"
"Jste tvrdý chlap." Plácl ho přátelsky do ramene. "Světlohonec se jmenuje Levoboček. Je zaparkovaný v hejnu obchodních lodí u Markova oka. Myslíte, Štíre, že ho Mrskač dokáže uloupit? Nebo jsem se obrátil na nesprávné vepře?"
"Kčertu s vámi!"
H se vesele usmál. "Dohoda je tedy uzavřena."
"Ještě jsem neskončil, H! Přepadovou jednotku sestavím osobně. A vy seženete nejenom Mrskače, ale každého, koho určím, ať je v Mulči či v průšvihu, nezávisle na tom, jaké svinstvo provedl. Rozumíme si?"
"Udělám, co budu moci. I mé možnosti mají hranice."
"Výborně. Až bude po všem, až dodám Clavainovi loď…"
"Odletíte s ním. Jistě chápete, že jiná alternativa neexistuje. Přece jste si nemohl vážně představovat, že znovu vplujete do žlutozemské společnosti. Můžete odtud odejít hned teď s mým požehnáním, ale neposkytnu vám ochranu. A přestože máte věrného Mrskače, Dohoda už zavětřila vaši krev. Nemáte nejmenší důvod zde zůstávat. O nic větší než Antoinette a Xavier. Jestli jste chytrý, odletíte s Clavainem, stejně jako oni."
"Chcete po mně, abych opustil Kalderu."
"Celý život se vlastně skládá z rozhodnutí, Štíre. Vždycky nejsou právě lehká. Alespoň ne ta důležitá." H mávl rukou. "Nemusí to být přece navždy. Nenarodil jste se tady, podobně jako já. Město zde bude pořád, za sto nebo dvě stě let. Nemusí vypadat stejně jako teď, ale záleží na tom? Může být lepší nebo horší. Pak už to bude výhradně na vás, abyste v něm našel své místo. Může se ovšem stát, že po návratu ani nezatoužíte."
Štír se zahleděl na rolující stránky záznamů obchodních jednání. "A ta loď, kterou jste určil…"
"Ano?"
"Jestli ji získám, předám ji Clavainovi a rozhodnu se zůstat na palubě… Jednu věc mi musíte slíbit."
H pokrčil rameny. "Jeden či dva požadavky z vaší strany mi nepřipadají nerozumné. Co byste rád?"
"Chci ji pokřtít. Bude se jmenovat Znamení zvěrokruhu. A nehodlám o tom diskutovat."
H na něho se zájmem pohlédl. "Clavain jistě nebude mít námitky. Ale proč zrovna tohle jméno? Něco pro vás znamená?"
Štír nechal otázku nezodpovězenou.
***
Mnohem později, když už věděl, že světlohonec úspěšně obsadili a vypudili posádku, když věděl, že nyní zrychluje za hranicemi sluneční soustavy Epsilon Eridani a míří k Deltě Pavonis, kterou obíhá planeta Obroda, o níž sotva co zaslechl, vyšel H na jeden z balkonů zhruba v polovině výšky Chateau des Corbeaux. Teplý vánek mu přitiskl blůzu na tělo. Zhluboka se nadechl, vychutnával jeho kořeněnou vůni. Budova stála v bublině dýchatelné atmosféry, která se valila z jícnu skrze churavějící Lilii, fantastický výdobytek bioinženýrství, který tam umístili Spojení během své krátké, idylické vlády. Byla noc a jakýsi zvláštní soulad vnitřní nálady a vnějších podmínek způsobil, že mu Kaldera připadala neuvěřitelně krásná, jak by měla připadat všechna města lidem, kteří v nich žijí. Byl svědkem mnoha jejích proměn. Přesto nebyly nic ve srovnání s proměnami, jimiž prošel sám.
Hotovo, pomyslel si.
Světlohonec byl na cestě, pomohl Clavainovi splnit úkol, konečně tedy vykonal ten nejdůležitější, nezpochybnitelně dobrý skutek. Nedomníval se, že tím dostatečně odčinil vše, co napáchal v minulosti, všechny krutosti, jichž se dopustil, a šlechetné činy, které vykonat měl. Nestačilo to ani na to, aby vyrovnal své selhání, když se mu nepodařilo pomoci mučenému Červovi, než ho zajala Mademoiselle. Ale bylo to lepší než nic.
Cokoli bylo lepší než nic.
Balkon vyčníval z černé zdi budovy, obehnaný pouze nízoučkou zídkou. Přistoupil k samému okraji, teplý vánek - skoro se podobal dechu zvířete - zesílil, až to již vlastně ani vánek nebyl. Tam dole, celé kilometry pod ním, se rozkládala metropole prozářená křižujícími kužely světel jako obloha nad městem při letecké bitvě.
Přísahal si, že jakmile konečně vykoná čin, kterým vyváží některé ze svých hříchů, ukončí život. Lépe odejít s účtem ne zcela vyrovnaným, než riskovat, že na něj v budoucnu přidá další, ještě horší položky. Věděl, že sklon k páchání zla v něm stále dříme, hluboko pohřbený. Nevyplaval na povrch mnoho let, ale pořád vyčkává, stočený jako python. Riziko bylo příliš velké.
Pohlédl dolů, přestavoval si, jaké to bude. Za okamžik už to skončí, oddá se pomalé, elegantní hře, kterou provádí gravitace s hmotou. Nebude než volný pád. Nezbude místo na bolest, na sžíravou touhu po vyrovnání.
Noc prořízl ženský hlas: "Ne, H!"
Neohlédl se, pořád stál u okraje. Fascinující město ho vábilo.
Na balkonu zacvakaly podpatky. Ženské paže ho objaly kolem pasu. Něžně, s láskou ho odtáhla od kraje.
"Ne," zašeptala. "Tak to neskončí. Ne tady a ne teď."

Kapitola dvacátá čtvrtá

"Tady máš únikové auto," řekl snědý mužík za volantem a ukázal na osamělé vozidlo zaparkované u chodníku.
Trn se zahleděl na shrbený stín za okénkem. "Šofér spí."
"Určitě ne."
Aby se Trnův řidič ujistil, zabrzdil vedle stojícího vozu. Obě auta měla stejný tvar, standardní design schválený vládou. Únikový vůz byl starší a šedivější, i přes déšť měl na kapotě matné nepravidelné skvrny po opravách karoserie. Řidič vystoupil a plahočil se loužemi k druhému vozu, krátce zaťukal na okénko. Muž okénko stáhl a chvíli spolu hovořili. Trnův řidič doprovázel svá slova množstvím posunků a výmluvnými výrazy tváře. Pak se vrátil k Trnovi a něco si bručel. Uvolnil ruční brzdu a vůz vyrazil, pneumatiky v dešti zasyčely.
"Na téhle ulici neparkují jiná vozidla," řekl Trn. "Vypadá to podezřele, když tady tak čeká."
"Byl bys raději, kdyby tu za takovéhle mizerné noci nebylo žádné auto?"
"Ne. Jen by bylo vhodné, kdyby měl ten ospalý pitomec věrohodnou historku, kdyby si s ním pochopové Vuilleumierové chtěli popovídat."
"S tím si nedělej starosti, má docela dobrou výmluvu. Zahýbá mu panička. Vidíš tamhleten dům? Sleduje ho pro případ, že by se objevila, přestože tvrdila, že má noční směnu."
"Tak to by měl raději zůstat aspoň chvilku vzhůru."
"Poradil jsem mu, ať zkusí vypadat, že ještě trochu žije." Zahnuli za roh. "Uklidni se, Trne. Vždyť jsi to dělal už nejmíň stokrát, v téhle části Cuvieru jsi řečnil na desítkách mítinků. Jsem tady právě proto, aby ses nemusel zabývat detaily."
"Máš pravdu," řekl Trn. "Nejspíš je to jenom normální tréma."
Řidič se zasmál. "Ty a tréma?"
"V sázce je hodně. Nechci je zklamat. Když jsme došli tak daleko."
"Nemůžeš je zklamat. Nedovolí ti to. Ty si to neuvědomuješ? Mají tě rádi." Řidič přepnul páčku na přístrojové desce a stěrače začaly kmitat rychleji. "Zatracení terraformátoři. Jako by už toho deště nestačilo. Ale pro planetu je to dobré, aspoň to tvrdí. Mimochodem, myslíš, že vláda lže?"
"O čem?" zeptal se Trn.
"O těch divných úkazech na obloze."
***
Trn následoval pořadatele do určeného domu. Provedl ho několika neosvětlenými chodbami, až se dostali do velké místnosti bez oken. Byla plná lidí, všichni seděli čelem k nahrubo stlučenému řečnickému pultíku. Trn prošel mezi posluchači a mrštně vyskočil na pódium. Ozval se potlesk, uctivý, ne fanatický. Zahleděl se na diváky a odhadl, že jich může být kolem čtyřiceti, jak mu bylo přislíbeno.
"Dobrý večer," začal, položil obě ruce na pult a naklonil se dopředu. "Děkuji, že jste přišli. Oceňuji, že podstupujete takové riziko. Slibuji, že to bude stát za to."
Jeho stoupenci pocházeli ze všech společenských vrstev Obrody, vyjma vládního aparátu. Ne že by se úředníci nepokoušeli k hnutí připojit a ne že by to sem tam nemysleli upřímně, ale nemohl jim to dovolit, představovali neúnosně velké riziko. Slušně se jich zbavili dřív, než se k němu dostali moc blízko. Dnes se tady sešli technici, kuchaři a šoféři, zemědělci, instalatéři a učitelé. Někteří byli hodně staří, odletěli ze Žlutozemě na Loreanu už jako dospělí. Jiní se narodili za Girardieauova režimu, jeho vláda pro ně představovala "staré dobré časy", jakkoli se tomu dalo těžko uvěřit, protože nebyly o mnoho lepší než současnost. Pár lidí, k nimž patřil i Trn, mělo na starou planetu pouze dětské vzpomínky.
"Je to pravda?" zeptala se žena v první řadě. "Povězte, Trne. Všichni jsme ty zvěsti slyšeli. Tak nás netrapte a prozraďte nám to."
Trpělivě se usmál, navzdory nedostatku respektu té ženy k jeho scénáři. "A jaké zvěsti máte na mysli?"
Vstala a rozhlédla se, než promluvila. "Že jste je našel - že jste našel čluny. Že nás dostanete z planety. A že jste taky našel světlohonec, který nás dopraví na Žlutozem."
Trn neodpověděl přímo. Pohlédl nad hlavami diváků dozadu a požádal: "Můžete promítnout první snímek, prosím?"
Ustoupil stranou, aby nepřekážel diaskopu, který promítal na flekatou a oloupanou stěnu za ním.
"Tento záběr byl pořízen přesně před dvaceti dny," prohlásil. "Zatím vám neprozradím kde. Ale sami vidíte, že je to na Obrodě a že snímek není starý - vidíte, jak je obloha modrá a kolik je v popředí vegetace? Sami poznáte, že je to nížina, kde byl terraformovací program nejúspěšnější."
Dvourozměrný záběr nabízel výhled do úzkého údolí. Ve stínu mezi skalisky stály příděmi k sobě dva štíhlé kovové objekty.
"Jsou to čluny," řekl Trn. "Velké, typ země-orbita. Každý má kapacitu zhruba pět set cestujících. Velikost nemůžete z tohoto pohledu odhadnout, ale ten malý tmavý otvor zde jsou dveře. Další snímek, prosím."
Obraz se změnil. Nyní stál Trn osobně pod trupem jednoho člunu a vzhlížel ke dveřím, které se prve zdály tak drobounké.
"Slezl jsem ze svahu k člunům. Sám jsem nevěřil, že jsou skutečné, dokud jsem se nedostal blíž. Ale jsou tam. Pokud dokážeme odhadnout, jsou v pořádku a fungují jako toho dne, kdy přistály."
"Odkud jsou?" zeptal se nějaký muž.
"Z Loreanu," odpověděl Trn.
"Copak byly celou dobu tady? Tomu nevěřím."
Trn pokrčil rameny. "Jsou zkonstruovány tak, aby se samy udržovaly v provozuschopném stavu. Je to stará samoopravovací technika. Vůbec ne jako ty nové věci, na které jsme si všichni museli zvyknout. Tyhle čluny pocházejí z dob, kdy se předměty nelámaly, neopotřebovávaly, ani nezastarávaly. Na to nesmíme zapomínat."

"Byl jste uvnitř? Říká se, že jste byl uvnitř a že jste ty čluny dokonce nastartoval."
"Další, prosím."
Na snímku byl Trn s mužem a ženou v pilotní kabině, všichni tři se usmívali do objektivu, přístroje za nimi svítily.
"Zabralo nám to mnoho, mnoho dnů, ale nakonec se nám podařilo člun přimět, aby s námi komunikoval. Nešlo ani tak o to, že by nechtěl, ale jednoduše jsme neznali komunikační protokoly, které jsme podle konstruktérů znát měli. Ale jak vidíte, přinejmenším základní řídicí funkce jsou zpřístupněny."
"Budou čluny létat?"
Trn zvážněl. "To nevíme určitě. Není důvod, proč by nemohly, ale prozatím se zabýváme testovacími vrstvami. Máme tam lidi, kteří se den co den dozvídají víc, ale podle toho, co víme o strojích z belle époque, můžu v této chvíli říct pouze to, že by měly vzlétnout."
"Jak jste je našel?" zeptala se jiná žena.
Trn sklopil oči a uspořádal si myšlenky. "Celý život jsem hledal možnost dostat se z Obrody."
"Na to jsem se neptala. Co když jsou ty čluny past? Co když úřady nastražily stopy, aby vás k nim přivedly? Co když nejde o nic jiného, než zabít vás i vaše stoupence, aby se nás jednou provždy zbavili?"
"Vláda neví o žádných prostředcích, jak se dostat z Obrody," prohlásil Trn. "To mi věřte."
"Jak si můžete být tak jistý?"
"Další, prosím."
Diaskop promítl objekt na obloze. Trn čekal, až bude objektiv řádně zaostřen, zatím studoval reakci diváků. Někteří už fotografie objektu viděli, jenže ne v tak kvalitním rozlišení; jiní ho spatřili na obloze na vlastní oči jako nejasnou žlutou šmouhu, která pronásleduje zapadající slunce jako deformovaná kometa. Prohlásil, že podle jeho informací je to poslední a nejlepší snímek, jaký má vláda k dispozici.
"Jenomže to není kometa," řekl Trn. "Vláda sice něco podobného tvrdí, ale není to pravda. Nejde ani o supernovu. Můžou si podobné lži dovolit, protože lidé většinou neví o astronomii dost, aby se dovtípili, oč jde. A kdo to ví, byl zastrašen, aby nepromluvil, protože vláda má ke lži důvod."
"Tak co to vlastně je?" zeptal se někdo.
"Na kometu to nemá správný tvar, ani se to nenachází mimo naši sluneční soustavu. Je to vidět proti hvězdám, každou noc se to o kousek přemístí, pohybuje se to s ostatními planetami po ekliptice. Existuje pro to vysvětlení, dokonce naprosto evidentní vysvětlení, opravdu." Pohlédl na posluchače, byl si jistý, že upoutal jejich pozornost. "Ta šmouha je planeta, spíš bývalá obří planeta Roch. Hledíte na vykuchaný zbytek Rochu, který byl vybrakován, doslova rozebrán." Trn se usmál. "A vláda nechce, abyste tohle věděli, protože s tím nemůže nic dělat."
Kývl opět dozadu k projektoru: "Dál."
Vysvětlil jim, jak to asi před rokem všechno začalo: "Nejprve byly rozebrány tři menší kamenité planety, roztrhaly je reduplikační stroje. Shromáždily drť, zpracovaly ji a dopravily napříč soustavou k Rochu. Tam čekaly další stroje, které proměnily tři Rochovy měsíce v obrovité továrny, které polykaly megatuny hmoty za vteřinu a chrlily přesně vyrobené strojní součásti. Jeden měsíc omotal Roch mohutným kovovým prstencem, neuvěřitelně hutným a pevným. Tady je vidět nezřetelně, ale ujišťuji vás, že je přes deset kilometrů tlustý. Dva měsíce současně spouštěly do atmosféry Rochu trubice z podobného materiálu."
"Kdo?" zeptal se jakýsi muž. "Kdo to dělá, Trne?"
"Ne kdo, ale co," odpověděl. "Stroje. Nevyrobil je člověk. V tom má vláda dost jasno. Podle jedné teorie vše zavinil Dan Sylveste. Spustil nějakou past, která je sem přivolala."
"Jako to udělali Amaranti?"
"Nejspíš ano," řekl Trn. "Spekuluje se o tom. Jenže nic nenaznačuje, že by byly v naší soustavě někdy dřív rozebrány větší planety, mezi orbitami nejsou mezery, nikde nechybí další obří planeta podobná Rochu. Ale odehrálo se to před milionem roků, třeba po sobě Zmarové nepořádek důkladně uklidili."
"Zmarové?" zeptal se vousatý chlap, v němž Trn poznal nezaměstnaného paleobotanika.
"Tak vláda dotyčné vesmířany nazývá. Nevím, proč jim dali zrovna tohle jméno, ale připadá mi stejně dobré jako kterékoli jiné."
"Co nám udělají?" zajímala se žena s mimořádně špatnými zuby.
"Nevím." Trn sevřel okraj pultíku. Cítil, že se atmosféra v místnosti během poslední minuty změnila. Vždycky se to stalo, když lidé zjistili, co se děje. Kdo se o objektu dozvěděl, hleděl vystrašeně na oblohu. Z Cuvieru, zdaleka největšího sídliště na Obrodě, se většinu roku nedal zahlédnout. Zato teď se vznášel na večerní obloze, zcela nepřehlédnutelný. A nikdo se neklonil k názoru, že je to dobré znamení.
Vládní experti měli na dění v okolí Rochu vlastní názor. Správně vydedukovali, že tato činnost může být pouze výsledkem inteligentních sil, nikoli jen zvláštní astronomická katastrofa, přestože i to nějakou dobu zvažovali. Jen malá skupina soudila, že za tou destruktivní činností stojí člověk - možná Spojení, možná nová, agresivní posádka Ultrů. Ještě menší a mnohem nedůvěryhodnější skupinka se domnívala, že s tím má něco společného triumvir Ilja Voljovová. Ale většina naprosto správně usoudila, že nejpravděpodobnějším vysvětlením je zásah vesmířanů jako odezva na Sylvestovy výzkumy.
Jenže ani jeden expert neznal všechna fakta a neviděl stroje vesmířanů tak zblízka jako Trn.
Voljovová s Kuriovou měly vlastní teorii.
Jakmile byl dokončen prstenec kolem Rochu, jeho magnetosféra se pozoruhodně změnila. Vzniklo kvadrupólové magnetické pole, řádově mnohem silnější než přirozené dipólové pole planety. Oblouky siločar probíhaly od rovníku k pólům a vyrážely daleko z atmosféry. Magnetické pole bylo nepochybně umělé. Mohlo být vyrobeno pouze průtokem proudu ve vodičích položených podél rovnoběžek, v těch obrovských kovových závitech omotaných kolem planety

jako vinutí motoru.
A to právě byl proces, který Trn a Kuriová pozorovali na vlastní oči. Viděli spouštění vodiče, jeho pokládání do atmosféry. Neměli však představu, kam až klesá. Vinutí muselo být ponořeno do oceánu metalického vodíku tak hluboko, aby se nějakým způsobem docílilo přenesení kroutícího momentu malého kovového jádra. Vnější točivé pole, transmitované do vinutí, bylo transferováno na planetu.
Vygenerovaný proud protékal planetou a přes ionizovaný plyn magnetosféry do orbitálního prstence. Elementární náboje v prstenci působily na okolní magnetické pole, které nepatrně zvýšilo točivý moment elektromotoru. Zpočátku to nebylo patrné, ale obří planeta začala rotovat rychleji.
Celý proces nepřetržitě pokračoval většinu roku. Účinek byl katastrofální: rotační rychlost narůstala, blížila se víc a víc ke kritickému okamžiku, kdy planetu roztrhá odstředivá síla, protože ji gravitace už neudrží pohromadě. V průběhu šesti měsíců odmrštil obr do kosmu polovinu atmosféry, vyvrhl kolem planety zpola nádhernou, zpola hrozivou cirkumplanetární mlhovinu, která se na večerní obloze Obrody jevila jako skvrnka velikosti palce. Teď už byla většina atmosféry odhozena. Oceán kapalného vodíku se osvobodil od tlaku horních vrstev a vrátil se do plynného skupenství, uvolněná energie byla převedena na zvýšení otáček motoru. Kovový vodík prošel podobnou, leč mnohem bouřlivější změnou. Vše bylo zřejmě součástí plánu, neboť obnažování planety ani na chvíli nepolevilo.
Z Rochu nezbylo víc než tektonicky nestabilní jádro, které rotovalo na hranici rozpadu. Zatímco Trn hovořil na mítinku, stroje se rojily kolem jádra, zpracovávaly je a rafinovaly, ani vteřinu nezahálely. V mlhovině, plné temných, hustých a propojených uzlů, vykrystalizovaly další struktury, větší než planety.
Trn prohlásil: "Nevím, co se děje. Myslím, že to neví nikdo. Ale nějakou představu mám. Doposud vše, co stroje vykonaly, probíhalo stupňovitě. Ty stroje jsou děsivé, ale mají svá omezení. Odněkud musí získat materiál. Nemohly se rovnou pustit do rozbíjení Rochu, napřed si musely vyrobit nářadí, proto nejprve rozebraly tři menší tělesa. Potřebují suroviny. Energie pro ně zřejmě nepředstavuje problém - možná ji umí získat přímo z vakua - evidentně ji však nedovedou přesně a efektivně zahustit na hmotu. Proto postupují krok za krokem. Teď rozbíjejí Roch, kradou zhruba desetinu procenta hmoty naší sluneční soustavy. Podle toho, co jsme dosud viděli, použijí ukradenou hmotu na výrobu něčeho dalšího. Jenže čeho? Zkusím hádat. O stupeň výš než obří planetu máme už jenom jedno těleso - slunce. Předpokládám, že se chystají naše slunce zničit."
"To nemyslíte vážně," řekl někdo.
"To bych rád. Ale musí existovat důvod, proč doposud nezničily Obrodu. Myslím, že je to jasné: ani nemusí. Zanedlouho, možná dřív, než se nadějeme, si s Obrodou už nebudou muset dělat starosti. Bude pryč. Zničí celou sluneční soustavu."
"Ne!" vykřikl hlas.
Trn se chystal odpovědět, vyvrátit pochopitelné pochyby posluchačů. Absolvoval to již mnohokrát, věděl, že chvíli trvá, než k nim pravda pronikne. Proto pokaždé nejprve ukázal čluny, aby měli k čemu upnout naději.
Jako by jim říkal, že sice nastal konec světa, ale že to ještě neznamená, že musí všichni zahynout. Nabízel možnost úniku. Stačilo sebrat odvahu, aby mu uvěřili, odvahu, aby ho následovali.
Jenže pak si uvědomil, že ten člověk zvolal "Ne!" ze zcela jiného důvodu. Nemělo to nic společného s jeho projevem. Tím důvodem byla policie. Právě vcházela dveřmi.
Chovej se, jako bys byl sám v ohrožení života, radila mu Kuriová. Musíš vypadat naprosto přesvědčivě. Když to vyjde - a pro dobro nás všech to musí vyjít , lidi uvěří, že jsi byl zatčen, aniž bys o tom předem věděl. Musíš se bránit, Trne, a měl bys být připraven, že schytáš nějakou tu ránu.
Seskočil z pódia. Policisté měli nasazené plynové masky, projektily s plynem a elektrické obušky připravené, pohybovali se mezi ohromenými, vyděšenými posluchači rychle a nehlučně, nebylo ani slyšet, že spolu komunikují.
Sotva se Trn dotkl nohama podlahy, rozběhl se k nouzovému východu, který ho zavede k únikovému autu o dva bloky dál. Musí to vypadat jako doopravdy. Musí to vypadat sakra opravdově. Slyšel vrzání židlí, když lidé vstávali nebo se o to pokoušeli. Projektily s plynem strachu praskaly a bzučení obušků naplnilo místnost. Někdo vykřikl, následoval náraz brnění a křupnutí kosti. Pak nastal bezmála klidný okamžik, ale netrval dlouho. Všechny zachvátila panika, snažili se dostat ven.
Úniková cesta byla zablokovaná. Policie přicházela i nouzovým východem.
Trn se otočil. Stejné to bylo i u druhých dveří. Rozkašlal se, náhle se v něm zcela nečekaně zvedla panika jako prudké nutkání kýchnout. Účinek plynu strachu byl tak pronikavý, že toužil zalézt do kouta a skrýt se, místo aby se vrhl do boje. Ale překonal děs, popadl židli a zvedl ji před sebe jako štít, když se policisté řítili k němu.
Najednou byl na kolenou, policisté ho srazili na všechny čtyři, zkušeně mířili obušky tak, aby mu způsobili pouze modřiny, nikoli zlomeniny nebo vnitřní zranění.
Koutkem oka zahlédl další skupinu policistů, kteří zpracovávali ženu se špatnými zuby. Zmizela pod nimi, jako by na ni usedlo hejno havranů.
***
Zatímco Dohlížitel čekal, až bude Pištec dokončen, namátkou se prohrabával vrstvami vzpomínek na své dřívější inkarnace.
Dohlížitel neexistoval v žádném stroji Zmarů. Taková koncentrace informací by byla příliš zranitelná. Jakmile se však roj strojů slétl do lokality, kde bylo zapotřebí provést čistku - typická kosmická oblast nebyla vetší než několik světelných hodin - potřebná inteligence byla dosažena spojením mnoha dílčích myslí s nízkou schopností vnímání. Přenos rychlostí světla propojoval prostoduché jednotky, které pomalu spřádaly získané myšlenky. Rychlejší zpracování informací bylo přiděleno samostatným blokům. Rozsáhlejší vytváření myšlenek Dohlížitelem bylo nezbytně zdlouhavé, ale toto omezení pro Zmary nikdy neznamenalo nevýhodu. Ani se nikdy nepokusili spojit dohromady Dohlížitelovy

dílčí prvky nadsvětelnými komunikačními kanály. V archivu bylo příliš mnoho varování o rizicích takových experimentů, z galaktické historie byly vymazány celé civilizace kvůli jedinému hloupému porušení kauzality.
Dohlížitel byl nejen pomalý a měl rozptýlený systém. Byl rovněž dočasný, bylo mu umožněno dosáhnout vědomí pouze na kratičkou dobu. Jakmile se probudil jeho pocit já, věděl, že jeho nezlomným osudem je znovu usnout, jakmile splní povinnost. Necítil však žádnou hořkost z nevyhnutelnosti osudu, dokonce ani pak, když prozkoumal archivované vzpomínky z předchozích procitnutí, vzpomínky vytvořené během jiných čistek. Tak to prostě muselo být. Inteligenci, dokonce ani strojové inteligenci, nesmělo být dovoleno zamořit Galaxii, dokud nebude odvrácena hrozící krize. A inteligence byla, naprosto doslova, svým vlastním nejhorším nepřítelem.
Připomněl si některé vybrané předchozí čistky. Pochopitelně je neřídil týž Dohlížitel. Kdykoli se setkaly roje strojů Zmarů, což se stávalo vzácně, předávaly si vědomosti o přemnožení a jeho maření, vyměňovaly si metody a historky. Poslední dobou byla setkání mnohem zřídkavější, proto měl za posledních pět set milionů let pouze jediný významnější poznatek, který mohl zařadit do knihovny technik mezihvězdného vyhlazování. Roje strojů, izolované jeden od druhého na dlouhou dobu, reagovaly obezřetně, když na sebe natrefily. Dokonce se objevovaly zprávy o skupinách Zmarů, které nedbaly vyhlazovacích zákonů.
Od těch pradávných časů, kdy se vyhlazování provádělo čistě a metodicky a sítí neproklouzlo žádné větší vzedmutí inteligence, se něco očividně zvrtlo. Dohlížitel se nemohl vyhnout závěrům, které z toho plynuly. Obrovská celogalaktická mašinérie na potlačování inteligence - Dohlížitel byl pouze jednou její poslušnou částí - selhávala. Inteligence začínala proklouzávat škvírami a hrozila zamořením. Situace se během několika posledních milionů let nepochybně zhoršila, a přece to nebylo nic ve srovnání s třinácti galaktickými otáčkami - se třemi miliardami roků - které ležely před nimi, než nastane krize. Dohlížitel měl vážné pochybnosti, zda do té doby udrží stroje inteligenci na uzdě. Bezmála ho to stačilo přesvědčit, aby to vzdal hned a ustoupil od čistky tohoto druhu. Jednalo se o tvory se čtyřmi údy a páteří, kteří dýchali kyslík. Savci. Cítil jakousi vzdálenou ozvěnu spřízněnosti, cosi, co mu nikdy nedělalo starosti, když prováděl čistku plynových vaků dýchajících čpavek nebo ostnatých insektoidů.
Dohlížitel se vytrhl z takové nálady. Nejspíše právě podobné myšlenky snižovaly úspěšnost čistek.
Ne, ti savci vyhynou. Tak tomu vždy bylo a tak tomu bude i nyní.
Přehlédl rozsah prací kolem Delty Pavonis. Věděl o předchozí čistce, která smetla ptačí plemeno, jež tehdy tento sektor obývalo. Savci se tedy nejspíš nevyvinuli zde, což znamenalo, že zahájil pouze první fázi mnohem větší čistky. Poslední skupina to opravdu zfušovala, pomyslel si. Práce se musela odvést s minimálními škodami na okolním prostředí. Planety ani hvězdy neměly být měněny na zbraně, dokud nehrozilo šíření inteligence třetího stupně, a dokonce i v takových případech se tomu měly stroje vyhnout, pokud to bylo jen trochu možné. Dohlížitel nerad působil zbytečnou devastaci. Cítil ironii, když nyní trhal hvězdy, přestože celý smysl jeho práce spočíval v tom, aby zabránil mnohem větší destrukci za tři miliardy let. Ale co se stalo, stalo se. Nyní již musí tolerovat rozsáhlejší škody.
Zapeklitá věc. Jenže Dohlížitel si uvědomil, že právě takový je život.
***
Vyšetřovatelka hleděla na deštěm skrápěný Cuvier. Její odraz ve skle se vznášel nad městem jako přízrak.
"Opravdu s ním chcete zůstat sama, madam?" zeptal se strážný.
"Zvládnu ho," odpověděla, aniž se otočila. "Kdyby ne, jste přece na chodbě. Sundejte mu pouta a můžete jít."
"Není to nebezpečné, madam?"
"Sundejte mu pouta."
Strážný odemkl plastové náramky. Trn si protáhl paže a nervózně se dotkl své tváře, jako když si malíř chce ověřit, zda zaschla barva.
"Jděte," řekla vyšetřovatelka strážnému.
"Rozkaz, madam." Strážný za sebou zavřel dveře kanceláře.
Na Trna čekala židle. Ztěžka na ni usedl. Kuriová dál hleděla z okna, ruce spojené za zády. Z římsy nad oknem stříkala záclona deště. Oblohou plula načervenalá mračna. Dnešní noci na ní nebyly hvězdy ani neblahá znamení.
"Zranili vás?" zeptala se.
Připomněl si, že musí hrát svou roli. "A co myslíte, Vuilleumierová? Že jsem si to udělal sám jen proto, že mě blaží pohled na krev?"
"Vím, kdo jste."
"Gratuluju. Ale já to vím taky. Jsem Renzo."
"Jste Trn. Jste dlouho hledaný Trn." Mluvila trochu hlasitěji než obvykle. "Vlastně jste měl štěstí."
"Skutečně?"
"Kdyby vás dopadl odbor pro vnitřní ohrožení, už byste ležel v márnici. Nebo spíš v několika márnicích najednou. Naštěstí policisté, kteří vás zatýkali, nevěděli, s kým mají tu čest. Pochybuju, že by mi věřili, i kdybych jim to prozradila. Trn je pro ně totéž co triumvir, bájná a obávaná osoba. Nejspíš by čekali obra, který je roztrhá na kusy holýma rukama. Ale vy jste jenom obyčejný člověk, klidně si můžete chodit Cuvierem, aniž by si vás někdo všiml."
Trn si přejel prstem ret zevnitř rozražený. "Kdybych byl Trn, cítil bych povinnost se vám za takové zklamání omluvit."
Otočila se a šla k němu. Držení těla, výraz, dokonce i osobnost, která z ní vyzařovala, to nebyla Kuriová. Trna na okamžik zavalily příšerné pochybnosti, probleskło mu hlavou, že možná vše, co se od jejich posledního setkání v této místnosti přihodilo, byla pouhá halucinace a žádná Kuriová vlastně neexistuje.
Anna Kuriová však byla skutečná. Prozradila mu svá tajemství, nejen svou a triumvirovu identitu, ale také bolestná, mnohem hlubší tajemství o krutém odloučení od manžela. Ani na okamžik nepochyboval, že manžela stále hluboce miluje. Současně zoufale toužil vytrhnout ji z minulosti, přimět ji, aby se smířila s tím, co se stalo, a vykročila dál. Neměl z toho dobrý pocit, protože věděl, že je v tom kus sobectví, že vlastně nejde o to - dokonce ani hlavně nejde o to - aby

pomohl Anně. Toužil po ní. Opovrhoval sebou kvůli tomu, ale touha přesto nezmizela.
"Můžete vstát?" zeptala se.
"Došel jsem až sem."
"Tak pojďte se mnou. O nic se nepokoušejte, Trne. Mělo by to pro vás neblahé následky."
"Co ode mě chcete?"
"Potřebuju s vámi něco probrat."
"Tady je mi dobře," řekl.
"Takže byste raději, abych vás předala odboru pro vnitřní ohrožení? To se dá snadno zařídit. Nepochybuju, že vás nadšeně uvítají."
Odvedla ho do soukromé pracovny s policemi obtíženými nákladem spisů, přesně jak si pamatoval z první návštěvy. Kuriová zavřela dveře - těsně a neprodyšně zapadly - pak vytáhla ze stolní zásuvky štíhlý stříbrný váleček velikosti doutníku. Držela ho před sebou a pomalu se otáčela ve středu místnosti, zatímco drobná červená světélka na válečku přeblikávala na zelenou.
"Je to bezpečné," řekla, když zelená světélka svítila už dobré tři čtyři minuty. "Poslední dobou musím být mimořádně opatrná. Když jsem byla na Nostalgii, umístili mi sem štěnici."
Trn se zeptal: "A dozvěděli se něco užitečného?"
"Ne. Použili primitivní zařízení, přestalo fungovat, než jsem se vrátila. Jenže podruhé to zkusili s důmyslnějším přístrojem. Riziko si nemůžu dovolit, Trne."
"Kdo za tím stojí? Jiný odbor Úřadu?"
"Snad. Ale může v tom mít prsty i tenhle. Slíbila jsem, že přinesu hlavu triumvira na podnose, jenže jsem nepřinesla ani podnos. Začínají mě podezřívat."
"Máš mě."
"Ano. Takže mám alespoň nějakou náhradu. Ale kruci." Teprve teď si Trna pořádně prohlédla. "Jen se podívej, co ti provedli. Tolik mě mrzí, že tím musíš projít." Z jiné zásuvky vyndala lékárničku. Nalila dezinfekci na vatu a přiložila mu ji na roztržené obočí.
"Au, to bolí."
Naklonila se k němu. Viděl póry na její pokožce, a protože byla tak blízko, mohl jí hledět do očí, aniž by měl pocit, že na ni zírá.
"To mě těší. Opravdu tě tak zle zřídili?"
"Tvoji soukmenovci mi ve sklepě neudělali nic, co by mi už neudělali dřív. Myslím, že to přežiju." Ucukl. "Byli opravdu důkladní."
"Nedostali zvláštní příkazy, běžný výjezd. Je mi líto, ale muselo se to odehrát přesně takhle. Kdyby sebemenší detail tvého zatčení nevypadal autenticky, skončili bychom."
"Nevadilo by ti, kdybych si sedl?"
Pomohla mu na židli. "Taky je mi líto, že byli zraněni další lidé."
Trn si připomněl, jak se policisté sesypali na ženu se zkaženými zuby. "Můžeš zajistit, aby se z toho všichni dostali bez úhony?"
"Nikdo nebyl zadržen. To patří k plánu."
"Myslím to vážně. Lidi si nezaslouží trpět jen proto, že potřebujeme svědky, Anno."
Kápla na vatu ještě trochu dezinfekce. "Budou trpět zatraceně víc, jestli nám to nevyjde. Nikdo se těch člunů ani nedotkne, pokud je k nim nedovedeš ty. Trochu bolesti teď stojí za to, aby nemuseli zahynout později." Jako by chtěla svá slova zdůraznit, přitiskla mu vatu na obočí. Trn zasténal, když ho to zabodalo jako jehličky.
"To je hodně neosobní přístup," poznamenal. "Napadá mě, jestli jsi s Ultry nestrávila víc času, než jsi mi přiznala."
"Nejsem Ultranautka, Trne. Využila jsem je. Oni využili mě. To ale neznamená, že jsme stejní." Zavřela lékárničku a hodila ji do zásuvky. "Laskavě si to zapamatuj, jo?"
"Omlouvám se. To jenom proto, že mi celý postup připadá tak zpropadeně brutální. Zacházíme s lidmi jako se stádem ovcí a ženeme je někam, kde to podle našeho mínění pro ně bude lepší. Nedůvěřujeme jim, že se dovedou rozhodnout sami."
"Na rozhodování není čas, v tom je problém. Hrozně ráda bych jim dopřála svobodnou volbu, ze srdce ráda. Nic mi neděla líp než čisté svědomí. Jenže tak se to nedá provést. Kdyby lidi věděli, že si můžou vybrat buď zkysnout na téhle zatracené zaprášené planetě, která je předurčena k záhubě, nebo že můžou odletět na světlohonec, který jen tak mimochodem pohltil a přeměnil předchozí kapitán nakažený tavomorem, a zcela náhodou je navíc nepříčetný vrah, zkus hádat - nastal by davový úprk ke člunům? A zkus ještě přihodit lahůdku, že jim na lodi rozvine červený koberec triumvir Ilja Voljovová, která je v čele seznamu osob na odstřel, a spousta lidí ti řekne ne, děkuju, já už jsem mlsal."
Trn si povzdechl: "Přinejmenším by se tak rozhodli sami."
"Jo. To by byla hodně velká útěcha, až bychom přihlíželi jejich zpopelnění. Lituju, Trne, ale to jsem radši za potvoru. S etikou si budu dělat starosti později, až se nám podaří zachránit pár životů."
"Nezachráníš všechny, i kdyby plán vyšel."
"To vím. Mohli bychom, ale nezachráníme. S tím se nedá nic dělat. Venku je dvě stě tisíc lidí. I kdybychom začali hned teď, nedostaneme je z planety dřív než za šest měsíců, ačkoli rok je pravděpodobnější odhad, vzhledem k různým nepředvídaným zádrhelům. Ale ani rok nemusí stačit. Domnívám se, že můžeme tuhle operaci prohlásit za úspěšnou, když zachráníme polovinu. Možná ještě míň. Vlastně nevím." Přejela si rukama obličej, náhle vypadala mnohem starší a unavenější. "Snažím se nemyslet na to, jak hrozně by to všechno mohlo dopadnout."
Na stole zazvonil černý telefon. Kuriová ho nechala několik vteřin vyzvánět, po očku sledovala stříbrný váleček. Stále

na něm svítila zelená světélka. Naznačila Trnovi, aby byl zticha, potom zvedla těžké černé sluchátko.
"Vuilleumierová. Doufám, že je to důležité. Právě vyslýchám podezřelého."
Hlas na druhém konci linky něco řekl. Kuriová dlouze vydechla a zavřela oči. Hlas pokračoval. Trn neslyšel konkrétní slova, ale natolik rozpoznal tón, aby vycítil stoupající beznaděj. Vypadalo to, jako by se někdo snažil omluvit za něco, co se příšerně zvrtlo. Hlas dostoupil crescenda a zmlkl.
"Chci jména všech, kdo v tom mají prsty." Kuriová položila sluchátko do vidlice. Zahleděla se na Trna a řekla: "Omlouvám se."
"Za co?"
"Když policie vtrhla na tvůj mítink, zranila jednu ženu. Zemřela před několika minutami. Ta žena…"
Zarazil ji. "Vím, kterou myslíš."
Kuriová mlčela. Ticho naplnilo místnost, uvězněno a zesilováno hromadami spisů, které je obklopovaly, obklopovaly je lidské životy zaznamenané a okomentované s umrtvující precizností, a to vše za účelem útlaku.
"Víš, jak se jmenovala?" zeptala se Kuriová.
"Ne, Byla mezi posluchači. Zkrátka jedna z těch, co touží opustit Obrodu."
"Je mi to líto." Kuriová se natáhla přes stůl a vzala Trna za ruku. "Moc líto. Myslím to vážně. Nechtěla jsem začít zrovna takhle."
Navzdory svým pocitům se ironicky zasmál. "No, dostala, po čem toužila. Dostala se z téhle planety. Jako první."

Kapitola dvacátá pátá

Skade pochodovala v černé obrněné jednotce chodbami lodi, které nyní sama velela. Proklouzla poslední vnější vrstvou obrany Demarchů, aniž by ji lokátory zaregistrovaly, prozatím nehrozilo žádné nebezpečí. Mezi Temným stínem a jeho cílem už neleželo nic, kromě prázdnoty světelných roků.
Skade přejela kovovou rukou po kovové stěně, umělými prsty se láskyplně dotýkala umělých předmětů. Nějakou dobu patřila loď Clavainovi, a když zběhl, zase si na ni dělal nároky jeho přívrženec a spojenec Remontoire, ale oba už byli pryč, Skade tedy měla plné právo považovat Temný stín za svůj. Kdyby si to přála, mohla by ho dokonce přejmenovat podle vlastního výběru nebo by vůbec mohl zůstat beze jména, přestože to odporovalo zvykům Spojených. Ale Skade působilo jakési zvrácené potěšení, že zůstala u starého jména. Bude to požitek, obrátit Clavainovu unikátní zbraň proti němu, požitek o to sladší, že ta zbraň ponese jméno, jaké jí sám přidělil. Bude to nejvyšší pokoření, bohatá odměna za všechno příkoří.
Ale přestože Clavaina nenáviděla za to, co jí provedl, nemohla popřít, že svému novému tělu přivykla s takovou lehkostí, která by ji ještě před několika týdny děsila. Obrněná jednotka se stávala její součástí. Obdivovala ji, kdykoli ji zahlédla v lesklých přepážkách a průchodech. Počáteční neohrabanost již překonala, v soukromí své kajuty se celé hodiny bavila překvapivými projevy síly a obratnosti a šikovnými kousky. Brnění se naučilo předvídat její pohyby, takže nemusela čekat, než se k němu páteří doplíží signál. Skade hrála fugy na holopianu jako blesk, ruce se jí míhaly po klávesách, rychlé a smrtonosné jako mlátička. Toccatu d moll od jakéhosi Bacha doslova rozmetala svým mistrovstvím. Stal se z ní prudký sled zvuků jako palba z Gatlingova kulometu, a vyžadovala následné neuronové zpracování, aby se od sebe daly rozlišit tóny, které by alespoň připomínaly hudbu.
To vše byla pochopitelně pouze zábava. Skade sice pronikla bez povšimnutí vnější obrannou linií Demarchů, ale během posledních tří dnů si uvědomila, že její obtíže zdaleka neskončily. Někdo ji sledoval, odlétal od Žlutozemě po velmi podobné dráze.
Usoudila, že nastal čas podělit se o novinky s Felkou.
Na Temném stínu bylo ticho. Skade slyšela pouze své kroky, když procházela lodí dozadu na kryopalubu, pravidelně a hlasitě duněly jako buchary v ocelárně. Supresor setrvačnosti pracoval hladce a nehlučně, a přestože loď zrychlovala na dvě gé, kráčela bez nejmenšího úsilí.
Nechala Felku zmrazit, sotva se dozvěděla o posledním neúspěchu. Po důkladném vyhodnocení zpráv ze sítí kolem Žlutozemě usoudila, že Clavain opět unikl. Remontoire a vepř ho nezajali, sami naopak padli za oběť místním lupičům. Bylo lákavé považovat Clavaina rovněž za mrtvého, jenže této chyby se už jednou dopustila, a nemínila ji opakovat. Proto si Felku ponechala, aby ji kdykoli v budoucnu mohla použít při vyjednávám s Clavainem jako páku. Věděla, co si Clavain o Felce myslí.
Sice to nebyla pravda, ale na tom nezáleželo.
Skade původně plánovala, že se po skončení akce vrátí do Hlavního hnízda, protože se jí však nepodařilo Clavaina zabít, rozhodla se jinak. Temný stín se mohl okamžitě vydat do mezihvězdného prostoru, s menšími technickými problémy se vypořádají cestou k Deltě Pavonis. Ani mistr výroby nepotřeboval její dohled. Jakmile bude flotila připravena ke startu a vybavena supresory setrvačnosti, jedna část odletí za Skade do soustavy Obrody, druhá se vydá jiným směrem, plně naložená spícími uprchlíky. Jediný kůroborec se vypořádá s Hlavním hnízdem.
Skade se pokusí získat zbraňové komplety sama. Když se jí to nepodaří napoprvé, vyčká na podporu části flotily, velkých mezihvězdných lodí, které unesou mnohem větší palebnou sílu než Temný stín, včetně těžkých relativistických děl. Jakmile naloží ztracené komplety, připojí se k hlavní části evakuační flotily v jiné soustavě, na opačné straně hvězdné oblohy, co nejdál od Delty Pavonis, tak daleko od invaze vlků, jak jen to půjde.
Potom se vydají do hlubokého vesmíru, mnoho desítek, možná stovek světelných let galaktickou rovinou. Nastane čas rozloučit se s místní skupinou hvězd. Nebylo pravděpodobné, že se sem někdo z nich ještě kdy vrátí.
Napadlo ji, že se souhvězdí nepřemístí jen o několik stupňů, ale rozpadnou se natolik, až ztratí tradiční tvar. Poprvé za celou historii lidstva bude člověk žít pod opravdu cizí oblohou, aniž by mu poskytovaly útěchu mytické obrazce jeho

dětství, náhodná seskupení hvězd, jež starověcí astronomové spojili s různými bájemi. A současně budou vědět, jak je ta obloha krutá, zamořená příšerami jako začarovaný les.
Skade zaznamenala změnu hmotnosti, jako kdyby plula po moři a loďka se nečekaně zazmítala. Přidržela se stěny a navázala spojení s Jastrusiakem a Molenkou, specialisty na setrvačnost.
Přihodilo se něco?
Molenka odpověděla: [Nic, Skade. Jen malá přechodná nestabilita, nic neočekávaného.]
Od této chvíle mě informujte o všem, co se stane, Molenko. Může se ukázat, že bude zapotřebí zvýšit supresi, proto musím vědět, že zařízení lze naprosto důvěřovat.
Nyní se ozval Jastrusiak: [Máme vše pod kontrolou, Skade. Supresor pracuje ve zcela ustáleném stavu dva. Mírné nestability jsou utlumeny pod průměr.]
Dobrá. Ale veškeré nestability pečlivě hlídejte.
Již chtěla dodat, že se vylekala, ale rozmyslela si to. Nesměla před ostatními projevit obavy, neboť nesmírně záleželo na tom, aby přijali její velení. Již tak bylo složité přimět jednotlivé členy skupinové mysli, aby se poddali její vůli. Nejmenší pochybnost o jejích schopnostech by mohla podkopat její autoritu.
K dalším nepravidelnostem pole nedošlo. Skade spokojeně pokračovala dál ke kryopalubě.
Pouze dva mrazáky byly obsazeny. Před šesti hodinami Skade nastavila na Felčině jednotce probouzení. Nyní už bylo jedno pouzdro otevřené, uvnitř nehybně ležela Felka. Skade ohnula ocelový trup, aby viděla na diagnostická světélka, která jí napověděla, že Felka pouze spí spánkem REM, pod víčky se jí rychle pohybovaly oční koule. Položila jí kovovou ruku na předloktí a jemně stiskla, Felka zasténala a pohnula se.
Felko. Felko. Probuď se.
Pomalu procitala. Skade trpělivě čekala, hleděla na ni bezmála soucitně.
Felko? Vnímej mě. Probouzíš se po šesti týdnech ve spacím mrazáku. Budeš se cítit trochu nepříjemně a zmateně, ale to pomine. Nemáš se čeho obávat.
Felka otevřela oči, ale ihned je přimhouřila, zabolely ji i v mdlém modrém osvětlení spacího oddílu. Znovu zasténala a pokusila se posadit, ale při dvou gé to pro ni bylo příliš namáhavé.
Nespěchej.
Felka něco zamumlala, pak začala vydávat nesrozumitelné zvuky, až se jí podařilo vyslovit: "Kde jsem?"
Na Temném stínu. Vzpomínáš si? Letěli jsme za Clavainem ke Žlutozemi.
"Clavain…" Dobrých patnáct vteřin mlčela, než se zeptala: "Je mrtvý?"
Ne, myslím, že není.
Felce se podařilo o trochu víc otevřít oči. "Pověz…, co se stalo."
Clavain nás napálil. Při havárii korvety nebyl na palubě. Dostal se na Rzivý pás. To si nejspíš pamatuješ. Remontoire a Štír se pustili za ním. Nikdo jiný nemohl, pouze oni měli naději, že se dokáží nenápadně pohybovat prostorem kolem Žlutozemě. Tebe, Felko, jsem s nimi nenechala odletět ze zcela jasného důvodu - Clavainovi na tobě záleží, díky tomu jsi pro mne cenná.
"Rukojmí?"
Samozřejmě že ne. Jsi přece jedna z nás. Clavain je ta černá ovce, která opustila stádo, ne ty. Clavaina chceme získat zpět, Felko. Clavain je ten marnotratný syn.
***
Šly na velitelský můstek Temného stínu. Felka popíjela čokoládový nápoj plný regeneračních medistrojů.
"Kde jsme?" zeptala se.
Skade ukázala na zobrazení hvězdného pole za zádí. Zeleně zakroužkovaný žlutočervený bod bylo Epsilon Eridani, dvěstěkrát slabší, než jak je viděli z apohelia Hlavního hnízda. Slunce bylo nyní miliónkrát slabší než na obloze Žlutozemě. Skade byla poprvé v životě tak daleko, konečně letěla v opravdovém mezihvězdném prostoru.
Šest týdnů od Žlutozemě, více než třináct set astronomických jednotek. Většinu této doby udržujeme dvě gé, Temný stín již dosáhl čtvrtiny rychlosti světla. Konvenční loď by se ještě pořád trápila, aby se dostala na osminu rychlosti světla. A můžeme ji překonat, budeme-li potřebovat.
Bylo to reálné, ale Skade věděla, že by tak intenzivním zrychlením prakticky nezískala žádnou výhodu. O to se už postarala relativita. Nekriticky vysoká rychlost by stlačila subjektivní trvání letu k Obrodě, ale na objektivním čase cesty by nebyl poznat skoro žádný rozdíl. Z širšího hlediska byl důležitým faktorem právě objektivní čas: z pohledu vnějšího pozorovatele by potřebovala na let k Obrodě stejně dlouhou dobu. A celá desetiletí by musela nehybně čekat, až se setká s částí evakuační flotily.
Nicméně existovaly důvody, kvůli nimž tak mohutné zrychlení zvažovala. A v koutku mysli si pohrávala sice s nebezpečnou, ale lákavou možností, že zásadně změní pravidla mezihvězdných letů.
"A co ta druhá loď?" zeptala se Felka. "Kde ta je?"
Skade jí už pověděla o plavidle za nimi. Nyní se objevil na obraze další kroužek se zaměřovacím křížem, téměř přesně nad tím, který označoval Epsilon Eridani.
Tady ji máš. Je to sice velmi slabý, ale zcela jasný zdroj tauonových neutrin.
"Jenže je daleko za námi," řekla Felka.
Ano, určitě nejméně čtyři týdny.
"Může to být obyčejná obchodní loď Ultrů, která letí stejným směrem."
Skade přikývla. Tuto možnost jsem rovněž zvažovala, ale není to pravděpodobné. Obroda není pro Ultry příliš populární obchodní zastávka, a kdyby měli namířeno k jiné kolonii ve stejné části vesmíru, museli bychom již nyní zaznamenat mírný odklon. Jenže jsme žádný nezaznamenali, což znamená, že letí za námi.

"Stíhání v kýlové čáře."
Ano, záměrné nás sledují. Mají mírnou navigační výhodu. Naše výtokové emise směřují k nim, jejich od nás. Mohu je sledovat, protože mám vojenské neutrinové detektory, ale přesto je to složité. Oni nás však vidí bez obtíží. Rozdělila jsem výtokové záření na čtyři proudy a mírně je odklonila do stran, stačí jim však zachytit pouze malé množství unikajícího záření, aby určili naši polohu. Nicméně máme diskrétní motory se zredukovanou emisí neutrin, což nám poskytne značnou převahu po obratu, až namíříme trysky k Obrodě. Nebudeme ji však potřebovat. Ta loď nás nikdy nedostihne, ať se bude sebevíc snažit.
"Už teď by měla zaostávat. Opožďuje se?"
Ne. Doposud se drží na dvou gé celý let od Rzivého pásu.
"Nevěděla jsem, že běžné lodě mohou dosáhnout tak velkého zrychlení."
Obvykle nemohou. Ale jsou jisté metody. Znáš příběh Irravel Vedové?
"Připomeň mi ho."
Když Irravel stíhala Sedmého z vrhu, upravila loď tak, aby se dostala na dvě gé. Jenže to musela provést velmi drsným způsobem - nikoli zvýšením výkonu motorů Spojených, ale tím, že lod obnažila téměř na kostru, aby snížila její hmotnost. Všechny pasažéry musela nechat na kometě.
"A ty se domníváš, že loď za námi provedla něco podobného?"
Jiné vysvětlení není. Ale vůbec jim to nepomůže. Navzdory těm dvěma gé nemohou vzdálenost mezi námi zkrátit, a jakmile zvýšíme výkonnost supresoru, uletíme jim. Nedostanou se na tři gé, protože z lodi můžeš odstranit pouze omezené množství hmoty, aby ti ještě nějaká loď zbyla. Již nyní musí být na samé hranici možností.
"Určitě je to Clavain."
Zdá se, že o tom nepochybuješ.
"Ani na okamžik mě nenapadlo, že by to vzdal, Skade. To prostě není jeho způsob. Strašně o komplety stojí a bez boje ti nedovolí, aby ses jich dotkla jediným ocelovým prstem."
Skade chtěla pokrčit rameny, ale brnění jí to neumožňovalo. Tím mi jen potvrzuješ, co jsem si odjakživa myslela. Clavain neuvažuje racionálně. Pouze si potrpí na gesta, ať jsou jakkoli marná či hloupá. Tohle je však největší a nejzoufalejší gesto, jaké kdy učinil.
***
Clavain narazil na první nástrahy osm set astronomických jednotek od Žlutozemě, tedy sto světelných hodin od startu. Čekal, že Skade něco vymyslí, vlastně by ho spíš zklamalo a znepokojilo, kdyby to neudělala. Ale Skade nezklamala. Temný stín za sebou rozséval miny. Skade po týdny vyhazovala ze zádě automatické, vysoce autonomní sršně, tak zamaskované, aby je Clavainovy detektory nemohly zachytit. Protože tak malé miny mohla Skade vyrábět a vypouštět po stovkách, zaneřádila Clavainovi dráhu nástrahami.
Sršni nemuseli být nijak zvlášť chytří, ani nemuseli mít velkou razanci. Skade věděla, kam Clavain míří, stejně jako on znal její cíl. I malý odklon od přímé dráhy mezi Epsilon Eridani a Deltou Pavonis by ho stál drahocenné týdny, o které by přiletěl později. Už tak byl pozadu, nemínil se opozdit ještě víc, pokud tomu mohl zabránit. Skade předpokládá, že se bude držet kurzu, kromě krátkodobých odchylek.
Přesto musela minami pokrýt velký prostor. Účinek výbušnin nebyl dost mohuný, aby světlohonec vážně poškodil, pokud by k výbuchu nedošlo v bezprostřední blízkosti, protože ve vzduchoprázdnu se tlaková vlna nešíří. Skade určitě ví, že pokud vybuchnou tisíce kilometrů od Clavainovy lodi, třaskavé účinky budou natolik minimální, že budou vlastně zanedbatelné, proto by nemělo smysl plnit je trhavinami typu kůroborec. Clavain předpokládal, že miny mají za úkol především osvítit Znamení zvěrokruhu, odhalit jeho přesnou polohu. Budou to pravděpodobně částicové zářiče na jedno použití, s dosahem několika světelných vteřin. Tak by to udělal on, kdyby ho stíhala podobná loď.
Skade však kůroborce použila. Pokud mohl odhadnout, vložila je do každé dvacáté miny, statisticky jednoznačně umísťované na okraji oblaku. Rozněcovače byly nastaveny tak, aby explodovaly, jakmile se k nim Znamení zvěrokruhu přiblíží asi ná jednu světelnou hodinu. Pak v dálce blýskl modrý až fialový bod, červený posuv vůči Clavainovi dělal několik set kilometrů za sekundu. O hodiny nebo desítky hodin později vybuchly další miny, někdy dvě tři těsně za sebou, prozářily tmu jako kaskádové rachejtle. Některé byly blíž, ale všechny příliš daleko, aby mohly světlohonec poškodit. Jakmile Clavain provedl zpětnou analýzu jejich rozmístění, dospěl k závěru, že Skadeiny miny měly šanci poškodit světlohonec pouze jedna ku tisíci. Pravděpodobnost, že úder bude zničující, byla ještě stokrát nižší. Bylo zřejmé, že k tomu nebyly určeny.
Pochopil, že Skade používá kůroborce výhradně kvůli přesnému zaměření dalších zbraní, že zaplavuje Znamení zvěrokruhu stroboskopickými záblesky, aby odhalily jeho polohu a rychlost. Ostatní miny budou pátrat v kosmu po fotonech odražených od lodního pláště. Tímto způsobem by Skade mohla vykompenzovat fakt, že jsou příliš malé, aby mohly nést neutrinové detektory, takže by byly odkázány jenom na zastaralé poziční odhady vysílané z Temného stínu, vzdáleného mnoho světelných hodin v mezihvězdném prostoru. Kůroborce Clavainovu loď lokalizovaly a směrové energetické zářiče se na ni zaměřily. Clavain paprsky neviděl, registroval pouze blikání iniciačních impulzů. Množství uvolněné energie se rovnalo asi setině síly exploze kůroborce, stačilo na vybuzení částicového paprskometu nebo graseru s mezním ničivým dosahem pět světelných sekund. Pokud ho minuly, vůbec je nezahlédl. Mezihvězdný prach měl tak malou hustotu, že by se paprsek míjející světlohonec o pouhý kilometr nerozptýlil natolik, aby se prozradil. Clavain byl jako slepec klopýtající neznámou krajinou, navíc hluchý, takže neslyšel svištění střel kolem uší, dokonce necítil ani tlakové vlny při jejich průletu.
Paradoxní bylo, že by si patrně ani nestačil uvědomit, kdyby ho paprsek zasáhl.
Clavain doufal, že taktika, kterou vypracoval, bude účinná. Pokud Skadeiny zbraně pálily průměrně ze vzdálenosti pěti světelných sekund, vycházely z pozičního odhadu starého přinejmenším deset sekund, ale spíš víc jak třicet.

Zaměřovací algoritmy budou extrapolovat jeho kurz, vymezí pravděpodobnou budoucí polohu rozšířenou o méně pravděpodobné odhady. Třicet vteřin poskytovalo Clavainovi dostatečný prostor, aby Skadeina strategie selhala. Během třiceti vteřin, za stálého tahu motorů dvě gé, mohla loď změnit relativní polohu o devět kilometrů, tedy o více než dvojnásobek své délky. Pokud bude Clavain měnit tah náhodně, Skade nikdy nenabude jistotu, do kterého místa devítikilometrové krychle má namířit zbraně. Bude ji to stát mnohem víc prostředků, aby měla stejné vyhlídky na zásah. Taková sázka do loterie vůbec nezaručovala, že se vyhne zničení světlohonce, ale Clavain už byl vojákem dost dlouho, aby věděl, že většina bojových situací je nakonec jen hazardní hra.
Zdálo se, že to vychází. Minul týden, dva, potom slabé impulzy částicových zářičů ustaly. Zbyly zřídkavé, mnohem vzdálenější záblesky kůroborců. Skade ho nepřestala hlídat, ale prozatím se vzdala myšlenky, že ho jednoduše sestřelí částkovým paprskem.
Clavain se však stále měl na pozoru. Znal Skade. Ta se tak snadno nevzdá.
***
Nemýlil se. O dva měsíce později byla pětina Štírovy armády mrtvá, navíc se dalo předpokládat, že mnoho zraněných zemře v následujících týdnech. První náznaky potíží nebyly nijak významné: drobné změny charakteristiky záření, které zachycovali z Temného stínu. Zdálo se nepravděpodobné, že by tak nicotné změny mohly mít dopad na Znamení zvěrokruhu, ale Clavain věděl, že Skade neudělá nic bez pádného důvodu. Jakmile byly změny potvrzeny a ukázalo se, že jsou záměrné, shromáždil představitele posádky na velitelském můstku uloupeného světlohonce.
Loď, kterou Štír z neznámého důvodu pojmenoval Znamení zvěrokruhu, byla typický obchodní světlohonec postavený nejmíň před dvěma stoletími. Prošla několika fázemi úprav a rekonstrukcí, ale řídicí sekce zůstala v podstatě nezměněna. Čtyři kilometry dlouhé plavidlo bylo mnohem větší než Temný stín, do obrovských nákladových prostor by se vešla celá flotila středně velkých kosmických člunů. Trup měl zhruba kónický tvar, příď ostrou jako jehla a tupou záď. Dva mezihvězdné motory byly namontovány na nosnících vybíhajících z nejširší části kužele. Přestože gondoly pokrývala dvě staletí usazenin, základní tvar motorů Spojených se dal pořád rozpoznat. Plášť byl temný a hladký jako mramor, příď obaloval kvůli ablaci led zpevněný hyperdiamantovými vlákny. H tvrdil, že světlohonec je v dobrém stavu a pouze špatné obchodní metody přivodily původní posádce platební neschopnost. Armádu vepřů pečlivě vyškolili, aby při obsazování plavidla nepoškodila nic nenahraditelného.
Velitelský můstek se nacházel třetinu lodní délky od přídě, jedna celá třicet pět setin kilometru po svislici, pokud loď zrychlovala. Většina techniky na můstku, vlastně většina techniky na celé lodi byla zastaralá jak vzhledem, tak funkčností. Clavaina to nijak nepřekvapilo, Ultrové nechvalně prosluli konzervatismem, a protože ve větší míře nespoléhali na nanotechniku, podařilo se jim udržet si výsadní postavení i v dobách po moru. V lodních útrobách byly univerzální výrobní zóny, které teď nepřetržitě chrlily zbraně, takže na modernizaci konstrukce či infrastruktury Znamení zvěrokruhu nezbývala kapacita. Clavain se zanedlouho seznámil s muzeálním prostředím veliké staré lodě, věděl, že její robustnost velmi dobře poslouží v boji proti triumviru Voljovové.
Velitelský můstek byl kulový sál v kardanovém uložení, mohl se natáčet podle toho, zda loď zrychlovala, nebo zda sekce rotovala. Stěny pokrývala projekční zařízení, která přenášela záběry z vnějších kamer, zobrazovala taktické souhrny bezprostředního prostoru a simulace různých strategií příletu k Obrodě. Zbylé obrazovky zaplňovaly rolující texty ve starodávné severštině, nekonečná hlášení o závadách a zapojených samoopravovacích systémech.
Kruhové pódium mělo zábradlí, k roštu z červeného kovu byla připevněna křesla, zobrazovací jednotky a řídicí systémy. Pohodlně se tam vešlo dvacet lidí; Clavain si pomyslel, že právě dosáhli maximální kapacity. Dostavil se samozřejmě Štír v doprovodu svých zástupců, hypervepřů Mrskače, Stopaře, Krváka a jednooké Cruzové, původního člověka, která pocházela z téhož kriminálního podsvětí. Antoinette Baxová a Xavier Liu, ještě špinaví z opravářských prací, které narychlo opustili, seděli vzadu. Zbytek pódia zabírali jak vepři, tak lidé, většinou bývalí zaměstnanci Havraního hradu - techničtí specialisté, které vybral H, neboť byl stejně jako v případě Štíra a jeho druhů přesvědčen, že udělají líp, připojí-li se ke Clavainově výpravě, než kdyby zůstali v Kaldeře nebo na Rzivém pásu. Byla zde dokonce Pauline Sakhojová, ochotná vrátit se k práci, která tak rozhodila její subjektivní realitu. Byla bledá, jako by se právě vypotácela z domu, kde straší.
"Došlo k jisté změně," prohlásil Clavain, když upoutal jejich pozornost, "ale nevím přesně, co si z toho vybrat."
Uprostřed pódia trůnil starožitný cylindrický zobrazovač. Ve válci se rychle otáčela transparentní šroubovice. Lasery v základně válce promítaly na rotující šroubovou plochu barevné paprsky.
V cylindru se rozsvítil dokonale plochý čtverec, pomalu se otáčel, aby ho všichni viděli. "To je dvourozměrné zobrazení prostoru před námi. Již se projevil relativistický efekt: souhvězdí se přemístila z normálního postavení a jejich záření se přesunulo k modrému konci spektra. Nejjasnější hvězdy zeslábly, neboť září v ultrafialovém oboru. A vynořili se hnědí trpaslíci, které jsme dosud neviděli, protože se infračervená oblast posunula do viditelného pásma. Dnes mě však hvězdy tolik nezajímají." Ukázal do středu čtverce na tmavý objekt. "Tohle rovněž vypadá jako hvězda, ale je to emisní charakteristika Skadeina světlohonce, přestože dělala, co mohla, aby byl neviditelný. Díky rozptýleným fotonům však můžeme Temný stín zaměřit."
"Dokážete odhadnout tah motorů?" zeptala se Sakhojová.
Clavain přikývl. "Podle teploty emisí letí na jmenovitý výkon - dává trvalé zrychlení jedno gé pro běžnou loď o milionu tun. Motory Temného stínu jsou sice menší, ale v porovnání s klasickým světlohoncem je také menší sama loď. Neměl by v tom být velký rozdíl. Přesto Skade dosáhla dvou gé a občas zrychlí na tři. Má na palubě supresor setrvačnosti jako my. Ale vím, že dokáže letět mnohem rychleji."
"Což my nemůžeme." Sakhojová zbledla ještě víc. "Kvantové vakuum je hnízdo hadů, Clavaine. Už teď do něho pícháme hodně ostrým klackem."
Clavain se trpělivě pousmál. "Chápu, Pauline, ale ať už Skade udělá cokoli, my musíme najít způsob, jak to udělat

rovněž. Z toho mě však hlava nebolí. Znepokojuje mě tohle." Otáčející se obraz doznal nepatrné změny. Energetická charakteristika Temného stínu mírně zjasněla.
"Buďto pořádně zrychluje, nebo změnila symetrii výtokového záření," řekla Antoinette.
"Zpočátku jsem si to rovněž myslel, ale aditivní záření je odlišné. Je koherentní, s maximem výrazně ve viditelném pásmu."
"Laser?" zeptal se Mrskač.
Clavain pohlédl na Štírova nejvěrnějšího druha. "Už to tak vypadá. Silný optický laser, pravděpodobně celá baterie laserů. Svítí dozadu, proti směru letu. Nevidíme celý světelný tok, pouze zlomek."
"Co tím Skade sleduje?" Mrskač měl na obličeji černou jizvu, táhla se mu od čela až na tvář jako čára uhlem. "Je moc daleko, aby mohla laser použít jako zbraň."
"Jistě," řekl Clavain. "A to mě právě zaráží. Skade by to nedělala bez účelu."
"Takže se nás zase pokouší zbavit?" zeptal se vepř.
"Musíme zjistit, jak toho chce dosáhnout," odpověděl Clavain. "A potom doufat, že jí v tom dokážeme zabránit."
Všichni mlčeli, hleděli na pomalu rotující čtverec, v jehož středu zářila zlověstná hvězdička Temného stínu.
***
Tiskový mluvčí vlády byl úpravný mužík s úzkostlivě udržovanými nehty. Ošklivila se mu špína, bál se, aby se jakkoli neumazal, a když mu podali připravené vládní prohlášení - složený kus syntetického šedého papíru - uchopil je pouze palcem a ukazováčkem, aby se ho dotýkal co nejméně. Jakmile se usadil za stolem v televizním studiu v jedné nízké budově vedle Úřadu vyšetřování, nejprve se ubezpečil, že na desce nejsou drobky či mastné skvrny, než se začal prohlášení věnovat. Položil papír na stůl, geometricky přesně do středu, pak ho pomalu a opatrně rozkládal jako zásilku, která by mohla obsahovat bombu. Pomocí rukávu papír vyrovnal, uhladil ho šikmo z rohu do rohu. Teprve když byl hotov, sklopil pohled na text, ale zabýval se jím jen natolik, aby při čtení neudělal chybu.
Z protější strany stolu na něj kameraman zamířil starou létající kameru připevněnou na otočném podstavci. Optický systém dosud fungoval, ale motorky dávno vydechly naposled. Podobně jako mnoho jiných předmětů v Cuvieru byla kamera výsměšnou připomínkou, o kolik lepší to bývalo v minulosti. Mluvčí si však podobné myšlenky nepřipouštěl. Nepatřilo k jeho povinnostem přemýšlet nad stávající životní úrovní, a kdyby měl říct pravdu, sám si žil dost pohodlně ve srovnání s průměrem. Dostával zvýšené příděly potravin, bydlel s manželkou ve velkém bytě v jedné z lepších čtvrtí hlavního města.
"Jste připraven, pane?" zeptal se kameraman.
Neodpověděl hned, ještě jednou přelétl text, bezhlesně pohyboval rty, jak se seznamoval s jednotlivými slovy. Neměl nejmenší ponětí, kdo text sepsal a kdo vypiloval přesné znění. Nepatřilo k jeho povinnostem zabývat se podobnými zbytečnostmi. Věděl pouze, že vládní aparát funguje jako vždy a že tento velký, spolehlivý a dobře naolejovaný stroj dopravil prohlášení do jeho rukou, aby ho on předal lidu. Když dočetl, podíval se na kameramana.
"Ano, už jsem připraven," prohlásil.
"Klidně to můžeme sjet dvakrát, kdyby se vám to napoprvé nezdálo dost dobré. Nepůjde to naživo."
"Domnívám se, že jednou postačí."
"V pořádku. Tak…"
Mluvčí si odkašlal, otřásl se znechucením, když si představil, jak se mu v hrtanu uvolňují hleny, pak začal číst nahlas.
"Demokratická vláda Cuvieru vydává následující prohlášení. Před týdnem byl při společné akci odborů pro vnitřní a vnější ohrožení Úřadu vyšetřování úspěšně zadržen terorista známý jako Trn. Nachází se ve vazbě, a již přestal být hrozbou pro všechny občany dbalé zákonů v Cuvieru a satelitních komunitách. Demokratická vláda Cuvieru znovu co nejdůrazněji popírá buřičské fámy rozšiřované nezodpovědnými občany, kteří byli uvedeni v omyl. Neexistuje žádný důkaz, že by se kolonie nacházela v bezprostředním nebezpečí zániku. Neexistuje žádný důkaz o dvojici provozuschopných člunů typu země-orbita. Neexistuje žádný důkaz o vzniku nelegálních evakuačních táborů ani o tom, že by docházelo k hromadnému přesunu obyvatel z hlavních obytných center do těchto fiktivních táborů. Dále neexistuje absolutně žádný důkaz, že byla nalezena triumvirova loď, ani neexistuje důkaz, že by byla schopna evakuovat celou populaci Obrody."
Mluvčí se odmlčel a zahleděl se do objektivu. "Před pouhými šestadvaceti hodinami terorista Trn veřejně odsoudil svou spoluvinu na vzniku těchto fám. Osobně pranýřoval ty, kteří napomáhali rozšiřování zlovolných lží, a omluvil se vládě za veškeré nesnáze, které byly způsobeny jeho účastí na této činnosti."
Výraz mluvčího neprozrazoval jeho vnitřní nespokojenost. Popravdě, když poprvé text pročítal, prohrabával paměť, ale v nejmenším si nevzpomínal, že Trn učinil nějaké prohlášení, natož aby veřejně odsoudil své aktivity. Ale proč by ne? Možná mu to jenom uniklo.
Pokračoval nezměněným tónem: "Pokud jde o související záležitosti… Nedávné studie vědeckého institutu ve Výspě vedly k přehodnocení povahy úkazu viditelného na večerní obloze. Zřejmě se nejedná o kometu. Pravděpodobnějším vysvětlením je, že se tento úkaz vztahuje k Rochu, největší planetě naší sluneční soustavy. Demokratická vláda Cuvieru však jednoznačně odmítá jakékoli náznaky, že planeta sama byla zničena nebo že se její zničení chystá. Jakákoli jiná prohlášení jsou podvratná a trestuhodná."
Znovu se odmlčel a vyloudil na rtech ten nejmenší možný úsměv. "Konec prohlášení demokratické vlády Cuvieru."
***
Na palubě Nostalgie nekonečna kouřila Ilja Voljovová bez valného požitku jednu z cigaret, kterými ji loď zásobovala. Usilovně přemýšlela, až jí v lebce dunělo jako v hale plné přetížených turbín. Nohama v holínkách čvachtala v lodních sekretech slizovité konzistence. Navíc ji bolela hlava z neustálého hučení čerpadel. Přesto měla radost, protože před sebou konečně viděla jasný plán.

"Jsem tak ráda, že ses rozhodl se mnou hovořit, kapitáne," začala. "Ani nevíš, co to pro mě po tak dlouhé době znamená."
Kapitánův hlas se ozýval ze všech stran, byl blízký a současně vzdálený, hromový a bezvěký jako hlas z hrobu. "Promiň, že mi to trvalo tak dlouho."
Cítila, jak se stěny při každé slabice chvějí. "A můžu se zeptat, proč ti to trvalo tak dlouho, kapitáne?"
Odpověď nikdy nepřišla okamžitě, pokud vůbec přišla. Voljovová měla dojem, že mu chvíli trvá, než vyjádří myšlenky, jako by ho obrovské rozměry zpomalovaly, takže rychlost komunikace neprozrazovala skutečnou rychlost myšlení.
"Nejprve jsem se musel vyrovnat s jistými problémy, Iljo."
"Jaké problémy máš na mysli, kapitáne?"
Následovala dlouhá odmlka. Nebyl to jejich první rozhovor od chvíle, co se kapitán rozhodl komunikovat. Během předchozích váhavých rozmluv se Voljovová obávala každé odmlky, aby se kapitán zase nestáhl do dlouhého katatonického stavu. Přestože všechny obvyklé lodní funkce nepřestávaly běžet, měla strach, že by ticho mohlo znamenat další nezdar. A další měsíce, než s ní znovu začne mluvit. Ale teď už věděla, že ticho pouze vymezovalo čas, který potřebovaly signály, aby prolétly sem tam vzdálenými gangliovými uzlinami transformované lodě a následně se shromáždily do myšlenek. Kapitán byl rovněž mnohem ochotnější diskutovat o tématech, o kterých dřív nesměla ani ceknout.
"Činy, jež jsem vykonal, Iljo, zločiny, které jsem spáchal."
"Všichni jsme spáchali nějaký ten zločin."
"Moje však byly naprosto výjimečné."
Ano, myslela si, o tom není sporu. Za bezděčné spolupráce vesmířanů, Přetvářečů, se kapitán dopustil politováníhodného zločinu na členu vlastní posádky. Využil Přetvářeče, aby vtiskl své vědomí do mozku jiného člověka, aby pronikl do jeho lebky: byl to přenos osobnosti nesrovnatelně účinnější, než jakého se dalo kdy dosáhnout technickými prostředky. A tak po mnoho let lodního času existoval ve dvou osobách, z nichž jedna pomalu podléhala nákaze tavomorem.
Jeho zločin byl tak ohavný, že jej musel před posádkou skrývat. Vyšel najevo až za dramatických událostí v okolí neutronové hvězdy, v jejichž závěru umožnila Voljovová kapitánovi transformovat celou loď. Uvalila na něj tento osud jako jakýsi trest, přestože ho mohla stejně snadno zabít. Ale hlavně to udělala proto, že chtěla zvýšit svou naději na přežití. Světlohonec tehdy ovládala nepřátelská entita, rovněž nákaza, a když umožnila kapitánovi pohltit loď, měla dojem, že zvolila menší ze dvou zel. Přiznávala ovšem, že tenkrát své rozhodnutí nijak zvlášť nepromýšlela.
"Vím, cos provedl, a ty zase víš, že to odsuzuju. Ale už sis za to vytrpěl dost, to nemůžeš popřít. Je na čase, abys to hodil za hlavu a šel dál."
"Tíží mě obrovská vina."
"A mě zas tíží vina za to, co jsem provedla střelci. Tuhle situaci jsem zavinila stejně jako ty. Kdybych nedovedla Nagorného k šílenství, pochybuju, že by to takhle dopadlo."
"Přesto musím se svými zločiny žít."
"Stalo se to už dávno. Bál ses. Udělals něco hrozného, ale nebylo to racionální rozhodnutí. Není to sice omluva, ale přinejmenším to lze líp pochopit. Kdybych byla na tvém místě - stěží člověk, a navíc nakažená morem, který mě buď zabije, nebo se mnou provede něco ještě horšího - nevím, jestli bych nezvolila podobně extrémní řešení."
"Ty bys nikdy nevraždila, Iljo. Jsi dobrý člověk."
"Na Obrodě mě považují za nejhoršího zločince. Někdy mě napadá, jestli třeba nemají pravdu. Co když jsme nakonec Fénix opravdu zničili?"
"Jistěže ne."
"Doufám."
Následovala další dlouhá pauza. Voljovová se brodila slizem, všimla si, že má v každé sekci jinou barvu a hustotu. Kdyby byla loď ponechána sama sobě, za několik měsíců by ji sliz zaplavil; napadlo ji, zda by to kapitánovi pomohlo nebo naopak překáželo, a doufala, že nikdy nebude svědkem podobného experimentu.
"Co přesně chceš, Iljo?"
"Zbraňové komplety, kapitáne. Ty je ovládáš. Pokusila jsem se převzít jejich řízení, ale závratného úspěchu jsem nedosáhla. Jsou příliš důkladně propojeny na staré střelecké prostředí."
"Nemám komplety rád."
"Já taky ne, jenže teď je potřebujeme. Máš přece detektory. Vidíš všechno, co já. Ukázala jsem ti, jak stroje rozebraly planetky. A to byl pouze začátek."
Po další odmlce řekl: "Viděl jsem, co provedly s obří planetou."
"Tak taky víš, že v mlhovině odhozené atmosféry Rochu budují cosi nového. Zatím se to nedá poznat, není to zformováno o nic líp než embryo. Ale zcela jasně mají záměr. Bude to obrovské, kapitáne. Už teď to má průměr tisíce kilometrů a pořád to roste."
"Viděl jsem."
"Nevím, co to je, ale můžu hádat, co to má umět. Zmarové se chystají na Deltu Payonis. Provedou s ní něco drastického. Tentokrát jim nejde jen o nějakou erupci. Bude to největší výron hmoty, o jakém jsme ještě ani neslyšeli."
"Jaká zbraň dokáže zničit slunce?"
"Nevím, kapitáne. To teda nevím." Potáhla z cigarety, ale už vyhasla. "Právě teď to není má hlavní starost. Spíš mě zajímá jiná otázka. Jaká zbraň dokáže zničit tuhle zbraň?"
"Domníváš se, že by mohl stačit zbraňový komplet?"
"Některá z těch třiatřiceti potvor by to mohla zvládnout, nemyslíš?"

"Chceš, abych ti pomohl," řekl kapitán.
Voljovová přikývla. Dostali se ke kritickému okamžiku rozhovoru. Jestli jí to projde, aniž by spustila katatonickou strnulost, dosáhne významného pokroku ve vztazích s Johnem Armstrongem Branniganem.
"To bych ráda. Ty přece komplety ovládáš, kapitáne. Snažila jsem se, seč jsem mohla, ale bez tvé spolupráce toho moc nedokážu."
"Bylo by to velmi nebezpečné, Iljo. Teď jsme v bezpečí. Zatím jsme Zmary nevyprovokovali. Když použijeme komplety, byť jediný komplet z celé sady…" Kapitán se odmlčel. Nemusel větu dokončit.
"No, je to trochu riskantní, uznávám."
"Trochu riskantní?" Kapitánův smích připomínal malé zemětřesení. "Tos použila hodně slabý výraz!"
"Tak jak, kapitáne. Pomůžeš mi?" Po další dlouhé pauze odpověděl: "Promyslím to, Iljo. Ještě to promyslím."
Rozhodla se, že to bude považovat za úspěch.

Kapitola dvacátá šestá

Skadein úder přišel bez výstrahy. Clavain sice celé týdny čekal, že zaútočí, přesnou povahu napadení však nedokázal odhadnout. Znal Temný stín, ale nijak mu to nepomohlo: výrobní centra na palubě vojenského světlohonce zhotovovala nové zbraně téměř stejně rychle, jak je Skade vymýšlela a pružně přizpůsobovala požadavkům boje. Jako šílený hračkář mohla za pár hodin vytvořit své nejděsivější vize a poslat je na nepřítele.
Znamení zvěrokruhu již překročilo polovinu rychlosti světla. Relativistické efekty se nedaly nebrat na vědomí. Za každých sto žlutozemských minut uběhlo na palubě Clavainovy lodě pouze osmdesát šest. Dilatace času bude tím výraznější, čím víc se přiblíží rychlosti světla. Skutečných patnáct roků letu se zpomalí na pouhé čtyři roky palubního času; ještě méně, pokud poletí mnohem rychleji.
Protože měli co dělat s protivníkem, který zrychloval stejně jako oni, polovina rychlosti světla nebyla v zásadě relativistická. I ty nejrychlejší miny, které Skade za sebe vypustila, mířely Znamení zvěrokruhu relativní rychlostí několika tisíc kilometrů za sekundu. Bylo to rychle pouze pro klasickou válku v planetární soustavě. Ačkoli se miny obtížně hledaly, protože byly roztroušené doširoka, nehrozilo nebezpečí, že by do lodě opravdu narazily. Čelní střet mohl světlohonec zničit, podle Clavainových simulací však byl takový útok nad Skadeiny možnosti. Analýzy prokázaly, že detektory v dostatečném předstihu zachytí libovolné množství min, i kdyby na ně Skade rozebrala půlku lodě.
A přesto udělal příšernou chybu v úvahách nejen on, ale i jeho poradci.
Když příďové detektory Znamení zvěrokruhu zaznamenaly překážku, pohybovala k nim mnohem rychleji, než čekal. Relativita zkreslila běžné hodnoty natolik, že Clavain už nemohl stavět na obvyklých předpokladech. Pokud se srazí dva objekty, které se proti sobě pohybují rychlostí o málo nižší, než je rychlost světla, skládání rychlostí podle klasického zákona by vedlo k nesprávnému součtu: necelému dvojnásobku rychlosti světla. Jenže přesné výpočty prokázaly, že úhrnná rychlost přibližujících se objektů je ve skutečnosti vždy nižší než rychlost světla. Proto výsledná relativistická rychlost dvou objektů, pohybujících se proti sobě polovinou rychlosti světla, není rychlost světla, ale osm desetin. Přestože tak vesmír funguje, lidské myšlení se to brání přijmout.
Podle dopplerovského radaru měl blížící se objekt rychlost něco přes osm desetin rychlosti světla, což znamenalo, že ke Žlutozemi letěl polovinou rychlosti světla. Překážka byla kruhová a neuvěřitelně velká - měla průměr tisíc kilometrů. Detektory hmoty ji vůbec nezachytily.
Kdyby se objekt nacházel v přímé kolizní dráze, nemohli by se mu vyhnout. Jenže místo nárazu leželo deset kilometrů od okraje překážky. Aby loď střetu zabránila, řídicí systémy provedly úhybné manévry.
A právě to jim způsobilo ztráty, nikoli překážka samotná.
Znamení zvěrokruhu muselo zrychlit na pět gé, aby se manévr podařil. Na varování zbývaly pouze vteřiny. Kdo byl blízko křesla, ještě se stačil posadit a automaticky ho obalila tlumicí síť. Kdo byl nedaleko servulů, tomu poskytli ochranu servulové. Adaptivní struktura materiálu na některých palubách se při nárazu deformovala a minimalizovala zranění. Jenže všichni neměli takové štěstí. Kdo zrovna prodělával výcvik v hangárech, toho náraz zabil. Nedostatečně upevněné přístroje zabily další, včetně Stopaře a dvou velitelů čet. Hypervepři, kteří na lodním plášti připravovali upínací šrouby pro namontování další výzbroje, byli smeteni do kosmu; žádného nezachránili.
Světlohonec utrpěl vážné poškození. Trup nebyl dimenzovaný na tak prudké změny kurzu, v konstrukci se objevilo mnoho prasklin a únavových lomů, především kolem připojení nosníků s motory Spojených. Clavain odhadoval, že jim opravy zaberou nejmíň rok, aby alespoň obnovili stav před manévrem. Rovněž škody na palubách byly značné. Bouřňák se málem vytrhl z kotviště, a v jediném okamžiku tak vyšla nazmar veškerá Xavierova práce.
Clavain si stále připomínal, že mohli dopadnout mnohem hůř. Vždyť do Skadeiny překážky doopravdy nenarazili. Kdyby k tomu došlo, relativisticky zvýšená kinetická energie by disociovala loď na atomy, než by stačil mrknout. Bezmála narazili do kosmické plachty, pravděpodobně jedné z mnoha set, které Skade vypustila. Plachtu zřejmě tvořila jen monomolekulární vrstva, blána roztažená na tloušťku jednoho atomu, leč s uměle zesílenou valencí. Plachty se rozvinuly, teprve až se dostaly do takové vzdálenosti za Temný stín, že je nesežehlo výtokové záření. Pravděpodobně byly roztočeny, aby se zvýšila jejich stabilita.
Následně Skade zaměřila na plachty lasery. Proto zaregistrovali v charakteristice Temného stínu koherentní vlnění. Tlak fotonů bušil do plachet, odstrkoval je dozadu a zpomaloval stovkami gé, až se vůči prostoru zastavily.
Jenže směrové lasery tlačily dál, urychlovaly je a poháněly proti Znamení zvěrokruhu. Skade zjistila jeho polohu natolik přesně, aby dokázala plachty nasměrovat do Clavainova kurzu.
Jako vždy to byla sázka do loterie. Bůhví kolik plachet minuli, než se jim jedna dostala do cesty. Skadeina lest možná

neměla velkou šanci na úspěch, ale jak ji znal, pravděpodobnost nemohla být příliš nízká.
Clavain usoudil, že v kosmu číhá spousta dalších plachet.
Zatímco vepři napravovali nejhorší škody, Clavain a jeho poradci vymýšleli protitah. Podle simulací by se mohli přilétající plachtou prostřílet, otevřít v ní natolik velký otvor, aby jím prolétli, ale pouze za předpokladu, že by ji dokázali detekovat dřív, než to bylo za stávající siluace možné. Rovněž by potřebovali něco, čím by se mohli prostřílet, jenomže přípravy na instalaci zbraní na trup přerušil právě Skadein úder. Nakonec zvolili krátkodobé řešení, vypustili sto tisíc kilometrů před Znamení zvěrokruhu člun, který při dalším útoku plachtami poslouží jako nárazník. Člun neměl posádku, zbavili ho všeho, co se dalo odmontovat, takže zbyla pouze prázdná skořápka bez vzduchu. Museli pravidelně doplňovat palivo, antihmotu dopravoval jiný člun, který startoval z hangáru světlohonce; okružní lety byly energeticky náročné, nemluvě o riskantním přečerpávání paliva. Znamení zvěrokruhu samo antihmotu nepotřebovalo, ale museli s ní šetřit pro operace u Delty Pavonis. Clavain rozhodl, že nárazníkový člun nesmí spotřebovat víc než polovinu zásob antihmoty, což jim poskytlo sto dní, než najdou trvalé řešení.
Vlastně bylo docela prosté: pokud mohla jedna plachta zničit světlohonec, postačí další plachta, aby zničila tu první. Výrobní linky Znamení zvěrokruhu se daly snadno naprogramovat, aby kosmickou plachtu zhotovily - postup nevyžadoval složitou nanotechniku - zdaleka nemusela být tak velká jako Skadeina, ani jich nepotřebovali tolik. Antikolizní lasery, málo účinné jako zbraně, mohly posloužit pro vyzařování potřebného tlaku fotonů. Skade musela svoji plachtu odstrkovat silou stovek gé, Clavainovi ji stačilo tlačit před sebou pouhými dvěma gé.
Nazvali ji štítová plachta. Hotová byla za devadesát pět dní, současně s rezervou plachet připravených k použití, kdyby první byla zničena. V každém případě měly plachty pouze omezenou životnost vzhledem k nepřetržité ablaci zrnky mezihvězdného prachu. Bombardování částečkami prachu bylo stále silnější, jak se Znamení zvěrokruhu blížilo k rychlosti světla. Mohli však plachty vyměňovat celou cestu až k Obrodě, přitom na ně spotřebují pouhé procento celkové hmotnosti lodě.
Když byla štítová plachta na místě, Clavain si oddechl. Připadalo mu, že se Skade vytvářejí za pochodu nová pravidla mezihvězdného boje. Skade vyhrála jednu bitvu, když zabila pětinu jeho posádky, ale Clavain odpověděl strategií obrany, která překonala její taktiku. Nepochybně ho pozorovala, přemýšlela o fotonové záři daleko před jeho přídí. Nejspíš i z tohoto jediného faktu dovodí, co udělal, i kdyby nevypouštěla podél dráhy letu sršně vybavené přenosovými kamerami, aby získala snímky jeho lodě. Jenomže Clavain věděl, že Skade zase něco zkusí, něco nového a nepředvídatelného.
Musí na to být zkrátka připravený a doufat, že alespoň trocha štěstí zůstane na jeho straně.
***
Skade s techniky Molenkou a Jastrusiakem, odborníky na supresi, byli hluboko v útrobách Temného stínu, v bublině potlačené setrvačnosti. Obrněná jednotka sice zvládala fyziologické působení pole, ale Skade si musela přiznat, že se necítí zcela normálně. Myšlenky jí pádily a spojovaly se děsivou rychlostí jako mraky ve zrychleném filmu. Docházelo u ní ke změnám nálad, jaké dosud nepoznala, hrůza a euforie se ukázaly jako opačné strany téže emoce. Nešlo pouze o biochemické účinky krevního oběhu obrněné jednotky, ačkoli ani ty nebyly zanedbatelné, ale s neurosekrecí a přenosem nervových vzruchů si pohrávalo samotné pole.
Molenka byla očividně ustaraná. [Tři gé? To myslíš vážně?]
Jinak bych to nepřikázala.
Dutina mezi vypouklými černými díly zařízení se kolem nich uzavírala jako hladká jeskyně neskutečných tvarů, celé eony trpělivě vymílaná podzemní vodou. Skade vycítila neklid své techničky. Zařízení nyní běželo ve stabilním režimu, Molenka neviděla důvod to měnit.
[Proč?] naléhala Molenka. [Clavain nás nedohoní. Podařilo se mu sice vymáčknout z lodi dvě gé, ale za obrovskou cenu, musel se zbavit každičkého zbytečného gramu hmoty. Je daleko za námi, Skade, nemůže nás dostihnout.]
Zvýšíme na tři gé. Chci vidět jeho reakci, chci zjistit, zda se pokusí srovnat s námi krok.
[To nedokáže.]
Skade natáhla ocelovou ruku a ukazováčkem pohladila Molenku po bradě. Mohla by ji rozmačkat, rozdrtit její kosti na prášek, kdyby neposlechla.
Prostě to udělej. Jenom tak se o tom ujistíme.
***
Molenka a Jastrusiak z toho vůbec neměli radost, ale Skade ani nic jiného nečekala. Jejich protesty považovala za jakýsi rituál, který musela přetrpět. Zanedlouho ucítila, jak se zrychlení zvýšilo na tři gé, takže se s tím smířili. Bulvy se jí tlačily do očních důlků, čelist jako by měla z oceli. Nedělalo jí potíže chodit, o to se postaralo brnění, ale náhle si uvědomovala, jak je její tělo nepřirozené.
Šla k Felčině kajutě, chodidla bušila do podlahy jako sbíječky. Skade nechovala k Felce nenávist, ani jí nezazlívala, že ji Felka nemá ráda. Stěží mohla počítat s její podporou při úsilí zabít Clavaina. Felka však musela pochopit, že Skade nemůže jednat jinak. Ztracené zbraně nesmí získat jiná frakce. Šlo o přežití Spojených, o loajalitu Hlavnímu hnízdu. Skade nemohla Felce říci o hlasech, které ji řídí a přikazují, co má dělat, ale i bez toho vysvětlení musí pochopit, jak je tato výprava životně důležitá.
Dveře do Felčiny kajuty byly zavřené, Skade však měla oprávnění vstoupit do kterékoli části lodě. Přesto zdvořile zaklepala a pět šest vteřin vyčkala, než vešla.
Felko, co děláš?
Felka seděla se zkříženýma nohama na podlaze. Vypadala klidně, její pozice vůbec neprozrazovala zvýšené úsilí, jaké vyžadoval sebemenší pohyb při třech gé. Měla na sobě tenké černé kimono, v němž vypadala velmi bledě a velmi dětsky.

Obklopila se desítkami bílých obdélníčků, na každém byly jiné symboly, červené, černé a žluté. Skade takové obdélníky již viděla, ale nemohla si vzpomenout kde. Ležely kolem Felky uspořádány v úhledných obloucích a paprscích, přesouvala je z místa na místo, jako by zkoumala permutace jaké velké abstraktní struktury.
Skade zvedla obdélník z hladkého bílého kartonu či plastu. Potištěný byl pouze z jedné strany, druhá byla prázdná.
Poznávám je. To je hra z Kaldery. V sadě je padesát dva karet, třináct pro každou barvu, stejně jako je třináct hodin na žlutozemském ciferníku.
Skade položila list na místo, odkud jej vzala. Felka je přemisťovala dál, Skade několik minut čekala, poslouchala pleskání karty o kartu.
"Jejich původ je o něco starší," řekla Felka.
Mám však pravdu, ne? Hrají to na Žlutozemi.
"Dá se s nimi hrát mnoho her. Tahle je pouze jedna z mnoha."
Kde jsi ty karty našla?
"Loď mi je vyrobila. Pamatovala jsem si počet."
A kresby? Skade zvedla jiný list, tentokrát s obrázkem vousatého muže. Vypadá skoro jako Clavain.
"Je to prostě král," řekla Felka přezíravě, "Figury jsem si rovněž zapamatovala."
Skade zvedla další kartu: majestátní žena s dlouhou šíjí na sobě měla jakési zdobené brnění. To bych mohla být docela dobře já.
"Je to královna."
Proč, Felko? Jaký to má vlastně význam? Skade se narovnala a ukázala na rozložené karty. Počet permutací je přece konečný. Jediným tvým protihráčem je slepá náhoda. Nechápu, proč tě to zajímá.
"Ne, to jistě nechápeš." Znovu pleskla listem o list.
Jaký je cíl, Felko?
"Udržet řád."
Skade se štěkavě zasmála. Takže to nespěje k nějakému závěru?
"To není matematický problém, Skade. Hra sama je účel. Můžeš hrát tak dlouho, dokud neprohraješ." Felka se kousla do rtu, jako dítě soustředěné na mimořádně složitou omalovánku. Náhle rychle přesunula šest karet a změnila obrazec natolik významně, jak by to Skade ještě před okamžikem nepovažovala za možné.
Skade chápavě přikývla. Je to Velká marsovská zeď, vid?
Felka vzhlédla, ale neodpověděla, pak se vrátila ke své činnosti.
Skade věděla, že Felčina hra, pokud se vůbec dala nazvat hrou, je pouze náhrada za Zeď, která byla zničena před čtyřmi sty lety, a přesto sehrála ve Felčině dětství tak významnou roli, že se k ní ve vzpomínkách vracela při sebemenším náznaku stresové situace.
Skade dostala vztek. Poklekla a rozmetala karty. Felka ztuhla, ruka se jí zastavila nad místem, kde prve ležely. Nechápavě zírala na Skade.
A vyslovila otázku, jak to někdy dělávala, jako kategorické prohlášení: "Proč."
Poslouchej mě, Felko. Nesmíš to dělat. Jsi jednou z nás. Nesmíš se stáhnout do dětství jen proto, že s tebou není Clavain.
Felka se smutně pokoušela znovu uspořádat karty, ale Skade ji chytila za ruku.
Ne. Přestaň s tím. Nesmíš se vracet zpět. Nedovolím to. Skade otočila Felčinu tvář k sobě. Nejde pouze o Clavaina. Vím, že pro tebe hodně znamená. Avšak Hlavní hnízdo znamená mnohem víc. Clavain byl vždy cizinec. Ty jsi jednou z nás, až do morku kostí. Potřebujeme tě, Felko. Ale takovou, jaká jsi teď, nikoli takovou, jaká jsi byla kdysi.
Když ji však pustila, Felka pouze sklonila hlavu. Skade vstala, ustupovala od ní. Věděla, že se zachovala krutě. Jenže totéž by udělal Clavain, kdyby Felku přistihl, jak se utíká do dětství. Zeď byla necitelný bůh, kterého uctívala, vysávala jí duši dokonce i ve vzpomínkách.
Felka začala opět rozkládat karty.
***
Tlačila Galianino spací pouzdro prázdnými chodbami Temného stínu. Obrněná jednotka se pohybovala pomalým smutečním tempem, jeden rozvážný krok za druhým. Pokaždé, když noha hřmotně dopadla na podlahu, současně zavyly gyroskopy, které se snažily udržet rovnováhu při nově zvýšeném zrychlení. Hlava těžce tlačila na obratle zkrácené páteře. Jazyk byl neohebný a pomalý. Také obličej se změnil, kůže se stahovala dolů z lícních kostí, jako by ji napínaly neviditelné provazy. Mírná deformace vidění prozrazovala účinky přetížení na oční bulvy.
Světlohonec měl pouze čtvrtinu hmotnosti. Zbytek potlačilo pole, bublina spolkla polovinu lodní délky, od zádě až po střed.
Udržovali čtyři gé.
Skade teď málokdy do bubliny zašla, přestože brnění mírnilo fyziologické účinky, byly hodně nepříjemné. Bublina neměla přesně ohraničený okraj, nicméně vliv pole mizel tak ostře, že za hranicí byl téměř neměřitelně malý. Ani symetrie pole nebyla přesně kruhová. Objevovaly se okluze a prolákliny, dutiny a štěrbiny, kde se vliv snižoval nebo zvyšoval spolupůsobením dalších činitelů. Zvláštní topologie samotného supresoru vnutila poli vlastní strukturu.
Když zařízení přešlo podle potřeby na jiný výkon, změnily se i rozměry pole. Jindy se naopak zdálo, že to je pole, co nutí zařízení k přechodu na jiný stav. Technici jen předstírali, že chápou, co se děje. Znali pouze soubor pravidel, na jejichž základě usuzovali, co se za určitých podmínek stane. Pravidla však platila pro omezený okruh stavů. Byli blahem bez sebe, když se podařilo snížit hmotnost lodě na polovinu, jenže to už dávno překonali. Citlivé detektory rozměrů pole, které rozmístili na různých palubách, občas zaznamenaly kolísání bubliny - kupříkladu se nafoukla, až obalila celou loď, a hned se zase smrštila. Skade byla přesvědčená, že tyto oscilace vnímá, přestože netrvaly déle než

mikrosekundu. Při supresi na dvě gé byly vzácné. Nyní k nim docházelo třikrát čtyřikrát za den.
Odvezla pouzdro do výtahu, jela dolů lodí k hranici bubliny. Přes okénko viděla křivku Galianina hrdla. Na tváři měla klidný, jakoby soustředěný výraz. Skade si gratulovala, že prozíravě vzala Galianu s sebou, přestože původně měla jen zastavit Clavaina. Již tehdy však musela někde v koutku mysli předvídat, že se vydá do mezihvězdného prostoru a že může vyvstat nebezpečná nutnost požádat Galianu o radu. Nic ji to nestálo, když na palubu naložila zmrazenou mrtvolu, teď stačilo sebrat dost odvahy, aby se s ní poradila.
Zavezla pouzdro do jasně bílé kabiny. Dveře se uzamkly tak těsně, až téměř zmizely. Kabinu zaplňovaly matně bělostné přístroje, které byly opravdu vidět, jen když se pohybovaly. Byly to prastaré aparáty, s láskou a obavami opatrované od Galianiných prvních experimentů na Marsu. Vzít je na palubu Temného stínu Skade rovněž nic nestálo.
Otevřela spací pouzdro. Zvýšila teplotu těla o padesát milikelvinů, pak rozmístila přístroje na příslušné pozice. Houpaly se a vznášely kolem Galiany, aniž se dotkly její pokožky. Skade ustoupila dozadu, servomotory námahou zabzučely. Jako vždy ji bílé aparáty znervózňovaly. Bylo na nich něco hluboce znepokojivého, takže se málokdy užívaly. A při vzácných příležitostech, kdy je uvedli do chodu, prováděly příšerné věci s každým, kdo se odvážil otevřít jim svou mysl.
Skade se nechystala zapojit přístroje na plný výkon, alespoň prozatím ne. Potřebovala si pouze promluvit s Vlkem. Na to stačila jen část kapacity, především mimořádná schopnost aparátů citlivě izolovat, zachytit a zesílit i nejslabší signály rozvlněného oceánu, chaosu v neuronové síti. Nepokusí se o koherentní sdílení, dokud nebude mít dostatečně pádný důvod, proto neexistovala žádná racionální příčina neklidu, který cítila.
Jenže Skade věděla, co přístroje dovedou, a to stačilo.
Připravila se. Podle zevních indikátorů už byla Galiana dostatečně ohřátá, aby se Vlk probudil. Přístroje zaznamenávaly známé schéma elektrické a chemické aktivity, znamenalo to, že začíná zase myslet.
Skade zavřela oči. Nastal okamžik přechodu, znatelné škubnutí, následované závratným zavířením. Potom už stála na tvrdé skalnaté plošince, právě tak velké, aby se na ni vešla chodidla. Z mlhy vystupovaly další balvany, rozmístěné jako našlápne kameny přes mělkou šedou vodu, propojené ostrohrannými hřbety. Neviděla dál než na patnáct dvacet metrů libovolným směrem. Vzduch byl chladný a vlhký, páchl solí a hnijícími chaluhami. Skade se zachvěla a přitáhla si černé roucho pevněji k tělu. Vespod byla nahá, prsty bosých nohou jí přečnívaly přes okraj skaliska. Zvlhlé tmavé vlasy jí padaly do očí. Zvedla ruku a odhrnula si je z čela. Tak ji překvapilo, že na hlavě nenahmatala hřebínek, až se zprudka nadechla. Byla opět původní člověk, Vlk obnovil její tělo. Z dálky slyšela burácení mořských vln. Světlá šedozelená obloha se nedala odlišit od mlhy, která skrývala břeh. Vyvolávala v ní nevolnost.
První neobratné pokusy o komunikaci mezi Skade a Vlkem se odehrávaly prostřednictvím Galianiných slov, v jediném rozměru a beznadějně pomalu ve srovnání s propojením myslí. Později Skade souhlasila, že se s Vlkem setká ve virtuálním prostředí, v trojrozměrné simulaci, na níž se bude podílet a plně se do ní pohrouží.
Simulaci zvolil Vlk, nikoli ona. Vytvořil prostor, do něhož byla Skade nucena vstoupit podle jeho striktních požadavků. Mohla překrýt tuto virtuální realitu něčím, co by zvolila sama, ale bála se, že by jí unikl důležitý detail nebo jemná nuance.
Raději hrála podle Vlkových pravidel, přestože měla pocit, že zdaleka nemá situaci pod kontrolou. Věděla, že balancuje na ostří meče. Nesmí věřit ničemu, co jí Vlk řekne. Ale někde tam byla rovněž Galiana a dozvěděla se mnohé, co by stále mohlo být Hlavnímu hnízdu k užitku. Stačilo jenom odlišit Vlka od jeho hostitelky, a proto musela být Skade dokonale naladěná na lehké změny prostředí. Nikdy nemohla tušit, kdy se Galianě podaří prorazit na povrch, i kdyby jen na okamžik.
Jsem zde. Kde jsi ty?
Burácení vln zesílilo. Vítr jí vehnal vlasy do tváře. Připadala si zranitelná, obklopená tolika ostrými kameny. Nečekaně se před ní mlha trochu rozptýlila, a objevila se černá nezřetelná postava, taktak viditelná. Postava nebyla víc než jen náznak lidského těla bez jakýchkoli podrobností, mlha se přes ni přelévala, houstla a zase řídla. Právě tak to mohl být vyplavený kmen. Skade však cítila Vlkovu přítomnost, důvěrně známou. Z postavy vyzařovala děsivě studená inteligence jako úzký paprsek světlometu. Byla to inteligence bez vnímavosti, myšlení bez emocí a bez nejmenšího vědomí sebe sama. Cítila pouze schopnost analýzy a dedukce.
Ze vzdáleného burácení se vytvořila slova. "Co ode mne chceš tentokrát, Skade?"
Totéž-
"Používej hlas."
Poslechla. "Totéž co vždy. Radu."
Z vlnobití se ozvalo: "Kde jsme, Skade?"
"Toto místo jsi přece vybral sám."
"Tak jsem to nemyslel. Chci vědět, kde je její tělo."
"Na palubě lodi," odpověděla Skade. "V mezihvězdném prostoru, někde uprostřed mezi Epsilon Eridani a Deltou Pavonis." Udivilo ji, jak mohl Vlk poznat, že už nejsou v Hlavním hnízdě. Možná se zeptal jen tak, řekla si, ale stejně tomu nevěřila.
"Důvod?"
"Vždyť ho znáš. U Obrody jsou zbraně. Musíme je získat dříve, než tam dorazí stroje."
Postava na okamžik zjasněla. Na chvíli jako by se objevil náznak čenichu, temné vlčí oči a dravý záblesk ostrých tesáků.
"Jistě chápeš, že takové poslání ve mně vzbuzuje smíšené pocity."
Skade si přitáhla oděv ještě pevněji. "Proč?"
"To jistě víš. Protože tomu, čeho jsem součástí, způsobí užití oněch zbraní potíže."

"Nechci diskutovat," řekla Skade. "Chci pouze poradit. Máš dvě možnosti. Vlku. Buď dovolíš, aby zbraně padly do rukou někoho jiného, koho nemůžeš ovlivnit, nebo pomůžeš mně. Chápeš tu logiku, ne? Má-li je dostat některá lidská skupina, určitě bude lepší, bude-li to právě ta, kterou už znáš, do níž jsi pronikl."
Obloha se poněkud rozjasnila. Stříbrné slunce prorazilo šedozeleným příkrovem. Paprsky se zatřpytily na skalních jezírkách a ostrých hřbetech, vytvořily vzor, který Skade připomněl nervové dráhy na řezu mozkovou tkání. Potom se mlha zavřela a jí bylo chladněji, mnohem chladněji, a cítila se ještě zranitelnější.
"Tak jaký máš problém?"
"Letí za mnou loď. Sleduje mne již od chvíle, kdy jsme opustili prostor kolem Žlutozemě. Vlastníme supresor setrvačnosti, Vlku. V této chvíli máme pouze pětadvacet procent hmotnosti. Ta loď si však s námi stále hraje na honěnou, jako by měla na palubě stejnou techniku."
"Kdo lodi velí?"
"Clavain." Pečlivě sledovala Vlkovu reakci. "Alespoň jsem přesvědčená, že je to on. Snažila jsem se ho přivést zpět do Hlavního hnízda, když zběhl. Proklouzl mi mezi prsty u Žlutozemě. Uloupil Ultrům světlohonec, ale nevím, odkud má takovou techniku."
Vlk vypadal znepokojeně. Ztrácel se a zase objevoval v mlze, jeho postava se deformovala. "Pokusila ses ho zabít?"
"Nepodařilo se mi to - je velmi houževnatý. Nenechal se dokonce ani vydírat, což byl můj další trumf."
"Takový je Clavain." Skade by ráda věděla, zda to prohlásil Vlk nebo Galiana nebo jakési nepochopitelné sloučení obou. "A co navrhuje tvá vzácná Skrytá rada, Skade?"
"Abych ještě zvýšila výkon zařízení."
Vlk vybledl a zase ztmavl. "A co když i potom s tebou Clavain udrží krok…? Nenapadlo tě, co bys mohla udělat v takovém případě?"
"To nepřichází v úvahu."
"Postav se strachu, Skade. Musíš zvážit i nemyslitelné. Víš, jak mu uniknout, ale musíš mít dost odvahy."
"Neudělám to. Nevím, jak to mám udělat." Zatočila se jí hlava, měla pocit, že každou chvíli spadne z kluzké skály. Výčnělky se zdály tak ostré, že by jí rozřízly kůži. "Nevíme, jak zařízení v takovém režimu funguje."
"Můžeš se to dozvědět," řekl Vlk škádlivě. "Exordium ti přece ukáže vše, co potřebuješ."
"Čím neobvyklejší technika, tím složitější je porozumět vzkazům, které ji popisují, Vlku."
"Ale já bych ti mohl pomoci."
Skade přimhouřila oči. "Jak mi chceš pomoci?"
"S interpretací. Naše mysli jsou již nyní propojeny, Skade. Není důvod, proč bychom nemohli pokročit do další fáze experimentu. Moje mysl může profiltrovat a zpracovat informace z Exordia. S vodítky, které získáme, bych ti mohl přesně ukázat, co musíš udělat pro přechod do stavu čtyři."
"Je to tak snadné? Ty mi pomůžeš, jenom abys zajistil, že zbraně dostanu já?"
"Jistě." Vlkův hlas zněl opět žertovně. Zase zablýskly tesáky. "Ale nebudeme u toho samozřejmě jen my dva."
"Jak tomu mám rozumět?"
"Přiveď Felku."
"Ne, Vlku…"
"Přiveď Felku, jinak ti nepomohu."
Začala se přít, přestože věděla, jak je to marné, věděla, že nemá na vybranou, než udělat, co Vlk chce. Mlha se znovu zavřela. Analytické zkoumání Vlkovou myslí náhle ustalo, jako když se vypne svítilna. Skade zůstala sama. Zachvěla se chladem, naslouchala dlouhému, pomalému burácení vzdáleného vlnobití.
"Ne…"
Mlha pořád houstla. Skalní jezírko pozřelo kámen pod jejíma nohama, a se stejným zavířením se vrátila zpátky do kovového vězení svého brnění na palubě Temného stínu. Přetížení ji tyransky drtilo. Přejela železným prstem po křivce stehna z legované oceli, vzpomínala, jaké to bylo, když cítila kůži, když cítila chlad a porézní skálu pod chodidly. Pohnuly se v ní nežádoucí emoce: pocit ztráty, lítost, děs, bolestná vzpomínka na to, když byla sama sebou. Bylo však zapotřebí udělat spoustu věcí, mnohem důležitějších než tyto starosti. Rozehnala emoce a ponechala si jen jejich malou ozvěnu, vztek. Posílí ji ve dnech příštích.

Kapitola dvacátá sedmá

Při výjimečných příležitostech, kdy se Clavain vůbec vydal na obchůzku palub, používal podpůrný exoskelet, který ho dřel a dělal mu modřiny všude, kde se dotýkal kůže. Byli teď na pěti gé, zrychlovali v těsném závěsu za Temným stínem, jenž byl pouhé tři světelné dny před nimi. Kdykoli Skade zvýšila zrychlení, Clavain přesvědčil Sakhojovou, aby to jejich zvýšila ještě o něco víc, a Pauline mu pokaždé po nemalém váhání vyhověla. Zhruba po týdnu palubního času odpověděla Skade tím, že zase zrychlila. Její postoj byl jasný, ani ona nechtěla zařízení nutit k většímu výkonu, než bylo nezbytně nutné.
Pauline Sakhojová exoskelet neužívala. Při setkáních s Clavainem ležela na anatomicky tvarovaném mobilním lehátku bezmála vodorovně na zádech, mezi každou větou namáhavě dýchala. Stejně jako mnoho dalších užitkových předmětů na Znamení zvěrokruhu vypadalo lehátko jako podomácku zhotovené. Výrobní centra na plný výkon chrlila zbraně, bojovou výstroj, spací mrazáky a náhradní součástky; vše ostatní si posádka musela zajišťovat sama v podstatně hůř vybavených dílnách.
"Tak kolik?" zeptala se Sakhojová. Přetížení prohloubilo její utrápený výraz, měla kůži staženou k uším a oči zapadlé v důlcích.

"Potřebuji sedm gé," řekl Clavain. "Přinejmenším šest a půl. Můžeš to pro mě udělat?"
"Udělala jsem všechno, co se dalo, Clavaine."
"To není odpověď, jakou jsem chtěl slyšet."
Vyryla do červenohnědé rezavé stěny obrys lodě, kolem zádi a nejširší části trupu, kde byly připojeny motory, vyškrábala rudý kruh.
"Vidíš tohle?" Sakhojová kruh ještě zvýraznila. "Bublina utlumené setrvačnosti pohltila loď skoro po celé délce. Stačí to, aby se původní hmotnost snížila na pětinu. Ale tady, na přídi, pořád cítíme plný dopad pěti gé." Ukázala na malou špičku vystrčenou z kruhu.
Clavain přikývl. "Pole je tady tak slabé, že bys potřebovala mimořádně citlivé detektory, abys je vůbec dokázala změřit."
"Správně. Naše těla a hmotné objekty kolem nás pořád ještě mají přiměřený přírůstek setrvačné hmotnosti. Podlaha proti nám tlačí pěti gé, tak cítíme sílu pět gé. Ale jenom proto, že jsme vně bubliny."
"Kam tím míříš?"
"K tomuhle." Sakhojová načrtla nový kruh kolem celého světlohonce. "Geometrie pole je komplexní, komplikovaně se odvíjí od stupně útlumu setrvačnosti. Při pěti gé můžeme významnější působení pole na obytné paluby vyloučit. Ale při šesti… to nepůjde. Dostaneme se do bubliny."
"Ale my už v ní prakticky jsme," namítl Clavain.
"Jenže ne tolik, abychom to cítili. Při šesti gé se fyziologické účinky pole zvýší nad práh vnímání. A dost zostra, nikoli lineárně. Místo pěti gé budeme pociťovat pouze jedno."
Clavain změnil pozici, snažil se najít takovou polohu, aby ulevil aspoň jednomu z mnoha otlačených míst. "Připadá mi to docela lákavé."
"Jenže taky budeme mít pouhou pětinu setrvačné hmotnosti. Každá část těla, každý sval, orgán, každá kost, každá buňka se vyvinula v normální setrvačnosti. Všechno se změní, Clavaine, také viskozita krve." Sakhojová popojela s lehátkem k němu, ztěžka dýchala. "Vím, co se stane lidem, kteří se dostanou do pole extrémního útlumu setrvačnosti. Nezřídka zemřou. Srdce přestane pravidelně bít. Může se přihodit cokoli dalšího, zvlášť pokud pole není stabilní…" S námahou se na něho podívala. "A ujišťuju tě, že stabilní nebude."
Clavain řekl: "Nicméně není vyhnutí. Běžné přístroje budou pracovat normálně? Spad mrazáky a další zařízení?"
"Slíbit nic nemůžu, ale…"
Usmál se. "Tak uděláme tohle. Zmrazíme Štírovu armádu, přinejmenším tolik hypervepřů, kolik naskládáme do nových mrazáků. Koho nebudeme moci zmrazit nebo ho budeme potřebovat na velitelském můstku, toho napojíme na systémy podpory života, aby za něho dýchaly a přečerpávaly mu krev. To by přece mohlo vyjít, nemyslíš?"
"Znovu opakuju, že ti nic nemůžu slíbit."
"Šest gé, Pauline. Víc od tebe nežádám. Můžeš to udělat?"
"Můžu. A taky to udělám, jestli na tom trváš. Ale musíš pochopit jedno: kvantové vakuum je hnízdo hadů…"
"A už teď do něho pícháme hodně ostrým klackem, ano, já vím."
Sakhojová trpělivě čekala, až domluví. "Ne. To platilo předtím. Při šesti gé budeme sedět přímo v hnízdě, Clavaine, s hady na klíně."
Dopřál jí, ať si ten okamžik vychutná, pak poplácal ocelový rám mobilního lehátka. "Udělej to, Paulině. A já se zamyslím nad tvým přirovnáním."
Zamířila s lehátkem k výtahu, aby odjela na nižší palubu. Clavain se za ní ohlédl, a škubl sebou, když se ozvala další odřenina.
***
O něco málo později zachytili vysílání. Clavain je dal prověřit, zda neskrývá informační útok, ale bylo čisté.
Přišlo osobně od Skade. Nechal si poslat sdělení do své kajuty, kde si vychutnával krátký oddech od vysokého přetížení. Sakhojová a její specialisté odmítali vlézt do zařízení, dokud bylo v chodu. Clavain upil čaje a pustil si záznam. V rozmazaném oválu se zjevila Skadeina hlava až po ramena. Clavain si připomněl, že ji tak naposledy viděl, když prchal z komety ke Žlutozemi. Udivilo ho to. Tehdy předpokládal, že se zdá ztuhlá kvůli kompresi přenášených dat, jenže teď vypadala stejně. Při řeči nehýbala hlavou, jako by ji měla ve svěráku, jaký se používá při mozkových operacích. Krk se ztrácel v jakémsi nemožném tmavém, jakoby středověkém brnění. A ještě něco bylo na Skade divného, ale nedokázal to definovat…
"Clavaine," začala, "prosím, udělej mi tu laskavost, přehraj si mou zprávu až do konce a pečlivě zvaž, co se ti chystám navrhnout. Není to pro mě lehké a nebudu tuto nabídku opakovat."
Vyčkával, co přijde.
"Ukázalo se, že není snadné tě zabít," pokračovala Skade. "Dosud nebyl žádný můj pokus úspěšný a nemám záruku, že v budoucnu budu úspěšnější, ať zkusím cokoli. To však neznamená, že zůstaneš naživu. Podíval ses poslední dobou dozadu? Řečnická otázka. Určitě ses podíval. I s omezenou kapacitou detektorů jsi zjistil, že za tebou letí další světlohonce. Vzpomínáš na flotilu, které jsi měl velet, Clavaine? Mistr výroby lodě dokončil. Tři letí za tebou. Jsou lépe vyzbrojené než Temný stín, nesou těžká relativistická děla, bosery typu loď-loď a celé baterie graserů, nemluvě o dalekonosných kanónech. A budou mířit na jasně zářící terč."
Clavain o lodích věděl, přestože byly na samé hranici dosahu radarů. Začal využívat Skadeiny kosmické plachty, které ho míjely, namířil na ně lasery a naváděl je stíhacím lodím do cesty. Naděje na střet byly stále stejně malé, pronásledovatelé mohli použít obdobnou obranu, jakou vymyslel sám, ale dosáhl toho, že Skade přestala plachty vypouštět.
"Já vím," zašeptal.

Skade pokračovala: "Chci s tebou uzavřít dohodu, Clavaine. Nechceš zemřít a já tě vlastně ani nechci zabít. Mám-li být upřímná, poměrně brzy budu potřebovat veškerou energii na zcela jiné problémy."
"Jak roztomilé." Napil se čaje.
"Takže tě nechám žít. A co je důležitější, vrátím ti Felku."
Clavain postavil hrnek.
"Je hodně nemocná, stahuje se zpátky do snů o Zdi. Vytváří kolem sebe kruhové sestavy, hraje složité hry, do nichž je celé dny zcela pohroužená. Našla si náhradu za Zeď. Jako pravý Spojený se vzdala spánku. Mám o ni starost, opravdu. Ty i Galiana jste se tolik snažili, aby se stala plnohodnotným člověkem…, a nyní pozoruji, jak se vaše dílo den po dni rozpadá, podobně jako se na Marsu rozpadla Velká zeď." Skade se stroze usmála. "Již vůbec nikoho nepoznává. Nejeví zájem o nic jiného než o svou stále hlubší posedlost. Už se dokonce ani neptá na tebe, Clavaine."
"Jestli jí ublížíš…" Uvědomil si, že zavrčel nahlas.
Skade mluvila dál. "Ještě je čas to změnit, sjednat nápravu alespoň částečně, i když docela už to asi nepůjde. Je to na tobě, Clavaine. Rozdíl našich rychlostí je natolik zanedbatelný, že můžeme přikročit k předání. Jestliže odbočíš z kurzu a nepokusíš se na něj vrátit, dám ti Felku - samozřejmě v korvetě vyslané do hlubokého vesmíru."
"Skade…"
"Očekávám okamžitou odpověď. Osobní zpráva by mě sice potěšila, ale pokud ji neodvysíláš, postačí mi změna tvého směru."
Povzdechla si, a teprve nyní si Clavain uvědomil, co mu bylo od začátku na Skade divné. Ani jednou se nenadechla, ani jednou se neodmlčela, aby nabrala vzduch do plic.
"Na závěr ještě něco. Dostaneš velkorysou lhůtu, než usoudím, žes mou nabídku odmítl. Jakmile lhůta skončí, posadím Felku do korvety. Rozdíl bude v tom, že se postarám, abys ji tak snadno nenašel. Přemýšlej o tom, Clavaine, ano? Felka sama mezi hvězdami, daleko od lidí. Třeba to vůbec nepochopí. Nebo to naopak pochopí naprosto přesně." Skade zaváhala, než dodala: "Měl bys to odhadnout líp než kdokoli jiný. Je to koneckonců tvá dcera. Otázkou je, kolik pro tebe doopravdy znamená?"
Skadeina zpráva skončila.
***
Remontoire byl vzhůru. Pobaveně se usmál, když Clavain vstoupil do jeho kajuty, která současně sloužila jako vězení. Nedalo se tvrdit, že by Remontoire zrovna kypěl zdravím - to však nekypěl nikdy - ale ani nevypadal jako člověk, který byl ještě nedávno zmrazený a předtím prakticky vzato mrtvý.
"Už jsem si říkal, kdy mě navštívíš," řekl s odzbrojujícím veselím, jak Clavainovi připadalo. Ležel na zádech, pod hlavou polštář, ruce složené na prsou, působil uvolněně a klidně.
Exoskelet pomohl Clavainovi usednout, přesunul zátěž z jednoho bolavého místa na jiné.
"Bohužel, všechno se nám to trochu zkomplikovalo," řekl Clavain, "ale jsem rád, že jsi celý. Teprve nyní nastal vhodný okamžik, abych tě nechal rozmrazit."
"Chápu." Remontoire přezíravě mávl rukou. "Nemohlo -"
"Počkej." Clavain hleděl na starého přítele a zvykal si na mírné změny vzhledu, které musel podstoupit, aby mohl jako agent proklouznout do žlutozemské společnosti. Clavain byl zvyklý, že míval hlavu holou jako nedokončená figurína.
"Nač mám čekat, Clavaine?"
"Musíme si ujasnit pravidla, Reme. Nesmíš opustit svou kajutu, tak mi, prosím tě, nepřidělávej starosti a nepokoušej se o to."
Remontoire pokrčil rameny, jako by to nic neznamenalo. "Ani by mne to nenapadlo. Co dál?"
"Nesmíš komunikovat s žádným systémem mimo kajutu, dokud jsi zde zavřený. Znovu tě tedy prosím, nepokoušej se o to."
"Jak by ses dozvěděl, že jsem to zkusil?"
"Dozvěděl bych se to."
"To mi stačí. Co dál?"
"Nevím, jestli ti ještě mohu věřit. Proto všechna ta opatření, proto jsem tak váhal, než jsem tě probudil."
"Naprosto tě chápu."
"Ještě jsem neskončil. Strašně rád bych ti věřil, Reme, ale nesmím. Nemohu si dovolit riskovat neúspěch výpravy."
Remontoire chtěl něco říct, ale Clavain zvedl prst a pokračoval: "Proto budu sázet na jistotu. Jestli něco uděláš, ať by se to zdálo jakkoli triviální, ale mohl bych to považovat za pokus o ohrožení výpravy, zabiju tě. Žádné kdyby a žádné ale. A žádný soud. Jsme daleko jak od Ferrisvillské dohody, tak od Hlavního hnízda."
"Pochopil jsem, že jsme na lodi," řekl Remontoire. "A velmi, velmi intenzivně zrychlujeme. Hledal jsem něco, co bych mohl upustit na podlahu, abych získal představu, jak intenzivně. Odvedl jsi však velmi dobrou práci a nic jsi mi zde nenechal. Přesto zkusím hádat. Čtyři a půl gé?"
"Pět," odpověděl Clavain. "Brzo se dostaneme na šest a ještě víc."
"Kajuta nepřipomíná Temný stín. Zmocnil ses jiného světlohonce? To nemohlo být snadné."
"Měl jsem pomocníky."
"A to velké zrychlení? Jak se ti to povedlo bez Skadeiny kouzelné krabičky plné zázraků?"
"Skade tu techniku nevymyslela. Ukradla ji, přinejmenším ukradla dost důležitých součástí, aby zbytek dokázala dát dohromady. Nebyla však jediná, kdo k ní měl přístup. Potkal jsem muže, který čerpal ze stejného zdroje."
"Ten muž je na palubě?"
"Ne, nechal nás napospas svému zařízení. Toto je má loď, Reme." Clavain vysunul ruku z podpůrného manipulátoru a poklepal na drsnou ocelovou stěnu Remontoireovy cely. "Jmenuje se Znamení zvěrokruhu. Veze malou armádu. Skade

je před námi, ale nedovolím, aby se zbraní pekelné třídy zmocnila bez boje."
"Ach tak. Skade." Remontoire přikývl a usmál se.
"Něco tě pobavilo?"
"Jste ve spojení?"
"V jistém smyslu ano. Proto jsem tě probudil. Proč se ptáš?"
"Objasnila ti…" Remontoire zmlkl, Clavain cítil, jak ho upřeně pozoruje. "Očividně ne."
"Co mi měla objasnit."
"Málem zemřela, Clavaine. Když ses snažil odpoutat od komety, kde jsme se setkali s mistrem výroby."
"Podle všeho už je jí mnohem lépe."
"Záleží na tom, co…" Remontoire opět zmlkl. "Ale nechceš mluvit o Skade, že ne? Vidím ten tvůj starostlivý otcovský pohled." Jediným lehkým pohybem se zvedl z lůžka a zcela normálně se posadil na pelest, jako by na něj pět gé vůbec nepůsobilo. Pouze pulzující žilka na spánku prozrazovala přetížení, kterému byl vystaven. "Dovol mi hádat. Pořád má Felku."
Clavain mlčel, čekal, co Remontoire řekne dál.
"Chtěl jsem vzít Felku s sebou, když jsme se Štírem odlétali, ale Skade to nedovolila. Tvrdila, že Felka je pro ni užitečnější jako rukojmí při vyjednávání. Nedokázal jsem jí to rozmluvit. Kdybych trval na svém, nemusela za tebou pustit ani mne."
"Chtěl jsi mne zabít."
"Chtěl jsem tě zastavit. Měl jsem v plánu přesvědčit tě, aby ses vrátil do Hlavního hnízda. Jistě, zabil bych tě, pokud by nebylo zbytí, jenže ty bys udělal totéž, kdyby šlo o něco dostatečně důležitého." Remontoire se odmlčel. "Doufal jsem, že ti to rozmluvím. Nikdo jiný by ti takovou příležitost nedal."
"O tom si promluvíme později. Nyní jde především o Felku."
Mezi oběma muži zavládlo dlouhé ticho. Clavain trochu změnil polohu, nechtěl připustit, aby si Remontoire všiml, jak nepříjemně se cítí.
"Co se stalo?" zeptal se Remontoire.
"Skade navrhla, že mi Felku vrátí pod podmínkou, že ji přestanu stíhat. Odešle ji z Temného stínu v korvetě. I když poletí jako blesk, nedostane se mimo akční rádius našich člunů."
Remontoire přikývl. Clavain vycítil, jak jeho přítel usilovně přemýšlí, přebírá různé možnosti a varianty.
"A když odmítneš?"
"Tak jako tak se Felky zbaví, ale podstatně nám ztíží její záchranu. V lepším případě bych musel zanechat stíhání, abych ji bezpečně dostal na palubu. V horším případě ji nikdy nenajdu. Jsme v mezihvězdném prostoru, Reme. Pořádný kus kolem nás nic není. Tak obrovský prázdný prostor naše lokátory nepokryjí."
Nastalo další dlouhé ticho, Remontoire přemýšlel. Znovu ulehl, aby napomohl proudění krve do mozku.
"Skade nesmíš věřit, Clavaine. Nemá nejmenší potřebu přesvědčovat tě o své upřímnosti, pokud si nemyslí, že máš něco, co chce, nebo co jí může ublížit. To není žádné diplomatické jednání, jakému tě kdysi učili na Deimosu."
"Musel jsem ji vyděsit. Nečekala, že s ní tak snadno udržím krok."
"Přesto…" Remontoire několik minut váhal, má-li větu dokončit.
"Už je ti jasné, proč jsem tě probudil."
"Ano, myslím, že ano. Skade je v podobné situaci jako Sedmý z vrhu, když měl v patách Irravel Vedovou."
"Sedmý tě přinutil, abys mu sloužil. Donutil tě, abys mu dával rady a vymýšlel taktiku, kterou by mohl použít proti Irravel."
"Toto je zcela jiný případ, Clavaine."
"Podle mne je podobný dost." Clavain přikázal exoskeletu, aby ho zvedl do stoje. "Abych to shrnul, Reme. Skade očekává mou odpověď během několika dnů. Pomůžeš mi najít správné řešení. Chci pokud možno získat zpátky Felku, aniž bych se vzdal svého cíle."
"Nechal jsi mne tedy rozmrazit ze zoufalství? V nouzi i čert dobrý, jak se říká?"
"Jsi můj nejstarší a nejbližší přítel, Reme. Jen nevím, nakolik ti ještě mohu věřit."
"A pokud ti poradím dobře…?"
"To by ve mně mohlo vzbudit podstatně víc důvěry." Clavain se namáhavě usmál. "Jenže potom dám rovněž na Felčin názor."
"A pokud neuspějeme?"
Clavain neodpověděl. Prostě se otočil a odešel.
***
Ze Znamení zvěrokruhu odstartovaly čtyři malé čluny, každý se vzdaloval do své čtvrtiny relativisticky deformované hvězdné oblohy. Elektromagnetické záření, které opouštělo jejich trysky, jiskřilo vlivem výtokového proudu Znamení zvěrokruhu. Nezemsky krásné křivky drah člunů zatáčely od mateřské lodě jako ramena lustru.
Kdyby to nebyla bojová akce, myslel si Clavain, mohl bych být na tu podívanou i hrdý…
Sledoval odlet člunů z pozorovací kupole nedaleko lodní přídě, cítil se povinován čekat tak dlouho, dokud mu nezmizí z očí. V každém člunu byl pilot a drahocenný příděl paliva, které by raději ušetřil, než doletí k Obrodě. Půjde-li vše dobře, vrátí se všechny čtyři čluny i s piloty. Ale většinu paliva už nikdy neuvidí. Piloti měli omezený manévrovací prostor, nicméně postačující, aby se jeden mohl vrátit s dalším člověkem na palubě.
Doufal, že se rozhodl správně.
Říká se, že přijímání těžkých rozhodnutí se opakováním stává snazší jako každá jiná náročná činnost. Možná na tom tvrzení bylo něco pravdy, ale pokud ano, Clavain došel k závěru, že na něho se nevztahuje. V poslední době musel

udělat několik výjimečně těžkých rozhodnutí, ale každé bylo svým způsobem těžší než to předchozí. Stejně tomu bylo s Felkou.
Nešlo o to, že by ji nechtěl zpět, pokud by to vůbec mohl nějak zařídit. Jenže Skade dobře věděla, jak moc Clavain chce zbraňové komplety. Rovněž věděla, že o ně nestojí ze sobeckých důvodů. Nemohla s ním vyjednávat obvyklým postupem, neboť nečekal osobní zisk. Ve Felce však měla dokonalý nástroj nátlaku. Věděla, že je pojí zvláštní pouto, které vzniklo již kdysi dávno na Marsu. Je Felka opravdu jeho dcera? Dokonce ani nyní to netušil. Přesvědčil sám sebe, že by mohla být, a Felka mu řekla, že je…, jenže to mohla prohlásit, aby ho přiměla k návratu. Pokud vůbec něčemu její přiznání posloužilo, tak jedině tomu, aby pomalu jeho přesvědčení podkopalo. Nedozví se pravdu, dokud se opět nesetkají, dokud si důkladně nepromluví.
Ale opravdu na tom záleželo? Její cena jako lidské bytosti neměla nic společného s nějakým hypotetickým genetickým spojením. I kdyby byla jeho dcerou, stejně to dlouho nevěděl, dokonce ani neměl nejmenší podezření. Vyvstalo dávno po tom, co ji zachránil z Marsu. A přesto ho tenkrát v Galianině hnízdě něco přimělo příšerně riskovat a vrátit se pro ni, protože cítil, že ji zachránit musí. Galiana tvrdila, že je to zbytečné, že v běžném smyslu není inteligentní lidskou bytostí, ale pouhým nemyslícím, vegetujícím tvorem, který jen jako počítač zpracovává informace.
Dokázal Galianě, jak se mýlila. Patrně tehdy měl jedinkrát v životě pravdu on, ne Galiana.
A přesto ani na tom nezáleželo. Důležitá je lidskost, myslel si, nikoli krevní pouta či věrnost. Kdyby na to zapomněl, mohl by klidně nechat Skade, ať si ty zbraně vezme. Mohl by se vrátit k pavoukům a ponechat zbytek lidstva svému osudu. Jenže kdyby se mu nepodařilo zbraňové komplety získat, k čemu by bylo jediné humánní gesto?
Čtyři čluny zmizely. Clavain doufal, že se rozhodl správně.
***
Vládní vůz s kapotou jako krovky brouka svištěl ulicemi Cuvieru. Přestalo pršet, mraky se na chvíli roztrhaly. Každý večer byla po řadu hodin jasně vidět rozebraná planeta. Oblak odhozené atmosféry vypadal jako třásnité mnohoramenné monstrum. Zářil červeně, žlutě a světlezeleně, tu a tam v něm prokmitly neslyšné blesky, pulzoval jako bioluminiscenční vábení jakéhosi dosud nepopsaného hlubokomořského živočicha. Tvrdé stíny a jasná symetrická ohniska vyznačovaly prostor uvnitř mraku, kde se kupilo a krystalizovalo zařízení Zmarů. Bývaly časy, kdy si lidé mohli nalhávat, že to, co se s planetou stalo, je sice výjimečná, ale zcela přirozená událost. Tato útěcha už nestačila. Trn sledoval obyvatele Cuvieru, jak se s nebeským úkazem vyrovnávají. Většinou ho ignorovali a chodili po ulicích s hlavami sklopenými. A když se pak už nemohli tvářit, že neexistuje, málokdy pohlédli na oblohu nebo o něm přímo hovořili. Jako by kolektivním popřením mohli dosáhnout, že zmizí, zahnat ho jako falešného proroka.
Trn seděl v autě na zadním sedadle za řidičem. Z řidičova opěradla mrkala malá televizní obrazovka a namodrale ozařovala Trnův obličej, když sledoval reportáž o dění daleko za městem. Záběry ruční kamerou byly neostré a roztřesené, ale rozeznal vše, co potřeboval. Jeden z dvojice člunů byl dosud na zemi, kamera pomalu švenkovala, libovala si v ostrém kontrastu mezi hladkým strojem a hrbolatou kamenitou krajinou. Druhý člun byl ve vzduchu, právě přilétal z orbity. Vykonal již několik letů na oběžnou dráhu, kde parkovalo mnohem větší plavidlo pro lety v soustavě. Kamera se obrátila vzhůru a zabírala člun klesající na trojici plamenů k místu přistání.
"Může se to zdát sehrané," řekl Trn tiše. "Vím, že není, ale lidé si to budou myslet."
Kuriová seděla vedle něj, oblečená jako vyšetřovatelka. "Všechno se dá zfalšovat, když se budeš pořádně snažit. Jenže dneska už to nejde tak snadno jako kdysi, a tohle navíc zaznamenávají audiovizuální média. Ani všechny vládní odbory dohromady by nedokázaly ukuchtit něco příslušně stravitelného."
"Přesto musíme počítat s nedůvěrou."
Kamera zabírala řídký, neklidný dav na zemi. Tři sta metrů od zaparkovaného člunu se rozkládal malý tábor, zaprášené stany se málem nedaly rozeznat od balvanů. Lidé vypadali jako uprchlíci na libovolné planetě v libovolném století. Urazili tisíce kilometrů, sešli se z různých osad. Zaplatili vysokou cenu, přibližně desetina cestu nedokončila. Vláčeli se krajinou se vším, co dokázali unést, ačkoli věděli - pokud neoficiální síť stačila rozšířit informace - že si na palubu mohou vzít pouze šaty, které mají na sobě. Nedaleko tábora byla v zemi jáma, kam každá skupina před naloděním odhazovala svůj majetek. Uchovávali jej až do posledního okamžiku, přestože by bylo logičtější, kdyby ho vůbec nebrali s sebou na těžkou cestu napříč Obrodou. V jámě ležely také fotografie a dětské hračky; všechno bude zasypáno, předměty vyrobené člověkem se přidají k artefaktům, které na planetě zanechali Amaranti před milionem let.
"O to jsme se postarali. Část poutníků se vrátila do hlavních populačních center, aby vypověděli, co viděli. Museli jsme je pochopitelně přesvědčit a odvézt zpátky, když se dostali tak daleko, přesto…"
"Jak se vám to podařilo?"
Auto prudce odbočilo, až pneumatiky zakvílely. Krychlové budovy Úřadu vyšetřování, šedé a hranaté, se vynořily jako žulové útesy. Trn na ně znepokojeně pohlédl.
"Slíbili jsme jim, že je zase dopravíme do tábora a že si můžou vzít do člunu pár osobních věcí."
"Jiným slovy, uplatili jste je." Trn zavrtěl hlavou, napadlo ho, zda se tady dá vykonat vůbec nějaký dobrý skutek, aniž by byl poskvrněný korupcí, nezávisle na tom, jestli korupce slouží užitečnému účelu. "Ale připouštím, že nějak jste museli informace dostat mezi lidi. Kolik už jich je?"
Kuriová měla čísla připravená: "Podle posledního sčítání patnáct set na orbitě a několik stovek na zemi. Až jich bude pět set, odstartuje další člun. Tím pádem bude přepravní plavidlo plné a může s nimi odletět na Nostalgii."
"Jsou stateční," řekl Trn. "Nebo hodně, hodně pošetilí. Netuším, co z toho platí."
"Není pochyb o tom, že jsou stateční, Trne. A taky vyděšení. Jenže se jim nemůžeš divit."
Opravdu byli stateční. Vypravili se přes půlku planety jen na základě neoficiálních informací, že čluny existují. Po Trnově zatčení se pověsti o exodu všeobecně rozšířily. Vláda vydávala květnatá dementi sestavená tak, aby v obyvatelích živila naději, že Trnový čluny na ně opravdu čekají. Lidé, kteří se do zakázané zóny vypravili v příkrém

rozporu s vládním nařízením, riskovali uvěznění a smrt.
Trn je obdivoval. Pochyboval, že by měl odvahu řídit se pouhou pověstí, kdyby nebyl tím, kdo ji vypustil. Ale nemohl být hrdý na to, co dokázali. Oklamali je, pokud šlo o jejich další osud, a osobně se na tom podvodu podílel.
Vůz zastavil u zadního traktu sídla odboru pro vnější ohrožení. Trn s Kuriovou prošli obvyklou bezpečnostní prohlídkou. Trnova totožnost byla stále utajena, Kuriová ho vybavila doklady, které mu umožňovaly pohyb po Cuvieru a okolí. Strážní předpokládali, že je jenom dalším vládním úředníkem.
"Pořád si myslíš, že to vyjde?" Přidal do kroku, aby stačil Kuriové, která už stoupala po schodech.
"Jestli ne, jsme v háji," odpověděla tlumeně.
Triumvir čekala v kanceláři vyšetřovatelky, seděla na židli obvykle vyhrazené Trnovi. Kouřila, popel oklepávala na naleštěnou podlahu. Trn pocítil záchvěv podráždění nad takovou záměrnou ledabylostí. Ale triumvir by nepochybně namítla, že zanedlouho stejně zbude z celé planety jen popel, takže ta trocha navíc nemůže uškodit.
"Irino!" Trn pamatoval na to, že musí používat jméno, které přijala pro cuvierskou identitu.
"Zdravím tě, Trne." Vstala a zamáčkla cigaretu o opěradlo židle. "Vypadáš dobře. Kriminál očividně není tak zlý, jak se tvrdí."
"Jestli to měl být vtip, tak nebyl zrovna vkusný."
"Pochopitelně." Pokrčila rameny, jako by omluva byla zbytečná. "Už jsi viděl, co provádějí?"
"Kdo?"
Triumvir Ilja Voljovová vyhlédla oknem na oblohu. "Hádej."
"Samozřejmě viděl. Těžko se to dá přehlédnout. Víš, co v tom oblaku vzniká?"
"Zařízení, Trne. Má zničit slunce."
"Promluvíme si vedle," zasáhla Kuriová.
"Raději ne," odmítla Voljovová. "Nejsou tam okna, Anno, a ta vyhlídka podněcuje fantazii, nemyslíš? Za pár minut už stejně nebude Trnova tajná dohoda žádným tajemstvím." Pronikavě se na něj zahleděla. "Je to tak?"
"Nerad bych to nazýval tajnou dohodou."
Trn již nahrál "prohlášení", v němž se zastal vlády, potvrdil, že planetě hrozí bezprostřední nebezpečí, ale že skutečně má čluny a vláda ho po jistém váhání požádala, aby řídil evakuaci. Za hodinu mělo být prohlášení odvysíláno na všech televizních kanálech a opakovat je budou celý následující den.
"Nikdo to za tajnou dohodu považovat nebude." Kuriová se na Voljovovou chladně zahleděla. "Všichni pochopí, že Trn se tak zachoval, protože má starost o lidi, ne z osobních důvodů." Obrátila se k němu. "Bude to přesvědčivé, protože to je náhodou pravda, že?"
"Většina má tendenci zaujímat nedůvěřivý postoj," řekla Voljovová. "Ale na tom stejně nezáleží. Brzo se dozvíme, jaká je odezva. Opravdu už došlo v odlehlých osadách k občanským nepokojům, Anno?"
"Byly potlačeny hned v zárodku."
"Určitě přijdou i horší. Neměl by tě překvapit ani pokus o svržení režimu."
"To se nestane," řekla Kuriová. "Jakmile si lidé uvědomí, co je v sázce, pochopí, že úřady musí dál fungovat, aby mohly plynule organizovat exodus."
Triumvir se ušklíbla na Trna. "Vidíš, pořád je beznadějně optimistická."
"Irina má bohužel pravdu," řekl Trn. "Můžeme čekat mnohem dramatičtější události. Ale stejně jsi nikdy nepředpokládala, že odtud dostaneme všechny."
"Kapacitu na to máme…" namítla Kuriová.
"Lidi nejsou náklad. Nemůžeš je naložit na palety a přesouvat, jak se ti hodí. I kdyby většina uvěřila, že to vláda myslí s evakuací vážně - už to by byl malý zázrak - na velké nepříjemnosti stačí menšina skalních odpůrců."
"Sám jsi na tom udělal kariéru," řekla Kuriová.
"Jistě, udělal." Trn se smutně pousmál. "Bohužel, nejsem jediný. Ale Irina má pravdu. Brzy budeme znát reakci veřejnosti. A co interní komplikace? Nezačínají být ostatním vládním odborům všechny tyhle intriky podezřelé?"
"Dejme tomu, že jednu dvě osoby bude nutné šikovně zdiskreditovat," řekla Kuriová. "Tím bychom se postarali o naše nejhorší nepřátele. Zbytek stačí držet mimo, než exodus dokončíme."
Trn se otočil k triumvirovi. "Tys to monstrum na obloze studovala podrobněji než my, Irino. Nemáš představu, kolik času zbývá?"
"Ne," řekla odměřeně. "Nemůžu vědět, kolik času zbývá, když nevím, co Zmarové vyrábějí. Můžu si dovolit jenom přibližný odhad."
"Tak se nám svěř."
Odfrkla si, začala pochodovat sem tam před velkým oknem. Trn se podíval na Kuriovou, zda z chování Voljovové něco vyrozuměla. Vycítil mezi oběma ženami napětí, které dřív nezaregistroval. Možná mezi nimi panovalo vždy a jenom si ho prostě nevšiml, ale silně o tom pochyboval.
"Řeknu to takhle." Triumvir se otočila k nim, podpatky skříply o podlahu. "Něco tak velkého si ani neumíme představit, natož sami vytvořit, i kdybychom měli dostatek surovin a času. Dokonce i nejmenší části, které v mračnu rozeznáme, se dávno měly zhroutit vlastní gravitací na koule žhavého kovu. Jenže se nezhroutily. To už něco naznačuje."
"Pokračuj," řekl Trn.
"Buď umí přesvědčit hmotu, aby byla řádově mnohem pevnější, než je možné, nebo ovládají lokální gravitaci. Nebo dokonce obojí. Urychlené proudy hmoty můžou konstrukčně fungovat jako pevné nosníky, pokud je šikovně regulují…" Očividně přemýšlela nahlas, na okamžik se odmlčela, než si uvědomila, že má posluchače. "Podezřívám je, že po libosti manipulují se setrvačností. Viděli jsme, jak stroje nasměrovaly proudy materiálu, doslova je ohnuly v pravém úhlu. Předpokládá to důkladné znalosti metriky a zasahování do primárního substrátu časoprostoru. Pokud to

dovedou, nepochybně taky dovedou ovládat gravitaci. Zatím nám to nepředvedly, takže je možné, že jim to jde pouze ve velkém měřítku; nahrubo, dá se říct. Vše, co jsme dosud viděli - rozebírání těles, Dysonův motor z Rochu - byla hodinářská práce. Teď vznikají první výrobky těžkého strojírenství Zmarů."
"Děsíš mě," řekl Trn.
"Přesně to jsem měla v úmyslu." Krátce se usmála. Poprvé tohoto večera u ní viděl úsměv.
"Tak co to bude?" zeptala se Kuriová. "Stroj, který udělá ze slunce supernovu?"
"Ne," odpověděla triumvir. "Myslím, že to můžeme vyloučit. Nejspíš by to jejich technika dokázala, ale ta by fungovala pouze u velmi hmotných hvězd, které jsou předurčeny k explozi. Připouštím, že by to byla úžasná zbraň - vzplanutí supernovy by sterilizovalo vesmír na desítky světelných let daleko. Nevím, jak to udělat - snad by se dalo zabránit slučování prvků lehčích než železo seřízením účinného průřezu jaderné reakce, tím se posune vrchol křivky vazební energie. Hvězda by najednou neměla pro termojadernou syntézu materiál, tím by se porušila rovnováha gravitačního smršťování a tlaku záření, takže by se zhroutila. Mohli to už kdysi udělat. Pozemské slunce se nachází uvnitř Místní bubliny s nižší hustotou mezihvězdného plynu, kterou kdysi vytvořila supernova. Prostírá se až k další podobné struktuře na okraji souhvězdí Orla. Jednalo se o přirozené události, nebo se díváme na jizvy po ničivém zásahu Zmarů miliony let před vyhubením Amarantů? Ty bubliny taky mohly nadělat zbraně civilizací, které se před Zmary pokoušely uprchnout. To se už těžko dozvíme, i kdybychom na ně zírali sebedéle. Jenže tady se stane něco jiného. V této části Galaxie nejsou žádné supermasivní hvězdy, které by mohly vybuchnout jako supernovy. Ale jiné zbraně Zmarů se nepochybně dovedou vypořádat s méně hmotnými hvězdami, jako je Delta Pavonis. Nebude to tak okázalé, nedá se tím sterilizovat víc než jeden sluneční systém, ale na této úrovni to bude dokonale účinné."
"Jak bys zničila hvězdu jako Delta Pavonis?" zeptal se Trn.
"Můžeš se do toho pustit hned několika způsoby," řekla triumvir zamyšleně. "Záleží na tom, jaké prostředky máš k dispozici. Můžeš kolem slunce sestavit prstenec, jako to Zmarové udělali u Rochu. Tentokrát pochopitelně větší, taky by musel fungovat jinak. Hvězda nemá pevný povrch ani pevné jádro. Mohli by ji obehnat kruhovým urychlovačem částic. Kdyby skrze prstenec usměrnili intenzivní průtok částic, vyvolají kolem prstence obrovský magnetický tok. Pole cyklotronu by pak mohlo jako, had-škrtič hvězdu nárazově utahovat a zase povolovat, přečerpávalo by chromosféru z rovníku směrem k pólům. Nikam jinam by se nemohla přesouvat, jinudy by nemohla uniknout. Ze severního a jižního pólu hvězdy by vytrysklo žhavé plazma. Mohlo by se použít jako samostatná zbraň, z hvězdy by se dal udělat plamenomet, potřeboval bys jenom další stroje nad oběma póly, aby výtrysky usměrnily a namířily tam, kam sis usmyslel. Takovou zbraní bys mohl kdekoli ve sluneční soustavě sežehnout libovolnou planetu, zbavil bys ji atmosféry a oceánů. Ani by se nemusela ničit celá hvězda. Jakmile bys odstranil přiměřenou vrstvu obálky, jádro by přizpůsobilo rychlost fúze, povrchová teplota by se snížila, a tím by si hvězda prodloužila životnost. To by mohlo vyhovovat dlouhodobým plánům Zmarů."
"Připadá mi, že by to zabralo hodně času," řekla Kuriová. "A kdybys chtěla jenom spálit planety, proč na to vyplýtvat půlku slunce?"
"Mohli by je odstranit celé, kdyby chtěli. Jenom probírám jednotlivé možnosti. Taky mohli zvolit jinou metodu. Roztočili Roch, až se rozlétl na chuchvalce. Slunce by mohlo dopadnout stejně, kdyby je stroje omotaly závity indukčního urychlovače, v tomto případě od pólu k pólu. Strhly by magnetosféru s sebou, až by rotovala jako centrifuga. Sluneční látka by odletěla, hvězda by se oloupala jako cibule."
"To mi taky připadá pomalé."
Voljovová přikývla. "Asi ano. Ale v úvahu připadá ještě jedna možnost. Zařízení, které dávají dohromady, nemá prstencový tvar a v okolí Delty Pavonis neprobíhají žádné přípravné práce. Proto si myslím, že použijí zcela jinou metodu."
"Jak se dá ještě zničit hvězda, když přečerpání nebo roztočení není dost dobré?" zeptala se Kuriová.
"Předpokládejme, že do jisté míry ovládají gravitaci. Můžou z hmoty, kterou už nashromáždili, vytvořit černou díru o hmotnosti desetinásobku Země, řekněme." Roztáhla prsty od sebe, jako by držela kolíbku z neviditelného provázku. "Jenom takhle velikou, ne víc. Mají prostředky na černou díru nejvýš tak desetkrát větší - tedy stokrát hmotnější než Země."
"A co se stane, když hodí tu černou díru do slunce?"
"Začne je požírat. Muselo by se pečlivě vybrat místo, kde by způsobila maximální škody. Bylo by těžké dopravit ji přímo do slunečního jádra. Černá díra by měla tendenci oscilovat, vydala by se uvnitř hvězdy po kruhové dráze. Nepochybuju, že by to bylo účinné - hustota látky v okolí Schwarzschildova poloměru by dosáhla prahu zažehnutí termojaderné reakce. Ve slunci by najednou byla dvě jádra, v nichž by probíhalo štěpení, jedno by obíhalo kolem druhého. Jenže černá díra s malou povrchovou plochou by pohlcovala hvězdu pomalu. I kdyby zhltla půlku, pořád by měla v průměru jenom tři kilometry." Pokrčila rameny. "Ale mohlo by to fungovat. Hodně by záleželo na tom, jaká látka by do černé díry padala. Kdyby byla příliš žhavá, tlak záření by další vrstvu odfoukl, celý proces by se tím zpomalil. Asi bych si měla udělat nějaké propočty."
"Co dalšího tě napadá?" zeptal se Trn. "Pokud by se nám nelíbila černá díra."
"Spekulovat můžeme do nekonečna. V jádru libovolné hvězdy existuje termonukleární reakce jen díky dynamické rovnováze gravitace a tlaku záření. Každé porušení rovnováhy má pro hvězdu katastrofální následky. Ale hvězdy jsou houževnaté. Pokusí se rovnováhu znovu vytvořit, i kdyby to znamenalo přejít na syntézu těžších prvků." Triumvir se otočila, vyhlédla z okna a zaťukala na sklo. "Zmarové můžou použít zařízení, které třeba vůbec nepochopíme. Na tom ale nezáleží, protože tak daleko se nedostanou."
Kuriová se zeptala: "Jak to myslíš?"
"Nemíním čekat tak dlouho, Anno. Poprvé za celou dobu soustředili Zmarové svou aktivitu na jedno místo. Teď jsou

podle všeho nejzranitelnější. A po letech přesvědčování je kapitán konečně ochoten ke spolupráci."
Kuriová krátce zalétla pohledem k Trnovi. "Mluvíš o kompletech?"
"Ujistil mě, že je uvolní k použití." Dál ťukala na sklo, aniž by se otočila. "Je tu pochopitelně jisté nebezpečí. Nevíme přesně, co komplety dovedou. Ale škodu nadělají pořádnou, to určitě. Jsem si jistá, že dokážeme Zmary pozdržet."
"Ne," řekl Trn. "To není dobré. Teď ne."
Triumvir se otočila od okna. "Nechápu proč."
"Protože evakuační plán se rozběhl. Začali jsme z Obrody odvážet lidi."
Voljovová se výsměšně ušklíbla. "Pár tisíc. Pouhá hrstka."
"Zlepší se to, až bude evakuace oficiální. Na to přece od začátku spoléháme."
"Nebo se to taky může škaredě zvrtnout. Opravdu chcete tolik riskovat?"
"Držme se plánu," řekla Kuriová. "Zbraně tam pořád jsou, můžeme je použít, až je budeme potřebovat. Nemá smysl vyprovokovat reakci Zmarů teď, když jsme tak slibně začali."
"Souhlasím s Annou," řekl Trn. "Musíš počkat, Irino. Alespoň dokud nevystěhujeme takových sto tisíc. Potom si použij své milované zbraně, budeš-li chtít."
"Jenže to už bude pozdě." Otočila se zpátky k oknu.
"Jak to můžeš vědět?" namítl Trn.
"Jen se podívej," vybídla ho Voljovová klidně.
"Co mám vidět?"
"Tam v dálce, mezi těmi dvěma domy. Tamhle, hned za budovou televize. Nemůžeš to přece přehlédnout."
Trn šel k oknu, Kuriová za ním. "Nic zajímavého nevidím."
"Už tvoje prohlášení odvysílali?" zeptala se Voljovová.
Trn pohlédl na hodinky. "Ano… ano. Právě mělo skončit, alespoň v Cuvieru."
"Tak tady máš první reakci - požár. Zatím nic velkého, ale nepochybuju, že než večer pokročí, uvidíme další. Lidi jsou vyděšení. Bojí se už celé měsíce, co se na obloze objevil ten objekt. A teď se dozvěděli, že jim vláda systematicky lhala. Za podobných okolností by mě to taky poněkud rozladilo, tebe snad ne?"
"To přejde," řekl Trn. "Věř mi, já ty lidi znám. Jakmile si uvědomí, že mají kam jít, že se musí chovat racionálně a udělat, co jim řeknu, tak se uklidní."
Voljovová se usmála. "Buď máš neobyčejné schopnosti, Trne, nebo neobyčejně nedostatečné chápání lidské povahy. Doufám, že máš to první."
"Ty si hleď strojů, Irino, a já si budu hledět lidí."
"Pojďme na balkon v horním patře," řekla Kuriová. "Odtamtud líp uvidíme."
Venku se pohybovalo víc vozů, než bylo na deštivou noc běžné. Před budovou se shromažďovali policisté. Zásahové jednotky nastupovaly do antonů, muži do sebe naráželi brněním, v jedné ruce drželi štíty, ve druhé elektrické obušky. Vozy jeden po druhém odjížděly, rozvážely policisty na místa, kde se vyskytly problémy. Dalšími auty ohradili budovu, do mezer nastavěli kovové zátarasy s úzkými průchody.
Z balkonu byla situace o něco přehlednější. Deštěm k nim doléhaly zvuky z města. Ozývaly se rány a rachot, sirény a výkřiky. Znělo to málem jako karneval, jenom nevyhrávaly kapely. Trn si uvědomil, že už hodně dlouho neslyšel žádnou hudbu.
Nakonec, navzdory veškerému úsilí policie, se před Úřadem vyšetřování shromáždil dav. Lidí bylo prostě příliš mnoho, aby je policisté dokázali zadržet, a tak jim mohli zabránit jedině ve vstupu do budovy. Několik lidí už leželo na zemi před hranicí zástupu, ochromeno granáty nebo paralyzátory, další se je snažili odtáhnout do bezpečí. Jeden muž se zmítal, jako by dostal epileptický záchvat. Jiný vypadal mrtvý nebo přinejmenším v hlubokém bezvědomí. Trn věděl, že policisté by mohli většinu davu zabít během několika vteřin, ale drželi se zpátky. Prohlížel si tváře policistů, pokud jejich výrazy dokázal rozeznat. Zdáli se stejně vyděšení jako lidé, které měli zpacifikovat. Nepochybně dostali speciální instrukce, aby zasahovali umírněně.
Balkon byl obehnaný opršelou zídkou. Trn se podíval přes okraj na ulici. Kuriová se postavila vedle něj, Voljovová zůstala v pozadí, aby ji nikdo neviděl.
"Je čas," řekl Trn. "Musím k lidem promluvit osobně. Jenom tak se přesvědčí, že prohlášení nebyl podvod."
Věděl, že postačí křiknout, aby ho uslyšel jediný člověk, a zakrátko se pozornost celého srocení soustředí na něho. A dřív než vůbec promluví, budou všichni vědět, kdo je.
"Sehraj to dobře." Voljovová promluvila stěží hlasitěji než šeptem. "Sehraj to zatraceně dobře, Trne. Na tomhle vystoupení hodně závisí."
Ohlédl se na ni. "Takže sis to rozmyslela?"
"To jsem neřekla."
"Irino…" začala Kuriová, "prosím tě, uvaž to ještě. Přinejmenším nám poskytni nějaký prostor, než použiješ zbraňové komplety."
"Máte dost prostoru," řekla Voljovová. "Než komplety použiju, musím je přesunout napříč sluneční soustavou. I kdyby Zmarové zareagovali, obrátí se proti Nostalgii."
"A kolik času to asi zabere?" zeptala se Kuriová.
"Máte tak měsíc, ne víc. Samozřejmě nečekám, že do té doby se vám podaří evakuovat celou planetu. Ale jestli budete dodržovat stanovený plán - možná trochu upravený - mohla bych užití kompletů případně o něco odložit. To je přece rozumný návrh, ne? Jak vidíte, umím být pružná."
"Žádáš mnoho," řekla Kuriová. "I kdybychom chvátali sebevíc, nepřesuneme za tu dobu mezi orbitou a světlohoncem víc než dva tisíce lidí. Víc se jich do přepravního plavidla jednoduše nevejde, Iljo." Zřejmě si vůbec neuvědomila, že

triumvira oslovila pravým jménem.
"Vždycky se najde řešení, pokud na tom hodně záleží," odpověděla. "Mám za to, že jsem vás dostatečně motivovala."
"To kvůli Trnovi, viď?" zeptala se Kuriová.
Trn na ni pohlédl. "Co je kvůli mně?"
"Nelíbí se jí, jak jsi mezi nás vstoupil," řekla Kuriová.
Triumvir si odfrkla stejně jako prve.
"Ne, je to pravda," trvala na svém Kuriová. "Přiznej to, Iljo. Než jsem přivedla Trna, měly jsme naprosto bezchybný pracovní vztah. Nikdy neodpustíš mně ani jemu, že zničil naši skvělou spolupráci."
"Nebuď směšná," řekla Voljovová.
"Nejsem směšná. Jsem jenom…"
Ale triumvir se otočila k odchodu.
"Kam jdeš?" zeptala se Kuriová.
Zastavila se pouze na tak dlouho, aby odpověděla: "A kam asi, Anno? Vracím se na svou loď. Mám tam nějakou práci."
"Najednou je to tvoje loď? Myslela jsem, že je to naše loď."
Jenže Voljovová už řekla vše, co chtěla. Trn pouze slyšel, jak se její kroky vzdalují.
"Mluvila jsi vážně?" zeptal se Kuriové. "Opravdu se domníváš, že se zlobí kvůli mně?"
Ale ani ona nic neřekla. Trn se po chvíli otočil zpět k ulici. Naklonil se do noci a začal si v duchu formulovat důležitý proslov, který se chystal pronést. Voljovová měla pravdu. Hodně na něm záviselo.
Kuriová ho chytila za ruku.
Ve vzduchu páchl plyn strachu. Cítil, jak se mu plíží do mozku, jak v něm narůstá úzkost.

Kapitola dvacátá osmá

Skade dusala lodí. Na Temném stínu už nic nebylo úplně v pořádku. Cítila sice, že tlak na páteř ustal a oční koule se vrátily do víceméně správného tvaru, ale to byla jediná skutečná úleva. Vše živé na světlohonci se nacházelo uvnitř sféry detekovatelného vlivu pole, v bublině nepřirozeně modifikovaného kvantového vakua. Devět desetin setrvačné hmotnosti každé částice v tomto poli už neexistovalo.
Loď se řítila k Obrodě zrychlením deseti gé.
Přestože Skade chránila obrněná jednotka před fyzicky nepříjemnými účinky pole, pohybovala se po lodi co nejméně. Chůze sama o sobě nebyla těžká, neboť na protetické brnění nepůsobilo větší přetížení než jedno gé, desetina skutečné hodnoty. Nemuselo už překonávat účinky vysokého zrychlení, a Skade konečně neměla pocit, že kdyby upadla, okamžitě by jí vylétl mozek z lebky. Ale vše ostatní bylo nepřirozené. Když poručila jednotce, aby zvedla paži, vyplnila její přání příliš rychle. Když uchopila součástku, která měla být těžká, zdvihla ji příliš snadno. Jako by všechno lodní vybavení nahradily padělky z tenkého papíru, přesvědčivé jen zdánlivě. Dokonce musela opatrně měnit i směr pohledu. Bulvy, které už nedeformovalo přetížení, reagovaly nezvykle rychle a měly tendenci minout cíl ne jednou, ale i podruhé, když se snažily chybu napravit. Okohybné svaly, propojené s mozkem nervovými vlákny, se totiž vyvinuly tak, aby pohybovaly oční koulí s určitou setrvačnou hmotností, a teď v tom měly zmatek. Jenže i když to všechno věděla, nevyrovnávala se s tím o nic snáz. Trvale si vypnula oblast area postrema, protože modifikované setrvačné pole silně narušovalo činnost vnitřního ucha.
Došla k Felčině kajutě. Když vstoupila, našla Felku tak, jak ji opustila: seděla na zkřížených nohou na podlaze, kterou instruovala, aby změkla. Oděv měla ušpiněný a pomačkaný, pokožku nezdravě bledou, nemyté vlasy hotové hnízdo zcuchaných pramenů. Na několika místech na hlavě měla rudé skvrny, kde si vytrhala chomáče vlasů. Seděla nehybně, ruce položené na kolenou. Bradu měla trochu pozvednutou, oči zavřené. Pod nosní dírkou se jí až ke rtu táhla lesklá stopa.
Skade překontrolovala neuronový kontakt mezi Felkou a lodí. Překvapilo ji, že neodhalila charakteristický signál. Předpokládala, že se Felka toulá kybernetickým prostředím jako při minulých dvou návštěvách. Když je Skade osobně prozkoumala, odhalila rozsáhlé rébusovité konstrukce, které Felka stvořila. Zjevně náhrada za Zeď. Jenže tentokrát tomu bylo jinak. Poté, co Felka opustila skutečnost, udělala další logický krok a vrátila se tam, kde všechno začalo. Stáhla se do své lebky.
Skade se k ní sklonila a položila jí ruku na čelo. Očekávala, že Felka při doteku studeného kovu ucukne, ale právě tak se mohla dotýkat voskové figuríny.
Felko…, slyšíš mě? Vím, že tam někde jsi. Jsem Skade. Chci ti něco říct.
Čekala na odpověď, ale žádná nepřišla. Felko. Jde o Clavaina. Vyzkoušela jsem, co jsem mohla, abych ho přinutila otočit loď, ale žádný z mých pokusů ho k tomu nepřiměl. Nakonec jsem mu udělala nabídku, kterou podle mého názoru nemohl odmítnout. Mám tí říct, co to bylo?
Felka jen pomalu, pravidelně dýchala.
Použila jsem tebe. Slíbila jsem Clavainovi, že pokud otočí, dostane tě zpátky. Samozřejmě živou. Považovala jsem to za poctivý obchod. Jenže neprojevil zájem. Vůbec na můj přátelský návrh neodpověděl. Chápeš to? Tato výprava je pro něj důležitější než ty.
Narovnala se a obcházela nehybnou Felku. Doufala jsem, že pro něj znamenáš víc. Pro nás oba by to bylo nejlepší řešení. Jenže rozhodnout musel Clavain, a jasně ukázal, čemu dává přednost. Nikoli tobě, Felko. Po všech letech, po všech staletích pro něj neznamenáš ani tolik jako čtyřicet nemyslících strojů. Přiznávám, že mě to překvapilo.
Felka stále mlčela. Skade cítila nutkání vtrhnout jí do mozku a najít to teplé, útěšlivé místečko, kam se stáhla. Kdyby

Felka byla normální Spojený, Skade by snadno dokázala proniknout až do nejskrytějších koutů. Felčina mysl však byla poskládána jinak. Skade mohla jen klouzat po povrchu a občas nahlédnout pod něj, ale víc nic.
Skade si povzdechla. Skutečně nechtěla Felku mučit, ale na druhé straně doufala, že ji vytrhne z pohroužení a obrátí ji proti Clavainovi.
Nevyšlo to.
Skade se postavila za Felku. Zavřela oči a vyslala proud příkazů do medicinálního zařízení, které Felce připojila na páteř. Výsledek byl okamžitý a potěšil ji. Felka se zhroutila, klesla na podlahu. Ústa se jí otevřela, z koutku vytékaly sliny. Skade ji ohleduplně zvedla a vynesla z kajuty.
***
Slunce jako stříbrná mince probleskovalo závojem šedivé mlhy nad mořem. Skade měla opět lidské tělo, jako prve stála na ploché skále. Chladný vzduch zaváněl ozonem, solí a hnijícími chaluhami. V dáli úpěly pod náporem mořských vln miliony oblázků.
Ocitla se na stejném místě. Napadlo ji, zda Vlk nezačíná být trochu předvídatelný.
Hleděla do mlhy. Asi deset kroků od sebe spatřila lidskou postavu. Tentokrát to však nebyla Galiana či Vlk. Na plošince, zhruba stejně velké jako ta její, se choulilo útlé děcko. Skade opatrně přeskakovala z kamene na kámen, vyhýbala se jezírkům a výčnělkům ostrým jako břitva. Stejnou mírou ji těšilo i znepokojovalo, že je zase plně člověkem. Připadala si mnohem křehčí, mnohem zranitelnější než před tím, co jí Clavain ublížil, uvědomovala si, že pod kůží má měkké svaly a slabé kosti. Nezranitelnost byla příjemná. Ale naproti tomu bylo skvělé cítit na kůži a ve vlasech vítr, pod nohama hrbolaté balvany, obroušené mořem.
Došla k děcku. Nepřekvapilo ji, že je to malá Felka, jak asi vypadala na Marsu, když ji zachránil Clavain.
Seděla na zkřížených nohou jako ve své kajutě. Vlhký, špinavý oděv měla roztrhaný a umazaný chaluhami, nohy a paže holé. Stejně jako Skade měla dlouhé tmavé vlasy, splihlé prameny jí padaly do tváře. Mlha jí propůjčovala neduživý, bezbarvý vzhled.
Felka pohlédla na Skade, chvíli se jí dívala do očí, pak se vrátila k činnosti, které se doposud věnovala. Kolem sebe měla nepravidelný kruh sestavený z kousků těl mořské havěti: nožky a kusadla, klepeta a zadečkové články, bičíkovitá tykadla, zlomky chitinových krunýřů, vše rozmístěné s maniakální přesností. Kombinace různých vybledlých částí připomínaly jakousi topografickou anatomii. Felka na uspořádání mlčky hleděla, občas se pootočila a zkoumala jinou část. Tu a tam zvedla kousek, třeba kusadlovou nožku, a položila jej na jiné místo. Tvářila se netečně, vůbec ne jako dítě zaujaté hrou. Vypadala, jako by řešila úkol, který vyžaduje hluboké soustředění, úkol příliš důležitý, než aby mohl být zábavný.
Felko…
Tázavě vzhlédla, ale hned pokračovala ve hře.
Vpovzdálí znovu zaburácely vlny. Šedá stěna mlhy za Felkou na okamžik zprůhledněla. Skade stále moře neviděla, ale dohlédla mnohem dál. Lesklá skalní jezírka se táhla do daleka jako kamínky mozaiky. Téměř na hranici viditelnosti však spatřila ještě něco. Bylo to jen o málo tmavší než mlha, objevovalo se to a zase mizelo, ale věděla jistě, že tam něco je. Jakási mohutná šedočerná věž probodávala šedivou oblohu. Zdálo se, že stojí snad až za mořem nebo vyčnívá z hladiny hodný kus od břehu.
Felka si objektu rovněž povšimla. Hleděla na něj, aniž by se její výraz změnil, a když se dost vynadívala, věnovala se opět kouskům korýšů. Skade se zamyslela, co by to mohlo být, ale vtom se mlha uzavřela. Vycítila přítomnost někoho třetího.
Dostavil se Vlk. On - či Galiana - stál několik kroků za Felkou. Postava zůstávala nezřetelná, ale kdykoli se mlha poněkud rozestoupila nebo postava zjasněla, Skade se zdálo, že vidí spíše ženské než zvířecí rysy.
Burácení vln, které ani na okamžik neustávalo, znovu vytvořilo řeč. "Přivedla jsi Felku, Skade. To mě těší."
"V této podobě, znovu jako dítě, se vidí sama," zeptala se Skade nahlas, jak to Vlk požadoval, "nebo si ty přeješ, abych ji tak viděla já?"
"Možná obojí," odpověděl Vlk.
"Požádala jsem tě o pomoc," řekla Skade. "Slíbil jsi, že budeš spolupracovat, když ji přivedu. Tak je tady. A Clavain pořád letí za mnou. Neprojevil nejmenší náznak, že by to hodlal vzdát."
"Jak jsi ho chtěla přesvědčit?"
"Použila jsem ji jako trumf. Ale Clavain nezabral."
"A ty sis myslela, že zabere?"
"Předpokládala jsem, že mu na Felce záleží natolik, že by si to mohl rozmyslet."
"Vůbec jsi Clavaina nepochopila," řekl Vlk. "Kvůli ní to nevzdá."
"To by mohla vědět pouze Galiana, že?"
Vlk odpověděl otázkou: "Jak jsi zareagovala, když Clavain neustoupil?"
"Udělala jsem, co jsem slíbila. Vypustila jsem korvetu, kterou jen velmi těžko dostihne."
"Ale možné to je?"
Skade přikývla. "Takový jsem měla záměr. Čluny k ní nedoletí, ale světlohonec ji může dohonit."
Ve Vlkově hlase zaznělo pobavení. "Víš jistě, že korvetu nezachytí čluny?"
"Není to v podstatě proveditelné. Musel by je vypustit o mnoho dříve, navíc netušil, kterým směrem korvetu vyšlu."
"Anebo pamatoval na všechny možnosti," doplnil Vlk.
"To přece nemohl," řekla Skade s menší jistotou, než by měla cítit. "Musel by vypustit celou flotilu člunů, vyplýtvat všechno palivo jen proto, aby náhodou jeden…" Zmlkla.
"Kdyby Clavain došel k závěru, že to za to stojí, přesně to by udělal, i za cenu vzácného paliva. A co mimochodem

očekává, že v korvetě najde?"
"Slíbila jsem, že mu vrátím Felku."
Vlk se přemístil. Vznášel se vedle Felky, přesto nebyl o nic zřetelnější než před chvílí. "Pořád je však tady."
"Umístila jsem do člunu bombu. Typ kůroborec, výbušná síla teratuna TNT."
Vlk souhlasně přikývl. "Doufáš, že se na setkání dostaví světlohonec? Určitě jsi detonátor nastavila na konkrétní přiblížení. Velmi chytré, Skade. Tvá nemilosrdnost na mě udělala hluboký dojem."
"Jenže pochybuji, že na to naletí."
"Brzy se to dozvíš."
Skade přikývla, náhle si byla jistá, že opět neuspěla. Mlha nad mořem se znovu rozestoupila, zase zahlédla šedočernou věž. Pravděpodobně byla zblízka černá. Čněla vysoko a zužovala se jako mořský vulkán. Nevypadala však jako přírodní útvar, spíš jako mohutná kuželovitá budova.
"Co je to?" zeptala se Skade.
"Nač se ptáš?"
"Tam…" Ale když znovu pohlédla k věži, už nebyla vidět. Buď ji zahalila mlha, nebo přestala existovat.
"Tam nic není," řekl Vlk.
Pečlivě volila slova: "Poslyš, Vlku, jestli to Clavain přežije, jsem ochotna vykonat, o čem jsme spolu hovořili."
"To nemyslitelné, Skade? Přechod do stavu čtyři?"
Dokonce i Felka si přestala hrát a pohlédla na dvojici dospělých. Napjatý okamžik se nekonečně protahoval.
"Chápu nebezpečí. Ale musím to podstoupit, abychom mu konečně unikli. Přeskočit hranici nulové hmotnosti do stavu čtyři. Do fáze tachyonové hmoty."
Objevil se záblesk děsivého vlčího úsměvu. "Jen velmi málo tvorů letělo rychleji než světlo, Skade."
"Jsem připravena stát se jedním z nich. Co mám udělat?"
"To velmi dobře víš. Tvé zařízení to bezmála dokáže, jen vyžaduje několik úprav. Není to nic, co by výrobní centra nezvládla. Ale abys mohla změny provést, musíš požádat o radu Exordium."
Skade přikývla, "Proto jsem tady. Proto jsem přivedla Felku."
"Tak tedy začněme."
Felka se mezitím vrátila ke hře, oba zcela ignorovala. Skade vyslala kódovanou řadu neuronových příkazů, kterými přiměje přístroje Exordia, aby navodily koherentní sdílení.
"Spustila jsem to, Vlku."
"Vím, rovněž to cítím."
Felka vzhlédla.
Skade měla pocit, jako by se její myšlenky zmnožily. Z mlhy nad mořem, ze směru, který nedokázala popsat ani určit, přišel vjem, jako by se cosi rozpínalo do nekonečné mrazivé dálky, jako by se bílý koridor natahoval do bezútěšné věčnosti. Zježily se jí chloupky. Věděla, že se dopouští něčeho hluboce nežádoucího. Tušení zla bylo téměř hmatatelné. Ale musela vytrvat a dokončit, co bylo třeba.
Jak již řekl Vlk, musí se postavit strachu.
Skade soustředěně naslouchala. Zdálo se jí, že se tou chodbou nese šepot hlasů.
***
"Šelmo?"
"Ano, slečinko?"
"Byl jsi ke mně vždycky naprosto upřímný?"
"Jak by jeden mohl nebýt naprosto upřímný, slečinko?"
"Právě to jak mi nedá pokoj, Šelmo."
Antoinette seděla sama v pilotní kabině Bouřňáku. Nákladní člun vězel v masivním opravářském lešení v hangáru Znamení zvěrokruhu, ukotvený natolik pevně, aby přečkal i vysoké zrychlení světlohonce. Člun tam byl od chvíle, co ho dopravili na loď, poškození byla pod Xavierovým vedením důkladně opravena. Xavier povolal na pomoc hypervepře a lodní servuly, zpočátku postupovala práce mnohem pomaleji než s dobře vycvičenou četou opic. Vepři neměli tak šikovné ruce, ale zase byli mnohem chytřejší než hyperprimáti, a sotva překonali počáteční problémy a doladili programy servulů, dařilo se dílo docela svižně. Xavier vyspravil trup, a navíc ho nově opancéřoval. Renovoval pohonné jednotky, od přistávacích tryskových motorů až po hlavní reaktor tokamaku, a zvýšil jim výkon. Obranné prostředky, zbraně ukryté v zamaskovaných dutinách po celém člunu, zmodernizoval a napojil na jednotnou řídicí síť. Prohlásil, že opatrnost je už zbytečná, protože nemají důvod předstírat, že Bouřňák je neškodný nákladní člun. Tam, kam mají namířeno, se nevyskytují dotěrní policisté, před nimiž je vhodné ledacos skrýt.
Jakmile zrychlení vzrostlo, museli všichni buď používat těžkopádné a objemné exoskelety, nebo ustát v činnosti, proto Antoinette chodila do člunu jen zřídka. Opravy už byly skoro hotové, a tak ani neměla co kontrolovat. Jenže tu byl ještě jeden důvod, proč sem nerada chodila.
V koutku duše odjakživa Šelmu podezírala. Mívala pocit, že není na Bouřňáku sama, že Šelmův bdělý dohled je důkladnější, než jaký by se dal čekat od nepříliš chytré osobnosti úrovně gama. Že Šelma je něco víc.
Jenže to by znamenalo, že jí Xavier a otec lhali. A to rozhodně neměla chuť řešit.
Až doposud.
Antoinette zašla na palubu Bouřňáku během krátkého snížení zrychlení kvůli technické kontrole. Jen tak pro jistotu nahlédla do archivu, zda nenajde informace o Mandelstamově nařízení, protože předpokládala, že budou vymazány. Nebyly.
Ale i kdyby byly, stejně by uhodla, čeho se Mandelstamovo nařízení týká.

Pochybnosti si začala připouštět, teprve když se roztočil celý ten kolotoč s Clavainem. Při útoku hejkalů člun dokonce sám od sebe vystřelil, jako by zpanikařil, jenže u gama-osobnosti něco takového nepřicházelo v úvahu.
A potom ji otravoval policejní substitut, jehož pilot je teď na dlouhém odpočinku ve vlhkém sklepení Havraního hradu, a vyptával se na otcovy vztahy s Merrickem. Právě substitut se zmínil o Mandelstamově nařízení.
Tehdy jí nic neříkalo.
Ale teď už věděla.
Pak o sobě Šelma bezděčně promluvil v první osobě, jako by pečlivě udržovaná fasáda na nepatrný okamžik pukla. A jako by tou puklinou zahlédla něčí pravou tvář.
"Slečinko…?"
"Já to vím."
"Copak víte, slečinko?"
"Co jsi zač. Kdo jsi."
"S vaším dovolením, slečinko, ale…"
"Krucinál, zmlkni."
"Slečinko… Jeden by si dovolil…"
"Řekla jsem, zmlkni, krucinál!" Antoinette udeřila pěstí do řídicího pultu. To se asi tak nejvíc podobalo tomu, jako by praštila Šelmu, a na chvíli měla hřejivý pocit zadostiučinění. "Vím, co se stalo. Našla jsem si Mandelstamovo nařízení."
"Máte snad na mysli Mandelstamovo nařízení, slečinko?"
"Nedělej ze sebe takové zatracené tele. Vím o tom úplně všechno. Je to zákon, který vydali krátce před tím, než jsi zemřel. Týká se rozsudků nezvratné neurální smrti."
"Slečinko, nezvratná neurální smrt…"
"Podle toho zákona mají příslušné úřady - Ferrisvillská dohoda - právo zkonfiskovat a vymazat všechny kopie úrovně alfa i beta člověka odsouzeného k trvalé smrti. Nezávisle na tom, kolik záloh si udělal, nezávisle na tom, kolik má vnějších forem nebo neurálních skenů, jsou úřady povinny všechno shromáždit a zničit."
"To vypadá jako opravdu extrémní přístup, slečinko."
"Vypadá, že jo? A nejen vypadá. Kdyby někoho chytili, že schovává kopii popraveného zločince, dostane se sám do úplně stejné bryndy. Jasně že se najdou skuliny - simulace se dá schovat skoro všude nebo odvysílat někam mimo jurisdikci Dohody, ale i tak je to zatraceně riskantní. Ověřila jsem si to, Šelmo. Policajti už načapali lidi, co v rozporu s Mandelstamovým nařízením schovávali kopie. Všechny taky čekala nezvratná neurální smrt."
"Ale přesto to od nich bylo nesmírně kavalírské."
Usmála se. "Že jo? Jenže co když ten člověk ani neví, že nějakou kopii ukrývá? Změnilo by se tím něco?"
"Jeden se ani neodvažuje hádat."
"Nezměnilo by se tím ani zbla. Policajtům by to bylo šumafuk. Tím pádem by bylo ještě mnohem nezodpovědnější, kdyby někdo podfoukl někoho jiného a tajně u něho schovával nelegální simulaci, nemyslíš?"
"Podfoukl, slečinko?"
Přikývla. Už se dostala k jádru věci. Další opatrnosti nebylo zapotřebí. "Ten policejní substitut to věděl, že jo? Jenom neměl dost důkazů nebo mě chtěl krapet podusit, aby zjistil, kolik toho vím."
Maska znovu spadla. "Nejsem si naprosto…"
"A taky si myslím, že v tom jede Xavier. Zná Bouřňák jako vlastní boty, každý debilní podprogram, každý pitomý drát. Určitě by věděl, jak schovat Lylea Merricka."
"Máte snad na mysli Lylea Merricka, slečinko?"
"Však víš. Však si to pamatuješ. Samozřejmě ne toho Lylea Merricka. Jenom jeho všivou kopii. Betu nebo alfu, vlastně nevím. A je mi to sakra úplně fuk. Jenže to by mi krucinál u soudu stejně vůbec nepomohlo, že jo?"
"Inu…"
"Jsi to ty, Šelmo. Ty jsi on. Lylea Merricka popravili za tu bouračku. Jenže to vůbec nebyl konec, že jo? Ty jsi tady dál. Xavier ukryl Lyleovu kopii na palubě podělaného člunu mého táty. Jsi to ty."
Šelma několik vteřin mlčel. Antoinette sledovala pomalé, hypnotizující proměny barevných světélek na pultu. Měla pocit, jako by nějaká její část byla zneuctěna, jako by všechno, čemu v celém vesmíru věnovala svou důvěru, bylo svázáno do uzlíčku a vyhozeno.
Když Šelma promluvil, tón jeho hlasu zůstal až výsměšně nezměněný: "Slečinko… Chci říci, Antoinette… Mýlíš se."
"Jasně že se nemýlím. Teď jsi to v podstatě přiznal."
"Ne, nerozumíš."
"A čemu jako nerozumím?"
"To nebyl Xavier, kdo to pro mě udělal. Xavier pomáhal - Xavier o tom věděl - ale nebyl to jeho nápad."
"Fakt? A koho jako?"
"Tvého otce, Antoinette. To Jim mi pomohl."
Znovu bouchla do pultu, tentokrát silněji. A když rázovala ven ze svého člunu, umínila si, že už do něj nikdy nevkročí.
***
Hypervepř Mrskač po odletu ze Znamení zvěrokruhu většinu času prospal. Štír mu tvrdil, že až do závěrečné operace stejně nebude mít do čeho píchnout, ale i potom má šanci jenom jedna ku čtyřem, že na něho zbude víc práce, než jen otočit člun zase zpátky. Jenže v hloubi srdce od začátku věděl, že to padne právě na něho. Proto ho vůbec nepřekvapilo, když dostal ze Znamení zvěrokruhu upozornění směrovým paprskem, že zrovna jeho člun je v kvadrantu, kam Skade vyslala korvetu.
"Jsi klikař, Mrskači," řekl si. "Vždycky jsi toužil po slávě. Teď jsi dostal příležitost."

Nebral úkol na lehkou váhu, ani nepodceňoval riziko, které mu hrozí. Akce byla přímo nabitá nebezpečím. Člun měl přesně odměřenou zásobu paliva, aby doletěl zpátky s dalším člověkem na palubě. Nesměl udělat chybu. Clavain řekl zcela jasně, že si nepřeje žádné zbytečné hrdinství. Kdyby dráha Skadeiny korvety vedla byť jen kilometr za bezpečnou hranicí, Mrskač - nebo kdo bude ten šťastlivec - se musí okamžitě vrátit, aniž by se pokusil o kontakt. Clavain přikázal vybavit každý člun upravenou řízenou střelou, u níž nahradili bojovou hlavici transponderem. To pro případ, že se dostanou ke korvetě natolik blízko, aby k ní mohli aspoň připojit radiomaják. Bude vysílat sto let palubního, pět set let planetárního času. Nebylo by to sice snadné, ale měli by aspoň slabou naději, že korvetu zase zaměří, než se dostane mimo zmapovanou oblast lidského vesmíru. Budou se muset spokojit s vědomím, že neopustili Felku docela.
Mrskač konečně korvetu spatřil. Řídil se aktualizovanými souřadnicemi ze Znamení zvěrokruhu. Korveta už nezrychlovala, neboť spálila poslední mikrogram antihmoty. Oknem viděl matný šíp osvětlený předními reflektory člunu.
Otevřel přenosový kanál na světlohonec. "Tady Mrskač. Vidím člun. Je to určitě korveta. Tenhle typ neznám, ale rozhodně není náš."
Zpomalil. Bylo by sice hezké počkat si na Štírovu odpověď, ale takové potěšení si nemohl dopřát. Měl dvacetiminutový skluz, který neustále narůstal, protože Znamení zvěrokruhu udržovalo trvalé zrychlení deset gé. Zbývalo mu přesně třicet minut, pak musí otočit. Kdyby se zdržel o jedinou minutu, nikdy by světlohonec nedohonil. Měl nejvýš čas propojit přetlakové komory mezi dvěma cizími plavidly, právě tak dost času, aby se dostal na palubu a našel Clavainovu dceru nebo co je vlastně zač.
Bylo mu úplně jedno, koho má zachránit, stačilo, že Štír řekl, aby to udělal. Co na tom, že Štír dělá jenom to, co mu poručí Clavain? Vůbec na tom nezáleželo, ani v nejmenším to nezchladilo žhavý vojáčky obdiv, který Mrskač cítil ke svému vůdci. Následoval Štíra po jeho dráze bezmála od chvíle, kdy Štír dorazil do Kaldery.
Sebevětší chvála nestačila ani přibližně ocenit, co Štír dokázal po svém příchodu. Předtím byli vepři jen rozhádaná sebranka, která se spokojila s nejhoršími částmi Mulče. Štír je vyburcoval. Stal se králem podsvětí, natolik bájnou postavou, až většina vepřů pochybovala, že vůbec kdy existoval. Mrskač zaníceně shromažďoval Štírovy zločiny, zaznamenával je, aby neupadly v zapomenutí. Studoval je, obdivoval jejich brutální vynalézavost, jednoduchost podobnou haiku. Představoval si, jaký asi ve skutečnosti je autor takových klenotů ukrutnosti. Jakmile se ke Štírovi připojil, začal stoupat vzhůru nejasnou hierarchií zločineckého podsvětí. Pamatoval si první setkání se Štírem, trochu ho zklamalo, že je jen další vepř, stejný jako on. Postupně však toto odhalení pouze zvýšilo jeho obdiv. Štír byl z masa a kostí, a proto byly jeho úspěchy ještě pozoruhodnější. Mrskač brzy překonal nejistotu, stal se Štírovou pravou rukou a později jedním z jeho zástupců.
A najednou Štír zmizel. Říkalo se, že odletěl do vesmíru na choulostivé vyjednávání se zločineckou organizací v jiné části soustavy - nejspíš s Flibustýry.
Každý podobný přesun znamenal pro Štíra nebezpečí, především za války. Mrskač se musel vyrovnat s hořkou, ale těžko zpochybnitelnou pravdou: Štír je mrtev.
Minuly měsíce, než se doslechl, že Štír je ve vězení, nebo spíš v jakési vazbě. Ukázalo se, že ho zajali pavouci, zřejmě poté, co ho zadrželi zombíci. A Ferrisvillská dohoda začala na pavouky tlačit, aby Štíra vydali.
Takže je po všem. Štírova nadějná vláda nad podsvětím dospěla ke konci. Dohoda ho může obvinit z čehokoli, během války neexistuje zločin, za který by nebyl rozsudek smrti. Dostanou Štíra, kořist, po níž tak dlouho toužili. Uspořádají monstrproces a popravu, a Štírův přechod mezi legendy bude završen.
Jenže tak se to neodehrálo. Přicházely protichůdné zvěsti, ale většinou se shodovaly v tom, že Štír je naživu a v pořádku, že ho nikdo nevězní, ale vrátil se do Kaldery a skrývá se v temné a hrozivé budově, které někteří vepři říkali Chateau des Corbeaux, právě ti vepři, kteří tvrdili, že v jejích sklepeních straší. A údajně je hostem tajemného majitele Havraního hradu a dává dohromady to, o čem často jen snili a co se dosud nikdy neuskutečnilo.
Armádu vepřů.
Mrskač se znovu připojil ke svému vůdci a dozvěděl se, že ty zvěsti jsou pravdivé. Štír buď podléhal, nebo nějakým zvláštním způsobem spolupracoval se starcem, kterému říkal Clavain. Ti dva společně organizovali uloupení světlohonce Ultrů - podle ortodoxních zločineckých pravidel bylo marné na to jen pomyslet, natož se o to pokusit. Mrskač byl fascinován i vyděšen, ale tím to neskončilo, protože se dozvěděl, že loupež je jenom předehrou k mnohem odvážnější akci.
Jak by mohl zůstat stranou?
A tak byl tady, světelné roky od Kaldery, světelné roky od všeho, co znal. Sloužil Štírovi a sloužil mu dobře, nejenže kráčel v jeho stopách, ale dokázal je předvídat, někdy dokonce vykročil před svým vůdcem, čímž si vysloužil Štírovo nevyslovené uznání.
Přiblížil se ke korvetě. Byla hladká jako oblázek, jako všechny stroje Spojených. Dokonale černá. Přejel po ní světlomety, hledal přechodový poklop - téměř neviditelný tenký šev na trupu, tvrdil Clavain, který odhalí pouze zblízka. Vzdálenost byla nyní patnáct metrů a blížil se rychlostí metr za sekundu. Korveta byla poměrně malá, takže rukojmí najde bez problémů, pokud ovšem Skade dodržela slovo.
Stalo se to, když byl deset metrů od trupu. Z nitra plavidla Spojených vyrostl zářivý záblesk jako první paprsek vycházejícího slunce.
Mrskač neměl čas ani mrknout.
***
Skade spatřila duhovou zář, když explodoval kůroborec. Nemohla ji přehlédnout. Za zádí Temného stínu nebyly hvězdy, pouze inkoustově černá tůň naprosté tmy. Relativita stěsnala viditelný vesmír do prstence kolem lodě. Jenomže Clavainův světlohonec měl zhruba stejnou rychlost jako Temný stín, proto se zdálo, že pořád stojí těsně za

ním. Krůpěj exploze kůroborce propíchla temnotu jako jediná, špatně umístěná hvězda.
Skade provedla mírnou korekci pro rudý posuv a zjistila, že úhrnem teratunový záblesk způsobila pouze nálož plus reziduální množství antihmoty. Zničila malý člun, nikoli světlohonec. Exploze velké lodě, která zasekla spáry tak hluboko do nekonečné energetické studny kvantového vakua, by přezářila kůroborec o tři magnitudy.
Clavain byl zase chytřejší než ona. Ne, opravila se. Ne chytřejší, pouze stejně chytrý. Skade se zatím nedopustila chyby, a přestože Clavain odrážel její útoky, ještě na ni sám nezaútočil. Pořád byla před ním ve výhodě a nepochybovala, že mu přinejmenším jedním úderem způsobila pořádné těžkosti. Když nic jiného, přinutila ho spotřebovat antihmotu, kterou šetřil, a musel své úsilí věnovat odrážení jejích útoků, nikoli přípravám na boj, který je čekal u Obrody. Z jakéhokoli vojenského hlediska nic neztratila, kromě možnosti ještě ho někdy přesvědčivě oklamat. Ale na to již stejně nespoléhala.
Nastal čas udělat, co bylo zapotřebí.
***
"Ty prolhaný neřáde!"
Xavier vzhlédl k Antoinette, když vtrhla do kajuty. Seděl na lůžku, kompad na kolenou. Antoinette letmo zahlédla řádky zdrojového kódu, jak se hrnou po obrazovce, symboly a zubaté odstavce programovacího jazyka připomínaly zamotané strofy jakési poezie vesmířanů. Xavier držel světelné pero mezi zuby, vypadlo mu do klína, když překvapením otevřel ústa. Kompad se překotil na podlahu.
"Antoinette?"
"Já to vím."
"A co jako?"
"O Mandelstamově nařízení. O Merrickovi. O Bouřňáku. O Šelmovi. O tobě."
Xavier spustil nohy na zem. Rukou si plaše prohrábl černou kštici.
"O čem to?"
"Nelži mi, ty syčáku!"
Pak už se na něj vrhla, bezhlavě a vztekle do něho bušila. V jejích úderech nebyla pořádná síla, za jiných okolností by je považoval za hrátky. Ale Xavier si skryl obličej, zachytil její vztek předloktím. Snažil se něco říct. Ve své zuřivosti ho naprosto nevnímala, odmítala naslouchat jeho nesmělým ospravedlněním.
Nakonec se zlost změnila v slzy. Xavier ji něžně chytil za zápěstí, aby ho přestala tlouct.
"Antoinette."
Ještě jednou ho praštila, potom se rozplakala naplno. Nenáviděla ho a milovala současně.
"Já za to nemůžu," řekl Xavier, "přísahám, že za to nemůžu."
"Proč jsi mi to neřekl?"
Pohlédl jí do uslzených očí. "Proč jsem ti to neřekl?"
"To se ptám já tebe!"
"Protože mě tvůj otec přiměl, abych mu to slíbil."
Jakmile se Antoinette uklidnila a byla ochotna naslouchat, Xavier jí vypověděl, jak se to vlastně seběhlo.
Jim Bax se přátelil s Merrickem mnoho let. Oba byli piloti nákladních člunů, oba dopravovali náklady na různé habitaty Rzivého pásu. Běžně by dva piloti, kteří podnikají ve stejné branži, těžko udrželi opravdové přátelství během tolika výkyvů ekonomiky v celé sluneční soustavě, docházelo by k příliš mnoha střetům zájmů. Ale protože Jim a Lyle měli naprosto odlišný okruh klientů, rivalita jejich vztah nikdy neohrozila. Jim Bax většinou přepravoval těžké náklady, obvykle rychle a na krátkou vzdálenost a obvykle, i když ne pokaždé, v mezích zákona. Neucházel se o přízeň zákazníků z kriminálního prostředí, ačkoli na druhé straně se nedalo říct, že by je odmítal. Naproti tomu Lyle pracoval téměř výhradně pro podsvětí. Pochopili, že jeho pomalý, chatrný a nespolehlivý prám na chemický pohon je tím posledním plavidlem, které přitáhne pozornost policejních kutrů a celníků Dohody. Lyle sice nemohl zaručit, že náklad dorazí na místo určení rychle, nebo že vůbec dorazí, ale mohl zaručit, že ho nikdo nebude kontrolovat, a nedojde tak na nevhodné otázky, které by dovedly muže zákona k jeho klientům. Takže Lyle víc než jen dobře prosperoval. Měl poměrně velké potíže skrýt své výdělky před úřady, úzkostlivě udržoval iluzi, že je neustále na pokraji bankrotu. Ale za scénou byl podle stávajících měřítek poměrně bohatý člověk, ve skutečnosti mnohem bohatší, než mohl Jim Bax kdy být. Byl dokonce tak bohatý, že si mohl dovolit jednou ročně aktualizovat svou simulaci úrovně alfa na nejlepším skenovacím zařízení v kalderských Nebesích.
Po mnoho let mu to vycházelo. Až do toho dne, kdy se jeden znuděný policajt rozhodl prověřit Lylea jenom proto, že ho dosud neobtěžoval, a tak by třeba mohl na něco narazit. Kutr neměl nejmenší potíže srovnat rychlost s prámem. Lyle dostal příkaz vypnout motor a připravit se na vstup policejního substituta, jenže nemohl vyhovět ani s vypnutím motorů. Jeho pověst závisela na tom, že náklad nikdy nebude podroben prohlídce. Pustit policajty na palubu se rovnalo bankrotu.
Neměl jinou možnost než prchat.
Naštěstí - ačkoli spíš naneštěstí, jak se ukázalo - byl už v poslední fázi přibližování ke karuselu Nová Kodaň. Věděl, že hned na okraji je dok právě tak velký, aby se tam prám vešel. Velký náskok by nezískal, ale jakmile by za ním zapadla vrata, mohl by aspoň zničit náklad, než by si substitut vynutil vstup. Pořád by měl spoustu potíží, ale přinejmenším by neporušil důvěru klienta, a to pro Lylea znamenalo víc než vlastní blaho.
Lyle do doku samozřejmě nikdy nedoletěl. Neodhadl přibližovací zášleh motorů, protože na něho v jednom kuse dorážely kutry - už se na něj sesypaly čtyři a nastřelily mu do trupu zpomalovací kotvy - a narazil rovnou do obruče karuselu. Nikdo nebyl překvapenější než Lyle sám, že srážku přežil. Tupá příď, kde byla pilotní kabina s podporou života, prorazila karusel jako kuře skořápku. Prám měl při střetu rychlost pouze několik desítek metrů za sekundu, a

přestože byl Lyle Merrick potlučený a samá modřina, vážná zranění neutrpěl. Štěstěna ho neopustila, ani když hlavní pohonná sekce - ohromné laloky nádrží s chemickým palivem - vybuchla. Exploze zarazila příď ještě hlouběji do karuselu, ale i to Lyle přežil.
Než se však stačil zaradovat, jaké měl štěstí, uvědomil si, že si zadělal na pořádný malér. V obruči nastal podtlak, vzduch vyletěl do kosmu dírou v konstrukci karuselu. K nehodě došlo v řídce obydlené části, přesto bylo hodně obětí. Naboural se do rekreační zóny, miniaturní lesík s pasekami osvětlovaly závěsné lampy. Kdykoli jindy by scenérii zalévanou umělým měsíčním svitem obdivovalo jen pár desítek lidí a zvířat, ale když do zóny zavítal Lyle, zrovna se konal půlnoční recitál - dávali jedno z nejpopulárnějších Quirrenbachových děl - a sešlo se několik set posluchačů. Naštěstí většina přežila, i když hodně návštěvníků utrpělo vážná zranění. Konečný oficiální součet: čtyřicet tři obětí, Lylea nepočítaje. Mrtvých ovšem mohlo být mnohem víc.
Lyle se nepokusil utéct. Věděl, že jeho osud je zpečetěn. Měl by veliké štěstí, kdyby nedostal rozsudek smrti už jen za to, že neuposlechl příkazu policie, ale i kdyby se mu z toho povedlo vykroutit - vždycky se našly jisté možnosti a cestičky - za těchto okolností už pro něj nemohl nikdo nic udělat. Od tavomoru, jehož zásluhou zářivý Třpytný pás zrezivěl, bylo demolování habitatů považováno za nejtěžší zločin. Těch třiačtyřicet mrtvých znamenalo v této souvislosti pouhý detail.
Lyle Merrick byl zatčen, souzen a odsouzen. Byl shledán vinným ve všech bodech obžaloby. Rozsudek zněl - nezvratná neurální smrt. Protože bylo známo, že se nechává skenovat, vztahovalo se na něj Mandelstamovo nařízení. Pověření ferrisvillští úředníci, kterým se přezdívalo "mazohlavci", byli oprávněni vyhledat a vymazat všechny existující simulace Lylea Merricka úrovně alfa či beta. Mazohlavci měli ku pomoci veškeré zákonné prostředky Dohody plus celý arzenál softwarových ohařů rezistentních vůči tavomoru. Dokázali pročesat každou známou databázi či archiv a vyslídit skryté stopy ilegálních simulací. Mohli vymazat kteroukoli veřejnou databázi, kdyby pojali byť i pouhé podezření, že skrývá nezákonnou kopii. Prováděli svou práci opravdu důkladně.
Ale Jim Bax nehodlal nechat přítele na holičkách. Než se síť zatáhla, podařilo se mu za pomoci dalších Lyleových přátel, k nimž patřila i značně hrozivá individua, uchránit před rukou zákona záložní kopii alfa-simulace. Podle šikovně upravených záznamů na klinice se Lyle na poslední skenování nedostavil. Mazohlavci nad takovou zapomnětlivostí váhali a mnoho dnů hledali sebemenší nesrovnalosti. Ale nakonec usoudili, že chybějící alfa nikdy nevznikla. Dokončili, co začali, a ostatní známé simulace zničili.
Tak Lyle Merrick v jistém smyslu unikl spravedlnosti.
Ale Jim Bax od samého začátku trval na jedné podmínce. Ukryje Lyleovu alfa-osobnost a ukryje ji na místě, kde ji úřady nikdy nenapadne hledat. Lyle zaujme místo nižší osobnosti Bouřňáku, alfa-simulace skutečného člověka nahradí algoritmy a podprogramy, z nichž sestávala osobnost úrovně gama. Skutečná mysl, přestože jen neurotransformace lidského mozku, nahradí umělou inteligenci.
V člunu začal strašit opravdový duch.
"Proč?" zeptala se Antoinette. "Proč to táta chtěl právě takhle?"
"A co myslíš? Protože mu záleželo nejen na příteli, ale také na dceři. Mohl tak ochránit vás oba."
"Nějak mi to nedochází, Xave."
"Kdyby Lyle Merrick nesouhlasil, bylo by fakticky po něm. Tvůj táta by neriskoval krk, aby ukrýval simulaci někde jinde. Takže z té dohody vytřískal něco taky Jim Bax. Kromě uspokojení, že zachránil přítele."
"A co jako vytřískal?"
"Lyle musel slíbit, že na tebe dohlédne, až tady Jim nebude."
"Ne," hlesla Antoinette bezvýrazně.
"Měla ses to dozvědět. Tak jsme to aspoň měli naplánované. Ale roky šly, a když Jim zahynul…" Xavier zavrtěl hlavou. "Neměl jsem to lehké. Jak si myslíš, že mi bylo, když jsem celou dobu musel skrývat tohle tajemství? Zatracených šestnáct let, Antoinette. Byl jsem mladý, hotový zelenáč, když mě tvůj táta zaměstnal, abych mu pomáhal s Bouřňákem - a pochopitelně jsem se o Lyleovi dozvěděl."
"Pořád mi to nedochází. Jak to myslíš, že na mě dohlédne?"
"Jim tady přece nemohl být navždycky, a měl tě raději než…" Xavier se odmlčel.
"Vím, že mě měl rád," řekla Antoinette. "Žádný dramatický vztah mezi otcem a dcerou, jak to ukazují v holofilmech. Všechny ty kecy ‚nikdy jsi mi neřekl, že mě miluješ' a tak. Vycházeli jsme spolu zatraceně dobře."
"To já vím. O to právě jde. Jimovi záleželo na tom, co s tebou bude, až tady nebude on. Věděl, že si člun necháš. Stejně s tím nemohl nic dělat, ani nechtěl. Kruci, jak ten byl pyšný. Opravdu byl na tebe hrdý. Myslel si, že jsi mnohem lepší pilot, než kdy byl on, a byl si zatraceně jistý, že máš mnohem lepší nos na kšeft."
Antoinette potlačila úsměv. Podobné řeči slyšela od otce mnohokrát, ale přesto bylo příjemné slyšet to od někoho jiného, byl to pro ni důkaz - pokud nějaký vůbec potřebovala - že to Jim Bax myslel vážně.
"A dál?"
Xavier pokrčil rameny. "Chtěl se o svou dceru postarat. To přece není zločin."
"Ještě nevím. Jak zněla ta dohoda?"
"Lyle se zabydlí v Bouřňáku. Jim mu nakázal, aby předstíral gama-osobnost, abys neuhodla, že na tebe dohlíží - no - anděl strážný. Lyle měl dávat pozor, abys nevlítla do maléru. Chápej, to bylo od Jima chytré. Lyle měl nadmíru silný pud sebezáchovy."
Připomněla si okamžiky, kdy se jí Šelma snažil rozmluvit nějaký záměr. Bylo jich hodně, ale vždycky to přičítala přehnaně protektorskému postoji gama-osobnosti. V jistém smyslu se nemýlila. Jenže rozhodně ne v tom smyslu, jak se domnívala.
"A Lyle to prostě jenom tak odkýval?" zeptala se.

Xavier přikývl. "Chápej, Lyle trpěl obrovským pocitem viny a sebeobviňováním. Cítil se fakticky mizerně kvůli všem těm lidem, co zabil. Nějakou dobu dokonce odmítal běžet - nechtěl spolupracovat nebo přesvědčoval kamarády, aby ho zničili. Fakt toužil po smrti."
"Ale nezemřel."
"Protože Jim mu dal k životu důvod. Dal mu možnost něco napravit, starat se o tebe."
"A co ty jeho hlouposti se slečinkou?"
"To patřilo ke hře. Musel to dotáhnout až do detailů, a myslím, že se mu to celkem povedlo, co říkáš? Aspoň dokud nezačaly ty maléry. Jenže se mu těžko můžeš divit, že zpanikařil."
Antoinette vstala. "To nejspíš nemůžu."
Xavier k ní vyčkávavě vzhlédl. "Takže… Je všecko v pořádku?"
Otočila se a tvrdě se mu zahleděla do očí. "Ne, Xave. To teda není. Chápu to. Dokonce chápu, proč jsi mi celé ty roky lhal. Ale to ještě neznamená, že je to v pořádku."
"Promiň." Sklopil zrak. "Jenže já nic neudělal, jenom jsem plnil slib, který jsem dal tvému tátovi."
"Ty za nic nemůžeš."
***
Později se milovali. Bylo to hezké, stejně jako vždycky, možná dokonce hezčí díky citovému ohňostroji, který v ní vybuchoval. A Xavierovi řekla pravdu. Když teď znala jeho verzi příběhu, chápala, že jí nemohl říct pravdu, přinejmenším dokud většinu neuhodla sama. Ani otce nijak zvlášť neobviňovala za to, co udělal. Vždycky mu záleželo na přátelích a vždycky měl o své dceři vysoké mínění. Jim Bax se zachoval tak, jak to odpovídalo jeho povaze.
Přesto nebylo o nic snazší se s tím smířit. Když pomyslela na všechen čas, který strávila sama na Bouřňáku, aniž tušila, že je tam s ní Lyle Merrick, že ji hlídá, možná dokonce pozoruje, měla pocit hluboké zrady, ba co hůř, připadala si hloupě.
Domnívala se, že to hned tak nepřekoná.
Příštího dne zašla do hangáru, myslela si, že když zase vstoupí na palubu člunu, mohla by v sobě nalézt sílu odpustit lež, ve které ji nechal žít jediný člověk ve vesmíru, jemuž mohla věřit, jak se vždycky domnívala. Nezáleželo na tom, že to byla laskavá lež s úmyslem chránit ji.
Ale když stála u lešení, v němž byl Bouřňák ukotven, nedokázala jít dál. Hleděla na plavidlo, najednou vypadalo hrozivé a cizí. Už jí vůbec nepřipadalo jako její člun, už s ním nechtěla mít nic společného.
Rozplakala se, protože jí bylo ukradeno něco, co se už nevrátí. Otočila se na podpatku a utekla.
***
Jakmile se Skade rozhodla, události dostaly spád. Zpomalila Temný stín na jedno gé a technici museli stáhnout bublinu na submolekulární úroveň, udržovanou pouze kapkou energie, aby mohli většinu zařízení odpojit. Potom nařídila realizovat instrukce získané z Exordia, drastické přebudování lodě.
Záď Temného stínu skrývala skladiště plné nanotechniky zocelené vůči moru, temné hlízy napěchované kmeny hloubkových replikátorů. Na Skadein rozkaz byly nanostroje uvolněny a naprogramovány na reprodukci a diverzifikaci, až vznikl bublající šlem z mikroskopických transformačních motorů. Šlem zaplavil záď a prosákl do každičké skuliny, rozkládal a přestavoval celou strukturu světlohonce. Většina součástí supresoru prošla obdobnou radikální transformací. Replikátory za sebou zanechaly obsidiánově lesklé útvary, vláknité křivky a spirály; svíjely se prázdnotou za lodí jako chuchvalce chapadel a žahavých ramen. Hustě je pokrývaly uzliny sekundárních jednotek zařízení, vydouvaly se jako černé přísavky a jedové váčky. Za provozu měla chapadla švihat jako cepy, hypnotizujícím pohybem našlehat a naporcovat vakuum. V centru toho víření se vybudí zrnko čtvrtého stavu kvantového vakua, velké jako kvark, v němž bude setrvačná hmotnost - ryze matematicky - imaginární.
Bublinka zvíci kvarku začne kmitat a fluktuovat, aby za zlomek Planckova času pohltila celou loď, inflační stav přejde do makroskopických rozměrů. Zařízení bude mít bublinu stále pod kontrolou, jeho tolerance se blížila k prahu Heisenbergovy relace neurčitosti. Zda to bude stačit, nikdo nedokázal odhadnout. Skade ani přibližně netušila, co jí vlastně pošeptaly hlasy Exordia. Mohla pouze doufat, že libovolné odchylky chod zařízení neovlivní, nebo jejich vliv nebude tak velký, aby nefungovalo vůbec. Představa, že by selhalo, byla natolik děsivá, že si ji odmítla připustit.
Ale napoprvé se nic nestalo. Jakmile zařízení spustili, kvantové detektory začaly zaznamenávat podivné slabé fluktuace… Jenže podle dálkoměrů neuletěl Temný stín ani o angström víc než za běžného chodu supresoru. Skade, vzteklá na sebe i všechny ostatní, odmašírovala mezi vypouklé černé díly zařízení vyhledat Molenku, systémového technika. Molenka vypadala jako bez krve.
Co se zvrtlo?
Molenka hledala vysvětlení, zasypala Skadeinu veřejnou část mysli lavinou technických dat. Skade data prohlédla, vytřídila podstatná fakta. Nastavení regulace pole nebylo ideální, bublina stavu dva se vypařila do stavu nula, ještě než prorazila potenciálovou bariéru do magického tachyonového stavu čtyři. Skade obhlédla zařízení. Zdálo se nepoškozené.
Mám tomu rozumět tak, že víš, co se nepovedlo? Dokážeš provést příslušné úpravy a pokusíš se o přechod znovu?
[Skade…]
Co je?
[Něco se přece jen stalo. Nemohu najít Jastrusiaka. Když jsme prováděli experiment, stál u zařízení blíž než já. Jenže teď nikde není. Nemohu po něm najít sebemenší stopu.]
Skade Molenku vyslechla, aniž by dala najevo víc než jen přiměřený zájem. Teprve po několika vteřinách se zeptala: Jastrusiaka?
[Ano… Jastrusiaka.] Zdálo se, že se Molence ulevilo. [Mého spolupracovníka. Je rovněž specialista na supresi.]

Na této lodi se nikdy žádný Jastrusiak nevyskytoval, Molenko.
Skade připadalo, že Molenka ještě o odstín zbledla. Její odpověď byla jen o málo víc než vzdech: [Ne.]
Ujišťuji tě, že tady Jastrusiak není, posádka je malá, všechny znám osobně.
[To není možné. Ještě před dvaceti minutami tady stál. Společně jsme připravovali zařízení na přechod. Jastrusiak u něho zůstal, aby provedl poslední úpravy. Přísahám!]
Možná to tak bylo. Skade měla pokušení, velmi silné pokušení sáhnout Molence do mozku a vytvořit blokády, vymazat jí z paměti poslední události. Jenže tím by se nijak nevyřešil evidentní konflikt mezi tím, co považovala za pravdu, a mezi objektivní realitou.
Molenko, vím, že je to pro tebe těžké, ale musíš pokračovat v práci. Jastrusiaka je mi líto - před chvilkou jsem si ho hned nevybavila - a slibuji, že ho najdeme. Na lodi je mnoho míst, kde by mohl být.
[Já ne-]
Skade ji přerušila, jeden kovový prst se náhle ocitl pod Molenčinou bradou. Dost. Konec řečí, Molenko. Žádné řeči a žádné přemýšlení. Jednoduše se vrať k zařízení a proveď potřebné úpravy. Uděláš to pro mě, ano? Uděláš to pro mě a pro Hlavní hnízdo?
Molenka se chvěla. Skade vycítila, že je k smrti vyděšená. Drtil ji odevzdaný, beznadějný strach malého savce, sevřeného v pařátech. [Samozřejmě, Skade.]
***
To jméno však uvízlo Skade v hlavě, připadalo jí provokativně známé. Nedokázala se ho zbavit. Při nejbližší příležitosti se napojila na kolektivní paměť Spojených a vytáhla všechny odkazy na Jastrusiaka. Chtěla pochopit, co způsobilo selhání Molenčina podvědomí právě tímto konkrétním způsobem, proč si z ničeho nic vytvořilo neexistující osobu v okamžiku, kdy se vyděsila.
Ke svému překvapení se dozvěděla, že to jméno v Hlavním hnízdě znali. Jistý Jastrusiak patřil ke Spojeným. Naverbovali ho během správy Kaldery. Rychle postoupil až do Sboru zasvěcených, pracoval na pokrokových studiích, například na objevné teorii pohonu. Patřil k týmu teoretiků, kteří vybudovali vlastní výzkumnou základnu na asteroidu. Chtěli vypracovat postup, jak upravit motory Spojených na diskrétní provoz.
Ukázalo se, že to byla nebezpečná práce. Jastrusiakův tým jako první zjistil, jak moc nebezpečná. Při havárii byla rozprášena základna i s pořádným kusem asteroidu.
Takže Jastrusiak byl mrtvý - ve skutečnosti byl mrtvý již mnoho let.
Ale kdyby žil, pomyslela si Skade, byl by přesně tím typem odborníka, kterého by chtěla získat do posádky Temného stínu. Pravděpodobně by měl stejné kvality jako Molenka a pracovali by společně.
Co to znamená? Usoudila, že jen nepříjemnou shodu okolností.
Ozvala se Molenka: [Jsme připraveni, Skade. Můžeme opět zahájit experiment.]
Skade zaváhala, už se jí chystala prozradit, co zjistila o Jastrusiakovi. Pak si to rozmyslela. Tak začni, prohlásila.
***
Sledovala, jak se zařízení dává do pohybu, křivočará černá ramena švihala sem a tam, zdálo se, že i navzájem skrze sebe, spřádala a splétala čas i prostor jako pekelný tkalcovský stav, kolébala zrnko zvíci bakterie, zrnko původně metrického prostoru, nyní modifikovaného do tachyonové fáze. Za pár sekund se z chapadel stala rozmazaná šmouha kmitající za Temným stínem. Na hranici bubliny kvantové vakuum na mikroskopické úrovni pěnilo a houstlo, a detektory gravitačních vln a exotických částic registrovaly nárazy mohutných prostorových tlaků. Jejich profil, prohnaný filtry a počítači, Molence prozradil, jak se geometrie bubliny chová. Skade si z dat, jež od ní dostávala, vizualizovala bublinu jako pestrobarevný smotek světla, který se chvěl jako kapka rtuti uvězněná v magnetické pasti. Přes povrch bubliny se v duhových vlnách přelévaly barvy, z nichž mnohé nepatřily do optického spektra, signalizovaly tajemné nuance kvantových interakcí. Nic z toho však Skade nezajímalo, důležité byly jenom průvodní indicie, zda se bublina chová normálně nebo alespoň natolik normálně, jak se dalo čekat od něčeho, co nemělo právo existovat v tomto vesmíru. Z bubliny se šířil namodralý přísvit, jak virtuální částice Hawkingova záření přeskakovaly do tachyonového stavu a nadsvětelnou rychlostí uháněly pryč.
Molenka dala znamení, že jsou připraveni rozšířit bublinu, aby tachyonová fáze časoprostoru pohltila celý Temný stín. Proces měl proběhnout v jediném záblesku, během pikosekund palubního času se pole opět zhroutí do mikroskopických rozměrů, ale Molenka soudila, že i tak kratičký okamžik stability postačí, aby se loď přemístila prostorem o světelnou nanosekundu, zhruba o třetinu metru. Jednorázové sondy, rozmístěné vně předpokládaného dosahu působnosti bubliny, byly připraveny zachytit okamžik, až loď provede tachyonový přesun. Třetina metru sice nestačila, aby Clavainovi unikli, ale principiálně mohli skok prodloužit a bezprostředně zopakovat. Nejtěžší je dokázat to poprvé, následně to bude jen otázka jemného doladění.
Skade dala Molence svolení rozšířit bublinu. Současně přikázala svým implantátům, aby přešly na stav maximálně urychleného vědomí. Normální aktivity se staly téměř nehybným pozadím, dokonce i švihání chapadel se zpomalilo natolik, že zřetelně vnímala jejich hypnotický tanec. Prozkoumala rozpoložení své mysli a nalezla jak nervózní očekávání, tak instinktivní strach, že právě dělá vážnou chybu. Vzpomněla si na Vlkovo varování, že jen velmi málo tvorů letělo rychleji než světlo. Za jiných okolností by nejspíš dbala Vlkovy výstrahy, ale na druhé straně ji právě Vlk pobízel, dohnal ji až k tomuto okamžiku. Bez jeho technické pomoci by nedokázali dekódovat instrukce obdržené z Exordia. Skade předpokládala, že Vlk má zájem na zachování své existence. Ale možná se jen baví jejím vnitřním zápasem a na přežití mu vůbec nezáleží.
Už je to jedno. Už to spustila. Švihající ramena měnila podmínky kolem bubliny, šlehala hranice pole rafinovaným kvantovým laskáním, podněcovala je, aby se rozšířilo. Kmitající bublina se začala postupně, nesouměrně nafukovat. Měřítko se měnilo sérií logaritmických skoků, ale ne dost rychle. Skade okamžitě pochopila, že něco není v pořádku.

Rozpínání mělo proběhnout bleskově, neměla je postřehnout ani s urychleným vědomím. Bublina měla dávno obalit loď, zatím se ale nafoukla jenom jako přerostlý grapefruit. Výsměšně se vznášela na dosah švihajících chapadel, strašlivě nepodařená. Skade se modlila, aby se zase pěkně scvrkla na rozměry bakterie, ale podle Molenky bylo mnohem pravděpodobnější, že se roztáhne nekontrolovatelným způsobem. Zděšená a jakoby očarovaná sledovala grapefruit, jak se promáčkl a rozvlnil, v jednom okamžiku dostala bublina tvar burského oříšku, v dalším se svinula do kruhového prstence - a to Molenka přísahala, že taková topologická transformace není možná. Pak to byla náhle znovu bublina, a když roztřesený povrch membrány vytvářel náhodné boule a prohlubně, byla by Skade přísahala, že vidí, jak na ni chtivě zírá ohyzdná tvář. Věděla, že je to omyl jejího podvědomí, které vtisklo podobu tam, kde žádná nebyla, ale pocit jakéhosi zárodku zla byl nepopiratelný.
Pak se bublina zase nafoukla až do velikosti malého kosmického člunu. Jedno švihající rameno před ní včas neucuklo a ostrým koncem propíchlo rozvlněnou membránu. Dravý proud vyjícího gravitačního a částicového záření přetížil detektory. Vše se nenapravitelně vymykalo kontrole. Životně důležité řídicí systémy na zádi Temného stínu vypadly. Chapadla kmitala nepravidelně, švihala se navzájem jako špatně secvičení tanečníci. Uzliny a váčky se utrhly. Mezi membránou a zařízením, uvězněným vevnitř, vlály fábory žhavé plazmy. Bublina se opět rozšířila a pohltila tisíce kubíků sekundárních jednotek. Zařízení selhávalo, už neudrželo stabilitu. V bublině zapulzovaly nejasné exploze. Hlavní rameno se odtrhlo a udeřilo do boku Temného stínu. Řetěz výbuchů se hnal kolem lodního trupu, vodopády růžových květů proudily směrem k můstku. Skadeino skvělé zařízení se rozpadalo na kusy. Bublina se zase rozšířila, překypěla přes ochabující chomáč prořídlých a pokroucených chapadel. Rozječely se poplachové sirény, po celé lodi rachotily vnitřní přepážky. Uprostřed bubliny vzplanulo bělostné oslnivé světlo - to se část hmoty měnila na kvanta záření. Katastrofální zvrat do třetího stavu kvantového vakua, v němž má veškerá hmota nulovou hodnotu, byl na spadnutí…
Fotonový záblesk prorazil membránu. Několik doposud fungujících ramen se vyvrátilo jako zlomené prsty. Krátce a divoce zaprskal plazmový výboj, bublina se nadmula, obalila Temný stín - a vzápětí zmizela. Skade měla pocit, jako by se do ní opřel prudký studený závan za horkého dne. Současně lodí otřásla rázová vlna a odhodila Skade na stěnu, která by se jindy prohnula, aby pohltila energii nárazu, ale tentokrát byl náraz tvrdý a nepříjemný.
Nicméně loď vydržela. Skade byla pořád schopna myslet. Dosud slyšela sirény a varovná hlášení a uzavírání přepážek. Výchylka pominula. Bublina se zhroutila, a přestože loď poškodila - možná značně, možná natolik, že nepůjde opravit - nezničila ji.
Skade přikázala svému vědomí, aby se zpomalilo na normální rychlost zpracování dat. V hřebínku jí tepala horká krev, nadbytečné teplo se muselo vyzářit; trochu se jí točila hlava, ale to brzy přejde. Nezranila se dokonce ani při prudkém nárazu na stěnu. Ani obrněné jednotce nic nebylo, pohybovala se podle jejího přání. Přidržela se nástěnného madla a přitáhla se do středu chodby. Nic nevážila. Temný stín letěl setrvačností, přetížení se nevytvářelo rotací.
Molenko?
Odpověď nedostala. Celá lodní síť spadla, neuronová komunikace byla možná pouze na velmi malou vzdálenost. Věděla, kde se Molenka nacházela, než se bublina vymkla kontrole. Zavolala její jméno nahlas, ale neozvala se, proto se vydala k zařízení. V nejdůležitější sekci byl dosud vzduch, musela však přesvědčovat přepážky, aby ji nechaly projít. Od její poslední návštěvy prodělaly vypouklé, sklovitě černé díly zařízení vesmířanů proměnu. Ráda by věděla, kolik jich má na svědomí neúspěšný pokus rozšířit bublinu. Ve vzduchu cítila ozon a desítky neznámých pachů, nad zvukovou kulisou sirén a varovných hlášení slyšela sršení a praskání.
"Molenko?" zavolala znovu.
[Skade.] Neuronový signál byl neuvěřitelně slabý, ale určitě to byla Molenka. Nemohla být daleko.
Odstrkovala se a ručkovala dál, brnění se pohybovalo toporně. Zařízení ji obklopovalo ze všech stran, hladké černé římsy a výčnělky připomínaly vodou ohlazenou skálu v prastaré podzemní jeskyni. Průchod se rozšířil, vstoupila do komory široké pět šest metrů. Na žebrovaných stěnách bylo množství datových konektorů. Průzorem v protější stěně viděla, jak z lodní zádě trčí zdemolované a pokroucené sekundární jednotky zařízení. Několik chapadel se pořád trochu hýbalo, ochable sebou škubalo jako dodělávající zvíře. Když spatřila škody na vlastní oči, připadaly jí mnohem horší, než si dosud představovala. Její loď byla vykuchaná, vnitřnosti vyvržené.
Náhle však něco přitáhlo Skadeinu pozornost. Přibližně uprostřed komory se vznášel zvlněný, mléčně průsvitný vak, uvnitř se cosi objevovalo a zase mizelo. Vak měl pět výstupků, jako by vystrkoval tupé panožky, velikostí a umístěním odpovídaly hlavě a údům člověka. A opravdu, uvnitř zahlédla lidskou siluetu, vlastně spíš jen jednotlivé části, nikoli celek. Na chvilku probleskl tmavý oděv, vzápětí světlá kůže.
Molenko?
Přestože nebyla dál než několik metrů, odpověď jako by přicházela z neuvěřitelné dálky.
[Ano. Jsem to já. Jsem uvězněná. Polapila mě bublina.]
Skade se zachvěla, ohromena Molenčiným klidem. Nepochybně zemře, a přesto mluví o své kritické situaci s obdivuhodnou nestranností. Byl to postoj pravého Spojeného, přesvědčeného, že jeho podstata bude žít dál v širším vědomí Hlavního hnízda a fyzická smrt znamená pouze odstranění nedůležité okrajové části mnohem významnějšího celku. Jenže Skade si připomněla, že jsou od Hlavního hnízda hodně daleko.
Jak jsi mohla uvíznout v bublině, Molenko?
[Rozpadla se, když pronikala lodí. Přilepila se na mě, jakoby záměrně. Skoro jako by hledala někoho, koho by obalila, koho by uvěznila.] Bublina s pěti výčnělky nebezpečně zakolísala, byla nesmírně nestabilní, na samé hranici zhroucení.
Jaký je uvnitř stav, Molenko?
[Musí to být stav jedna… Necítím se jinak. Jen jsem v pasti… a daleko. Připadám si nesmírně, nesmírně daleko.]
Bublina se začala smršťovat, jak Molenka předpověděla. Membrána s pěti výčnělky se scvrkla, velikostí odpovídala lidskému tělu. Na jediný příšerný okamžik Molenka vypadala docela normálně, až na perleťovou blánu, která ji

pokrývala. Skade zadoufala, že bublina praskne a Molenku propustí. Ale současně věděla, že se to nestane.
Bublina se znovu zachvěla, křečovitě zapulzovala. Molenka se náhle tvářila vyděšeně. I přes slabý neuronový signál Skade vnímala její strach. Blána jako by se na ní napínala.
[Pomoz mi, Skade. Nemohu dýchat.]
Nejde to. Nevím, co mám udělat.
Membrána lnula k Molenčině pokožce. Dusila ji. Už by nemohla normálně mluvit, protože automatické programy v její hlavě již začaly uzavírat nedůležité části mozku, uchovávaly důležitá centra, aby získaly tři čtyři minuty vědomí, než naposled vydechne.
[Pomoz mi. Prosím.]
Membrána se svírala dál. Skade se nedokázala odvrátit, dívala se, jak lisuje Molenku. Její bolest prorazila neuronovým spojením. To bylo vše, co Skade rozpoznala, už nebylo místo na racionální myšlení. Natáhla ruku, zoufale se pokusila něco udělat, i když to gesto bylo marné. Přejela prsty po membráně. Ještě víc se scvrkla, jako by kontakt urychlil kontrakci. Neuronové spojení vypadávalo. Bublina drtila Molenku zaživa, tlak ničil křehkou síť implantátů Spojených v jejím mozku.
Membrána ztuhla, zachvěla se, pak se překvapivě rychle scvrkla. Když měla postava uvnitř tři čtvrtiny Molenčiny velikosti, znenadání zrudla. Než Skadeiny implantáty spojení přerušily, ucítila neuronové odtržení prudké jako výkřik. Molenka byla mrtvá. Tvar lidského těla přetrvával, přestože se dál zmenšovalo. Z figuríny se stala ošklivá loutka, pak panenka, potom na píď velká figurka, a jak se měnila na kaši, ztrácela tvar. Vtom se smršťování zastavilo na velikosti oblázku.
Skade sáhla po mléčně bílém, jakoby mramorovém kamínku, věděla, že ho musí vyhodit do vzduchoprázdna dřív, než se pole ještě víc smrští. Hmota v bublině - ta hmota, která kdysi bývala Molenkou - byla příšerně stlačená, nechtěla ani pomyslet, co by se stalo, kdyby se spontánně rozprskla.
Zatahala za valounek, ale nechtěl se pohnout, jako by byl ukotven na konkrétním místě v prostoru a času. Zvýšila sílu obrněné jednotky, oblázek se konečně pohnul. Měl veškerou Molenčinu setrvačnou hmotnost, možná ještě víc, bylo právě tak těžké ho zastavit jako nasměrovat.
Skade se vydala na klopotnou cestu k nejbližší přetlakové komoře.
***
Projekční šroubovice se roztočila rychleji. Clavain se rukama opíral o zábradlí a zíral na neurčitý útvar, který se ve válci vynořil. Připomínal rozšlápnutého brouka, jemuž zpod krovek vyhřezly provazce vnitřností.
"Ta hned tak někam nepoletí," řekl Štír.
"Plave jako mrtvola na vodě," poznamenala Antoinette Baxová. Hvízdla. "Letí setrvačností. Jenom si tak pluje kosmem. Krucinál, co se podle vás stalo?"
"Něco hodně nepříjemného, ale ne přímo katastrofálního. Jinak bychom Temný stín vůbec neviděli. Štíre, můžeš zvětšit zadní sekci? Zdá se mi, že s ní něco provedla."
Štír seděl za ovladači venkovních kamer, pomalu přejížděl po mezihvězdné lodi, vůči níž měli rychlost více než tisíc kilometrů za sekundu. Za pouhou hodinu se dostanou na účinný dostřel zbraní. Znamení zvěrokruhu v této chvíli nezrychlovalo; supresor setrvačnosti mělo vypnutý, motory ztichly. Obrovité setrvačníky roztočily obytnou sekci světlohonce a vytvořily odstředivou sílu jedno gé. Clavain si vychutnával, že už nemusí zápasit s velkým přetížením ani nosit exoskelet. Ještě příjemnější bylo, že nemusí snášet protivné účinky pole utlumené setrvačnosti.
"Tady to máš, Clavaine." Štír dokonal úpravy ovladačů. "Lepší obraz z toho nevytáhnu."
"Díky."
Remontoire přistoupil k cylindru. Pouze on měl na sobě exoskelet, procházel kolem Pauline Sakhojové za vrčení servomotorů. "Tyto útvary nepoznávám, Clavaine, ale zdají se záměrné."
Clavain přikývl. Měl stejný názor. Základní tvar světlohonce zůstal stejný, ale ze zádi trčel zcuchaný chomáč pokroucených vláken a zoubků, vypadaly jako pružiny a ozubená kolečka mechanických hodin, přistižených uprostřed výbuchu.
"Co si o tom myslíš?" zeptal se Clavain Remontoirea.
"Zoufale se nám snažila uniknout, zoufale se snažila získat náskok. Nejspíš zvolila radikální řešení."
"Jak vypadá radikální řešení podle Skade?" Xavier jednou rukou objímal Antoinette kolem pasu, oba byli umazaní strojním olejem.
"Používala supresor setrvačnosti," řekl Remontoire, "ale to jí nestačilo. Myslím, že provedla modifikaci zařízení a uskutečnila přechod do dalšího stavu."
"Do kterého?" zeptal se Xavier.
Clavain rovněž pohlédl na Remontoirea.
Remontoire řekl: "Tato technika sníží setrvačnou hmotnost - to nazývala Skade stav dvě - ale neodstraní ji docela. Jenomže když je pole ve stavu tři, veškerá setrvačná hmotnost klesne na nulu. Hmota se mění na kvanta záření, která nemohou letět jinak než rychlostí světla. Dilatace času nekonečně naroste, tudíž loď zamrzne v kvantovém stavu až do konce času."
Zdálo se, že Remontoire ochotně snáší exoskelet, přestože v jeho případě fungoval jako pouta, která ho měla znehybnit, kdyby Clavain usoudil, že mu nemůže důvěřovat.
"A co stav čtyři?" zeptal se Clavain svého přítele.
"Ten už je užitečnější," odpověděl Remontoire. "Kdyby se dokázala protunelovat skrze stav tři, tedy zcela ho vynechat, mohla by dosáhnout hladkého přechodu do stavu čtyři. Uvnitř takového pole by loď mohla přeskočit do formy tachyonové hmoty, takže by musela cestovat rychleji než světlo."

"Skade se o to pokusila?" zeptal se Xavier ohromeně.
"Jiné vysvětlení mne nenapadá," odpověděl Remontoire.
"A co se tam teda stalo?" vyzvídala Antoinette.
"Pole nebylo stabilní." Smutná tvář Pauline Sakhojové se zrcadlila v povrchu projekčního cylindru. Pokračovala pomalu a vážně: "Proti ovládání bubliny modifikovaného časoprostoru je kontrola jaderné fúze doslova hračka pro předškoláky. Předpokládám, že Skade nejprve vytvořila mikroskopickou bublinu, pravděpodobně na úrovni elementárních částic, ale určitě ne větší než bakterie. V tomto měřítku je zrádně snadné s ní manipulovat. Vidíte ty srpky a zoubky?" Ukázala na obraz ve válci, který se nepřestal pomalu otáčet. "To musely být generátory pole a kontrolní systémy. Měly umožnit rozšíření pole stabilním způsobem, aby obalilo celou loď. Bublině, která by se nafukovala rychlostí světla, by zabralo necelou polovinu milisekundy, než by spolkla loď velkou jako Temný stín, ale modifikované vakuum se šíří nadsvětelnou rychlostí jako inflační časoprostor. Stav čtyři je charakteristický rychlejším šířením, řádově za deset na minus třiačtyřicátou sekundy. To neměla moc času zareagovat, kdyby se něco zvrtlo."
"A kdyby bublina rostla dál…?" zeptala se Antoinette.
"Nerostla by," odpověděla Sakhojová. "Lépe řečeno, i kdyby rostla, nikdy bys to nezjistila. Nikdo by to nezjistil."
"Skade má štěstí, že jí zůstala loď," řekl Xavier.
Sakhojová přikývla. "Musela to být nehoda menšího rozsahu, nejspíš během přechodu mezi stavy. Mohla se dostat do stavu tři a přeměnit část lodní hmoty na ryzí bílé světlo. Taková menší fotonová exploze."
"To by se dalo přežít," řekl Štír.
"Zaznamenáváme nějaké známky života?" zeptala se Antoinette.
Clavain zavrtěl hlavou. "Ne, jenže na Temném stínu je ani nemůžeme zjistit. Prototyp byl zkonstruován pro maximální utajení. Naše běžné skenovací metody nic neobjeví."
Štír upravil ovladače, barvy obrazu se přesunuly do zelené a modré. "Infračervená kamera. Pořád má energii, Clavaine. Kdyby hlavní systémy selhaly, trup by byl o pět stupňů chladnější."
"Nepochybuji, že někdo přežil," řekl Clavain.
Štír přikývl. "Někdo určitě. Budou se držet zpátky, dokud neproletíme kolem a nedostanou se z dosahu detektorů. Potom nakopnou opravovací systémy. Než se nadějeme, máme je za zadkem, a s nimi i potíže."
"Na to jsem již také myslel, Štíre," řekl Clavain.
Vepř pokýval hlavou. "A cos vymyslel?"
"Nemíním na ně zaútočit."
Štírova očka divoce zaplála. "Clavaine…"
"Felka je pořád naživu."
Rozhostilo se rozpačité ticho. Clavain cítil, jak na něj doléhá ze všech stran. Všichni na něho hleděli, dokonce i Sakhojová, a všichni děkovali svým šťastným hvězdám, že toto rozhodnutí není na nich.
"To nevíš," řekl Štír. Clavain viděl napětí na linii jeho brady. "Skade lhala a zabila Mrskače. Neposkytla nám jediný důkaz, že Felku doopravdy má. A to proto, že ji buď nemá, nebo je Felka dávno mrtvá."
Clavain řekl klidně: "Jaký důkaz nám měla poskytnout? Neexistuje nic, co by nemohla zfalšovat."
"Mohla se od Felky něco dozvědět. Něco, co ví pouze ona."
"Nikdy ses s Felkou nesetkal, Štíre. Je silná, mnohem silnější, než Skade předpokládá. Neposkytla by Skade nic, co by mohla využít proti mně."
"Tak ji možná má, Clavaine. Ale to ještě neznamená, že je při vědomí. Nejspíš je bezpečně uložená v mrazáku, kde nemůže dělat problémy."
"A jaký je v tom rozdíl?" zeptal se Clavain.
"Nic by necítila," řekl Štír. "Už máme dost zbraní. Temný stín je snadný terč. Můžeme ho zničit rychle, bezbolestně. Felka nebude vůbec nic vědět."
Clavain popadl svůj vztek a nasadil mu uzdu. "Co bys navrhoval, kdyby nezavraždila Mrskače?"
Vepř udeřil do zábradlí. "Jenže zavraždila, Clavaine. Nic jiného mě nezajímá."
"Ne…" řekla Antoinette. "Musí nás to zajímat. Clavain má pravdu. Nemůžeme se chovat, jako by jediný lidský život neměl cenu. Kdybychom s tím začali, nebyli bychom o nic lepší než vlci."
Xavier vedle ní se pyšně zazubil. "Souhlasím. Promiň, Štíre. Vím, že zabila Mrskače, a taky vím, jak moc tě tím dožrala."
"Houby víš," řekl Štír. Neznělo to vztekle, spíš lítostivě. "A netvrď mi, že najednou záleží na jediném lidském životě. Říkáte to jedině proto, že ji znáte. Skade je taky člověk. Co ona a její posádka?"
Cruzová, která do této chvíle mlčela, tiše promluvila: "Poslechni Clavaina. Má pravdu. Ještě dostaneme šanci Skade zabít. Teď by to nebylo v pořádku."
"Mohu něco navrhnout?" zeptal se Remontoire.
Clavain na něho udiveně pohlédl. "Copak, Reme?"
"Temný stín je právě - taktak - na dolet člunu. Stálo by nás to další antihmotu, odhadem pětinu zbývajících zásob, ale taková příležitost se už nemusí naskytnout."
"Příležitost k čemu?" zeptal se Clavain.
Remontoire překvapeně zamrkal, jako by to bylo naprosto jasné. "Přece zachránit Felku."

Kapitola dvacátá devátá

Remontoire odhadl spotřebu paliva naprosto přesně. Clavain ho podezíral, že ji propočetl ještě dřív, než se o záchranné operaci vůbec začalo mluvit.

Letěli tři: Štír, Remontoire a Clavain.
Naštěstí měli málo času. Naštěstí proto, že kdyby měl Clavain na přípravu člunu hodiny či dny, celou dobu by se trápil pochybnostmi, neustále by zvažoval každou zbraň nebo kus výzbroje proti zvýšené spotřebě antihmoty. Za této situace se museli spokojit s jedním upraveným člunem, který užívali na zásobování nárazníkového člunu, než rozvinuli štítovou plachtu tlačenou antikolizními lasery. Z člunu zbyla v podstatě jen kostra, spíš situační náčrt, hrst černých nosníků a vzpěr a nekryté stříbřité podsystémy. Clavainovi to připadalo až trochu pohoršlivé. Byl zvyklý na stroje, které své vnitřnosti decentně skrývaly. Předpokládal však, že na úkol, jaký je čeká, to postačí. Pokud Skade vyrukuje s těžkou obranou, obrněný plášť by jim stejně nepomohl.
Pouze pilotní kabina byla chráněná před působením vesmíru, ale nebyl v ní tlak. Po dobu akce musí mít skafandry a přiberou jeden náhradní pro Felku na zpáteční cestu. V kabině bylo dost místa pro spací pouzdro, kdyby se ukázalo, že Felka je zmrazená; museli by se však zbavit zbraní a palivových nádrží, aby hmotnost mrazáku vykompenzovali.
Clavain usedl do prostředního křesla, řídicí systém měl připojený na svůj skafandr. Štír seděl po jeho levici a Remontoire po pravici, oba mohli převzít pilotování, kdyby si potřeboval odpočinout.
"Opravdu jsem tak důvěryhodný, že mě vezmeš s sebou?" zeptal se Remontoire s rošťáckým úsměvem, když se rozhodovalo, kdo na akci poletí.
"Zanedlouho to zjistím, nemyslíš?" odpověděl Clavain.
"V exoskeletu ti nebudu příliš užitečný. Do běžného skafandru se v něm nevejdu a autonomní jednotky nemáme připravené."
Clavain kývl na Krváka, Štírova zástupce. "Zbav ho exoskeletu. Jestli se o něco pokusí, víš, co dělat."
"Nepokusím, Clavaine," dušoval se Remontoire.
"Málem bych ti uvěřil. Neriskoval bych tolik, kdyby ještě někdo jiný znal Temný stín tak dobře jako ty. A rovněž Skade, když už jsme u toho."
"Letím taky," přihlásil se Štír.
"Letíme pro Felku," upozornil ho Clavain, "nikoli pomstít Mrskače."
"No, možná." Pokud se dal odhadnout Štírův výraz, nezdálo se, že by měl stejný názor. "Teď upřímně, Clavaine. Jakmile dostaneš Felku, nehodláš přece odtamtud vypadnout jen tak, aniž bys po sobě zanechal krapet škody?"
"Pokud se Skade dobrovolně vzdá, potom hodlám," řekl Clavain.
"V tom případě vezmu horký prach," řekl Štír. "Pár špendlíků nám chybět nebude a do Temného stínu určitě udělají pěknou díru."
"Jsem ti vděčný za ochotu, Štíre, a chápu tvé city ke Skade, ale potřebujeme tě zde, abys dohlédl na výrobu zbraní."
"A tebe nepotřebujeme?"
"Záchrana Felky se týká mě osobně," řekl Clavain.
Štír mu položil ruku na rameno. "Proto přijmi pomoc, když se nabízí. Nemám ve zvyku spolupracovat s lidmi, Clavaine, tak se snaž co nejvíc využít tenhle můj vzácný projev šlechetnosti a laskavě zmlkni."
Clavain pokrčil rameny. Neviděl akci příliš optimisticky, Štírovo bojovné nadšení však bylo podivně nakažlivé. Otočil se k Remontoireovi: "Už to tak vypadá, že letí s námi. Pořád se chceš zúčastnit, Reme?"
Remontoire pohlédl na hypervepře a opět na Clavaina. "Zvládneme to."
Zpočátku všichni mlčeli, Clavain se potřeboval soustředit na pilotování. Odstartoval ze Znamení zvěrokruhu a namířil si to k Temnému stínu, který letěl bez zapnutých motorů, a snažil se nemyslet na to, jakou mají vlastně rychlost. Obě lodě se řítily vesmírem pouhá dvě procenta pod rychlostí světla, jenže neměl žádný vizuální záchytný bod, podle kterého by poznal, že se pohybují tak rychle. Relativistický efekt posunul jak polohy, tak spojitá spektra hvězd, nicméně vypadaly naprosto nehybné a neměnné, dokonce i při tak vysokém faktoru tau. Kdyby dráha člunu vedla blízko zářící hvězdy, nejspíš by ji spatřili mihnout se temnotou, zmáčknutou Lorentzovou-Fitzgeraldovou kontrakcí do elipsoidu. Jenže by si stejně nevšimli, že proletěli kolem, pokud by se skoro nedotkli jejího povrchu. Výtokové plameny jiného světlohonce, mířícího ke Žlutozemi, by uviděli, takže měli celý koridor jen pro sebe. Ačkoli pláště obou světlohonců vydávaly infračervené záření, jak je zahřálo pozvolné, leč nepřetržité bombardování molekulami mezihvězdného vodíku a částečkami prachu, Clavainův mozek nedokázal žádný vjem převést do pocitu rychlosti. Uvědomil si, že stejným mikrokolizím je vystaven i člun, ačkoli ne tak často, protože má mnohem menší povrch. Ale kosmické záření, zesílené jejich relativistickou rychlostí, se do nich zakusovalo vteřinu co vteřinu. Proto byla pilotní kabina opancéřovaná.
Cesta uběhla rychle, Clavainovi možná proto, že se bál, co na Temném stínu najde. Převážnou část letu strávili v bezvědomí, šetřili životně důležité zásoby ve skafandrech. Stejně by nemohli nic dělat, kdyby na ně Skade zaútočila. Probrali se zmrzačenému světlohonci na dohled.
Temný stín byl pochopitelně temný - vždyť byli ve skutečném mezihvězdném prostoru - ale Clavain ho viděl, protože Znamení zvěrokruhu na něj posvítilo optickým laserem. Nerozeznával všechny podrobnosti tak, jak by si přál, ale zahlédl jich dost, aby ho to znepokojilo - jako by měsíc ozařoval strašidelnou gotickou stavbu. Jak se stín člunu pohyboval po lodním plášti, zdálo se, že se světlohonec vlní a hýbe.
Podivné přídavné zařízení vypadalo zblízka ještě podivněji. Dřív nemohli vidět, jak je složité, ani jak je deformované a olámané havárií. Při Skade však stálo štěstí, škody převážně postihly zužující se lodní záď. Gondoly motorů Spojených, zavěšené po stranách trupu, byly zřejmě poškozené jenom na povrchu.
Clavain navedl člun blíž, ujišťoval se, že kdyby na ně chtěla Skade vypálit, dávno by to udělala. Opatrně prolétal mezi pokroucenými chapadly a rameny zničeného zařízení, které mělo udělit lodi rychlost vyšší než světlo.
"Musela být zoufalá," řekl svým společníkům. "Věděla, že se v žádném případě nedostaneme k Obrodě před ní, ale to jí nestačilo. Chtěla nás předběhnout o celé roky."

Štír řekl: "Když měla prostředky, proč tě překvapuje, že je použila?"
"Má k překvapení důvod," pravil Remontoire dřív, než mohl Clavain odpovědět. "Skade dobře věděla, co riskuje, bude-li si zahrávat s přechodem do stavu čtyři. Když jsem se jí otázal, popřela, že by ji to zajímalo, ale tušil jsem, že lže. Při experimentech musela zjistit, jak je to nebezpečné."
"Jedna věc je jistá," poznamenal Štír. "Strašně o ty zbraně stojí. Musí pro ni zatraceně moc znamenat."
Clavain přikývl. "Jenže my ve skutečnosti nemáme co dělat se Skade. Máme co dělat s bytostí, která do ní vnikla v Havraním hradu. To Mademoiselle chce zbraně, a proto tu představu vložila Skade do mysli."
"Ta Mademoiselle mě silně zajímá." Remontoire už věděl něco málo o událostech v Kaldeře. "Velmi rád bych se s ní setkal."
"Pozdě," řekl Štír. "H má v bedně jen její mrtvolu - copak ti to Clavain nevyprávěl?"
"H má cosi v bedně," odpověděl Remontoire nedůtklivě, "ale očividně ne nejdůležitější část - část, která vstoupila do Skade. Podle toho, co víme, Skade již je Mademoiselle."
Clavain proklouzl s člunem kolem posledního páru osekaných chapadel a pomalu letěl podél boku Temného stínu. Kromě míst ozářených jejich reflektory byla loď ponořená do tmy. Postřehl, že všechny střílny jsou zavřené. Nic to neznamenalo, za vteřinu mohly být zbraně venku, ale uklidňovalo ho, že v této chvíli na ně nemíří.
"Vy dva se v téhle popelnici vyznáte?" zeptal se Štír.
"Samozřejmě," odpověděl Remontoire. "Bývala to naše loď. Také by sis ji mohl pamatovat. Letěl jsi v ní, když jsme tě přemístili z křižníku Maru Čangové."
"Já si pamatuju jedině to, jak ses mě snažil vystrašit k smrti, Remontoire."
Clavainovi se ulevilo, když doletěl k přechodové komoře, kterou hledal. Zmrzačená loď nijak nereagovala - nepřivítala je světla ani signály přibližovacích detektorů. Vysunul hákovačr ramena s adhezivními konci a čekal, až se přisají na ablační vrstvu pancéřování. Zatajil dech, ale nic se nestalo.
"Nyní přijde nejtěžší část," řekl Clavain. "Reme, zůstaneš v člunu. Štír jde se mnou dovnitř."
"Mohu vědět proč?"
"Můžeš, ale doufal jsem, že se nezeptáš. Štír má mnohem větší zkušenosti v boji zblízka než ty, možná větší než já. Ale hlavní důvod je ten, že ti nevěřím natolik, abys mě doprovázel na palubu."
"Věřil jsi mi dost na to, abys mě vzal až sem."
"A rovněž ti hodlám věřit, že zůstaneš sedět v člunu na místě, než se zase dostaneme ven." Clavain zkontroloval čas. "Za pětatřicet minut jsme mimo návratový dolet. Vyčkej půl hodiny, pak odstartuj. Ani o minutu déle, i kdybychom už se Štírem stáli v přetlakové komoře."
"To myslíš vážně?"
"Máme propočtené palivo na návrat i s Felkou. Když se vrátíš sám, ještě nějaké zbude - a později ho bude zapotřebí. Toto ti svěřuji, Reme, tuto odpovědnost."
"Ale nedovolíš mi vstoupit na palubu," řekl Remontoire.
"Když je v lodi Skade, tak ne. Nechci riskovat, že přeběhneš zpátky na její stranu."
"Mýlíš se, Clavaine."
"Skutečně?"
"Já nepřeběhl. Ani ty. To Skade a jí podobní změnili stranu, ne my."
"Nechtě toho." Štír zatahal Clavaina za loket. "Už máme jenom devětadvacet minut."
Odrazili se k Temnému stínu. Clavain přejížděl rukou po okraji poklopu, až našel skryté zahloubení s panelem vnějšího ovládání. Bylo přesně tak velké, aby se do něj vešla ruka v rukavici. Dotkl se známé trojice přepínačů - standardní provedení Spojených - a nastavil je do polohy otevřeno. I kdyby došlo k výpadku elektřiny v celé lodi, napájecí články uzávěru si zhruba století udrží provozní napětí, potřebné k otevření průlezu. Pokud by přestaly fungovat, na opačné straně poklopu byl ruční mechanismus.
Poklop odjel stranou. Zaplavilo je krvavě rudé světlo. Clavain chvíli čekal, než se mu zrak přizpůsobí, potom postrčil Štíra do velkoryse dimenzované přetlakové komory. Následoval ho, matné skafandry se srazily. Poklop se hermeticky uzavřel a do komory začal proudit vzduch. Trvalo to celou věčnost.
Vnitřní dveře se otevřely. Na chodbě svítilo stejně rudé nouzové osvětlení. Loď měla energii. Znamenalo to, že někdo mohl přežít.
Clavain sledoval údaje o prostředí, promítané na průzor přilby, vypnul si přívod vzduchu a zvedl hledí. Staré a nemotorné skafandry, i když nejlepší, jaké byly na Znamení zvěrokruhu k maní, měly skrovné zásoby vzduchu a energie, proto neviděl důvod, proč jimi plýtvat. Vybídl posunkem Štíra, aby udělal totéž.
Vepř zašeptal: "Kde jsme?"
"Ve střední sekci," řekl Clavain normálním hlasem. "Ale při tomhle osvětlení, navíc v beztížném stavu, vypadá všechno jinak. Loď mi nepřipadá tak známá, jak jsem čekal. Škoda, že nevíme, na kolik členů posádky můžeme narazit."
"Skade se nepochlubila?" zašeptal Štír.
"Ne. Na ovládání Temného stínu stačí několik odborníků, víc nepotřebuješ. A rovněž nepotřebuješ šeptat. Štíre. Jestli tady někdo je, stejně o nás dávno ví."
"Nepřipomeneš mi laskavě, proč nemáme zbraně?"
"Protože by to nemělo smysl. Mají mnohem lepší výzbroj. Buď si Felku prostě odvedeme, nebo budeme vyjednávat, aby ji propustili." Clavain poplácal svůj nástrojový pás. "A na vyjednávání pochopitelně potřebujeme pomocníky."
Přinesli si bomby s horkým prachem. Mikrozlomky antihmoty byly uloženy v ochranných nádobkách velikosti špendlíkové hlavičky, obalených pancéřovými pouzdry ne většími než palec. Špendlíky by dokázaly vymazat Temný stín z vesmíru.

Krok za krokem se propracovávali červeně osvětlenou chodbou. Co chvíli odpojili bombu, namázli ji epoxidem a nahodile přilepili do temného kouta. Clavain nepochyboval, že dobře zorganizované pátrání by odhalilo všechny špendlíky během několika desítek minut. Podle všech známek však něčeho takového, jako je organizované pátrání, nebude posádka této lodě ještě nějakou dobu schopna.
Postupovali takto osm minut, když se dostali na křižovatku tří chodeb. Štír prolomil ticho: "Už to tady poznáváš?"
"Ano. Jsme nedaleko velitelského můstku." Clavain ukázal do jedné chodby. "Ale tahle vede na kryopalubu. Jestli je Felka zmrazená, najdeme ji tam. Nejprve se proto vydáme tudy."
"Máme dvacet minut, pak musíme vypadnout."
Clavain věděl, že časový limit je v jistém smyslu uměle stanovený. Znamení zvěrokruhu by se mohlo vrátit a naložit člun, i kdyby se zpozdili, ale pouze za cenu ztráty času, což by mohlo v jeho posádce zasít nebezpečné semínko. Po pečlivém zvážení usoudil, že v takovém případě by bylo lepší, kdyby zde všichni tři uvízli nebo zahynuli. Jejich zástupci jsou schopni pokračovat v akci i bez Remontoirea, kdyby ani on nestihl odletět, a všichni museli být přesvědčeni, že záleží na každé vteřině. A skutečně záleželo. Bylo to tvrdé. Jenže byli na válečné výpravě. A zdaleka to nebylo nejtvrdší rozhodnutí, jaké kdy udělal.
Vydali se ke kabinám se spacími mrazáky.
"Před námi něco je," řekl Štír, když se několik minut mlčky pracně odráželi od madla k madlu.
Clavain zpomalil, zíral do neměnného rudého šerosvitu, záviděl Štírovi lepší oči. "Vypadá to jako tělo."
Opatrně se přibližovali. Clavain si uvědomoval každou minutu, každou půlminutu, každičkou důležitou sekundu, která nemilosrdně uběhla.
Dostali se k mrtvole.
"Poznáváš toho člověka?" zeptal se Štír fascinovaně.
"Nejsem si jistý, zda by ho poznala jeho matka," odpověděl Clavain, "ale Felka to není. Ani nemyslím, že by to byla Skade."
Tomu člověku se stalo něco hrozného. Polovina těla byla úhledně oddělená jako rozevřený anatomický model. Vnitřní orgány byly pevně stočené, obalené střevy, leskly se jako cukrová poleva. Štír natáhl ruku a strčil rukavicí do části mrtvoly, pomalu odplula od kluzké stěny, na níž spočívala.
"Kde je asi zbytek?" zeptal se.
"Kdo ví. Tato půlka sem musela doletět."
"Už jsem něco podobného viděl, takovou spoušť dovedou udělat paprskové zbraně, ale tahle mrtvola nebyla ožehnutá. Co to mohlo způsobit?"
"Kauzální gradient," řekl třetí hlas.
"Skade…" hlesl Clavain.
Stála za nimi. Přiblížila se nelidsky tiše, dokonce ani nedýchala. Chodbu zatarasila mohutná obrněná postava, černá jako noc, až na bledý ovál obličeje.
"Zdravím tě, Clavaine. A také Štíra, jak předpokládám." Pohlédla na něj s mírným zájmem. "Takže nezahynul?"
"Clavain mi zrovna nedávno vysvětlil, jaké jsem měl štěstí, že jsem potkal Spojené."
"Moudrý Clavain."
Clavain na ni zíral, vyděšený a ohromený. Remontoire ho již upozornil, jaká nehoda se Skade stala, ale zdaleka ho tím nepřipravil na toto setkání. Mechanické brnění mělo lidský tvar, dokonce - jako by je vyrobil středověký platnéř - ženský rozšířené boky a náznak ňader na prsním plátu. Jenže Clavain věděl, že to není brnění, ale jednotka pro podporu života, a že jediná organická část je hlava - Skadeina hlava s hřebínkem - zasazená do krční objímky. Násilné spojení masa a kovu přímo řvalo, jak bylo nepatřičné, o to křiklavěji, když se Skade usmála.
"To jsi mi udělal ty," řekla nahlas, očividně kvůli Štírovi. "Jsi na sebe hrdý?"
"Neudělal jsem ti to, Skade. Vím přesně, co se stalo. Zranil jsem tě a je mi to líto. Jenže jsem ti neublížil záměrně a ty to dobře víš."
"Takže jsi zběhl neúmyslně? Kdyby to jen bylo tak jednoduché."
"Já ti hlavu neuřízl," řekl Clavain. "Delmar ti již dávno mohl vyléčit poranění, které jsem zavinil. Mohla jsi být zase zdravá. Jenže to nezapadalo do tvých plánů."
"Mé plány jsi určil ty, Clavaine. Ty a má věrnost Hlavnímu hnízdu."
"Nezpochybňuji tvoji věrnost, Skade. Jen bych rád věděl, komu jsi tak věrná?"
Štír zašeptal: "Třináct minut, Clavaine, potom odtud musíme vypadnout."
Skade pohlédla na vepře. "Máte naspěch?"
"To snad máme všichni, ne?" odsekl Štír.
"Pro něco jste sem přišli. Nepochybuji, že byste dávno Temný stín zničili, kdybyste něco nechtěli."
"Dej mi Felku," řekl Clavain. "Vrať mi Felku a necháme tě být."
"Znamená pro tebe tolik, že ses mě nezbavil hned, jakmile se naskytla příležitost?"
"Ano, znamená pro mě hodně."
Na Skadeině hřebínku se zavlnila tyrkysová a oranžová. "Dám ti ji, pokud mě pak necháš na pokoji. Nejprve ti však chci něco ukázat."
Sevřela si oběma ocelovýma rukama krk, jako by se chtěla uškrtit. Ale její prsty byly evidentně schopny jemných pohybů. V trupu jednotky něco cvaklo a z objímky se začal zvedat kovový válec, v němž krk vězel. Skade si sundávala hlavu. Clavain užasle a současně znechuceně zíral na konec válce. Vycházely z něj složité pletence zakončení, kapaly z nich růžové krůpěje - možná krve, možná něčeho umělého.
"Skade…" hlesl. "Nemusíš se přece takto předvádět."

"Ale ano, musím. Chci, abys do detailů pochopil, co jsi mi provedl. Chci, abys cítil tu hrůzu."
"Určitě je mu to už dost jasné," řekl Štír.
"Prostě mi vrať Felku a já odejdu."
Potěžkala hlavu, pak ji uchopila jednou rukou. Hlava mluvila dál: "Nenávidíš mě, Clavaine?"
"Není to nic osobního. Jenom se domnívám, že jsi sešla z cesty."
"Sešla jsem z cesty, protože se starám o přežití našich lidí?"
"Něco do tebe proniklo, Skade. Bývala jsi dobrý Spojený, jedna z nejlepších. Poctivě jsi sloužila Hlavnímu hnízdu, stejně jako já, dokud tě nevyslalo na akci do Kaldery, do Havraního hradu,"
Zaujal ji. Viděl, jak se jí bezděčně rozšířily oči. "Do Chateau des Corbeaux? Co ten s tím má společného?"
"Víc než si myslíš. Ty jediná jsi přežila, ale nevrátila ses zpět sama. Nejspíš si ani nepamatuješ, co se tam opravdu stalo, ale to není důležité. Někdo do tebe vstoupil, to vím určitě. Za všechny pozdější události nese odpovědnost tato bytost." Pokusil se o úsměv. "Proto tě nemohu nenávidět, dokonce ani obviňovat. Buď už vůbec nejsi Skade, kterou jsem znal, nebo jsi stále sama sebou, ale věříš, že sloužíš něčemu vyššímu."
"Směšné."
"Ale pravdivé. Vím to, protože jsem tam byl. Jak si myslíš, že jsme dokázali celý čas držet s tebou krok? Technika, kterou oba užíváme, pochází z Havraního hradu. Technika vesmířanů pro manipulaci se setrvačností. Jenže tys ji nechtěla použít jen k tomu, že?"
"Využila jsem ji, abych dosáhla svého záměru, nic víc."
"Zkusila jsi letět rychleji než světlo, jako po tom mimochodem toužila Galiana." Znovu zahlédl záblesk zájmu, když se zmínil o Galianě. "Proč, Skade? Opravdu je to natolik důležité, abys zašla tak daleko? Vždyť jsou to jen zbraně."
"Ty je také chceš."
Clavain přikývl. "Avšak jen proto, že vidím, jak strašně je chceš ty. A rovněž jsi mi ukázala flotilu, což mne přivedlo k domněnce, že máte v úmyslu opustit tuto část vesmíru. Oč jde, Skade? Co jsi v té své křišťálové kouli uviděla?"
"Mám ti to ukázat?"
"Jak mi to chceš ukázat?" zeptal se.
"Umožni mi přístup a já ti vložím do mysli přesně to, co mi bylo zjeveno. Potom pochopíš. A možná zaujmeš stejné stanovisko jako já."
"Nedělej to…" varoval ho Štír.
Clavain spustil mentální bariéry. Náhle do něho vtrhla Skadeina přítomnost, natolik dotěrná, až sebou cukl. Ale o nic se nepokusila, pouze mu vložila do mysli obrazy, jak slíbila.
Clavain uviděl konec všeho. Viděl řetězy lidských habitatů ozářené třpytivými krůpějemi ničivých požárů, viděl planety potřísněné nukleárními skvrnami, planety natolik jalové, že nestálo za to je rozebrat. Viděl komety a asteroidy metané na kolonie, vlna za vlnou, v takovém množství, že se nedaly zničit stávající obranou. Erupce hvězd, zacílené a vržené napříč vesmírem, sterilizovaly vše, co jim přišlo do cesty. Viděl kamenné planety rozdrcené na prášek, na horká oblaka mezihvězdného prachu. Viděl obří planety tak roztočené, že se roztrhly jako hračky rozbité vzteklým děckem. Viděl zánik hvězd s tak narušenou dynamickou rovnováhou, že se buď příliš rozžhavily, nebo naopak vychladly, viděl je rozervané na cáry desítkami různých způsobů. Viděl explodovat lodě i s posádkami, jež se domnívaly, že jsou v mezihvězdném prostoru v bezpečí před postupující zkázou. Slyšel vyděšené unisono rádiového a laserového vysílání, jenže lidských hlasů ubývalo, až zbyla pouhá hrstka osamělých a zoufalých výkřiků, které jeden po druhém umlkaly. Potom slyšel jen nesrozumitelné počítačové švitoření, ale i to utichalo, jak se poslední lidská obranná zařízení rozpadala.
Čistka probíhala v oblasti široké mnoho desítek světelných let a zabrala mnoho desítek roků, ale byl to jen mžik ve srovnání s pomalým otáčením kola galaktických dějin.
Všude nejasně cítil přítomnost nelítostné inteligence, která čistku řídila, sbor strojových myslí balancujících těsně pod prahem vědomí. Byly staré, starší než nejmladší hvězdy, a specializované výhradně na maření života. Jiný účel neměly.
"V jak daleké budoucnosti se to odehrává?" zeptal se.
"Již to začalo," odpověděla Skade, "jenom o tom ještě nevíme. Ale během půl století se vlci dostanou ke koloniím, které jsou nejblíž První soustavě. Za století zbude z lidstva pouze několik skrytých skupinek, které se budou bát létat nebo vzájemně komunikovat."
"A Spojení?"
"Stojíme sice stranou, ale jsme právě tak zranitelní, právě tak pronásledovaní. Nezůstane jediné Hlavní hnízdo. V mnoha soustavách budou hnízda Spojených zcela rozprášena. Právě tehdy nám vyšlou proti toku času zprávu."
Zaujalo ho, co právě řekla, a zdrženlivě přikývl, byl ochoten to prozatím akceptovat. "Jak to udělají?"
"Prostřednictvím Exordia," odpověděla odpojená hlava. "Galiana zkoumala propojení lidských myslí koherentními kvantovými stavy. Avšak hmota ve stavu kvantové superpozice je nepochopitelně propletená s každou částicí, která kdy existovala nebo bude existovat. Galiana svými experimenty nezamýšlela nic víc, než prozkoumat formy paralelního vědomí, avšak otevřela kanál do budoucnosti. Koridor nebyl dokonalý, proto se na Mars dostala pouze chabá ozvěna. Každý další vzkaz, poslaný tímto koridorem, ještě zesiloval základní šum. Kanál měl omezenou informační kapacitu. Exordium je drahocenný zdroj pomoci, který můžeme využívat pouze v krizových situacích."
Clavaina z toho jímala závrať. "Naše historie již byla změněna, že ano?"
"Galiana se dozvěděla dost, aby mohla postavit první mezihvězdný pohon. Podstatou problému byla energie, Clavaine, a manipulace s kvantovými červími dírami. V centru každého motoru Spojených je jeden konec mikroskopické červí díry. Druhý konec je ukotven patnáct miliard let v minulosti, nasává energii z kvarkově-gluonového plazmatu prvopočáteční ohnivé koule. Stejnou technologii lze pochopitelně použít k výrobě zbraní nejvyšší nouze."
"Zbraně pekelné třídy," zašeptal.

"V našich původních dějinách jsme neměli ani jednu z těchto výhod. Kosmické lety začaly o celé století později než první let Sandry Voiové. Naše lodě byly pomalé, těžké, křehké, nedosahovaly víc než pětiny rychlosti světla. Expanze lidstva se značně opozdila. Za čtyři staletí byla úspěšně osídlena pouze hrstka slunečních soustav. Přesto jsme i v oné časové linii vlky přitáhli. Čistka byla nemilosrdná a účinná. Naše verze dějin - ta, kterou znáš - byla pokusem o zlepšení situace. Pronikání lidstva do vesmíru se urychlilo, měli jsme lepší zbraně, abychom se vypořádali s hrozbou, jakmile vyvstane."
"Teď už chápu," řekl Clavain, "proč nemohly být zbraně pekelné třídy znovu vyrobeny. Jakmile se Galiana dozvěděla, jak je udělat, zničila všechny vědomosti."
"Byly darem z budoucnosti," řekla Skade hrdě. "Darem od nás samých."
"A nyní?"
"I v této časové linii probíhá vyhlazování. Vlci se opět probudili, jakmile jsme se objevili. A ukázalo se, že velmi snadno dovedou vystopovat naše motory i na vzdálenost celých světelných roků."
"Tak jsme se v budoucnosti pokusili o další vylepšení."
"Ano. Tentokrát zásahem do nedávné minulosti, zákrokem do moderní historie Spojených. První poselství nás varovalo, abychom přestali vyrábět mezihvězdné motory. Proto jsme před stoletím ukončili stavby světlohonců. Následně jsme dostali návod na diskrétní motory, jaké má Temný stín. Demarchové se domnívají, že jsme je zkonstruovali, abychom nad nimi získali taktickou převahu, ale ve skutečnosti je to naše nejdůležitější zbraň proti vlkům. Později jsme byli informováni, jak sestrojit supresor setrvačnosti. Ačkoli jsem to tehdy nevěděla, byla jsem vyslána do Kaldery, abych v Chateau des Corbeaux získala díly techniky vesmířanů, které nám umožní sestrojit prototyp supresoru."
"A dál?"
Odpověděla s úsměvem: "Dostali jsme další šanci. Tentokrát je útěk jediným řešením. Spojení musí opustit tuto část vesmíru dřív, než sem vlci hromadně dorazí."
"Máme vzít nohy na ramena?"
"To není zrovna tvůj styl, viď, Clavaine? Ale někdy je to jediné možné řešení. Později můžeme uvažovat o návratu, možná dokonce o konfrontaci s vlky. Ostatní druhy neuspěly, ale my jsme jiní. Již jsme měli odvahu změnit svou minulost."
"Proč se domníváš, že se o to ti ostatní nebožáci také nepokusili?"
"Clavaine," ozval se Štír. "Opravdu už musíme jít."
"Skade… Ukázala jsi mi dost," řekl Clavain. "Chápu, proč věříš tomu, že jednáš oprávněně."
"A přesto se pořád domníváš, že jsem loutkou jakési tajemné bytosti."
"Ano, rozhodně jsem to nevyloučil."
"Sloužím výhradně Hlavnímu hnízdu."
"Výborně." Přikývl, neboť vycítil, že ať je pravda jakákoli, Skade je skálopevně přesvědčena, že postupuje správně.
"Teď mi předej Felku a já odejdu."
"Zničíš mě, jakmile budeš pryč?"
Pochyboval, že ví o špendlících, které se Štírem na lodi rozmístili. Zeptal se: "Co s tebou bude, nechám-li tě letět setrvačností? Dokážeš loď opravit?"
"Ani nemusím. Další světlohonce nejsou daleko za mnou. To je tvůj pravý nepřítel, Clavaine. Jsou lépe vyzbrojené než Temný stín, a přesto jsou stejně rychlé a neviditelné pro detektory."
"To ovšem neznamená, že si nepolepším, když tě zničím."
Skade se otočila a zvýšila hlas: "Přiveďte Felku."
Za půl minuty se za obrněnou jednotkou vynořili dva Spojení, vlekli člověka ve skafandru. Skade jim uhnula z cesty. Hledí na přilbě bylo zdvižené, aby Clavain viděl Felčinu tvář. Nebyla při vědomí, ale žila.
"Tady ji máš. Vezmi si ji."
"Co je s ní?"
"Nic závažného," odpověděla Skade. "Přece jsem ti říkala, že se stáhla do sebe. Velice jí chybí její Zeď. Možná se její stav v tvé péči zlepší. Ale ještě něco bys měl vědět, Clavaine."
Otočil se k ní. "Ven s tím."
"Felka není tvá dcera. Lhala ti, aby tě přiměla k návratu. Lež to byla přesvědčivá, možná jsi jí dokonce rád uvěřil, ale přesto to byla pouze lež. Pořád o ni stojíš?"
Poznal, že mluví pravdu. Skade by klidně zalhala, aby mu ublížila, ale jen kdyby z toho měla nějaký prospěch. Teď si nevymýšlela, přestože si velmi přál opak.
Hlas mu vázl v hrdle. "Proč bych o ni neměl stát?"
"Buď upřímný, Clavaine. Přece je v tom zásadní rozdíl."
"Přiletěl jsem zachránit člověka, na němž mi záleží, to je vše." Snažil se, aby se mu hlas netřásl. "Jestli je z mé krve…, na tom vůbec nezáleží."
"Skutečně?"
"Ani v nejmenším."
"Výborně. V tom případě soudím, že jsme spolu skončili. Felka nám oběma dobře posloužila. Chránila mě před tebou a dokázala přimět ke spolupráci Vlka, což jsem já sama nikdy nedokázala."
"Vlka?"
"Och, promiň, ale copak jsem se o Vlkovi nezmínila?"
"Vypadneme," řekl Štír.

"Ne, ještě ne. Chci vědět, co to má znamenat."
"Přesně to, co jsem řekla." S láskyplnou péčí si nasadila hlavu zpátky, chvilku mrkala, než zapadla na místo. "Vzala jsem s sebou Vlka, protože jsem předpokládala, že mi bude užitečný. A nemýlila jsem se."
"Tím chceš říct, žes vzala s sebou Galianino tělo?"
"Vzala jsem s sebou Galianu," opravila ho Skade. "Není mrtvá, Clavaine. Rozhodně ne v tom smyslu, jak ses domníval. Pronikla jsem k ní krátce po tom, co se vrátila z hlubokého vesmíru. Uchovala si svou osobnost a vzpomínky, stále jsou naprosto neporušené. Několikrát jsme spolu hovořily. Vyptávala se na tebe - a na Felku - a já jí pověděla milosrdnou lež. Pro všechny bylo mnohem lepší, když si myslela, že jste mrtví. Stejně už pomalu prohrávala bitvu. Vlk se ji snažil ovládnout, nakonec již nebyla dost silná, aby mu dokázala odolávat. Avšak ani potom ji nezabil. Udržuje její mysl nedotčenou, protože považuje její vzpomínky za užitečné. Rovněž ví, že Galiana je pro nás důležitá a nepodnikneme proti němu nic, co by jí ublížilo."
Clavain na ni zíral, doufal, že mu teď lže, stejně jako kdysi, ale současně věděl, že opět mluví pravdu. A přestože nepochyboval, co mu odpoví, musel se zeptat:
"Dáš mi ji?"
"Nedám." Skade zvedla černý ocelový prst. "Buď odletíš s Felkou, nebo sám. Vyber si. Ale Galiana zůstane tady." Po chvíli dodala. "A jen pro případ, že by tě to zajímalo, vím o horkém prachu, který jste s tím vepřem nechali za sebou."
"Nenajdete všechny bomby včas," prohlásil Štír.
"Ani je nemusíme hledat, že ne, Clavaine?" řekla Skade. "Mám Galianu, ta mě chrání stejně dokonale jako doposud Felka. Kdepak, neuvidíš ji. Není to zapotřebí. Felka ti potvrdí, že je zde. Také se setkala s Vlkem, viď, Felko?"
Ale Felka se ani nepohnula.
"Padáme," řekl Štír. "Fofrem, než si to rozmyslí."
***
Když se Felka probrala, Clavain byl u ní. Seděl v křesle vedle lůžka, škrábal se ve vousech, cvrk-cvrky-cvrk se nemilosrdně nořilo do jejího podvědomí jako cvrkání cvrčka a táhlo ji vzhůru k procitnutí. Snila o Marsu, snila o své Zdi a jak je zcela ponořena do nekonečného úkolu zadržet její rozpad.
"Felko." Clavainův hlas byl ostrý, téměř přísný. "Felko, probuď se. To jsem já, Clavain. Jsi mezi přáteli."
"Kde je Skade?" zeptala se.
"Skade je daleko. Už si s ní nemusíš dělat starosti." Položil ruku na její. "Ulevilo se mi, že jsi v pořádku. Rád tě zase vidím, Felko. Chvílemi jsem si už myslel, že k tomu nikdy nedojde."
Probudila se v kajutě, která nevypadala jako zadna z kabin, které viděla na Temném stínu. Byla velmi prostě zařízená. Určitě se nacházela na palubě lodě, ale nebylo to elegantní plavidlo jako to minulé.
"Nerozloučil ses se mnou, než jsi utekl."
"Já vím." Clavain si promnul prstem oční víčko. Vypadal unavený a starší, než si ho pamatovala z posledního setkání. "A omlouvám se. Nerozloučil jsem se záměrně. Rozmlouvala bys mi to." Jeho tón byl vyčítavý. "Nemýlím se, že?"
"Jen jsem nechtěla, aby ses vystavoval nebezpečí. Proto jsem tě přesvědčovala, abys vstoupil do Uzavřené rady."
"Což se nakonec ukázalo jako chyba, viď?" Jeho tón změkl. Domnívala se, že se usmívá.
"Pokud máš za to, že tohle je nejlepší cesta, jak se vyhnout nebezpečí, tak ano, přiznávám, že tak jsem si to nepředstavovala."
"Starala se o tebe Skade?"
"Chtěla, abych jí pomohla. Nepomohla jsem. Stáhla jsem se do sebe. Nechtěla jsem slyšet, že tě zabila. Usilovně se o to pokoušela, Clavaine."
"To jsem poznal."
"Má Galianu."
"Řekla mi o tom. Umístil jsem se Štírem na Skadeině lodi nálože. Dokonce i nyní bychom s ní mohli skoncovat, kdybych byl ochoten odložit přílet na Obrodu."
Namáhavě se posadila. "Pozorně mě poslouchej, Clavaine."
"Poslouchám."
"Musíš Skade zneškodnit. Nezáleží na tom, že má Galianu. Galiana by si to přála."
"Jistě," řekl Clavain. "Ale ani tak to není o nic snazší."
"Ne." Felka zvýšila hlas, vůbec se nebála mluvit rozzlobeně na muže, který ji právě zachránil. "Ne, ty to nechápeš. Chci říct, že Galiana přesně tohle chce. Já to vím, Clavaine. Dotkla jsem se její mysli, když jsem se setkala s Vlkem."
"Nezbyl už ani kousek Galiany, Felko."
"Ale ano. Vlk se ji usilovně snaží skrýt, ale… cítila jsem ji." Zahleděla se mu do obličeje, zkoumala jeho prastará, skrytá tajemství. Ze všech tváří, které znala, právě tuto poznávala nejlépe, ale co to vlastně znamenalo? Spojovalo je něco jiného než náhoda, okolnosti a společná minulost? Vzpomněla si, jak mu lhala, že je jeho dcera. Clavainův postoj však nenaznačoval, že by to zjistil.
"Felko…"
"Poslechni mě, Clavaine." Stiskla mu ruku, aby jí věnoval pozornost. "Poslechni mě. Nikdy jsem ti to neřekla, protože to pro mě bylo hodně problematické. Ale při pokusu s Exordiem jsem cítila, jak se ke mně z budoucnosti natahuje mysl. Cítila jsem nevýslovné zlo. Ale rovněž jsem vycítila něco známého. Galianu."
"Ne…" hlesl Clavain.
Stiskla mu ruku ještě silněji. "Je to pravda. Galiana však za to nemohla. Teď to chápu. Její mysl už ovládal Vlk. Skade mu umožnila zúčastnit se experimentů. Potřebovala poradit s tím jejím zařízením."
Clavain zavrtěl hlavou. "Vlk by se Skade nikdy nespolupracoval."

"Jenže spolupracuje. Přesvědčila ho, že jí musí pomoct, aby získala zbraně ona, ne ty."
"Jaký by z toho měl Vlk prospěch?"
"Sám žádný. Ale bylo by pro něj výhodnější, kdyby zbraně získala strana, kterou může ovlivňovat. Proto souhlasil, že jí pomůže, věděl, že nakonec najde způsob, jak zbraně zničit, až je bude mít na dosah. Navštívila jsem jeho říši, Clavaine."
"Vlk to dovolil?"
"Trval na tom. Nebo spíš jeho část, která je stále ještě Galianou." Felka se odmlčela. Věděla, jak je to pro Clavaina těžké. Ji to mučilo. A pro něj znamenala Galiana mnohem víc.
"Musela tedy přetrvat část Galiany, která si nás stále pamatuje. Tak tomu mám rozumět? Nějaká část si pořád pamatuje, jaké to bývalo?"
"Pořád si to pamatuje, Clavaine. Pořád si pamatuje a pořád cítí." Odmlčela se, věděla, že nadešla nejtěžší chvíle. "Pomoz jí."
"Jak bych jí mohl pomoci?"
"Když provedeš, cos měl v plánu, než ti Skade řekla, že ji má. Když zabiješ Vlka." Znovu se mu zahleděla do obličeje, divila se, jak je starý, a bylo jí líto, co mu teď dělá. "Musíš tu loď zničit."
"Jenže pokud to udělám," řekl Clavain náhle vzrušeně, jako by právě našel chybu ve Felčiných úvahách, "zabiji Galianu."
"Já vím," řekla Felka. "Já vím. Ale přesto je to nutné."
"Nemůžeš to vědět jistě."
"Můžu a vím. Cítila jsem ji, Clavaine, cítila jsem, že chce, abys právě tohle udělal."
***
Seděl sám v tichu vyhlídkové kupole nedaleko přídě Znamení zvěrokruhu. Vydal pokyn, aby ho nikdo nerušil, dokud se k nim sám nepřipojí, i kdyby to trvalo několik hodin.
Za pětačtyřicet minut se zrak přizpůsobil tmě. Hleděl do oceánu nekonečné noci za lodí, čekal na znamení, že dílo je dokonáno. Tvrdé kosmické záření mu občas podráždilo oční pozadí klamnou stopou, ale věděl, že charakteristika osudné události bude natolik mimořádná, že si ji nesplete. A že ji ve tmě nepřehlédne.
Náhle z hlubin temnoty vyrostl modrobílý záblesk, během tří čtyř vteřin zjasněl na maximum, pak pomalu pohasínal, klesal k tmavému konci spektra do rudé a tmavorudé barvy. Vypálil mu do sítnice ostrou fialovou skvrnu, která přetrvávala, i když zavřel oči.
Zničil Temný stín.
Skade nenašla všechny bomby, které přilepili do chodby, i když se zřejmě snažila. A protože obsahovaly horký prach, jediný špendlík stačil vykonat zhoubné dílo. Nálož pouze iniciovala řetěz mnohem větších explozí: nejprve vybuchly střely s antihmotovými hlavicemi a pohonem, potom motory Spojených. Zánik byl okamžitý, nepředcházelo mu nejmenší varování.
Myslel na Galianu. Skade předpokládala, že nechá světlohonec na pokoji, jakmile se dozví nebo bude mít jen stín podezření, že je Galiana na palubě. A uvažovala správně.
Felka ho však přesvědčila, že musí loď zničit. Ona jediná se dotkla Galianiny mysli a vycítila její muka z Vlkovy přítomnosti. Pouze Felka byla schopna předat její prostý vzkaz Clavainovi.
Zabij mne.
A tak to udělal.
Rozplakal se, když si plně uvědomil, co spáchal. Doposud v sobě choval drobounkou naději, že by mohla být zase oživena. Nejspíš se nikdy s její nepřítomností nesmířil, protože i ta nejmenší naděje mu umožňovala popírat fakt, že není mezi živými.
Ale tuto útěchu nyní neměl.
Zabil člověka, kterého v celém vesmíru miloval nejvíc.
Plakal, tiše, osamělý.
Odpusť, odpusť, odpusť…
***
Cítil, jak se k nestvůře, kterou se stal, blíží člun. Díky smyslům, jež neměly přesný lidský protějšek, si kapitán uvědomoval přítomnost kovového plavidla Voljovové, které letělo k němu. Nemyslela si, že jeho vševědoucnost je tak naprostá. Během společných rozhovorů pochopil, že v něm stále vidí vězně Nostalgie nekonečna, i když vězně, který v jistém smyslu splynul se stěnami své cely. Ilja neúnavně zkoumala a zaznamenávala nervové svazky jeho nové, značně rozšířené anatomie, a sledovala, jak se prostupují a propojují s původní kybernetickou sítí. Musela si tedy logicky uvědomovat, že už nemá smysl rozlišovat mezi vězením a vězněm. Přesto se zdálo, že není schopna přejít poslední mentální most, nedokáže ho vidět jinak než jako cosi uvnitř lodě. Možná by to znamenalo neúnosně velkou změnu v jejich vztahu. Nezazlíval jí takové selhání fantazie. Sám by s tím měl velké těžkosti, kdyby seděli na opačných stranách stolu.
Kapitán cítil, jak do něho člun proniká. Byl to nepopsatelný pocit, jako by mu někdo naprosto bezbolestně prostrkoval kůží oblázek do díry v břiše. O chvíli později ucítil řadu vnitřních otřesů, když čelisti člun ukotvily.
Vrátila se.
Obrátil pozornost do nitra, zaplavily ho silné a neodbytné vjemy. Jeho vnímání vnějšího vesmíru - všeho mimo trup - ustoupilo do pozadí. Sestupoval po jednotlivých stupních, nejprve se soustředil na sekci s bludištěm chodeb a servisních tunelů, které ji protkávaly jako tepny. Ilja Voljovová byla malou částečkou, pohybovala se jednou chodbou. Přebývali v něm rovněž další tvorové, stejně jako v každém jiném živém těle. Dokonce i v buňkách jsou organismy, které byly kdysi nezávislé. On měl krysy, cupitavá zvířátka s mlhavým vědomím, která pouze plnila jeho vůli a

nedokázala ho překvapit ani pobavit. Stroje byly ještě hloupější. Voljovová byla naopak samostatná osobnost, samostatná buňka, kterou mohl zabít, ale ne ovládat.
Promluvila k němu. Slyšel, jak vydává zvuky, rozlišoval je podle vibrování stěn chodby.
"Kapitáne?" zavolala Ilja Voljovová. "To jsem já. Vrátila jsem se z Obrody."
Odpověděl prostřednictvím lodní struktury, jemu samotnému jeho hlas zněl stěží jako šepot. "Rád tě zase vidím, Iljo. Už jsem začínal být trochu osamělý. Jaké to bylo na planetě?"
"Nepříjemné, kapitáne."
"Nepříjemné, Iljo?"
"Události se bezhlavě řítí vpřed. Kuriová se domnívá, že zvládnou situaci alespoň na tak dlouho, než dostanou většinu lidí z planety, ale já o tom přesvědčená nejsem."
"A Trn?" zeptal se kapitán taktně. Velmi mu vyhovovalo, že Voljovovou víc zajímá dění na Obrodě než ta druhá záležitost. Třeba si ještě laserového signálu vůbec nevšimla.
"Trn si hraje na spasitele, který odvede lid do země zaslíbené."
"Ty bys ovšem dala přednost tvrdšímu a účinnějšímu zásahu."
"Pozoroval jsi ten objekt poslední dobou, kapitáne?"
Ovšemže ho pozoroval. Pořád v něm zbylo dost morbidní zvědavosti, když nic jiného. Sledoval, jak Zmarové neuvěřitelně snadno zničili obří planetu, roztočili ji jako dětskou káču. Viděl syté stíny nových strojů, které vznikaly v odvržené mlhovině, díly velké jako planety. Zahalené svítícím přadenem prachoplynného závoje připomínaly nehotová, zpola zformovaná embrya. Nepochybně se zanedlouho seskupí do něčeho titánského. Dokonce se již dalo odhadnout, jak to bude vypadat. Největší díl připomínal tvarem trychtýř trumpety, dva tisíce kilometrů široký a šest tisíc kilometrů hluboký. Kapitán odhadoval, že další útvary budou napojeny na zadní část této gigantické bambitky.
Zmarové vytvoří jeden jediný stroj, nic takového jako dlouhé závity, kterými ovinuli obří planetu. Jediný stroj, který dokáže přinejmenším zmrzačit hvězdu, jak si myslela Voljovová. Kapitán John Armstrong Brannigan se domníval, že by bezmála stálo za to zůstat naživu a podívat se, co takový stroj dokáže.
"Pozoroval jsem ho," řekl Voljovové.
"Myslím, že už jsou skoro hotoví. Je to otázka několika měsíců, možná míň, než dílo dokončí. Proto nemůžeme riskovat."
"Mluvíš o kompletech?"
Vycítil její nervozitu. "Slíbil jsi mi, že zvážíš, zda mi je dovolíš použít, kapitáne. Pořád to platí?"
Chvilku ji nechal, ať se potí, než odpověděl. Opravdu se zdálo, že o laserovém signálu nic neví. Nepochyboval, že by se o něm okamžitě zmínila, kdyby si ho povšimla.
Zeptal se: "Nepřipadá ti trochu riskantní vytáhnout komplety, když jsme se až doposud vyhnuli útoku?"
"Připadá mi mnohem riskantnější vytasit se s nimi příliš pozdě."
"Předpokládám, že Kuriová a Trn nejsou zvlášť nadšeni tvým nápadem udeřit na Zmary teď, když exodus pokračuje podle plánu."
"Odsunuli z planety stěží dva tisíce lidí, kapitáne, jedno procento obyvatel. Směšná hrstka. Jistě, urychlí se to, až se řízení ujme vláda. Jenže taky nastanou mnohem větší občanské nepokoje. Proto musíme uvažovat o preventivním úderu proti Zmarům."
"Nepochybně přitáhneme jejich pozornost," argumentoval. "Zbraně Zmarů by mě sprovodily ze světa."
"Máme zbraňové komplety."
"Obrannou hodnotu mají nulovou, Iljo."
"Už mě to taky napadlo," řekla podrážděně. "Přesuneme je do vzdálenosti několika světelných hodin od Nostalgie. Rozmístíme je do pozic dřív, než je aktivujeme, jako jsme to udělali před útokem na Kerberos."
Nebylo třeba, aby jí připomínal, že útok na Kerberos rozhodně neproběhl bez potíží. Ale aby byl k Voljovové poctivý, tehdy to nebyly zbraně, co podřezalo větev, na které seděla.
Hledal další, zdánlivě věrohodný argument. Nesmí působit příliš ochotně, jinak by dostala podezření. "Co když je vysledují zpět k nám… ke mně."
"Než tě najdou, zasadíme rozhodující úder. Pokud by přece jen zareagovali, budeme si s tím lámat hlavu až pak."
"A které komplety máš na mysli…?"
"Detaily, kapitáne, pouhé detaily. Tyhle maličkosti můžeš klidně přenechat mně. Postačí, když mi předáš ovládání."
"Všech třiatřiceti?"
"Ne…, to nebude potřeba. Jen těch, které určím. Nemám v úmyslu vrhnout všechno proti Zmarům. Jak jsi mi sám laskavě připomněl, musíme si schovat nějaké trumfy, abychom se vypořádali s případnou odvetou."
"Už sis všechno promyslela, viď?"
"Řekněme, že mám pro každý případ vždycky připravený plán." Její tón se změnil: "Ještě něco mě zajímá, kapitáne."
Zaváhal, než promluvil. Teď to nejspíš přijde. Zeptá se na ten laserový paprsek, který mu sem tam přejíždí po trupu, zeptá se na signál, o kterém nechtěl, aby věděla.
"Copak, Iljo?" řekl s těžkým srdcem.
"Nejspíš už nemáš žádné cigarety, že ne?"

Kapitola třicátá

Obhlížela depozitář zbraňových kompletů, prolétala halou jako královna na přehlídce hradní stráže. Z třiatřiceti kompletů ani dva nebyly stejné. Strávila převážnou část svého života na palubě světlohonce jejich studiem, včetně

těch sedmi, které teď byly ztracené nebo zničené. A přesto i po tak dlouhé době znala většinu kompletů pouze povrchně. Důkladněji testovala jen pár. Nejlíp vlastně znala ty ztracené. Měla dokonce podezření, že některé ani testovat nemůže, protože by tak promarnila jedinou příležitost k použití. Ale všechny nebyly takové. Stačilo jen rozlišit různé třídy kompletů podle dosahu, výbušné síly a podle toho, kolikrát mohou být znovu nasazeny. Jenže Voljovová měla jen mlhavou představu, co plná polovina jejích svěřenců dokáže, přestože se jí to dařilo úspěšně tajit před ostatními členy posádky. Tvrdě a svědomitě pracovala, aby dosáhla alespoň těchto nedostatečných znalostí.
Na základě výsledků dlouholetého zkoumání vybírala zbraně, které použije proti strojům Zmarů. Vyšle osm kompletů, pětadvacet zůstane na Nostalgii nekonečna. Zvolila menší zbraně, které mohla dopravit přes sluneční soustavu rychle a tajně. Předpokládala, že mají potřebnou sílu k úderu na pozice Zmarů, propočty však byly založeny většinou na odhadu. Odhady nenáviděla. Vůbec si nebyla jistá, zda zbraně nadělají Zmarům dostatečnou škodu, aby to zhatilo jejich dílo. Jedna věc však jistá byla: určitě přitáhnou pozornost. Prozatím lidská činnost v soustavě nepřesáhla úroveň bzučící mouchy, otravné, ale nijak nebezpečné, jenže teď se chystala vypustit hejno komárů.
Zkuste je plácnout, vy parchanti, myslela si.
U každé z osmi zbraní zpomalila pohonný agregát na skafandru jen natolik, aby se ujistila, že se od poslední kontroly nic nezměnilo. Nic se nezměnilo. Zbraně spočívaly v klecích, jak je opustila. Vypadaly pořád stejně neblaze a zlověstně, ale neudělaly nic nečekaného.
"Tohle je těch osm, které potřebuju, kapitáne."
"Jen osm?"
"Prozatím to stačí. Nesmíme strkat všechna kuřata do jednoho vejce, nebo jak je vlastně to pořekadlo."
"Tvá inovace je docela přiléhavá."
"Potřebuju, abys vypustil vždycky jenom jeden zbraňový komplet, až ti řeknu. To můžeš, ne?"
"Až řekneš ‚vypustit' Iljo…?"
"Prostě je přesuneš ven z lodě. Chci říct ze sebe," opravila se, povšimla si, že kapitán nerozlišuje mezi sebou a světlohoncem. Chtěla se vyvarovat všeho, jakékoli maličkosti, která by mohla narušit jeho nenadálou ochotu spolupracovat. "Jen aby se dostaly ven," pokračovala. "Až bude všech osm v kosmu, provedeme další kontrolu systémů. Pro jistotu se budeš držet mezi nimi a Zmary. Nemám sice dojem, že nás monitorují, ale raději nebudeme pokoušet štěstí."
"Naprosto s tebou souhlasím, Iljo."
"To mě těší. Začneme se starou dobrou Sedmnáctkou, jo?"
"Takže komplet sedmnáct."
Komplet se znenadání rozjel. Bylo to už tak strašně dávno, co se některá zbraň pohnula, že skoro zapomněla, jak to probíhá. Klec se zbraňovým kompletem, velkým jako obelisk, se tiše a hladce posunovala po koleji. V depozitáři zbraňových kompletů se vše odehrávalo v tichu, ale Voljovové přesto připadalo, že to ticho je mnohem hlubší, jako by byla v soudní síni nebo na popravišti.
Systém kolejí umožňoval, aby se komplety dostaly do menší haly bezprostředně pod depozitářem. Hala byla právě tak velká, aby se do ní vešel největší komplet, a musela být zásadně přestavěna, aby mohla tomuto účelu posloužit.
Pozorovala Sedmnáctku, jak klesá irisovým uzávěrem o patro níž, a vzpomínala na setkání s řídicí osobností, která vykazovala nepříjemně vysoký stupeň svobodné vůle a očividný nedostatek respektu vůči její autoritě.
Nepochybovala, že podobné osobnosti jsou ve všech zbraňových kompletech. Už nemělo smysl si s tím dělat starosti, mohla pouze doufat, že kapitán i komplety udělají, co po nich bude chtít.
Opravdu už nemělo smysl se tím trápit. Přesto měla neblahé tušení.
Irisová vrata se zavřela. Voljovová přepnula monitorování ve skafandru na signál z vnějších kamer a detektorů, aby mohla sledovat komplet, až se vynoří z trupu. Počká si pěkných pár minut, než se dostane ven, ale zrovna teď neměla nijak naspěch.
Jenže náhle se stalo něco naprosto nečekaného. Skafandr jí sdělil, že detektor na trupu hlásí ozařování stimulovanou emisí optického laseru.
První reakcí Voljovové byl drtivý pocit prohry. Ať už z jakékoli příčiny, nakonec přece jen Zmary poplašila a přitáhla jejich pozornost. Jako by pouhý záměr vyslat komplety stačil. Laserový paprsek musel pocházet z jejich dálkových detektorů. Všimli si světlohonce, vyčenichali ho ve tmě.
Ale pak si uvědomila, že záření přichází z jiného směru.
Přicházelo z mezihvězdného prostoru.
"Iljo…?" zeptal se kapitán. "Stalo se něco? Mám přerušit vypouštění?"
"Tys to věděl, že jo?" zeptala se.
"Copak jsem měl vědět?"
"Že na nás někdo míří laserem. Komunikační frekvence."
"Promiň, Iljo, ale já…"
"Chtěl jsi to přede mnou utajit. A já to netušila, dokud jsem se nenapojila na vnější detektory, abych mohla sledovat vypuštění kompletu."
"Jaké záření… Aha, počkej." Kapitánův silný, netělesný hlas zaváhal. "Počkej. Už vidím, co myslíš. Vůbec jsem si toho nevšiml - tolik se toho dělo. Na takové věci jsi spíš ty než já, Iljo… V poslední době jsem silně zaměřený sám na sebe. Jestli chvilku počkáš, projdu záznamy a zjistím, kdy to začalo… Mám někde údaje detektorů…"
Nevěřila mu, ale nemělo smysl mu dokazovat, že neříká pravdu. Kapitán všechno řídil, o laserovém paprsku se dozvěděla jedině proto, že na chvíli nedával pozor.
"Tak jo. Jak je to dávno?"

"Zhruba den, Iljo. Asi den nebo tak nějak…"
"Co znamená ,tak nějak', ty prolhaný parchante?"
"Tak nějak… několik dní. Nanejvýš týden… hrubým odhadem."
"Svínskij něgoďáj! Proč jsi mi to neřekl dřív, ty falešný holomku?"
"Domníval jsem se, že o signálu víš, Iljo. Copak jsi ho nezachytila, když jsi přilétala z Obrody?"
Aha, pomyslela si, takže teď už je to najednou signál, ne jenom nějaké pitomé laserové záření. Co ještě ví?
"Pochopitelně jsem nic nezachytila. Spala jsem až do posledního okamžiku a člun nebyl naprogramován, aby sledoval něco jiného než vysílání uvnitř soustavy. Mezihvězdná komunikace je při modrém posuvu mimo obvyklé kmitočtové pásmo. Jaký je modrý posuv, kapitáne?"
"Nevelký, Iljo… Deset procent světla. Právě tolik, aby to stačilo k přesunu z předpokládaného frekvenčního pásma."
Rychle v duchu počítala. Deset procent světla… Takovou rychlost nedokáže světlohonec zpomalit dřív než za třicet dní. I kdyby mezihvězdná loď mířila do této soustavy, pořád má k dobru přinejmenším půl měsíce, než sem doletí. Žádný velký oddychový čas, ale pořád lepší, než kdyby zjistila, že jsou pouhých pár dní daleko.
"Kapitáne? Ten signál musí být automaticky opakované vysílání, jinak by ho neudržovali tak dlouho. Přepoj mi ho do skafandru. Hned."
"Ano, Iljo. A co zbraňový komplet? Mám zastavit vypouštění?"
"Jo…" začala, ale pak změnila názor. "Ne. Ne! Žádná změna. Pokračuj v přesunu. Bude trvat celé hodiny, než těch osm potvor dostaneme ven. Pamatuješ si co jsem říkala? Chci, abys je kryl před Zmary."
"A před zdrojem signálu taky, Iljo?"
Kdyby tu možnost měla, s chutí by ho nakopla. Jenže se vznášela hodně daleko od všeho, čemu se dalo nakopat.
"Přehraj mi okamžitě tu zatracenou zprávu."
Průzor zneprůhledněl, depozitář zbraňových kompletů zmizel. Chvíli hleděla do beztvarého bílého moře. Konečně se začal formovat obraz, postupně se vynořoval interiér. Připadalo jí, jako by stála v prostě zařízené kajutě na jednom konci černého stolu, na opačné straně seděly tři osoby. Stůl byl jako výseč nejhlubší tmy.
"Zdravím vás," řekl neznámý muž. "Jmenuji se Nevil Clavain. Domnívám se, že máte něco, co chci."
Na první pohled vypadal jako pokračování stolu, měl na sobě právě tak černý oděv, ze stínu vystupovaly pouze jeho dlaně a hlava. Prsty měl spojené před sebou. Na hřbetech rukou se mu vlnily žíly jako provazy. Vousy a vlasy měl bílé, obličej mu brázdily hluboké vrásky.
"To znamená stroje uložené ve vaší lodi," řekla dívka, která seděla vedle Clavaina. Vypadala velmi mladě a měla podobnou černou rádoby uniformu. Voljovová se snažila zařadit její dialekt, připadalo jí, jako by pocházel z okolí Žlutozemě. "Máte jich třicet tři. Udržujeme trvalé zaměření na jejich rozpoznávací charakteristiky, proto se nás ani nepokoušejte oklamat."
"Zbytečná námaha," řekl ten třetí, hypervepř. "Jsme schopní všeho. Ukořistili jsme světlohonec, přestože všichni tvrdili, že se to nedá provést. Dokonce jsme dali i jednu pořádnou do nosu Spojeným. Urazili jsme dlouhou cestu, abychom dostali, co chceme, a neodletíme s prázdnou." Zdůrazňoval slova máváním ruky podobné vepřové nožičce.
Clavain, který promluvil jako první, se nyní předklonil. "Štír to nastínil jasně. Máme dost technických prostředků, abychom ty stroje získali zpět. Otázkou je, zda vy máte dost rozumu, abyste nám je vydali bez boje."
Voljovová měla pocit, jako by Clavain čekal na její odpověď. Měla nutkání něco říct, přestože věděla, že s ní nehovoří v reálném čase. Užuž začala mluvit, skafandr mohl její slova zachytit a odvysílat přilétající lodi. Paprsku by to trvalo pořádně dlouho, přinejmenším tři dny, což znamenalo, že by nemohla čekat odpověď dřív než za týden.
Ale Clavain už zase mluvil: "Nejsme však neuznalí. Uvědomuji si, že máte místní potíže. Zaznamenali jsme aktivitu ve vaší soustavě a chápeme, že vám dělá starosti. Nic to však nemění na našem záměru. Chceme, aby stroje byly připraveny k předám okamžitě, jakmile dorazíme do sluneční soustavy Delty Pavonis. Žádné uskoky, žádné odklady. Žádné vyjednávání. Můžeme diskutovat pouze o detailech, abychom dosáhli vzájemné spolupráce."
"To teda ne, když jste měsíc daleko," zašeptala Voljovová.
"Zanedlouho jsme u vás," řekl Clavain. "Možná dříve, než čekáte. Nyní jsme však mimo dosah běžné komunikace. Budeme pokračovat ve vysílání vzkazu, dokud k vám nedoletíme. Do té doby, abych usnadnil vzájemné porozumění, jsem připravil moji beta-simulaci. Jsem si jistý, že máte všechny nezbytné simulační protokoly. Pokud ne, pošleme vám soubor technických parametrů. Jinak můžete okamžitě zahájit instalaci. Až se tato zpráva zopakuje tisíckrát, budete mít všechna data, která potřebujete k rozběhnutí beta-simulace." Clavain se pousmál, pozvedl dlaně ve vstřícném gestu. "Zvážíte to, prosím? Připravíme substituta pro případ, že nám pošlete vaši betu. Se zájmem očekáváme vaši reakci. Hovořil k vám Nevil Clavain ze Znamení zvěrokruhu. Konec."
Ilja Voljovová v duchu zaklela. "Samozřejmě že máme ty tvoje pitomé protokoly, ty nafoukaný žvanile."
Zprávu už odvysílali víc než tisíckrát, což znamenalo, že potřebná data pro instalaci bety byla zaznamenána.
"Máš to všechno, kapitáne?" zeptala se.
"Ano, Iljo."
"Vyškrábni z toho tu betu, buď tak hodný. Prověř, jestli neobsahuje dárečky navíc. Potom ji do něčeho nainstaluj."
"I kdyby obsahovala vojenský virus, silně pochybuji, že by mi v mém současném stavu nějak ublížil. Bylo by to stejné, jako by si člověk s pokročilou leprou dělal starosti s pupínkem na bradě. Nebo kdyby si kapitán potápějící se plachetnice dělal starosti s červotočem, nebo…"
"Jo, pochopila jsem, díky. Tak to udělej. Chci mluvit s Clavainem. Tváří v tvář."
Natáhla ruku a zprůhlednila si průzor, právě včas, aby viděla, jak se další zbraňový komplet pohnul. Byla vzteky bez sebe. Nejenže tak nečekaně dorazila návštěva, ale navíc s nepříjemně konkrétními požadavky. Hlavně se však jednalo o to, že kapitán se jí to všechno snažil zatajit.

Netušila, oč mu jde, a vůbec se jí to nelíbilo.
***
Voljovová o krok ustoupila od servula.
"Začni," požádala ostražitě.
Beta vyhovovala obvyklým komunikačním protokolům, které byly kompatibilní se všemi simulačními systémy už od poloviny belle époque. Ukázalo se, že neobsahuje viry, záměrné ani náhodné. Voljovová jí přesto nevěřila, proto dalšího půl dne ověřovala, zda se simulaci nepodařilo nějakým neobyčejně prohnaným způsobem ovládnout a modifikovat její antivirové filtry. Podle všeho k ničemu takovému nedošlo, ale aby měla jistotu, izolovala betu od lodní operační sítě.
Kapitán to pochopitelně věděl nejlépe: ve všech důležitých ohledech byl nyní lodí on. Cokoli by napadlo světlohonec, napadlo by jeho. Lodí se stal proto, že nad ním převzal vládu vysoce adaptabilní mor vesmírného původu, takže se zdálo zcela nepravděpodobné, že by si k němu dokázalo najít cestu cokoli pouze lidské výroby. Jeden geniální vetřelec ho už vzal útokem a dobyl.
Servulus se náhle pohnul. Ukročil od ní, málem se převrátil, než zase získal rovnováhu. Objektivy civěly každý jiným směrem, než se přepnuly do binokulárního režimu a zaměřily se na ni. Lamelové clony se otevíraly a zavíraly. Stroj udělal další krok, tentokrát k Voljovová.
Zvedla ruku. "Stůj."
Nechala nainstalovat betu do androidního robota. Tvořila ho vlastně jen kostra smontovaná z nesourodých tyčovitých dílů. Necítila se v jeho přítomnosti ohrožená, neboť byla fyzicky silnější a mohutnější.
"Promluv," řekla. "Instalace proběhla bez problémů?"
Servulův hlas zabzučel jako uvězněná moucha. "Jsem beta-simulace Nevila Clavaina."
"Výborně. A kdo jsem já?"
"Nevím. Nepředstavila jste se."
"Jsem triumvir Ilja Voljovová. Tohle je světlohonec Nostalgie nekonečna, moje loď. Nainstalovala jsem tě do nespecializovaného servula. Záměrně jsem zvolila chatrný stroj, abych tě uchránila pokušení zkoušet nějaké lumpárny. Jsi naprogramovaný na autodestrukci, ale i kdyby to nevyšlo, dvěma prsty tě roztrhnu jako hada."
"Na lumpárny i bez toho nemám ani pomyšlení, triumvire. Nebo Iljo. Jak vás mám oslovovat?"
"Triumvire. Tohle je totiž můj trávník."
Zdálo se, že ji neslyšel. "Odvysílala jste svou beta-simulaci na Znamení zvěrokruhu, Iljo?"
"A co je tobě po tom, i kdybych to udělala?"
"Jsem pouze zvědavý, nic víc. Nastala by příjemná rovnováha, kdybychom byli oba zastoupeni betami, nemyslíte?"
"Betám nevěřím. Ani mě nenapadá, k čemu by to bylo dobré."
Clavainův servulus se rozhlížel, oči mu cvakaly a bzučely. Aktivovala ho ve víceméně normální lodní sekci, kapitánovy transformace zde byly umírněné, ale možná si jen zvykla na prostředí, které by podle obvyklých kritérií muselo ostatním připadat hodně podivné. Ztuhlé oblouky morové hmoty se klenuly kajutou jako velrybí žebra, lesklé a kluzké chemickými sekrety. Voljovová měla vysoké boty, až po kotníky vězela v páchnoucím černém kalu.
"Chtěl jsi mi to vyvrátit?" pobídla ho.
Robot zprudka obrátil pozornost k ní. "Použití beta-simulací má nezanedbatelný význam, Iljo. Naše lodě jsou mimo efektivní komunikační dosah, ale stále se přibližují. Beta-simulace by mohly jednání urychlit, stanovit základní pravidla, chcete-li. Jakmile budou světlohonce blíž, bety odvysílají nabyté zkušenosti. Lidské originály si přehrají, o čem se diskutovalo, a přijmou příslušná rozhodnutí mnohem rychleji, než by jinak bylo možné."
"Mluvíš sice přesvědčivě, ale nejsi nic víc než řada naprogramovaných reakcí, model chování, jak by skutečný Clavain reagoval v podobné situaci."
Servulus pokrčil rameny. "A v čem je problém?"
"Nemám záruku, že přesně tak by odpověděl Clavain z masa a kostí."
"Ach, o tento starý omyl jde! Mluvíte jako Galiana. Skutečný Clavain by mohl opravdu v libovolném množství případů odpovědět jinak, kdyby se setkal s podobnými podněty. Ale jednáním s beta-simulací nic neztratíte." Servulus zvedl paži a podíval se na Voljovovou mezerou mezi trubkami a dráty. "Uvědomujete si, že toto celé záležitosti nijak nepomůže?"
"Co ti vadí?"
"Fakt, že jste mne uložila do tak očividně mechanického těla. A ten hlas… To nejsem já, to vůbec nejsem já. Vždyť jste slyšela vysílání. Mohla byste o mně získat zkreslenou představu. Ve skutečnosti poněkud šišlám. Někdy to dokonce i trochu přeháním. Možná by se dalo říct že je to pro mě charakteristické."
"Už jsem ti vysvětlila - "
"Něco vám navrhnu, Iljo. Umožněte robotovi přístup k vašim implantátům a já vyšlu do vašeho audiovizuálního pole perceptibilní zobrazení."
Naprosto bez důvodu si připadala zahnaná do defenzívy. "Nemám implantáty, Clavaine."
Robot překvapeně zabzučel. "Jste přece Ultra."
"Jsem, ale jsem taky brezglívaja. Nikdy jsem implantáty neměla, dokonce ani před morem."
"Myslel jsem, že Ultry znám," řekla Clavainova beta zamyšleně. "Přiznávám, že jste mne překvapila. Rozhodně však musíte mít nějaký zobrazovač informací, když to nejde přenosem."
"Mám brýle," přiznala.
"Použijte je. Hodně nám to zpříjemní život, ujišťuji vás."
Vůbec se jí nelíbilo, že jí nějaká beta-simulace poroučí, co má dělat, přesto byla ochotna uznat, že to není špatný nápad.

Poslala dalšího servula pro brýle a sluchátko. Když si obojí nasadila, umožnila betě, aby obraz v brýlích upravila. Trubkový robot jí zmizel ze zorného pole, nahradilo ho zobrazení Clavaina, jak ho viděla v přenosu. Iluze nebyla dokonalá, což bylo užitečné připomenutí, že před sebou nemá živého člověka. Ale přesto to bylo mnohem lepší než dívat se na servula.
"A je to," řekl jí do ucha pravý Clavainův hlas. "Nyní můžeme zahájit jednání. Již jsem se vás ptal, ale nechcete znovu zvážit, zda odvysíláte vaši simulaci na Znamení zvěrokruhu?"
Uvedl ji do rozpaků. Nechtěla mu přiznat, že žádnou nemá, to by už opravdu vypadala divně.
"Zvážím to. Ale teď bych náš rozhovor raději co nejdřív ukončila." Usmála se. "Vyrušil jsi mě uprostřed práce."
Clavainova podoba se rovněž usmála. "Doufám, že to nebylo nic důležitého."
Zatímco se zabývala servulem, vypouštění zbraňových kompletů pokračovalo. Řekla kapitánovi, aby nedával najevo svou přítomnost, dokud bude servulus zapojený, a hovořil k ní pouze prostřednictvím téhož sluchátka. A kapitán zas zachycoval její neslyšně vyslovované odpovědi.
"Nechci, aby se Clavain dozvěděl víc, než musí. Především nechci, aby zjistil, co je s tebou a s Nostalgií."
"Nic nezjistí. Jestli beta odhalí něco nežádoucího, klidně ji můžeme zničil."
"Clavain by potom měl hromady otázek."
"Jestli ještě nějaké potom vůbec bude," řekl kapitán.
"A tohle má znamenat co?"
"Znamená to… Přece nemáme v úmyslu s ním vyjednávat, ne?"
Zavedla servula na můstek, zvolila cestu nejméně podivnými částmi interiéru. Simulace si prohlížela okolí, očividně si uvědomovala, že se s lodí stalo něco zvláštního. Přesto se beta na morové transformace přímo nezeptala. Stejně to byla prohraná bitva. Posádka přilétající lodě brzo uvidí přebujelé deformace Nostalgie na vlastní oči.
"Iljo," řekl Clavainův hlas, "nechoďme kolem horké kaše. Chceme těch třiatřicet strojů, které máte na palubě; velmi o ně stojíme. Přiznáváte, že o nich víte?"
"Myslím, že by bylo zbytečné to popírat."
"Výborně." Clavinova beta důrazně přikývla. "Tomu říkám pokrok. Ujasnili jsme si, že stroje existují."
Voljovová pokrčila rameny. "Když nechceš chodit kolem horké kaše, tak proč je nenazveš přímo? Jsou to zbraně. Ty to víš. Já to vím. A ony to pravděpodobně vědí taky."
Na chvíli si sundala brýle. Servulus chodil po sále, jeho pohyby nebyly docela plynule lidské. Znovu si nasadila brýle. Obraz, který servula překryl, se pohyboval stejně, skoro jako loutka.
"Hned se mi mnohem víc líbíte, Iljo. Ano, jsou to zbraně. Velmi staré zbraně poněkud tajemného původu."
"Nebalamuť mě, Clavaine. Když víš o zbraních, nejspíš taky víš, kdo je vyrobil, a možná mnohem víc. Podle mého soudu je vyrobili Spojení. Co ty na to?"
"Přihořívá, přiznávám."
"Že přihořívá?"
"Hoří. Opravdu hoří."
"Tak mi hezky rychle pověz, o co ksakru vlastně jde. Pokud to jsou zbraně Spojených, jak to, že jste se o nich dozvěděli teprve teď?"
"Vysílají indikační signály. Zaměřili jsme je."
"Jenže vy nejste Spojení."
"Ne…" Clavain to odbyl mávnutím ruky. "Ale budu k vám upřímný, i kdyby jen proto, abych naše jednání uzavřel k mé spokojenosti. Spojení chtějí zbraně zpět. A rovněž sem letí. Ve skutečnosti jsou bezprostředně za Znamením zvěrokruhu, celá flotila těžce vyzbrojených světlohonců Spojených."
Vzpomněla si, jak hypervepř Štír tvrdil, že Clavainova posádka dala pavoukům do nosu.
"Proč mi to říkáš?" zeptala se Voljovová.
"Vidím, že vás to znepokojilo. Vůbec se vám nedivím. Mě by to taky znepokojilo." Zobrazení se poškrábalo ve vousech. "Proto byste se raději měla dohodnout se mnou. Dovolte, abych ty zbraně převzal z vašich rukou. Se Spojenými už to dojednám sám."
"Proč si myslíš, že budeš mít víc štěstí než já?"
"Z několika důvodů, Iljo. Za prvé, nejednou jsem na ně již vyzrál. Za druhé, a to je možná důležitější, jsem k nim až donedávna patřil."
Kapitán jí zašeptal do ucha: "Prověřil jsem ho, Iljo. Opravdu se v souvislosti se Spojenými vyskytuje nějaký Nevil Clavain."
Voljovová řekla betě: "A ty se domníváš, že v tom bude nějaký rozdíl?"
Přikývl. "Spojení nejsou pomstychtiví. Nechají vás na pokoji, když jim nebudete mít co nabídnout. Pokud však zbraně stále budete mít, roztrhají vás na kusy."
"Vidím v tvých úvahách drobnou chybu," řekla Voljovová. "Když ty zbraně stále budu mít, nebudu to já, kdo může trhat na kusy?"
Clavain na ni mrkl. "A vy s nimi umíte zacházet?"
"Mám jisté zkušenosti."
"Ne, to tedy nemáte. Sotva jste ty pekelné stroje zapnula, Iljo. Kdybyste to udělala dřív, dávno bychom je zaměřili. Nepřeceňujte své znalosti techniky, když jí stěží rozumíte. Mohla by to být vaše zkáza."
"To je snad moje starost, nemyslíš?"
Clavain - musí přestat o betě přemýšlet jako o Clavainovi - se znovu poškrábal ve vousech. "Nechtěl jsem se vás dotknout. Jenže ty zbraně jsou nebezpečné. Myslím zcela upřímně svou nabídku, abyste nám je předala a přenechala

veškeré starosti mně."
"A co když odmítnu?"
"Udělám, co jsem slíbil. Vezmu si je silou."
"Podíváš se nahoru, Clavaine, budeš tak laskav? Chci ti něco ukázat. Už jsi sice dělal narážky na aktivity v soustavě, ale chci mít naprostou jistotu, že znáš všechna fakta."
Naprogramovala projekční sféru, aby ožila zrovna v té chvíli a zaplnila se zvětšeným obrazem zničené planety. V potrhané, sražené mlhovině prosvítaly husté uzliny nakupené hmoty. Ale objekt podobný trumpetě, který vznikal uprostřed, byl desetkrát větší než ostatní útvary, nyní se už zdál plně dohotovený. Přestože pro radiolokátory bylo těžké zajistit jasný obraz přes megatuny prachoplynného závoje, dalo se poznat, že je to neuvěřitelně komplikovaný stroj, nepřehledná spleť různorodých detailů v měřítku od mnoha set kilometrů až po hranici rozlišení. Stroj vypadal jakoby svalnatě a organicky, zduřený a hrbolatý chrupavkami, šlachami a sukovitými žlázami. Nic podobného nemohlo nikdy vzejít z lidské představivosti. A dokonce i nyní byla titánskému stroji dodávána další hmota - viděla hustší proudy, kudy do něho suroviny přitékaly. Přesto vypadal nepříjemně blízko dokončení.
"Už jsi tohle viděl, Clavaine?"
"Tak zřetelně ne."
"Co si o tom myslíš?"
"Nechcete mě nejprve seznámit s vaším názorem, Iljo?"
Přimhouřila oči. "Závěr mi připadá jednoznačný. Viděla jsem, jak stroje roztrhaly na kusy menší tělesa, než se přesunuly k téhle planetě. Jsou to vesmířané. Přitáhl je sem některým svým kouskem Dan Sylveste."
"Ano. Předpokládali jsme, že s tím měl něco společného. O strojích rovněž víme - přinejmenším jsme měli podezření, že existují."
"Kdo přesně měl podezření?" zeptala se.
"Spojení. Zběhl jsem teprve nedávno." Odmlčel se, než pokračoval: "Před několika staletími jsme vyslali výpravu do dalekého vesmíru, mnohem dál, než se kdy dostala kterákoli lidská skupina. Výprava se s těmi stroji setkala. Nazvali jsme je vlci, ale domnívám se, že se v zásadě jedná o tytéž entity jako zde."
"Sami si žádné jméno nedali," řekla Voljovová. "Ale my jim říkáme Zmarové. Tohle jméno dostali v období svého největšího rozmachu."
"Tolik jste zjistila z pouhého pozorování?"
"Ne," odsekla Voljovová, "tolik ne."
Prozradila jsem mu zbytečně mnoho, pomyslela si. Jenže Clavain byl tak přesvědčivý, že si nemohla pomoct. Jestli si nedá pozor, zanedlouho mu vybrebtá všechno, co se stalo u Kerbera: jak bylo Kuriové umožněno nahlédnout do temné historie Galaxie před příchodem lidstva, do dlouhých údobí naplněných vyhlazováním a válkami, sahajících zpátky až k samotnému rozbřesku rozumného života…
O některých věcech byla ochotna s Clavainem diskutovat, ale jiné si chtěla prozatím nechat pro sebe.
"Jste záhadná žena, Iljo Voljovová."
"Jsem taky zaměstnaná žena, Clavaine, a mám hromadu práce." Přikázala sféře, aby zvětšila vznikající objekt. "Zmarové vyrábějí zbraň. Mám silné podezření, že ji použijí, aby spustili zkázonosnou hvězdnou událost. Vyvolali už erupci, která smetla Amaranty, ale domnívám se, že tentokrát to bude jiné - mnohem větší a mnohem definitivnější. Jednoduše nemůžu dovolit, aby to udělali. Na Obrodě je dvě stě tisíc lidí a všichni zemřou, jestli ta zbraň spustí."
"Chápu to, věřte mi."
"V tom případě je ti doufám jasné, že ti nemůžu předat zbraňové komplety teď ani v budoucnu."
Poprvé za celou dobu vypadal Clavain podrážděně. Prohrábl si rukou bílou kštici a rozcuchal ji do vrabčího hnízda.
"Dejte mi zbraně a já dohlédnu, aby byly užity proti vlkům. Proti tomu přece nemáte námitky?"
"Jistěže ne," odpověděla zvesela. "Až na to, že ti nevěřím, a jestli jsou ty zbraně tak silné, jak tvrdíš, nejsem si jistá, jestli je chci vůbec někomu předat. Ostatně, pečovali jsme o ně celá staletí. K žádným škodám nedošlo. To nás jistě staví do velice dobrého světla, nemyslíš? Byli jsme zatraceně odpovědní opatrovníci. Máme se najednou zachovat nezodpovědně a dovolit, aby právě teď padly do rukou partě lupičů?" Usmála se. "Zvlášť když sám přiznáváš, že nejste jejich právoplatní vlastníci."
"Pokud se pustíte do jednání se Spojenými, budete toho litovat, Iljo."
"Hm. Ale přinejmenším budu jednat s legitimní frakcí."
Clavain se prsty pravé ruky dotkl čela, jako by bojoval s migrénou. "To tedy rozhodně nebudete. Určitě ne v tom smyslu, jak se domníváte. Chtějí ty zbraně jen proto, aby s nimi mohli uprchnout do hlubokého vesmíru."
"A ty pro ně nepochybně máš mnohem ušlechtilejší využití."
Clavain přikývl. "To tedy mám. Chci je předat do rukou lidskému druhu. Demarchům…, Ultrům…, Štírově armádě… Je mi jedno, kdo je dostane, pokud mě dokáže přesvědčit, že s nimi provede správnou věc."
"A co to je?"
"Boj proti vlkům. Blíží se. Spojení o nich věděli a všechno, co se děje zde, to jen potvrzuje. Několik příštích staletí bude velice zajímavých, Iljo."
"Zajímavých?" zopakovala.
"Ano, nikoli však tak, jak bychom si přáli."
***
Prozatím beta-simulaci vypnula. Clavainova podoba se rozpadla do teček a vybledla; na místě, kde stál, zbyla jen děravá kostra servula. Byl to docela nepříjemný přechod, měla totiž silný dojem, jako by Nevil Clavain byl opravdu fyzicky přítomen.

"Iljo?" ozval se kapitán. "Jsme připraveni. Poslední zbraňový komplet je venku."
Vytáhla si z ucha sluchátko a promluvila: "Dobře. Objevilo se něco nového, o čem bys mě chtěl informovat?"
"Nic důležitého. Pět kompletů zaujalo postavení bez problémů. U zbývajících tří se vyskytly drobnosti: u Šestky krátkodobá nepravidelnost pohonu klece, u Čtrnáctky a Třiadvacítky občasné chybičky naváděcích podsystémů. Ale co byly rozmístěny, už se to neopakovalo."
Zapálila si cigaretu a čtvrtinu vykouřila, než odpověděla: "To mi zrovna nepřipadá jako ‚nic důležitého'."
"Jsem si jistý, že se závady už neobjeví," zahřměl kapitánův pevný hlas. "Elektromagnetické prostředí depozitáře v kosmu není. Přesun pravděpodobně jen způsobil přechodný zmatek. Zbraně se ustálí, když jsou teď venku."
"Připrav mi člun, prosím."
"Co jsi to říkala?"
"Slyšel jsi mě. Letím prověřit komplety." Podupávala nohou a čekala na odpověď.
"Není třeba, Iljo. Naprosto přesně stav kompletů monitoruji."
"Sice je ovládáš, kapitáne, ale neznáš je tak dobře jako já -"
"Iljo…"
"Nepotřebuji! velký člun. Klidně bych si vzala i skafandr, jenže se v něm nedá kouřit."
Kapitánův povzdech zněl jako zhroucení vzdálené budovy. "Dobře, Iljo, připravím člun. Ale budeš opatrná, ano? Budeš se držet na té straně, kam Zmarové nevidí."
"Vůbec si nás nevšímají. Během příštích pěti minut se to určitě nezmění."
"Ale chápeš, že mám o tebe starost?"
Opravdu má o ni kapitán starost? Nevěděla, jestli tomu skutečně věří. Určitě byl zatraceně osamělý, ona byla jeho jediná lidská společnost. Ale právě ona odhalila jeho zločin a způsobila tuto transmutaci. Jeho city vůči ní jsou přinejmenším složité.
Vykouřila ještě kus cigarety. Z nějakého popudu zastrčila nedopalek mezi dva dráty na servulově hlavě. Koneček oranžově žhnul.
"Nekuř, je to ošklivý zlozvyk," řekla Voljovová.
***
Vzala si dvoumístnou kobru, s níž letěla Kuriová ke starému Rochu, když ještě existoval, protože Trn chtěl za každou cenu vidět, co tam stroje Zmarů vyvádějí. Kapitán už člun přistavil do hangáru a nastartoval. Kobra vyvázla ze setkání se Zmary v atmosféře Rochu jen s nevelkým poškozením. Na něco se hodily náhradní díly ze skladiště, zbylé nedostatky nebránily tomu, aby se vydala na krátký let.
Posadila se do pilotního křesla a zkoumala displeje palubních přístrojů. Kapitán odvedl dobrou práci, i nádrže byly plné paliva, přestože nepoletí dál než pár set metrů.
V koutku mysli na ni něco dotíralo, jakýsi pocit, který nedokázala přesně určit.
Odstartovala, proletěla pancéřovými vraty do meziplanetárního prostoru. Minula mnohem větší výpust, odkud vyletěly zbraňové komplety. Už zmizely za mohutnou křivkou trupu, držely se z dohledu Zmarů. Voljovová sledovala tutéž dráhu, pozorovala, jak mlhovina rozcupované planety zapadá za lodní bok.
Vynořilo se osm zbraňových kompletů, číhaly tam jako potměšilí netvoři. Každý byl jiný, ale jednoznačně byly vytvořeny podle stejného hlavního plánu. Vždycky měla podezření, že je vyrobili Spojení, ale nepotěšilo ji, když to Clavain potvrdil. Neměl důvod jí lhát. Proč však vůbec Spojení zkonstruovali tak strašlivé zbraně? Mohli to udělat pouze s určitým záměrem, museli mít v úmyslu je použít. Ráda by věděla, zda tím zamýšleným cílem nebylo lidstvo.
Každá zbraň měla kolem sebe klec s řiditelnými raketovými motory, zaměřovacími podsystémy a obrannou výzbrojí výhradně pro ochranu kompletů samotných. Díky klecím byly komplety mobilní, v podstatě se mohly přesunout kamkoli v rámci sluneční soustavy, jenže staré motory byly pro současné potřeby Voljovové příliš pomalé. Proto na konstrukce nedávno připojila čtyřiašedesát tahačů, osm raket ke každé zbrani, umístila je do protilehlých rohů klece.
Teď se osm zbraňových kompletů přesune na opačnou stranu sluneční soustavy za pouhých třicet dní.
Zamířila s člunem ke skupině kompletů. Poznaly, že se blíží, a zaujaly nové pozice. Proklouzla mezi nimi, zatočila a zpomalila, prohlížela komplety, u nichž kapitán nahlásil problémy. Na náramku na jejím zápěstí běžely diagnostické přehledy, stručné, ale dostatečné. Zavolala každý komplet a pozorně sledovala, jak odpoví.
Něco nebylo v pořádku.
Nebo spíš nenašla nic, co by nebylo v pořádku. Zdálo se, že osmi zbraňovým kompletům nic nechybí.
Opět ji až píchl pocit něčeho nesprávného, pocit, že byla někam nasměrována tak, aby se domnívala, že to dělá z vlastního rozhodnutí. Zbraně byly v bezvadném stavu, neobjevila jediný náznak, že by vůbec došlo k jakýmkoli závadám, byť přechodným. Znamenalo to pouze jedno: kapitán lhal. Hlásil problémy, které neexistovaly.
Přinutila se ke klidu. Kdyby ho hned nevzala za slovo, ale ověřila si to sama dřív, než odletěla z lodě…
"Kapitáne…" začala váhavě.
"Ano, Iljo?"
"Kapitáne, dostávám divné výsledky. Všechny komplety se zdají naprosto v pořádku, nenašla jsem jediný problém."
"Určitě to byla jen krátkodobá selhání, Iljo."
"Určitě?"
"Zajisté." Ale neznělo to příliš přesvědčivě. "Zajisté, Iljo, určitě. Proč bych ti je jinak hlásil?"
"Nevím. Třeba abys mě z nějakého důvodu dostal ven z lodě?"
"Proč bych to dělal, Iljo?" Znělo to dotčeně, ale zdaleka ne tak dotčeně, jak čekala.
"To netuším. Jenže mám nepříjemný pocit, že to brzo zjistím."
Vtom se jeden ze zbraňových kompletů - Jedenatřicítka, kvintesence síly - odpojil od skupiny. Poodletěl stranou, ze

směrových trysek sršely jasné jiskry, navzdory obrovské hmotnosti manévroval plynule až hravě. Voljovová pohlédla na svůj náramek. Gyroskopy se roztočily a začaly otáčet klec kolem těžiště. Těžkopádně, jako velký ocelový prst, který hledá viníka, na kterého by ukázal, si zbraň začala vybírat cíl.
Obracela se proti Nostalgii nekonečna.
Pozdě a naprosto zbytečně se Ilja Voljovová začala proklínat, protože konečně pochopila, co se děje. Kapitán se pokouší zabít.
Měla to předvídat. Zázračné vynoření z katatonického stavu byl jen uskok. Musel mít v úmyslu skoncovat sám se sebou, celou tu dobu se chtěl konečně zbavit nesmírného strádání. A ona mu bezmála vnutila ideální prostředek. Vždyť ho prosila, aby jí dovolil použít zbraňové komplety - a teprve teď si uvědomila, že jí vyhověl až nápadně ochotně.
"Kapitáne…"
"Lituji, Iljo, ale musím to udělat."
"Ne. To teda nemusíš. Nemusíš vůbec nic."
"Nechápeš. Vím, že se o to snažíš, a vím, že jsi přesvědčená, jak dobře mi rozumíš, ale nemůžeš ani přibližně vědět, jaké to je."
"Kapitáne… Poslouchej mě. Promluvíme si. Ať se cítíš jakkoli zle, můžeme to prodiskutovat a dokážeme se s tím vypořádat."
Zbraň zpomalila otáčení, ústí podobné kalichu málem mířilo na zastíněný trup světlohonce.
"Čas na diskuse dávno minul, Iljo."
"Najdeme východisko," naléhala zoufale, aniž by tomu věřila. "Najdeme řešení, jak z tebe udělat, co jsi byl: člověka."
"Nebuď směšná, Iljo. Nemůžeš zvrátit to, čím jsem se stal."
"Tak vymyslíme, jak ti to usnadnit… Skoncujeme s bolestí a nepříjemnými pocity, které tě trápí. Uděláme ti život snesitelný, kapitáne, a půjdeme ještě dál. Když se my dva do toho pořádně pustíme, není nic, co bychom nedokázali."
"Říkal jsem, že to nechápeš. Nemýlil jsem se. Ty si to neuvědomuješ, Iljo? Nezáleží na tom, čím jsem se stal nebo čím jsem byl. Jde o to, co jsem udělal. Už s tím nedokážu žít."
Zbraň se zastavila. Mířila přímo na světlohonec.
"Zabil jsi člověka," řekla Voljovová. "Zavraždil jsi člověka a přivlastnil sis jeho tělo. Jistě. Byl to zločin, kapitáne, příšerný zločin. Sadžaki si nezasloužil, cos mu udělal. Ale pochop, ten zločin jsi už odpykal. Sadžaki zemřel dvakrát: jednou jeho mysl v jeho těle, podruhé jeho tělo s tvou myslí. Už tehdy jsi byl potrestán, a byla to krutá smrt. Není třeba dalších obětí, kapitáne. Už to stačilo. Ty sám jsi také dost trpěl. To, co se ti stalo, by každý považoval za dostatečné potrestání. Zaplatil jsi za svůj čin tisíckrát."
"Přesto nemohu zapomenout."
"Pochopitelně si to pamatuješ. Ale to neznamená, že si musíš ublížit." Mrkla na náramek. Zbraň se aktivovala, za okamžik bude připravena k palbě.
"Musím, Iljo, musím. Nejednám z náhlého popudu. Mám to v plánu mnohem déle, než bys byla ochotna uvěřit. Ať jsme spolu hovořili o čemkoli, ani na okamžik jsem neopouštěl myšlenku se sebou skoncovat."
"Mohl jsi to udělat, když jsem byla na Obrodě. Proč teď?"
"Proč?" Zaslechla zvuk, který mohl být málem smíchem. Hrůzný, šibeniční smích, pokud to opravdu smích byl. "Copak to není jasné, Iljo? Jaký smysl by měl výkon spravedlnosti, kdyby u popravy nebyl žádný svědek?"
Náramek ji informoval, že zbraň je připravena k útoku. "Chceš, abych se na to dívala?"
"Samozřejmě. Vždy jsi byla pro mě výjimečná, Iljo. Můj nejlepší přítel, jediný, kdo se mnou mluvil, když jsem byl nemocný. Ty jediná jsi také pochopila."
"Ale taky jsem z tebe udělala to, co teď jsi."
"Neměla jsi jiné východisko. Za to tě vůbec neviním."
"Prosím tě, nedělej to. Neublížíš tím jenom sobě." Věděla, že musí opatrně volit slova, neboť každé může být rozhodující. "Potřebujeme tě, kapitáne. Potřebujeme zbraně, které v sobě máš, a bez tebe nemůžeme evakuovat Obrodu. Když zabiješ sebe, současně zabiješ dvě stě tisíc lidí. Dopustíš se mnohem většího zločinu, než byl ten, za který chceš zaplatit."
"To však bude pouze přečin z opomenutí."
"Kapitáne, prosím, nedělej to…"
"Odleť dál, Iljo. Nechci, abys došla úhony. Nikdy jsem to neměl v úmyslu. Chci tě tady mít pouze jako svědka, přítele, který mi rozumí."
"Ale já opravdu rozumím! Copak to nestačí?"
"Nestačí."
Zbraň spustila. Proud paprsků byl neviditelný, dokud se nedotkl trupu, prozradil se mihotáním teprve v bouři unikajícího vzduchu a ionizovaných atomů pláště. Metr široký svazek paprsků se zařízl ničivou kvintesencí síly do lodi a neúprosně se prohryzával skrz. Třiatřicítka nepatřila k nejničivějším nástrojům zhouby z celého arzenálu, ale měla úžasnou průraznost. Proto ji vybrala k útoku na Zmary. Tlustý proud záření prolétl skrz světlohonec a objevil se ve vichřici plynů na druhé straně. Zbraň se dala do pohybu, prohryzávala se po délce trupu k zádi.
"Kapitáne…"
Ozval se jeho hlas: "Je mi líto, Iljo… Teď už to nemůžu zastavit."
Znělo to, jako by trpěl bolestí. Dalo se to čekat, pomyslela si. Kapitánova nervová zakončení prostupovala každičkou část Nostalgie nekonečna. Musel cítit, jak jím paprsek proniká, stejně trýznivě, jako by si odřezával ruku. I to chápala. Nemohl se potrestat jen rychlou a čistou sebevraždou. Nebyla by dostatečnou odplatou za jeho zločin. Poprava musí být pomalá, zdlouhavá a mučivá. Starobylé harakiri bojovníka v přítomnosti pozorného svědka, který je ocení a bude si

pamatovat, co si kapitán způsobil.
Paprsek už v lodi vyoral sto metrů dlouhou brázdu. Kapitán krvácel, z řezu proudil vzduch a kapaliny.
"Přestaň," řekla. "Proboha tě prosím, přestaň!"
"Nechej mne to dokončit, Iljo. Prosím, odpusť mi."
"Ne. To nedovolím."
Nedopřála si čas na rozmyšlenou, než udělá, co musí. Kdyby si ten čas poskytla, nejspíš by nesebrala dost odvahy. Nikdy se nepovažovala za statečnou a určitě neměla sklony k sebeobětování.
Ilja Voljovová zamířila s kobrou k paprsku, chtěla se postavit mezi zbraň a světlohonec, do dráhy zhoubné čepeli, která v Nostalgii nekonečna otvírala smrtelnou ránu.
"Ne!" uslyšela kapitánův výkřik.
Ale už bylo pozdě. Nemohl zbraň zastavit dřív než za vteřinu, ani ji nemohl dost rychle přesměrovat. Člun se letmo střetl s paprskem - Voljovová si to nenamířila zrovna přesně - a okraj svazku vymazal celou pravou stranu kobry. Pancíř, izolace, vnitřní výztuže, přetlaková blána - vše se tím ničivým setkáním okamžitě vypařilo. Voljovová měla ještě okamžik na to, aby si uvědomila, že minula střed svazku paprsků, a další okamžik, aby jí došlo, že na tom vlastně nezáleží.
Stejně zemře.
Zrak se jí zastřel. Hrtan jí sevřel náhlý chlad, jako by jí někdo lil do hrdla kapalné hélium. Když se pokusila nadechnout, mráz jí vnikl do plic. Měla příšerný pocit, že jí hruď zkameněla. Její vnitřní orgány rázem zmrzly.
Otevřela ústa, chtěla promluvit, vyslovit poslední větu. Připadalo jí to patřičné.

Kapitola třicátá první

"Proč, Vlku?" zeptala se Felka.
Setkali se sami v téže krajině zahalené litinově šedou mlhou, se skalními jezírky a stříbřitou oblohou, kde se s Vlkem sešla na Skadeino naléhání. Nyní zcela určitě snila, byla přece na Clavainově světlohonci a Skade byla mrtvá, a přece se Vlk nezdál o nic méně skutečný než tehdy. Jeho postava byla nezřetelná jako sloup kouře, který občas získá výsměšnou podobu člověka.
"Jak mám tvé otázce rozumět?"
"Proč tolik nenávidíš život?"
"Nechovám k němu nenávist. My k němu nechováme nenávist. Děláme pouze to, co musíme."
Felka poklekla na skálu mezi rozložené kousky korýšů. Pochopila, že přítomnost vlků vysvětluje jednu velkou vesmírnou záhadu, paradox, který nedal lidem spát od počátku kosmických letů. Galaxie byla plná hvězd a kolem spousty hvězd existovaly planety. Všechny planety sice neobíhaly kolem sluncí ve správné vzdálenosti, aby na nich mohl vzniknout život, a všechny neměly správný podíl prvků pro složitou organickou syntézu, nebo zas nebyly hvězdy dostatečně stabilní, aby jejich ekosféry byly pro život vhodné. Na tom však tolik nezáleželo, protože existovaly další stovky miliard hvězd. Kdyby jenom zlomek měl obyvatelné planety, musela by Galaxie přímo překypovat životem.
Nedalo se však přehlédnout, že se inteligentní život nerozšířil od hvězdy ke hvězdě, přestože to bylo poměrně snadné. Proto usoudili pozemští filozofové, když hleděli na noční oblohu, že život je nesmírně unikátní a lidstvo představuje jedinou rozumnou kulturu v celé Galaxii.
Mýlili se, ale nikdo na to nepřišel až do počátku mezihvězdných společenství. Potom začaly expedice nalézat důkazy o rozpadlých civilizacích, zničených planetách, vyhynulých druzích. Bylo jich až nepříjemně mnoho.
Ne že by rozumný život byl tak unikátní, ale byl převelice náchylný k vyhynutí. Bezmála jako by ho někdo záměrně likvidoval.
Chybějící částí skládanky byli vlci, síla odpovědná za vyhlazování. Nesmiřitelné, nekonečně trpělivé stroje se zaměřily na známky rozumu a vykonaly příšerný, drtivý rozsudek. Proto byla Galaxie tak prázdná a tichá, střežená ostražitou hlídkou strojů.
To byla odpověď. Pořád však nevysvětlovala příčinu.
"Ale proč?" zeptala se Vlka. "Vaše jednání přece nemá smysl. Jestliže život tolik nenávidíte, proč s ním neskoncujete jednou provždy?"
"Nadobro?" Zdálo se, že Vlka její úvahy pobavily.
"Mohli byste otrávit všechny planety v Galaxii nebo je rozmetat. Vypadá to, jako byste neměli odvahu definitivně život vymýtit."
Ozval se dlouhý, táhlý povzdech oblázků. "Účelem není skoncovat s životem," řekl Vlk.
"A co tedy?"
"Účel je přesně opačný, Felko. Zachování života. Jsme strážci života, máme ho provést největší krizí."
"Ale vraždíte. Vyhlazujete celé civilizace."
Vlk jako by se zhmotnil, ale vzápětí byl zase stejně nezřetelný. Když odpovídal, škádlivě napodobil Galianin hlas:
"Někdy je největší laskavostí krutost, Felko."
***
Od Galianiny smrti Clavaina příliš nevídali. Posádka se řídila nepsanou dohodou, která prosákla až do nejnižších složek Štírovy armády, že Clavaina nesmí ničím obtěžovat, s výjimkou nejvážnějších problémů - záležitostí nejvyšší naléhavosti. Nebylo jasné, zda požadavek pocházel přímo od Clavaina, nebo zda se tak dohodli jeho zástupci. Nejspíš obojí. Stala se z něj tajemná postava, kterou málokdy vídali, duch potulující se chodbami Znamení zvěrokruhu v hodinách, kdy celý světlohonec spal. V období velkého přetížení slýchávali rytmické bušení exoskeletu do podlahy,

když Clavain přecházel palubou nad nimi. Osobně však byl těžko zastižitelný.
Říkalo se, že tráví dlouhé hodiny v pozorovací kupoli a hledí do tmy, do prostoru bez hvězd za zádí. Kdo ho zahlédl, soudil, že vypadá mnohem starší než na začátku cesty, jako by záhadně zůstal připoután k rychlejšímu běhu planetárního času, jako by nepřebýval v relativně zpomaleném lodním čase. Říkalo se, že vypadá jako člověk, který se vzdal života a dál nese břemeno povinností jen proto, aby dokonal úkol.
Všichni věděli, aniž by znali detaily, že Clavain musel učinit nesmírně těžké osobní rozhodnutí. Někteří členové posádky slyšeli, že Galiana "zemřela" již dávno a to, co se stalo, bylo jen završením. Ale jiní tvrdili, že je to mnohem horší, neboť Galianina smrt nebyla definitivní a Spojení ji udržovali zmrazenou, aby ji mohli někdy v budoucnosti Vlka zbavit. Pravděpodobnost byla sice malá, ale Clavain v koutku duše nejspíš choval špetku naděje, že se mu Galiana, kterou miloval od dávného setkání na Marsu, zase vrátí, živá a zdravá. Nyní však tuto možnost sám definitivně zhatil. Říkalo se, že ho přemluvila Felka, ale příkaz přesto musel nakonec vydat on sám, pouze jemu ulpěla na rukou krev z usmrcení ze soucitu.
Clavain se sice nepodílel na velení, ale závažnější důsledky to nemělo. Již dříve předal většinu odpovědnosti ostatním, přípravy k boji pokračovaly hladce i bez jeho každodenního dohledu. Výrobní linky běžely na plný výkon a chrlily výzbroj. Znamení zvěrokruhu se ježilo zbraněmi loď-loď. Tvrdý výcvik udělal ze Štírovy armády zdatné vojenské jednotky. Teprve nyní si uvědomovali, kolik předchozích úspěchů mohou přičíst štěstí, ale v budoucnu už na ně spoléhat nemusí. Pokud přece jen prohrají, určitě nebude příčinou nedostatek taktické přípravy či disciplíny.
Skadein světlohonec byl zničen, proto si nemuseli během letu dělat starosti s útokem. Dálkové detektory potvrdily, že za nimi letí další lodě Spojených, nemohly však zrychlení Znamení zvěrokruhu překročit, nanejvýš vyrovnat. Nezdálo se, že by se po havárii na Temném stínu ještě někdo pokoušel o přechod do stavu čtyři.
V polovině cesty k Obrodě světlohonec začal brzdit, trysky mířily ve směru letu, a okamžitě se stal mnohem méně snadným terčem pro pronásledovatele, neboť se nemohli zaměřit na relativisticky urychlené výtokové záření Znamení zvěrokruhu. Riziko napadení se tím ještě snížilo, posádka se mohla svobodně soustředit na hlavní cíl celé výpravy. Dostávali čím dál podrobnější informace o sluneční soustavě, k níž se blížili, a začali propracovávat detaily operace k získání uloupených zbraní.
Zjistili, že se kolem Delty Pavoriis děje něco podivného. Pozorování planetární soustavy odhalilo nevysvětlitelné mezery, trojice středně velkých pevných těles jako by byla jednoduše vymazána z vesmíru. Mnohem podivnější však bylo, že z největší obří planety soustavy zůstalo pouze obnažené kovové jádro, zahalené mlhovinou odhozené látky desetkrát větší než původní planeta. Objevili zbytky jakéhosi zařízení, které roztočilo planetu, až se roztrhla: oblouky, hroty a závity; bylo právě rozebíráno a přestavováno. Uprostřed mlhoviny se nacházelo cosi mnohem rozměrnějšího než tyto pomocné konstrukce: stroj dlouhý dva tisíce kilometrů, který rozhodně nemohli sestrojit lidé.
Remontoire pomohl Clavainovi přestavět čidla tak, aby detekovala neutrinové charakteristiky zbraní pekelné třídy. Jak se blížili k soustavě, rozpoznali na jednom místě třiatřicet zbraní a na oběžné dráze kolem neutronové hvězdy šest dalších v latentním stavu. Jednu zbraň nenašli vůbec, ale o tom už Clavain věděl, než opustil Hlavní hnízdo.
Podrobnější informace získali, teprve když se dostali na čtvrt světelného roku od cíle: třiatřicet zbraní bylo zcela určitě na palubě světlohonce stejného typu jako Znamení zvěrokruhu, pravděpodobně v nákladovém prostoru. Loď musela být triumvirova Nostalgie nekonečna, obíhala Deltu Pavonis v Lagrangeově bodě mezi sluncem a Obrodou.
Konečně tedy měli aspoň nějaké údaje o protivníkovi. Nezachytili však žádné rádiové vysílání ani provoz v elektromagnetickém pásmu, který by přicházel z Obrody, jediné obydlené planety soustavy. Kolonie byla očividně úspěšná, analýza atmosféry odhalila terraformovací aktivitu, na povrchu se daly spatřit rozsáhlé vodní plochy. Ledové čepičky se stáhly k pólům, ovzduší bylo teplejší a vlhčí než za poslední milion roků. Infračervené rozlišení suchozemské vegetace odpovídalo předpokládanému typu pozemského genofondu, přizpůsobeného pro chladné a suché prostředí s nižším obsahem kyslíku. Termální skvrny označovaly místa rozsáhlého a usilovného přeměňování atmosféry.
Zušlechtěné kovy znamenaly plošné rozšíření průmyslu. Při maximálním zvětšení odhalili silnice a dálkové potrubí, občas zachytili odraz od baňatých aerostatů podobných vzducholodím. Planeta byla určitě obydlená. Jenže lidé, kteří na ní žili, nejevili zájem o komunikaci s jinými světy.
"Vlastně je to jedno," řekl Štír Clavainovi. "Přiletěli jsme pro zbraně, nic jiného nás nezajímá. Není třeba to komplikovat víc, než už to je."
Clavain byl sám, dokud jej hypervepř nenavštívil. "Jen se vypořádáme se světlohoncem a hotovo, tak to myslíš?"
"Vyšleme beta-simulaci a můžeme začít okamžitě vyjednávat. Až tam dorazíme, zbraně budou přichystané. Pak se hezky rychle otočíme a zmizíme. Světlohonce Spojených se do té doby k soustavě nedostanou."
"Nikdy není nic jednoduché, Štíre." Clavain promluvil zasmušile a rezignovaně, pohled upřený na hvězdy za oknem. "Podle tebe nebude mít vyjednávání úspěch? Výborně. Tak je přeskočíme a rovnou tam vtrhneme s nažhavenými kanóny."
"V takovém případě bychom měli doufat, že netuší, jak zbraně pekelné třídy použít. Protože kdyby došlo na přímé střetnutí, neměli bychom větší naději než sněhová koule v pekle."
"Myslel jsem, že nehrozí nebezpečí, že Voljovová obrátí zbraně proti nám."
Clavain se odvrátil od okna. "Remontoire nemůže zaručit, že pacifikační kódy budou fungovat. A kdybychom je vyzkoušeli příliš brzy, Voljovová by měla čas zjistit, jak je obejít. Pokud by to bylo vůbec možné, jsem si jistý, že by na to přišla."
"Takže přece jen zkusíme vyjednávat?" zeptal se Štír. "Pošli jí simulaci, Clavaine. Získáme čas navíc a nic nás to nebude stát."
Clavain neodpověděl přímo. "Myslíš, že chápou, co se děje v jejich soustavě?"
Štír zamrkal. Někdy měl potíže sledovat zvraty a odbočky Clavainových myšlenek. Tak nepředvídatelného a

komplikovaného člověka od časů Terora nepoznal.
"Kdo má chápat co?"
"Obyvatelé Obrody. Pochopili, že stroje už přiletěly a pustily se do práce? Určitě nepřehlédli, že se na obloze něco děje. Uvědomují si, že to nevěstí nic dobrého?"
"A co můžou dělat, Clavaine? Viděl jsi hlášení zpravodajců. Na planetě nejspíš nemají jediný člun. Co můžou dělat jiného, než předstírat, že se nic neděje?"
"Nevím," řekl Clavain.
"Odvysílej simulaci. Směrovým paprskem přímo na světlohonec."
Clavain přinejmenším minutu mlčel. Znovu se otočil k oknu a hleděl do vesmíru. Štír by rád věděl, co tam chce uvidět. Představuje si snad, že by mohl vzít zpět ten záblesk světla, který oznámil Galianin konec, kdyby se dost usilovně snažil? Neznal Clavaina tak dlouho jako jiní, ale považoval ho za racionálního člověka. Předpokládal však, že žal, takový prudký žal plný výčitek svědomí, který Clavain prožívá, mohl rozdrtit rozum na prášek. Dosud nikdo nezhodnotil dopad natolik známé emoce, jako je zármutek, na běh historie, pomyslel si Štír. Žal a výčitky svědomí, pocit ztráty a bolest, smutek a lítost jsou přinejmenším stejnými pákami v chodu událostí jako vztek, chamtivost a pomsta.
"Clavaine?" vyzval ho.
"Nikdy by mě nenapadlo, že mě čeká tak obtížné rozhodování. Ale H měl pravdu. Důležitá rozhodnutí jsou vždycky těžká. Domníval jsem se, že zběhnutí je to nejtěžší, co jsem kdy udělal. Myslel jsem, že už nikdy neuvidím Felku. Neuvědomoval jsem si, jak se mýlím, jak to bylo nepodstatné. Nebylo to nic ve srovnání s tím, co jsem musel udělat později. Zabil jsem Galianu, Štíre, a co je na tom nejhorší, zabil jsem ji dobrovolně."
"Ale dostal jsi zpátky Felku. Nic není jenom černé."
"Ano," řekl Clavain, jako by se chytal i nejmenší špetky útěchy. "Dostal jsem zpátky Felku. Nebo lépe řečeno, dostal jsem kohosi zpátky. Není taková, jako když jsem ji opustil. Má v sobě Vlka, sice pouze jeho stín, ale když s ní mluvím, nemám jistotu, zda mi odpovídá Felka nebo Vlk. Ať se stane cokoli, již nikdy nemohu bez pochybností věřit všemu, co řekne."
"Záleželo ti na ní natolik, žes riskoval život, abys ji zachránil. To bylo taky těžké rozhodnutí. Jenže nejsi žádná výjimka." Štír se podrbal na nose zvednutém jako prasečí rypák. "Všichni musíme dělat složitá rozhodnutí. Vezmi si třeba Antoinette. Znám její případ, Clavaine. Rozhodla se vykonat dobrý skutek - pohřbít otce, jak si přál - a skončila zapletená do boje o celou budoucnost inteligentního života. Vepřů, lidí…, všech. Vsadím se, že nic takového rozhodně nečekala, když se vydala splnit slib. Nikdy předem neodhadneš, kam tě jediné rozhodnutí zavede nebo jaké další, mnohem těžší volby přinese. Ty sis myslel, že přeběhneš a hotovo, jenže to byl teprve začátek mnohem větších událostí."
Clavain si povzdechl. Možná si to Štír jenom představoval, ale zdálo se mu, že se jeho nálada mírně prosvětlila. Dokonce i jeho tón zvlídněl. "A co ty, Štíre, také jsi stál před nesnadnou volbou?"
"Samozřejmě. Jestli se spojím s vámi, lidskými zmetky."
"A jak to hodnotíš nyní?"
"Někteří z vás jsou pořád mizerní zmetci, kteří si zaslouží zemřít nejpomalejším a nejkrutějším způsobem, jaký si dokážu představit. Ale ne všichni."
"Chápu to jako kompliment."
"Chápej to jak chceš. Zítra třeba změním názor."
Clavain si znovu povzdechl, poškrábal se ve vousech a řekl: "Dobrá, udělej to. Odvysílej beta-simulaci."
"Budeme potřebovat ještě prohlášení, které by ji doprovázelo. Třeba nějaké podmínky, jestli chceš."
"Cokoli bude zapotřebí. Štíre. Cokoli bude kčertu zapotřebí."
***
Za své dlouhé hrůzovlády se Zmarové naučili patnácti různým způsobům, jak ničit hvězdné trpaslíky.
Dohlížitel si pomyslel, že mohou existovat i další metody, více či méně účinné, objevené a užívané v různých epochách galaktické historie, jenže vědomosti Zmarů měly daleko k úplnosti, neboť Galaxie byla příliš velká a příliš stará. Již čtyři sta čtyřicet milionů let však nebyla do jejich hluboké studnice informací přidána žádná nová technika ničení hvězd. Od poslední metodické aktualizace dokončila Galaxie celé dvě otočky. Dokonce i na hlemýždí tempo kalkulací Zmarů to byla znepokojivě dlouhá doba, za niž se nenaučili nic nového.
Demolice hvězdy rušivým kmitáním byla nejmodernější metoda, jaká se dala v technickém archivu xenocidy najít, a přestože se tam dostala již před čtyřmi sty čtyřiceti miliony roky, Dohlížitel ji stále sledoval se špetkou zvědavosti. Nahlížel na ni jako starý řezník, který posuzuje hypermoderní a nadmíru produktivní jateční stroj. Stávající čistka se hodí, protože mu umožní techniku otestovat, maximálně ji vyhodnotit. Pokud nebude spokojený, zanechá v archivu záznam a doporučí, aby byla příště použita jiná ze čtrnácti starších metod, jak hvězdu zničit. Prozatím však musí věřit, že Pištcova píseň bude dostatečně účinná.
Všechny hvězdy si totiž zpívaly. Jejich vnější vrstvy nepřetržitě kmitaly na všemožných frekvencích jako věčně bijící zvony. Mohutné seizmické otřesy vyvolávaly oscilace, které pronikaly hluboko do hvězdy, až k horkému jádru, kde probíhala termojaderná reakce. U trpaslíka jako Delta Pavonis byly tyto oscilace mírné. Ale Pištec se na ně uměl naladit, rozkmitat se blízko roviny rovníkové rotace a hustil do hvězdy gravitační energii v přesně odpovídající rezonanční frekvenci, aby oscilace zvýšil. Pištec byl to, co by savci nazvali graver, gravitační emitor.
V srdci Pištce byla uzavřena mrňavá kosmická struna, mikroskopický pozůstatek raného, rychle chladnoucího vesmíru; byla vytažena z pěny kvantového vakua. Ve srovnání s velkými kosmickými trhlinami vypadala jako škrábaneček, ale Pištci stačila. Natáhl ji jako žvýkačku, nahustil ji touž fázovou energií, kterou nasával z kvantového vakua pro veškeré své potřeby, až získala makroskopické rozměry i velkou hustotu energie. Potom strunu hbitě zauzloval do osmičky a

vyškubl; vznikl úzký kornout pulzujících gravitačních vln.
Oscilace, vybuzené frekvencí, pomalu, leč nezadržitelně zvyšovaly amplitudu. Změnami gravitačních pulzů Pištec přesně a elegantně vytvářel vlastní model kmitů, vrhal do hry nové rezonance, některé zesiloval a jiné tlumil. Rotující hvězda již měla narušenu sférickou symetrii původních oscilací, kmity však byly dosud vůči rotační ose souměrné. Jenomže teď začal Pištec vštěpovat hvězdě mnohem hlubší asymetrie, zaměřil se na jediný bod na rovníku mezi sebou a hmotným středem tělesa. Zvýšil sílu a zaostření, uzavřená kosmická struna se rozkmitala ještě intenzivněji. Bezprostředně pod Pištcem ve vnější slupce hvězdy došlo k zaškrcení proudění a nahromadění látky, zahříval a stlačoval povrchový vodík do podmínek vhodných pro fúzi. Ve třech čtyřech soustředných prstencích termojaderná reakce skutečné nastala, ale to nebylo podstatné. Pištec chtěl, aby se kulový obal hvězdy zvrásnil a zdeformoval. V kypícím žhavém povrchu hvězdy se objevil jakýsi pupík, důlek velký právě tak na to, aby spolkl celou planetu. Soustředné prstence jaderných fúzí, nesnesitelně jasné kruhy kolem prohlubně, chrlily do vesmíru poryvy rentgenových paprsků a neutrin. Pištec dál bušil do hvězdy gravitační energií, načasování bylo chirurgicky přesné, a dolík se stále prohluboval, jako by neviditelný prst tlačil na nafukovací balónek, plazma nahromaděná kolem důlku se vzdouvala vysoko do kosmu. Pištec hloubil do nitra hvězdy díru, a všechna ta nukleární látka se musela někam podít. Bude v tom pokračovat, dokud se nedostane k termojadernému reaktoru uprostřed hvězdy.
***
Z Obrody to bylo na Nostalgii nekonečna patnáct hodin letu, a Kuriová neprožila jedinou minutu bez obav. Nevzbuzovaly je jen nevídané a hrozivé procesy, které probíhaly na Deltě Pavonis, přestože byly hlavním důvodem. Viděla, jak zbraň Zmarů spustila, namířila se na slunce jako obrovská ohnivá polnice, viděla, jak se v jeho povrchu vytvořilo oko, jakoby planoucí vztekem. Zvětšení ukázalo, že tím okem je zóna termojaderné reakce, vlastně několik zón, které obklopovaly prohlubující se díru ve sluneční slupce. Dělo se to právě na té straně, která hleděla na Obrodu, což jí nepřipadalo náhodné. Ať zbraň prováděla cokoli, dělala to překvapivě rychle. Protože trvalo tak dlouho, než byla sestrojena, Kuriová mylně předpokládala, že destrukce Delty Pavonis bude probíhat stejně pomalým tempem. Evidentně tomu tak nebude. Spíš si to měla představit jako zdlouhavé přípravy k vykonání rozsudku, s mnoha právními překážkami a odklady, avšak poprava sama bude nakonec provedena čistě a rychle jedinou kulkou nebo krátkodobým zapnutím elektrického křesla. Přesně tak tomu bylo i se sluncem: rozvleklé, složité přípravy a rychlá exekuce.
Evakuovali zatím pouze dva tisíce lidí - vlastně to bylo mnohem horší, teprve převáželi z Obrody dva tisíce lidí, jenže žádný z nich dosud neviděl Nostalgii nekonečna, ani netušil, co na palubě najde. Kuriová doufala, že její obavy nejsou zjevné, protože cestující byli i bez toho dost neklidní.
Na vině nebyl jen prostý fakt, že přepravní plavidlo bylo určeno pro mnohem menší počet pasažérů, a proto museli přetrpět let namačkaní jako sardinky, všechny systémy byly přetížené až na hranici únosnosti, aby na palubě zajistily dýchatelný vzduch, tekoucí vodu a přiměřenou teplotu. Ti lidé rovněž podstupovali obrovské riziko, neboť svěřili svůj osud do rukou neznámých osob a nemohli ho nijak ovlivnit. Kuráž jim dodávala jedině Trnova přítomnost, ale už i Trn se zdál na pokraji psychického vyčerpání. Cestující se věčně hádali, po celém plavidle docházelo k drobným rozmíškám, ale sotva se vyskytly, už tam byl Trn, uklidňoval a vysvětloval, a jakmile byl problém urovnán, spěchal hned řešit jiný. Kouzlo jeho osobnosti však ztrácelo na síle. Byl vzhůru nejen během letu, ale i celý den před startem posledního člunu z Obrody, a dalších šest hodin, než našli místa pro pět set nových cestujících.
Trvalo to příliš dlouho, Kuriová to teď jasně viděla. Potřebovali dalších devětadevadesát takových letů, než evakuaci dokončí, devětadevadesát dalších příležitostí, aby se rozpoutalo učiněné peklo. Třeba to půjde líp, až se na Obrodu donese, že na konci cesty opravdu čeká světlohonec, že to není ďábelská vládní past. Na druhé straně, jakmile bude jasné, jak ve skutečnosti mezihvězdná loď vypadá, může se to naopak o mnoho zhoršit. A navíc bylo velice pravděpodobné, že zbraň brzy dokončí, co s Deltou Pavonis začala. Jakmile k tomu dojde, všechny ostatní problémy budou najednou zanedbatelné.
Aspoň že tento let se chýlil ke konci.
Přepravní plavidlo nebylo určeno pro lety atmosférou. Z nehezké koule trčely na jenom konci motory a na druhém puchýřek pilotní kabiny. Prvních pět set cestujících strávilo na palubě mnoho dní, prozkoumali každý špinavý kout strohého interiéru, ale aspoň měli dost místa. Když přiletěla druhá skupina, začalo to být složitější. Potraviny a voda byly na příděl, každý cestující měl určeno své místo. Ale pořád to bylo snesitelné. Děti ještě mohly pobíhat kolem a provádět lumpárny, dospělí stále měli trochu soukromí. Jakmile se však nalodila další skupina - dalších pět set lidí - atmosféra na palubě se prudce změnila k horšímu. Dodržování pravidel chování muselo být vynucováno, nikoli zdvořile doporučováno. Vznikl miniaturní policejní stát, nekázeň se trestala podle přesné stupnice. Doposud šlo o mírné přestupky proti novým přísným nařízením, ale Kuriová pochybovala, že všechny lety proběhnou tak hladce. Dříve či později bude muset někoho exemplárně potrestat pro výstrahu ostatním.
S naloděním posledních pěti set pasažérů byla největší svízel. Umístit je na palubu připomínalo zapeklitou skládanku - ať zkusili jakoukoli variantu, pořád přebývalo padesát lidí, a ti si mrzutě uvědomovali, že se stali pouze obtížnými, nadbytečnými dílky hlavolamu, který by byl snáze řešitelný, kdyby neexistovaly.
Ale nakonec se našlo místo pro všechny. Přinejmenším tohle bude příště jednodušší, jenže musí klást přísnější požadavky na kázeň. Na palubě přepravního plavidla nemohou evakuovaným lidem přiznat žádná práva.
Po třinácti hodinách letu padla na cestující apatie. Kuriová se setkala s Trnem u okna, právě tak mimo doslech nejbližší skupiny. V sinalém světle vypadal jeho obličej jako maska. Tvářil se sklesle, jako by z něho vyprchala radost z toho, co se jim doposud podařilo.
"Zvládli jsme to," řekla Kuriová. "Ať se teď stane cokoli, zachránili jsme dva tisíce lidí."
"Skutečně zachránili?" zeptal se tiše.
"Neletí přece zpátky na Obrodu."

Mluvili jako spiklenci, vyhýbali se tělesnému kontaktu. Trn byl stále "hostem" vlády, nesměl se objevit ani náznak, že k této spolupráci vedly skryté pohnutky. Na palubě člunu museli celou dobu zachovávat odstup, což v ní probouzelo ještě větší touhu. Sblížili se, když je při letu k Rochu přepadly černé krychle Zmarů. Ale nemilovali se tenkrát, ani později na Obrodě. Od té doby však mezi nimi jiskřilo erotické napětí, které bylo vzrušující i trýznivé. Nikdy ji nepřitahoval silněji, a cítila, že ji chce přinejmenším stejně silně. Věděla, že k tomu dojde. Zbývalo jen smířit se s tím, s čím se měla smířit již dávno, že jeden život skončil a druhý musí začít. Musela se odhodlat a odhodit minulost, pochopit - přinutit se uvěřit - že nezneucti manžela, jestliže se zprostí slibu, který mu dala. Pouze doufala, že ať je Fazil Kuri kdekoli, dospěl i on ke stejnému závěru a našel sílu uzavřít kapitolu, do níž patřila Anna Kuriová. Milovali se, strašně se milovali, ale vesmíru je naprosto jedno, jaké rány zasadí lidskému srdci. Oba se musí vydat vlastní cestou.
Trn se jí zlehka dotkl, jeho pohyb skrylo přítmí. "Ne, neletí zpátky na Obrodu. Ale můžeme poctivě říct, že je bereme na lepší místo? Co když je vezeme jinam, jenom aby tam stejně zemřeli?"
"Je to světlohonec, Trne."
"To ano, ale rozhodně se nikam nehoní."
"Prozatím."
"Upřímně doufám, Anno, že máš pravdu."
"Ilja s kapitánem hodně pokročila," řekla. "Vylézá z ulity. Jestliže ho přesvědčila, aby jí půjčil na hraní zbraňové komplety, určitě ho taky přesvědčí, aby se pohnul."
Odvrátil se od okna, hluboké stíny podtrhly jeho rysy. "Ale kam?"
"Do jiné soustavy. Je úplně jedno do které. Vyber si. Kdekoli to bude lepší než tady, ne?"
"Na chvíli možná. Ale neměli bychom se aspoň pokusit zjistit, co by pro nás mohl udělat Sylveste?"
Vyprostila ruku z jeho dlaně a řekla ostražitě: "Sylveste? To myslíš vážně?"
"Zajímal se, co děláme u Rochu. Přinejmenším cosi se zajímalo. Poznala jsi, že to byl Sylveste nebo kopie jeho osobnosti. Ten objekt se potom vrátil do Hádu."
"Co se mi tu vlastně pokoušíš navrhnout?"
"Abychom zvážili zdánlivě neuskutečnitelné, Anno - požádat ho o pomoc. Tvrdila jsi, že matice Hádů je starší než Zmarové. Může být silnější než oni. Alespoň na Rochu to tak vypadalo. Neměli bychom zjistit, zda nemá k celé záležitosti co říct? Třeba nebude schopen pomoct nám přímo, ale mohl by mít užitečné informace. Už je tam eony jeho subjektivního času a má přístup k archivům celých mezihvězdných civilizací."
"Nechápeš to, Trne. Myslela jsem, že ano, ale očividně ti to vůbec nedošlo. Do matice Hádu neexistuje snadná cesta."
"Ale kdepak, pamatuju si to. Jenže cesta existuje, i když to znamená umřít."
"Do matice býval i jiný vstup, ale netuším, jestli dosud funguje. Jediný způsob, jaký znám, je zemřít. A já tam rozhodně podruhé nejdu, ani v tomto životě, ani v příštím."
Trn sklopil oči, z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst. Je zklamaný, nebo pochopil? Neměl nejmenší představu, jaké to je řítit se k Hádu na jistou smrt. Jednou již byla přivedena k životu, potkala Sylvesta a Pascale, ale neměla záruku, že se tato laskavost zopakuje. Vždyť zaměstnala obrovskou část výpočetní kapacity Hádů a oni - ať už nekonečné výpočetní operace řídí kdokoli - by nemuseli totéž znovu schválit. Trn to má jednoduché. Netuší, jaké to bylo.
"Trne…" začala.
V té chvíli dopadlo na jeho tvář červené a modré světlo.
Kuriová se zamračila. "Co to bylo?"
Trn se otočil k oknu. "Světelné záblesky. Jako by v dálce blýskalo. Zahlédl jsem je pokaždé, když jsem prošel kolem okna. Vypadá to, že se blýská nedaleko roviny ekliptiky, ve stejné polovině soustavy, kde jsou stroje Zmarů. Když jsme odlétali z orbity, neblýskalo se. Muselo to začít během posledních dvanácti hodin. Nemyslím, že by to mělo něco společného s jejich zbraní."
"Tak to musí být naše zbraně," řekla Kuriová. "Ilja už je musela nasadit."
"Tvrdila, že nám dá čas."
Ilja Voljovová opravdu slíbila, že nevypustí zbraňové komplety dřív než za třicet dní a že upraví své rozhodnutí podle toho, jak bude pokračovat evakuace.
"Něco se muselo stát," řekla Kuriová.
"Nebo lhala," řekl Trn tiše. Ve tmě ji zase vzal za ruku a jedním prstem jí přejel po dlani od zápěstí mezi prostředník a ukazovák.
"Ne. Ilja by nelhala. Něco se stalo, Trne. Něco ji donutilo změnit plány."
***
Světlohonec se vynořil ze tmy o dvě hodiny později. Pasažérům přepravního plavidla se nedalo zabránit, aby si Nostalgii nekonečna prohlédli zvenčí, Kuriová s Trnem mohli jen doufat, že negativní reakce nebude příliš silná. Kuriová chtěla zakrýt okna - na starém plavidle se okna nedala prostě zrušit - ale Trn ji varoval, aby nedělala nic, z čeho by cestující mohli usoudit, že by se jim vyhlídka nemusela líbit.
Zašeptal: "Třeba to nebude tak zlé, jak čekáš. Ty víš, jak má světlohonec vypadat, proto ti Nostalgie připadá divná, víš, že ji kapitán změnil v obludnost. Ale vezeme lidi, kteří se většinou narodili na Obrodě, nikdy neviděli mezihvězdnou loď na vlastní oči ani na snímku. Mají jen mlhavou představu založenou na starých záznamech a vesmírných operách, kterými je krmilo ústřední vysílání. Nostalgie nekonečna jim může připadat trochu výstřední…, ale proto ještě nemusí dojít k závěru, že je nakažená morem."
"A co až se dostanou na palubu?" zeptala se Kuriová.
"To už bude jiné kafe."
Ukázalo se, že se Trn nemýlil. Chorobné výrůstky a kvaziarchitektonické zduřeniny na zmutovaném světlohonci

připadaly patologické jenom Kuriové, protože věděla o tavomoru víc než celá Obroda dohromady. Nakonec se rozrušilo mnohem méně cestujících, než se obávala. Většinou se domnívali, že rozbujelé morbidnosti slouží nějakému rafinovanému vojenskému účelu. Tato loď přece zničila jejich sídliště, jak všichni věřili. Měli jen matnou představu, jak by měla vypadat, ale nikdo nepochyboval, že musí působit ďábelsky.
"Ulevilo se jim, že tady vůbec nějaký světlohonec je," pošeptal jí Trn. "A většinou se stejně nedostanou k oknu. Jsou zvyklí brát všechno, co zaslechnou, s velkou rezervou, nebo je to jednoduše nezajímá."
"Jak je to může nezajímat, když se všeho vzdali, jen aby sem doletěli?"
"Jsou unavení," řekl Trn. "Nezajímá je nic jiného, než dostat se ven z téhle plechovky."
Přepravní plavidlo pomalu podletělo pod Nostalgií. Kuriová už zažila přibližovací manévr tolikrát, že ho sledovala téměř bez zájmu. Jenže náhle se znovu zamračila.
"Tohle tady nebylo," řekla.
"A co?"
Snažila se mluvit tiše, zdržela se ukázat rukou. "Tamta jizva. Vidíš ji?"
"Těžko ji můžu přehlédnout."
Jizva se táhla několik set metrů po lodním boku. Zdála se hluboká, vlastně to byla velice hluboká rána, zařezávala se daleko do lodě a podle všeho byla čerstvá: okraje byly ostré a nikde ani stopa po opravě. Kuriové se sevřel žaludek.
"Muselo se to stát nedávno," řekla.

Kapitola třicátá druhá

Přepravní plavidlo proklouzlo podél světlohonce jako bublinka unášená kolem boku zjizvené velryby. Kuriová a Trn se vydali do pilotní kabiny, kterou dosud bezmála ani nestačili navštívit, zavřeli za sebou dveře a přikázali rozsvítit reflektory. Paprsky osahávaly trup jako prsty a vytvářely na povrchu hluboké stíny. Barokní transformace byly až nepříjemně zjevné - záhyby a závity a celé akry jakoby ještěřích šupin - ale stopy dalšího poškození se neobjevily.
"Tak co?" zašeptal Trn. "Co o tom soudíš?"
"Nevím, co se přihodilo," odpověděla, "ale jedno je jisté. Normálně bychom už slyšeli Ilju."
Trn přikývl. "Obáváš se nějaké tragédie, že?"
"Viděli jsme boj, Trne, nebo to tak aspoň vypadalo. Těžko můžu dojít k jinému závěru."
"Byli jsme dost daleko."
"Ale důkaz snad máme, ne?"
"V podstatě ano. Ty záblesky se neobjevovaly náhodně po celé soustavě, jen na jednom místě blízko roviny ekliptiky. Znamená to, že se to odehrálo daleko - desítky světelných minut, možná celé světelné hodiny odtud. Kdyby se loď dostala do palby, viděli bychom záblesky v mnohem větším prostorovém rozsahu."
"Výborně. Promiň, jestli nemáš pocit, žes mě dostatečně uklidnil."
"Poškození Nostalgie s tím nemůže mít nic společného, Anno. Jestliže se blýskalo skutečně až na opačné straně soustavy, uvolněná energie musela být děsivá. Vypadá to, že loď dostala zásah, ale nemohl to být přímý zásah, protože jinak by tady žádná loď nebyla."
"Možná ji rozsekla střepina."
"Není moc pravděpodobné…"
"Trne, něco se přece krucinál stalo."
Řídicí pult ožil, aniž by na něco sáhli. Kuriová se předklonila a kontrolovala údaje, kousala se do rtů.
"Co se děje?" zeptal se Trn.
"Výzva k naložení," řekla mu. "Běžný přibližovací vektor. Jako by se nic neobvyklého nepřihodilo. Tak proč s námi v tom případě nemluví Ilja?"
"Máme na starosti dva tisíce lidí. Raději bychom se měli ujistit, že se neřítíme do pasti."
"Nemusíš mi to připomínat." Prsty se jí rozběhly po klávesách, procházela různé příkazy a dotazy, tu a tam naťukala do systému odpověď.
"Co vlastně provádíš?" zeptal se Trn.
"Přistávám. Kdyby nám Nostalgie chtěla ublížit, měla dost příležitostí."
Trn protáhl obličej, ale nepřel se. Ucítili škubnutí mikrogravitace, když světlohonec převzal řízení přistávacího manévru přepravního plavidla. Trup jim zakryl výhled, pak se otevřela vrata. Kuriová zavřela oči - zdálo se, že se plavidlo taktak do otvoru vejde - ale k nárazu nedošlo, a najednou byli uvnitř. Plavidlo se otočilo a dosedalo na kotviště. V poslední chvíli nakrátko zažehlo trysky, následoval slabý otřes, když došlo ke kontaktu. Údaje na pultu se opět změnily, plavidlo pevně zakotvilo v hangáru. Všechno proběhlo naprosto normálně.
"Vůbec se mi to nezamlouvá," řekla Kuriová. "Tohle se Ilje ani v nejmenším nepodobá."
"Nebyla zrovna v dobrém rozmaru, když jsme se setkali naposledy. Třeba má prostě jen špatnou náladu."
"Taková není," odsekla Kuriová, a okamžitě toho litovala. "Něco se přihodilo. Jenom zatím nevím co."
"A cestující?"
"Zůstanou tady, dokud se nedozvíme víc. Vydrželi to patnáct hodin, hodinku dvě ještě zvládnou."
"Nebude se jim to líbit."
"Bude muset. Tvoji lidé si přece dokážou vymyslet pádnou výmluvu, ne?"
"No, v této chvíli jedna lež navíc už nejspíš neznamená žádný rozdíl. Na něco přijdu - třeba problémy s tlakem vzduchu."
"To postačí. Nemusí to být hned katastrofa. Stačí rozumný důvod, abychom je udrželi na palubě ještě pár hodin."

Trn odešel dozadu za svými spolupracovníky. Kuriová si pomyslela, že to nebude těžké zařídit: většina cestujících stejně nepředpokládala, že hned vystoupí, a tak si ani neuvědomí, že něco není v pořádku. Pokud se po celém plavidle nerozšíří zpráva, že nikoho nepustili ven, podaří se jim snad zabránit nepokojům.
Čekala, až se Trn vrátí.
"A co dál?" zeptal se. "Nemůžeme odejít hlavní přetlakovou komorou, jinak by lidi začali mít podezření, kdybychom se brzy nevrátili zpátky."
"Použijeme vedlejší východ." Kuriová ukázala na pancéřový poklop ve stěně pilotní kabiny. "Už jsem požádala o připojení spojovacího rukávu. Vystoupíme, aniž by si toho kdokoli všiml."
Tranzitní tubus zaduněl o trup. Doposud byl světlohonec velice vstřícný. Kuriová a Trn vytáhli ze skříně skafandry, přestože podle indikátorů měl vzduch v rukávu normální složení a tlak. Otevřeli poklop a nacpali se do komory za ním. Vnější dveře se rozevřely téměř vzápětí, protože se nemusel vyrovnávat rozdíl tlaku.
V tunelu stál servulus.
Kuriová sebou trhla a ucítila, že Trn zareagoval stejně. Během vojenské služby získala hluboký odpor k robotům. Na Skyově vítězství byli většinou to poslední, co člověk viděl. Naučila se svou fobii potlačovat, když žila v jiných civilizacích, ale kdykoli na robota nečekaně narazila, vždy se lekla.
Tohoto servula nepoznávala. Měl zhruba lidskou postavu, ale současně byl naprosto nelidský. Tvořila ho v podstatě drátěná kostra, na děravý koš trupu měl klouby připojené trubkovité končetiny, postrádal jakékoli hmotnější části. Mechanismy měl ze slitiny, v dutinách kostry bzučela čidla a napájecí články. Servulus rozpažil, zahradil tubus, a čekal na ně.
"To nevypadá dobře," řekla Kuriová.
"Zdravím vás," vyštěkl servulus syntetizovaným hlasem.
"Kde je Ilja?" zeptala se Kuriová.
"Je indisponována. Mohli byste laskavě přikázat vašim skafandrům, aby se přepnuly na příslušné datové pole a upravily audiovizuální objektivizaci? Situace se tím nesmírně zjednoduší."
"Co žvatlá?" zeptal se Trn.
"Chce, abychom mu dovolili upravit to, co vidíme prostřednictvím skafandrů."
"A to může?"
"Na téhle lodi může všechno, co mu dovolíme. Většina Ultrů má za tímto účelem implantáty."
"Ty je nemáš?"
"Nechala jsem si je vytáhnout, než jsem odletěla na Obrodu. Nechtěla jsem, aby mě tam někdo vystopoval zpátky sem."
"Chytré," řekl Trn.
Servulus opět promluvil: "Ujišťuji vás, že nejde o úskok. Jak sami vidíte, jsem v podstatě neškodný. Ilja mi toto tělo vybrala záměrně, abych nemohl způsobit sebemenší škodu."
"Tělo vybrala Ilja? Komu vybrala tělo?"
Servulus přikývl drátěnou napodobeninou hlavy. Něco se v té kleci pohupovalo, bílá tyčinka zastrčená mezi dva dráty. Vypadala jako nedopalek cigarety.
"Ilja mě pozvala na palubu. Jsem simulace úrovně beta Nevila Clavaina. Nejsem sice žádný krasavec, ale takto zchátrale rozhodně nevypadám. Chcete-li vidět mou skutečnou podobu…" Gestem je vybídl, ať to aspoň zkusí.
"Buď opatrná," zašeptal Trn.
Kuriová skafandru neslyšně přikázala, aby přijal a zobrazil data pro vytvoření prostředí. Změna byla nepatrná. Servulus zmizel, jeho místo zaplnila mužská postava. Skafandr použil odhad a přesné znalosti trojrozměrného prostoru. Všechna bezpečnostní opatření zůstala nedotčena. Kdyby se servulus rychle pohnul nebo provedl něco, co by skafandru připadalo podezřelé, okamžitě by ho Kuriové zase ukázal.
Mezi mužem, kterého nyní viděla, a okolím byla mírná nesourodost - byl příliš ostrý a jasný, stíny nebyly přesně takové, jaké měly být - ale byly to záměrné chyby. Skafandr by dokázal postavu zobrazit naprosto realisticky, ale považoval za moudré obraz trochu odlišit. Díky tomu člověk nezapomněl, že jedná pouze se strojem.
"Tak je to lepší," řekl muž.
Kuriová hleděla na vetchého starce s bílými vousy a vlasy. "Ty jsi Nevil… Jakže se jmenuješ?"
"Nevil Clavain. Vy nejspíš budete Anna Kuriová." Jeho hlas zněl nyní skoro jako lidský. Zůstával pouze náznak strojovosti, opět záměrně.
"Nikdy jsem o tobě neslyšela." Pohlédla na Trna.
"Já taky ne," řekl Trn.
"Ani jste nemohli. Právě jsem přiletěl. Nebo spíše přilétám."
Podrobnosti si mohla Kuriová vyslechnout později. "Co se stalo Ilje?"
Clavainova tvář se napjala. "Nemám pro vás dobré zprávy. Nejlépe uděláte, půjdete-li se mnou." Poněkud toporně se otočil a vykročil tubusem, očividně očekával, že ho budou následovat.
Kuriová pohlédla na Trna. Bez jediného slova přikývl.
Vydali se za Clavainem.
***
Prováděl je katakombami Nostalgie nekonečna. Kuriová si neustále opakovala, že jí servulus nemůže ublížit, že nemůže udělat nic, k čemu by Ilja nedala předem souhlas. Jestli beta-simulaci instalovala Voljovová, ponechala jí pouze limitované oprávnění se silně omezenými možnostmi jednání. Beta servula pouze používá. Samotný software - a není to nic jiného, jak si připomněla, než hodně chytrý software - je napojen na zbytky lodní sítě.

"Pověz mi, co se tu vlastně děje, Clavaine?" řekla. "Prý přilétáš - jak tomu mám rozumět?"
"Má loď už zpomaluje," odpověděl. "Jmenuje se Znamení zvěrokruhu. Zakrátko se dostane do této soustavy a zastaví nedaleko vašeho světlohonce. Na její palubě je můj fyzický originál. Požádal jsem Ilju, aby tuto beta-simulaci nainstalovala, neboť rychlost světla nám bránila ve smysluplném jednání. Ilja souhlasila…, proto jsem zde."
"Ty jo, ale kde je Ilja?"
"To vám mohu objasnit," odpověděl Clavain. "Ale jak se tam dostala, nevím, protože mě vypnula."
"Takže tě musela zase zapnout," řekl Trn.
Kráčeli - spíš se brodili - po kolena kalem barvy žluči. Od té doby, co opustili hangár, procházeli palubami, které se otáčely, aby měli pocit gravitace, přestože se měnila podle toho, kde se právě nacházeli.
"Vlastně mne nezapojila Ilja," vysvětloval Clavain. "Je to velice zvláštní. Snad by se dalo říci, že jsem se probudil a zjistil… No, teď trochu předbíhám."
"Je mrtvá, Clavaine?" zeptala se Kuriová.
"Není," odpověděl důrazně, "není mrtvá, ale není ani v pořádku. Dobře, že jste přiletěli. Domnívám se správně, že vezete pasažéry?"
Podle všeho nemělo smysl lhát. "Dva tisíce," řekla Kuriová.
"Ilja tvrdila, že musíte udělat sto letů. To je teprve první?"
"Dej nám čas a zvládneme celou stovku," prohlásil Trn.
"Čas je nejspíš to jediné, co nemáte," odpověděl Clavain. "Je mi líto, ale tak tomu zkrátka je."
"Zmínil ses o jednání," řekla Kuriová. "O čem chceš krucinál jednat?"
Na Clavainově vráskité tváři se objevil lítostivý úsměv. "Je tady jedna záležitost. Máte něco, oč můj originál velmi stojí."
Servulus se na lodi dobře vyznal. Vedl je labyrintem chodeb a šachet, plošin a průlezů, komor a hal, procházel mnoha sekcemi, které Kuriová znala pouze zběžně. Některé paluby nikdo nenavštívil už desítky let planetárního času, do určitých míst dokonce i Ilja váhala vstoupit. Obrovská loď byla vždycky komplikovaná a nepřehledná, stejně záludná jako opuštěná podzemní dráha nebo vystěhovaná metropole. Na této lodi strašilo mnoho duchů, a ne všichni byli kybernetičtí nebo imaginární. Průvan hvízdal kilometry pustých chodeb zamořených krysami, kde se toulaly stroje a démoni. Loď mívala své nálady a rozmary jako starý dům.
Ale nyní to bylo trochu jiné. Možná si loď všechna stará strašidla, všechna děsivá zákoutí uchovala. Teď zde však vládl jediný duch, rozumná osobnost, která se neomezovala na konkrétní místo, ale pronikala každičkým centimetrem světlohonce. Ať šli kamkoli, všude je obklopoval kapitán. Cítil je a oni cítili jeho, i když jen jako zvláštní mrazení v zádech, jako by si je někdo měřil pohledem. Proto byla loď hrozivější než dřív, nebo možná méně hrozivá - záviselo to výhradně na tom, na čí straně kapitán stojí.
Právě to Kuriová nevěděla. Domnívala se, že ani Ilja si tím není docela jistá.
Konečně vstoupili do sekce, kterou Kuriová poznala. Od kapitánovy transmutace se tady změnilo jen málo. Stěny byly zahnědlé jako staré rukopisy, chodby tmavé jako v klášteře, jen tu a tam poblikávala místo svíček okrová nástěnná svítidla. Clavain je zavedl na ošetřovnu.
Zdravotničtí servulové nehybně postávali v koutech, jako by jich nebylo zapotřebí. Uprostřed ošetřovny stálo jediné lůžko, obklopené monitorovacím zařízením. Na lůžku ležela žena, ruce složené na prsou, oči zavřené. Biomedicínské údaje se nad ní vlnily jako polární záře.
Kuriová přistoupila k lůžku. Byla to Voljovová, o tom nebylo pochyb. Ale vypadala jako její dvojník, který prodělal nelidský experiment urychleného stárnutí, včetně vražedných dávek medikamentů, které jí vysály maso až na kosti a vysušily pokožku, takže připomínala tenký nátěr. Voljovová vypadala neuvěřitelně křehce, jako by se každou chvíli měla rozpadnout na prach. Kuriová ji neviděla na ošetřovně poprvé. Tady ji navštívila po přestřelce na Obrodě, když zajali Sylvesta; tehdy byla zraněná, ale nehrozilo nebezpečí, že zemře. Teď na ni musela hledět velmi soustředěně, aby se ujistila, zda už není mrtvá. Vypadala, jako by vyschla.
Kuriová se zděšeně otočila k betě: "Co se stalo?"
"Opravdu nevím. Než mne vypnula, byla zcela zdravá. Potom jsem se probral právě zde. Ilja ležela na lůžku. Přístroje stabilizovaly její stav, ale nic víc se nedalo dělat. Umírá." Clavain kývl na údaje nad Voljovovou. "Za války jsem podobná zranění viděl. Nadechla se ve vzduchoprázdnu bez sebemenší ochrany před ztrátou vlhkosti. Dekomprese musela být rychlá, ale ne tak rychlá, aby ji okamžitě zabila. Největší poškození utrpěly plíce. Krystalky ledu jí potrhaly plicní sklípky. Oslepla na obě oči a došlo k poškození řady mozkových funkcí. Domnívám se, že kognitivních procesů se to netýká. Má rovněž poškozenu průdušnici, takže je pro ni obtížné mluvit."
"Vždyť je Ultra," namítl Trn se stopou zoufalství. "Ultrové přece neumírají jen proto, že se ve vesmíru trochu nadechnou."
"Nepodobá se žádnému Ultranautovi, s nímž jsem se kdy setkal," řekl Clavain. "Nemá implantáty. Kdyby ano, mohla se z toho dostat. Přinejmenším by jí medistroje ochránily mozek. Jenže neměla ani ty. Jestli jsem to dobře pochopil, nesnesla představu, že by do ní něco takového proniklo."
Kuriová se podívala na betu. "Cos provedl, Clavaine?"
"Co bylo třeba. Byl jsem požádán, abych udělal, co je v mých silách. Nejschůdnějším řešením bylo vstříknout jí dávku medistrojů."
"Počkat." Kuriová zvedla ruku. "Kdo tě o to požádal?"
Clavain se poškrábal ve vousech. "Přesně nevím. Jen jsem cítil povinnost to vykonat. Musíte pochopit, že jsem pouhý software. Nemohl jsem jinak. Je docela možné, že mne něco zapojilo, řídilo mé jednání a donutilo mě, abych se zachoval určitým způsobem."

Kuriová a Trn si vyměnili pohledy. Oba si mysleli totéž. Jediný, kdo mohl Clavaina zapnout a přimět ho, aby Voljovové pomohl, byl kapitán.
Kuriová měla intenzivní mrazivý pocit, že ji někdo pozoruje. "Clavaine, poslouchej mě. Nevím, kdo vlastně jsi, ale musíš pochopit jedno. Raději by zemřela, než by ti dovolila, abys jí tohle provedl."
"Já vím." Clavain bezmocně pozvedl dlaně. "Jinak to však nešlo. Kdybych zde skutečně byl, udělal bych to rovněž."
"Ignoroval bys natolik zásadní postoj, takhle to myslíš?"
"Pokud to takto chcete vyjádřit, tak ano. Ignoroval bych ho proto, že kdysi přesně totéž udělal kdosi pro mne. Ocitl jsem ve stejné situaci jako Ilja. Byl jsem zraněný, vlastně jsem umíral. Přestože jsem na tom byl tak zle, zásadně jsem v hlavě nechtěl žádné odporné stroje. To bych raději zemřel. Ale někdo mi je tam přesto vložil. A nyní jsem vděčný. Dostal jsem čtyři sta roků života, jinak bych neměl ani jediný."
Kuriová pohlédla na lůžko, na ženu, která na něm ležela, a pak zpět na simulaci, která jí zachránila život, nebo přinejmenším oddálila okamžik smrti.
"Clavaine," řekla, "kdo krucinál jsi?"
"Clavain je Spojený," ozval se hlas řídký jako kouř. "Měla bys ho dobře poslouchat, protože co říká, myslí vážně."
Voljovová sice promluvila, ale vůbec se nepohnula. Jediný náznak, že je při vědomí, se dal vypozorovat ze změny biomedicínských křivek, trochu odlišných od údajů, které se nad ní vznášely při jejich příchodu.
Kuriová si sundala přilbu. Clavainův obraz zmizel, opět viděla jenom drátěného servula. Položila přilbu na podlahu a poklekla k lůžku. "Iljo?"
"Jo, jsem to pořád já." Hlas měla drsný jako smirkový papír. Kuriová sledovala, jak nepatrně pohybuje při řeči rty, ale zvuk vycházel odněkud shora.
"Co se stalo?"
"Nehoda."
"Když jsme přilétali, viděli jsme poškozený trup. To…"
"Jo. Byla to moje chyba. Opravdu. Jako vždycky. Všechno je moje chyba. Všechno je moje zatracená chyba."
Kuriová se ohlédla na Trna. "Jaká chyba?"
"Naletěla jsem mu." Na rtech se jí vytvořil bezmála úsměv. "Kapitánovi. Už jsem si myslela, že přistoupil na mé stanovisko. Že musíme použít zbraňové komplety proti Zmarům."
Kuriová si domyslela, co se odehrálo. "A on tě podrazil…"
"Vypustila jsem z lodi osm kompletů. Hlásil drobná selhání. Uvěřila jsem mu, ale jen mě potřeboval dostat z Nostalgie."
Kuriová ztišila hlas. Bylo to absurdní - před kapitánem se nedalo nic skrýt - nedokázala si však pomoct. "Chtěl tě zabít?"
"Ne," vydechla Voljovová. "Chtěl zabít sebe, ne mě. Jenže já měla být u toho. Jako svědek."
"Proč?"
"Abych pochopila, jaké měl výčitky svědomí. Abych pochopila, že to byl záměr, nejenom nehoda."
Trn k nim přistoupil. Rovněž si sundal přilbu, uctivě ji držel v podpaží. "Ale světlohonec je pořád tady. Jak jsi mu v tom zabránila, Iljo?"
Znovu se unaveně pousmála. "Navedla jsem kobru do paprsku. Musela jsem ho zastavit."
"Povedlo se."
"Nečekala jsem, že to přežiju. Ale nezvolila jsem přesný kurz."
Servulus přistoupil k lůžku. Bez Clavainovy projekce vypadaly jeho pohyby strojovější a výhružnější. "Vědí, že jsem vám vstříkl do hlavy medistroje," řekl hlasem již nikoli lidským. "A teď také vědí, že to víte i vy."
"Clavain… beta-simulace… neměla na vybranou," prohlásila Voljovová, dřív než mohl někdo promluvit. "Bez medistrojů bych už byla mrtvá. Jestli mě děsí? Ano. Absolutně. Až do hloubi duše. Svírá mě odpor při představě, že se mi plíží hlavou jako zástupy pavouků a hadů. Ale současně chápu, že to bylo nezbytné. Jsou to ostatně nástroje, s nimiž jsem odjakživa pracovala. A naprosto si uvědomuju, že nedokážou zázraky. Poškození je příliš rozsáhlé. Já už nepůjdu opravit."
"Však něco vymyslíme, Iljo," řekla Kuriová. "Tvá zranění - "
Přerušil ji šepot Voljovové: "Na mě zapomeň. Já nejsem důležitá. Teď jsou důležité komplety. Jsou to moje děti, možná záludné a nebezpečné, ale rozhodně nechci, aby padly do špatných rukou."
"Zdá se, že se konečně dostáváme k hlavnímu problému," podotkl Trn.
"Clavain - skutečný Clavain - chce komplety," řekla Voljovová. "Údajně má dostatečné prostředky, aby nám je mohl vzít." Hlas zesílil: "Je to tak, Clavaine?"
Servulus se uklonil. "Mnohem raději bych jejich předání dojednal, jak víte, Iljo, zvláště nyní, když jsem věnoval svůj čas péči o vaše blaho. Ale nemylte se. Můj originál umí být velmi tvrdý a neústupný, má-li za to, že jedná oprávněně. Věří, že má právo na své straně. A muži, kteří si myslí, že mají právo na své straně, patří vždy k nejnebezpečnějším."
"Proč nám to říkáš?" zeptala se Kuriová.
"Neboť je to v jeho - našem - zájmu," prohlásil servulus přívětivě. "Rád bych vás přesvědčil, abyste zbraně odevzdali bez boje. Přinejmenším bychom se vyhnuli riziku, že ty zpropadené komplety poškodíme."
"Nepřipadáš mi jako netvor," řekla Kuriová.
"To také nejsem," odpověděl servulus. "Ani můj originál. Vždy se snaží dosáhnout svého bez obětí. Avšak není-li zbytí… Můj originál rozhodně necouvne před nezbytnou dávkou krveprolití. Zvláště ne teď."
Poslední větu vyslovil servulus natolik důrazně, že se Trn zeptal: "Proč právě teď ne?"
"Kvůli tomu, co musel podstoupit, aby se dostal az sem." Servulus se odmlčel, objektivy na děravé hlavě se postupně zahleděl na každého z přítomných. "Zradil vše, čemu čtyři sta let věřil. Ujišťuji vás, že to nebylo lehké. Lhal přátelům a

opustil ty, které měl rád, neboť věděl, že jinak nelze. A později musel udělat bolestné rozhodnutí. Zabít ženu, kterou velmi miloval. Způsobil si tím veliké utrpení. V tomto ohledu nejsem přesnou kopií pravého Clavaina. Má osobnost byla vytvořena před tímto strašlivým činem."
Hlas Voljovové znovu zaskřípěl a okamžitě získal pozornost všech. "Skutečný Clavain není jako ty?"
"Nasnímali mne dřív, než na jeho život padl hluboký stín, Iljo. Mohu pouze odhadovat, do jaké míry se lišíme. Ale na vašem místě bych si nezahrával s mým originálem v jeho současném rozpoložení."
"Psychologická válka," zašeptala.
"Prosím?"
"Proto jsi tady, viď? Vůbec nemáš dojednat jakési rozumné podmínky. Máš nás vyděsit k smrti."
Servulus se opět uklonil se strojovou zdrženlivostí. "Kdyby se mi to podařilo, domníval bych se, že jsem svou práci odvedl dobře. Přece víte, že nemám rád zbytečné krveprolití."
"Pokud jde o krveprolití," řekla Ilja Voljovová, "tak ses skutečně obrátil na správnou ženskou."
***
Zakrátko Voljovová upadla do stavu, který se podobal spánku. Křivky biomedicínských snímačů se uklidnily, Fourierovy řady harmonických kmitů odrážely změnu mozkové aktivity. Ostatní ji několik minut pozorovali a uvažovali, zda sní nebo kuje pikle, a zda na tom ještě záleží.
Příštích šest hodin uběhlo rychle. Trn a Kuriová se vrátili do přepravního plavidla, aby se poradili se svými spolupracovníky. Potěšilo je, že se během jejich nepřítomnosti nevyskytly vážnější problémy. Došlo sice k drobným nepokojům, většina ze dvou tisíc pasažérů se však spokojila s vysvětlením, že dolaďují atmosférickou kompatibilitu mezi oběma loděmi. Nyní cestující ujistili, že technický problém vyřešili - pouhá závada čidel - a tudíž mohou postupně opustit plavidlo ve stanoveném pořadí. V otáčivé sekci několik metrů od kotviště připravily Kuriová s Voljovovou už dřív velkou nákladovou prostoru, kterou kapitánovy transmutace příliš nezasáhly, a morem zdeformované části důkladně zamaskovaly.
Skladiště bylo studené a vlhké, a přestože se je ze všech sil snažily zútulnit, stále ponurou atmosférou připomínalo kryptu. Přepážky dělily prostoru na oddíly zhruba pro sto pasažérů, další pažení vytvářela menší oddělení pro rodiny, aby měly trochu soukromí. Do skladiště se vešlo deset tisíc cestujících, tedy ještě čtyři plně naložená přepravní plavidla. Než přiletí pošesté, budou muset přesunout lidi dál do lodi. A potom nevyhnutelně vyjde najevo, že jsou na světlohonci nakaženém obávaným tavomorem, dokonce na světlohonci, který pohltil a přetvařoval jeho kapitán, že vlastně přebývají doslova v kapitánových vnitřnostech.
Kuriová předpokládala, že jakmile si to uvědomí, zavládne panika. Pravděpodobně budou muset vyhlásit výjimečný stav, mnohem tvrdší omezení občanských práv, než na jaké byli zvyklí z Obrody. Dojde k obětem na životech a možná budou muset přistoupit i k nejpřísnějším trestům, aby udrželi pořádek.
A přesto na tom všem přestane záležet, jakmile vyjde najevo, že nenáviděný triumvir Ilja Voljovová je dosud naživu a právě ona řídí evakuaci.
Teprve pak začnou opravdové potíže.
Kuriová se dívala, jak se přepravní plavidlo vydává na zpáteční cestu k Obrodě. Třicet hodin tam a zpátky, počítala, plus patnáct hodin na nalodění, pokud všechno půjde hladce. Za dva dny by mohl být Trn zase tady. Jestli do té doby dokáže udržet na Nostalgii nekonečna klid, bude mít pocit, jako by vyšplhala na vysokou horu.
Jenže potom je čeká ještě devadesát osm letů, než dostanou na palubu…
Jeden krok za druhým, pomyslela si. Tak ji to učili při vojenském výcviku: Rozděl problém na proveditelné části. Nezávisle na tom, jak nesmírný se zdá, vypořádáš se s ním kus po kuse. Soustřeď se na detaily a s celkem si dělej starosti později.
Vzdálený kosmický boj zuřil dál. Záblesky připomínaly náhodné vypalování synapsí v odhaleném mozku. Voljovová určitě ví, co se děje, možná dokonce i Clavainova beta. Ale Voljovová spala a Kuriová nevěřila, že by ze servula dostala něco víc než rafinovanou lež. Takže zbýval kapitán, který určitě taky něco věděl.
Kuriová kráčela lodí. Nastoupila do zchátralého výtahu a vydala se sama dolů do depozitáře zbraňových kompletů, kam nejmíň stokrát jela ve společnosti Voljovové. Měla podivný pocit nepatřičnosti, že se tam vypravila bez ní.
V depozitáři panoval stav beztíže a tma jako při poslední návštěvě. Kuriová zastavila kabinu u přetlakové komory, nasoukala se do skafandru a připojila si pohonnou jednotku. Za několik okamžiků byla v depozitáři, ani nedýchala, a letěla tmou. Vyrazila na plný tah trysek a snažila se ignorovat nepříjemný pocit, který ji mezi zbraňovými komplety vždy přepadal. Soustředila se na údaje navigačního systému skafandru a čekala, až zachytí signály interních transponderů. Na průzoru měla ve vzdálenostech od desítek po stovky metrů rozmístěny šedozelené objekty opatřené poznámkami. Výraznější linie hvězdicového kolejiště křížily depozitář v různých úhlech. Zbraňové komplety v depozitáři pořád stály, ale zdaleka ne všechny.
Když odlétala na Obrodu, bylo jich tady třiatřicet. Než se kapitán pokusil o sebevraždu, stačila Voljovová rozmístit osm. Jenomže z prořídlých řad hrozivých velikánů Kuriová snadno odhadla, že zbylo mnohem méně než pětadvacet kompletů. Spočítala je jednou a podruhé, naváděla skafandr hlouběji do depozitáře jen pro případ, že by problém vězel v radiomajácích. Ale její podezření se ukázalo správné. Na palubě Nostalgie nekonečna zbylo třináct zbraňových kompletů. Dvanáct zbraní pekelné třídy nevysvětlitelně zmizelo.
Jenže už tušila, kde jsou. Všech dvacet kompletů bylo někde v kosmu, nejspíš v opačné polovině soustavy, a měly na svědomí přinejmenším některé zášlehy, které zahlédla z přepravního plavidla.
Voljovová - nebo někdo jiný - vyslal dvacet zbraňových kompletů do boje proti Zmarům.
A mohla jen hádat, kdo vyhrává.
***

Poznej svého nepřítele, pomyslel si Clavain.
Jenže o nepříteli nevěděl zhola nic.
Seděl sám na můstku Znamení zvěrokruhu v hlubokém zamyšlení. Prsty měl spojené do stříšky, oči přimhouřené, čelo mu brázdily ustarané vrásky. Připomínal šachového velmistra, který se chystá k nejdůležitějšímu tahu kariéry. V cylindrickém zobrazovací zářila projekce světlohonce, na jehož palubě se skrývaly dávno ztracené zbraně.
Připomněl si, co mu ještě v Hlavním hnízdě říkala Skade. Všechny nitky vedou k této lodi, k Nostalgii nekonečna, jíž velí Ilja Voljovová. Dokonce si vzpomínal na podobenku ženy, kterou mu Skade poskytla. Ale i kdyby indicie ukazovaly správným směrem a skutečně by měl jednat s Voljovovou, stejně nevěděl skoro nic. Musel se spolehnout na údaje, které teprve nyní získával svými prodlouženými smysly.
Obraz ve válci se skládal ze všech hlavních taktických informací o plavidle nepřítele. Detaily se průběžně měnily a překrývaly, jak zpravodajské systémy pro sběr dat upřesňovaly odhad. Rádiové interferometry s vysokou rozlišovací schopností pročesaly elektromagnetický profil světlohonce v celém spektru, od měkkých gama-paprsků až po nízkofrekvenční rádiové záření. Rozbor záření na všech vlnových délkách však dával zmatený obraz, buď selhal interpretační software, nebo předkládal nesmyslné odhady. Clavain musel co chvíli zasáhnout a vyhodit další absurdní interpretaci. Software z nějakého důvodu trval na tom, že světlohonec připomíná jakési podivné spojení plavidla, katedrály a mořské ježovky. Clavain znal základní tvar Nostalgie nekonečna, musel neustále korigovat nejvýstřednější závěry programu. Mohl se pouze dohadovat, že se loď obalila nějakým maskovacím materiálem, podobně jako se některé habitaty Rzivého pásu příležitostně skryly v temném oblaku.
Jiná možnost - software se nemýlí, ale naopak on se mu snaží vnutit své předpoklady - ho natolik vyváděla z konceptu, že ji odmítal zvažovat.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Exoskelet zabzučel námahou, když se otočil. "Ano?"
Antoinette Baxová a Xavier Liu vstoupili na můstek. Své exoskelety si ozdobili ornamenty namalovanými světélkující barvou. Clavain si všiml, že je to mezi posádkou nová móda, především ve Štírově armádě, ale neviděl důvod, proč tomu bránit. Osobně vítal cokoli, co podporovalo soudržnost a odhodlání.
"O co jde, Antoinette?" zeptal se.
"Chceme si s tebou promluvit, Clavaine."
"O tom útoku," dodal Xavier Liu.
Clavain přikývl a s námahou se usmál. "Při troše štěstí k žádnému nedojde. Posádka Nostalgie nekonečna třeba přijde k rozumu, předá nám zbraně, a my zase odletíme, aniž bychom vypálili jedinou ránu."
Takový průběh se však zdál hodinu od hodiny nepravděpodobnější. Z detekované charakteristiky kompletů již zjistil, že loď jich dvacet vypustila, na palubě zůstalo pouhých třináct. A co bylo horší, typické rozpoznávací znaky nasvědčovaly tomu, že některé zbraně již byly aktivovány. Tři emisní vzorce zmizely v průběhu osmi hodin palubního času úplně. Neměl sice důkaz, zato nepříjemný pocit, že tuší, co to znamená.
"A když nám je nevydají?" zeptala se Antoinette a pomalu usedla.
"Potom dojde na demonstraci síly."
Xavier přikývl. "Přesně to jsme si taky mysleli."
"Počítám s rychlým a rozhodným zásahem," řekl Clavain. "A podle všech předpokladů to tak proběhne. Štír provedl důkladné přípravy. Remontoireova technická pomoc je neocenitelná. Máme skvěle vycvičené úderné jednotky a také zbraně na jejich podporu."
"Ale nás jsi o pomoc nepožádal," řekl Xavier.
Clavain se obrátil k zobrazení nepřátelské lodě, zkoumal, k jakým změnám došlo v průběhu posledních minut. Rozladilo ho, když zjistil, že software znovu začal na trupu modelovat hrbolaté výrůstky a zubaté hřebeny. V duchu zaklel. Loď vypadala jako kalderské domy rozvrácené tavomorem. U této myšlenky se prudce zarazil.
"Co jste říkali?" zeptal se, když se obrátil k mladým.
"Chceme taky pomáhat," řekla Antoinette.
"Už jste pomohli," odpověděl Clavain. "Bez vás bychom nejspíš vůbec nezískali Znamení zvěrokruhu. Nemluvě o tom, že jste mi pomohli, když jsem zběhl."
"To už je dávno. Chceme pomáhat teď, při útoku," řekl Xavier.
"Aha." Clavain se poškrábal ve vousech. "Myslíš opravdu pomáhat - při bojové akci?"
"Můžeme Bouřňák vybavit dalšími zbraněmi," řekla Antoinette. "Je rychlý a snadno ovladatelný. To je nutné, jestli si chce člověk tam doma něco vydělat."
"Taky je dobře obrněný," dodal Xavier. "Však jsi slyšel, jaké škody nadělal, když jsme vyrazili vrata na Nové Kodani. A je v něm spousta místa. Vejde se do něho půlka Štírovy armády a ještě si můžou zatancovat."
"O tom nepochybuji."
"Tak proč jsi proti?" zeptala se Antoinette.
"Není to váš boj. Pomohli jste mi, za což jsem vám vděčný, avšak jak znám Ultry, a domnívám se, že je znám, nevzdají se ničeho bez potíží. Již bylo dost prolité krve, Antoinette. Teď už to zvládnu bez vás."
Oba mladí lidé - napadlo ho, zda mu skutečně dřív připadali tak mladí - si vyměnili pohledy. Zdálo se mu, že hrají podle scénáře, který mu zapomněli ukázat.
"Děláš chybu, Clavaine," řekl Xavier.
Clavain se mu podíval do očí. "Skutečně jsi o tom přemýšlel, Xaviere?"
"Samozřejmě…"
"Myslím, že ne dostatečně." Clavain se vrátil k zobrazení světlohonce. "Nyní mě omluvte… Opravdu mám hodně práce."

Kapitola třicátá třetí

"Iljo, probuď se."
Kuriová stála vedle lůžka a sledovala neurodiagnostiku, až se objeví známky, že se Voljovová vrací k vědomí. Mohla mezitím klidně zemřít - jen málo viditelných příznaků prozrazovalo, že je naživu. Údaje vypadaly v zásadě stejně jako před výletem do depozitáře zbraňových kompletů.
"Mohu vám pomoci?"
Kuriová se otočila a zastyděla se, že se polekala. Promluvil na ni drátěný servulus.
"Clavaine, nevěděla jsem, že jsi pořád zapojený."
"Ještě před chvílí jsem nebyl." Servulus vystoupil ze stínu na opačné straně lůžka. Přistoupil k nízkému přístroji vedle Voljovové a upravil několik ovladačů.
"Co děláš?" vybafla Kuriová.
"Přivádím ji k vědomí. Copak jste to nechtěla?"
"Jenom si nejsem jistá, jestli ti mám věřit, nebo z tebe rovnou nadělat pletací jehlice."
Servulus ustoupil od páček. "Samozřejmě že mi nemůžete věřit, Anno. Mým hlavním úkolem je přemluvit vás, abyste nám vydaly zbraně. Nemohu použít sílu, zato mohu využít přesvědčování a dezinformace." Sáhl tenkou paží za lůžko a cosi Kuriové hodil.
Chytila brýle a naslouchátko. Vypadaly jako běžné lodní zařízení, odřené a šedivé. Nasadila si je, a Clavainova postava překryla drátěného servula. Najednou vypadal jako člověk, i hlas měl lidský.
"Tak je to příjemnější," řekl.
"Kdo tě řídí, Clavaine?"
"Ilja mi prozradila něco málo o vašem kapitánovi. Neviděl jsem ho, ani neslyšel, ale domnívám se, že mne ovládá. Zapnul mne, abych mohl pomoci zraněné Ilje. Jsem pouhá beta-simulace. Mám Clavainovy zkušenosti a můj originál má zas důkladný zdravotnický výcvik, na druhé straně nepochybuji, že kapitán má k dispozici řadu lepších zdrojů, včetně vlastních vzpomínek. Proto jsem dospěl k závěru, že kapitán nechce zasahovat přímo, ale rozhodl se využít mne jako prostředníka. Jsem víceméně jeho loutka."
Kuriová měla nutkání Clavainovy závěry odmítnout, ale jeho chování nenaznačovalo, že by lhal nebo znal jiné vysvětlení. Kapitán se vynořil z ulity, jen aby si zařídil sebevraždu, a když neuspěl - a Ilja při tom málem přišla o život - stáhl se do mnohem hlubší psychózy. Ráda by věděla, zda je Clavain kapitánovou loutkou nebo zbraní.
"Takže do jaké míry ti lze v tomhle případě věřit?" Kuriová pohlédla na Voljovovou. "Mohl bys ji zabít?"
"Ne." Energicky zavrtěl hlavou. "Váš světlohonec nebo kapitán by to nedovolil. To vím určitě. Stejně bych na to ani nepomyslel, nejsem chladnokrevný vrah, Anno."
"Jo, jsi jen software," řekla. "Software schopný všeho."
"Ujišťuji vás, že bych ji nezabil. Potřebuji ty zbraně, protože věřím lidstvu. Nikdy jsem nezastával přesvědčení, že účel světí prostředky. V této válce ani v žádné jiné zpropadené válce, v níž jsem kdy bojoval. Jsem-li nucen zabíjet, abych dosáhl svého, tak to udělám. Ale rozhodně ne dřív, než vyčerpám všechny možnosti, jak tomu zabránit. Nebyl bych o nic lepší než ostatní Spojení."
Ilja Voljovová náhle promluvila z lůžka: "Proč je chceš, Clavaine?"
"Mohl bych vám položit stejnou otázku."
"Zatraceně, jsou to moje zbraně."
Kuriová si prohlížela Voljovovou, ale nezdála se o nic víc vzhůru než před pěti minutami.
"Ve skutečnosti vůbec nejsou vaše," řekl Clavain. "Stále jsou majetkem Spojených."
"To jste si ale dali sakra na čas, než jste se o ně přihlásili, že jo?"
"Já se o ně nehlásím, Iljo. Jsem ten kladný hrdina, který přiletěl, aby vás zbraňových kompletů zbavil dřív, než sem dorazí opravdoví mizerové. Potom si s nimi budu dělat starosti já, nikoli vy. A pokud tvrdím, že jsou zlí, myslím to vážně. Budete-li jednat se mnou, alespoň budete jednat s někým rozumným. Spojení se však nebudou obtěžovat s vyjednáváním. Prostě si ty zbraně bez ptaní vezmou."
"Tvoje historka o zběhnutí mi pořád připadá těžko stravitelná, Clavaine."
"Iljo…" Kuriová se naklonila nad lůžko. "Iljo, vykašli se teď na Clavaina. Potřebuju se něco dozvědět. Cos provedla se zbraňovými komplety? V depozitáři jsem jich napočítala jen třináct."
Voljovová mlaskla, než odpověděla. Kuriové se zdálo, že se baví vlastní vynalézavostí. "Rozmístila jsem je. Zabila jsem dvě mouchy jednou ranou. Jednak na ně Clavain už tak snadno nedosáhne, když jsou roztroušené po celé soustavě. A taky jsem je nastavila na autonomní palebný režim proti Zmarům. Jak si moje krasavice vedou. Kuriová? Připadaly ti ohňostroje dnešní noci úchvatné?"
"Docela úchvatné ohňostroje jsem zahlédla, ale nemám krucinál ani ponětí, kdo vyhrává."
"Alespoň že boj dosud probíhá. To je dobré znamení, ne?" Neudělala nic zjevného, ale nad hlavou se jí objevila zploštělá koule, která vypadala jako mluvící bublina v komiksech.
Přestože oslepla, když kobru zasáhl paprsek zbraňového kompletu, měla nyní na očích nasazeny malé šedé brýle, které komunikovaly s implantáty, jež jí Clavainova beta vpravila do hlavy. V jistém smyslu nyní vidí líp než předtím, pomyslela si Kuriová. Pomocí brýlí vidí všechny vlnové délky elektromagnetického záření i další pásma, mnohem přesněji se může napojit na pole generovaná stroji. Přesto ji musí znechucovat přítomnost strojů v hlavě. Takové věci jí vždycky připadaly odporné, nyní je přijala pouze z nutnosti.
Rotační elipsoid nad Iljou byl spíš společná vize než hologram. Souřadnicová síť se zelenými rovnoběžkami byla

nejširší na rovníku, směrem k pólům se zužovala. Sluneční soustava, okomentovaná hromadou poznámek, vypadala jako bílý talíř položený našíř. Uprostřed trůnilo oranžové oko Delty Pavonis. Rumělková šmouha znázorňovala zbytek zničeného Rochu, temnější rudý bod představoval mohutnou zbraň Zmarů, vytvarovanou jako trumpeta; její oběh byl teď synchronní s rotací slunce. Na slunci svítily fialové souřadnice, puntík na povrchu bezprostředně pod zbraní znamenal důlek zavrtaný do hloubky osminy slunečního průměru; ke středu, kde probíhala termojaderná reakce, zbývala čtvrtina. Z propadliny se šířily fantastické fialové a bílé prstence, v nichž probíhalo slučování jader, vypadaly jako zamrzlé vlny na jezeře, ale tyto horké oblasti nukleární fúze byly pouhými jiskřičkami ve srovnání s atomovou pecí v centru. Přestože všechny ty změny braly dech, středem pozornosti nebylo samo slunce. Kuriová napočítala ve stejném kvadrantu, kde se nacházela zbraň Zmarů, dvacet černých trojúhelníků, a usoudila, že to jsou zbraňové komplety.
"Takový je stav hry," řekla Voljovová. "Zobrazení boje v reálném čase. Závidíš mi moje hračky, Clavaine?"
"Vůbec netušíte, jak jsou ty zbraně důležité," odpověděl servulus.
"Vážně si to myslíš?"
"Závisí na nich vyhubení nebo přežití celého lidského druhu. Také známe Zmary, Iljo, a víme, co dovedou. Ve vzkazech z budoucnosti jsme viděli lidské plémě na pokraji vyhynutí, téměř zdecimované stroji Zmarů. Říkáme jim vlci, ale nepochybně se jedná o téhož nepřítele. Proto nemůžete zbraňové komplety vyplýtvat zde."
"Vyplýtvat? Já jimi neplýtvám," řekla smrtelně dotčeně. "Užívám je takticky, abych postup Zmarů zpomalila. Vykupuju jimi cenný čas pro Obrodu."
Clavain se zkoumavě zeptal: "Kolik zbraní jste od začátku boje ztratila?"
"Žádnou."
Servulus se nad ni naklonil. "Iljo… Pozorně mě poslouchejte. Kolik zbraní pekelné třídy jste ztratila?"
"Co myslíš tím ‚ztratila'? Tři komplety selhaly. Skvělá ukázka dovednosti Spojených. Další dva byly pouze na jedno použití. To se dá těžko nazvat ‚ztrátou', Clavaine."
"Žádná zbraň tedy nebyla zničena odvetnou palbou Zmarů?"
"Dvě utrpěly jistá poškození."
"Ale nebyly zničeny?"
"Pořád od nich dostávám telemetrické údaje. Rozsah škod se nedozvím, dokud neprozkoumám bitevní pole."
Clavainova simulace ustoupila od lůžka. Bylo-li to vůbec možné, ještě o odstín zbledla. Zavřela oči a něco si mumlala pod vousy, klidně to mohla být modlitba. "Původně jste měla čtyřicet zbraní. Podle mých propočtů jste jich do této chvíle ztratila devět. Kolik ještě, Iljo?"
"Kolik bude potřeba."
"Obrodu nemůžete zachránit. Máte co dělat se silami, které ani nedovedete pochopit. Pouze těmi zbraněmi mrháte. Musíme je uschovat, dokud je nebudeme moci řádně použít takovým způsobem, aby dokázaly opravdu něco změnit. Toto je pouze předsunutá hlídka vlků, čekáme jich mnohem víc. Do té doby můžeme zbraňové komplety prozkoumat, a možná se nám podaří vyrobit další, tisíce dalších."
Znovu se usmála, Kuriová si tím teď už byla jistá. "A co všechny ty krásné řečičky o tom, že účel nesvětí prostředky, Clavaine - věřil jsi aspoň jedinému vlastnímu slovu?"
"Věřím pouze tomu, že promrháte zbraně, a na Obrodě stejně všichni zahynou. Jediný rozdíl bude v tom, že zemřou později a k jejich zmarněným životům přibudou miliony dalších. Předáte-li mi však komplety hned, budeme mít pořád dost času zvrátit běh událostí."
"Máme nechat dvě stě tisíc lidí zemřít, aby miliony mohly žít dál?"
"Nikoli miliony, Iljo. Miliardy."
"Na okamžik jsi mě dostal, Clavaine. Skoro jsem si začínala myslet, že se s tebou dá uzavřít dohoda." Usmála se, jako by to bylo naposledy, co se kdy v životě zasměje. "Mýlila jsem se, viď?"
"Nejsem zlý člověk. Jen přesně vím, co je třeba udělat."
"Jak jsi správně řekl - takoví jsou vždycky nejnebezpečnější."
"Laskavě mě nepodceňujte. Já si ty zbraně vezmu."
"Jsi celé týdny daleko, Clavaine. Než sem doletíš, budu na tebe řádně připravená."
Clavain neodpověděl. Kuriová nevěděla, jak si má jeho mlčení vyložit, ale dělalo jí velké starosti.
***
Člun se tyčil nad Antoinette, čněl ze svého vězení opravářského lešení. Vnitřní osvětlení Bouřňáku bylo zapnuté, v horních oknech pilotní kabiny viděla Xaviera v plné práci. V jedné ruce držel kompad, pisátko mezi zuby, přepojoval stařičké spínače nad hlavou a pilně si dělal poznámky. Hotový účetní, pomyslela si.
Antoinette přikázala exoskeletu, aby ji postavil. Tu a tam Clavain umožnil posádce několik hodin oddechu v normálním přetížení, ale ne právě teď. Exoskelet ji bolestivě odíral na desítkách míst, kde se vycpávky a kontaktní snímače pohybu dotýkaly pokožky. Paradoxně Se bezmála těšila, až dorazí k Deltě Pavonis, protože se konečně exoskeletu zbaví.
Dlouze se zahleděla na Bouřňák. Neviděla člun od té doby, co se k němu znechuceně otočila zády, a odmítala do něho vstoupit, protože už jí nepřišel jako její výsostné území. Měla pocit, že uplynuly celé měsíce, a vztek částečně vyšuměl. Přesto byla ještě pořád dost naštvaná.
Člun byl připravený na start. Nikomu, kdo Bouřňák tak dobře neznal, by nepřipadalo, že prošel zásadními vnějšími změnami. Nové zbraně, které přidali k původním, pouze rozšířily počet vyboulenin, ostnů a nesouměrností. Výrobní centra chrlila vojenskou výzbroj po tunách, v zásadě nebyl problém část produkce odklonit, a Štír se ochotně tvářil, že nic nevidí. Xavier s Remontoirem dokonce připojili do řídicí sítě Bouřňáku několik speciálních zbraní.
Napadlo ji, proč má vlastně takové nutkání bojovat. Nepovažovala se za člověka, který by si liboval v násilí či

hrdinských gestech. Nesmyslná, hloupá gesta - jako třeba pohřbít otce do atmosféry obří planety - to byla přece úplně jiná písnička.
Prošla krátkou chodbičkou do pilotní kabiny. Xavier pokračoval v práci, byl do ní zcela pohroužen a určitě si už zvykl, že sem Antoinette nikdy nechodí.
Usedla do vedlejšího křesla a čekala, až ji vezme na vědomí. Konečně vzhlédl od kompadu a jenom na ni kývl, dal jí prostor a čas, aby vyslovila všechno, co potřebuje. Ocenila to.
"Šelmo?" zeptala se tiše.
Prodleva, než Lyle Merrick odpověděl, nebyla pravděpodobně delší než obvykle, ale připadalo jí, že mu to trvá celou věčnost. "Ano, Antoinette?"
"Jsem tady."
"Ano… Všiml jsem si." Nastala další dlouhá pauza. "Těší mě, že ses vrátila."
Hlas zněl sice stejně jako vždy, ale něco se změnilo. Usoudila, že Lyle už dál nehodlá napodobovat původní gama-osobnost, kterou před šestnácti lety nahradil.
"Proč?" zeptala se ostře. "Stýskalo se ti?"
"Ano," odpověděl Merrick. "Ano, stýskalo."
"Nejspíš ti to do smrti neodpustím, Lyle."
"Nikdy bych nežádal, ani nečekal tvé odpuštění, Antoinette. Rozhodně si je nezasloužím."
"To si fakticky nezasloužíš."
"Ale chápeš, že jsem byl vázán slibem, který jsem dal tvému otci?"
"Xavier mě o tom poučil."
"Tvůj otec byl dobrý chlap, Antoinette. Vždycky pro tebe chtěl jen to nejlepší."
"Chtěl to nejlepší taky pro tebe, Lyle."
"Jsem jeho dlužníkem, to bez debaty."
"Jak se ti žije s tím, cos udělal?"
Ozvalo se cosi, co snad mohl být smích nebo opovržlivé uchechtnutí nad sebou samým. "Moje část, na které nejvíc záleželo, se tím už trápit nemusí. Moje verze z masa a kostí byla popravena. Já jsem jen duch, jediný duch, který unikl mazohlavcům."
"Možná duch, ale se silně vyvinutým pudem sebezáchovy."
"To nepopírám."
"Chtěla bych tě nenávidět, Lyle."
"Tak si poslož. Nenávidí mě už spousta lidí."
Povzdechla si. "Nemůžu si to dovolit. Tohle je pořád můj člun. A ty ho pořád řídíš, ať se mi to líbí nebo ne. Nemám pravdu, Lyle?"
"Byl jsem pilot, slečinko…, chci říct, Antoinette… Před tou drobnou nehodou jsem měl důkladné znalosti pilotování kosmického plavidla. Nebylo pro mě těžké začlenit se do Bouřňáku. Pochybuji, že by skutečná nižší osobnost mohla kdy být adekvátní náhradou."
Odfrkla si. "Neboj se, nemám v úmyslu tě vykopnout."
"Opravdu ne?"
"Kdepak," odsekla. "Ale z čistě pragmatických důvodů. Nemůžu si to dovolit, protože bych tím setsakra snížila výkon Bouřňáku. Rozhodně nemám náladu na složité zaučování nové gama-osobnosti, a v téhle době už vůbec ne."
"To je rozumný důvod."
"Ještě jsem neskončila. Táta s tebou uzavřel dohodu. Tím pádem máš dohodu s celou rodinou Baxových. Nemůžu ji zrušit, ani kdybych chtěla. Kšeftu by to neprospělo."
"Jsme přece jen trochu daleko od všech obchodních příležitostí, Antoinette."
"Možná jo. Ale je tu ještě něco. Posloucháš mě?"
"Samozřejmě."
"Letíme do boje. Ty mi pomůžeš. A myslím to tak, že poletíš s tímhle člunem a uděláš všechno, co krucinál řeknu. Jasné? Všechno. Bez ohledu na nebezpečí."
"Slíbil jsem, že tě budu chránit - patří to k dohodě s tvým otcem."
Pokrčila rameny. "To sis dohodl s ním, ne se mnou. Odteď si sama rozhodnu, jak moc budu riskovat, i kdybych hazardovala se životem. Došlo ti to?"
"Jistě…, Antoinette."
Vstala z křesla. "Jo, a ještě něco."
"Ano?"
"Už nikdy žádné ‚slečinko'."
***
Kuriová procházela nákladovým prostorem hlavně proto, aby se ukázala lidem a ujistila je, že na ně nezapomněla, když vtom sebou loď trhla. Přišlo to tak nečekaně, že ztratila rovnováhu a bolestivě dopadla na nejbližší stěnu. Zaklela, tisíce možností jí prolétlo hlavou, ale její myšlenky okamžitě přehlušil zděšený povyk dvou tisíc cestujících. Ječeli a vykřikovali, trvalo několik vteřin, než se vřava uklidnila do vystrašeného sténání. Pohyb se už neopakoval, jenže se právě vypařila iluze, že světlohonec je něco stálého a neměnného.
Ihned se vydala zjistit rozsah škod. Vstoupila do bludiště přepážek ve skladišti, cestou uklidňovala rodiny i jednotlivce, kteří se ji snažili zadržet, aby jim vysvětlila, co se stalo. V této chvíli se však na to sama teprve snažila přijít. Už předem měli dohodnuto s nejbližšími spolupracovníky, že se co nejrychleji sejdou, stane-li se něco nezvyklého.

Zjistila, že už na ni čeká asi deset lidí, všichni vypadali jen o chlup klidnější než cestující, o které pečovali.
"Vuilleumierová…!" vyhrkli téměř jednohlasně, jakmile k nim přistoupila. "Co se u všech čertů děje?"
"Máme tady pár zlomenin a lidi jsou vystrašení k smrti," navázal jeden z nich. "Neměl nás někdo upozornit?"
"Hrozilo nebezpečí srážky," řekla. "Loď objevila meteorický roj. Neměla čas překážku odstřelit, tak se přemístila." Byla to lež, ani jí samotné nezněla dvakrát přesvědčivě, ale poskytla jim alespoň jakési racionální vysvětlení. "Proto vás nikdo nevaroval," dodala. "Všechno je vlastně v pořádku. Znamená to, že bezpečnostní systémy pořád fungují."
"Nezmínila jste se, že by neměly," řekl muž.
"Ale teď máme jistotu, ne?" Pak je požádala, aby rozhlásili, že nenadálý pohyb neznamená nic nebezpečného, a aby se postarali o zraněné.
Naštěstí nikdo nepřišel o život, převážně čisté zlomeniny se daly jednoduše ošetřit, aniž by zraněný musel na ošetřovnu. Minula hodina, potom dvě, na nákladový prostor se snesl nervózní klid. Vypadalo to, že její vysvětlení většina evakuovaných přijala.
Výborně, pomyslela si. Ted abych ještě přesvědčila taky sebe.
Jenže třetí hodina dosud neuplynula, když loď zase zapnula motory.
Tentokrát pohyb nebyl tak prudký, Kuriová se pouze zakymácela a rychle se opřela o stěnu. Zaklela, ale spíš udiveně než naštvaně. Netušila, jak má pasažéry uklidnit, předchozí vysvětlení ztratilo na přesvědčivosti. Rozhodla se, že prozatím nikomu nic vysvětlovat nebude, ať si Trnovi spolupracovníci něco vymyslí sami. Když jim poskytne dostatek času, třeba přijdou s lepším zdůvodněním, než jaké napadlo ji.
Vydala se za Iljou Voljovovou, přemýšlela o tom, co se zvrtlo, cítila, že se něco změnilo. Připadalo jí, že stěny, které měly být svislé, jsou poněkud nakřivo. Podlaha nebyla dokonale rovná, lodní sliz v chodbách se nahrnul k jedné straně. A když někde odkapával ze stropu, nepadal přímo, ale šikmo. Než se dostala na ošetřovnu, už ty změny nemohla ignorovat. Protože bylo namáhavé držet se zpříma, raději kráčela podél stěny.
"Iljo."
Naštěstí byla vzhůru, zcela pohroužená do bojové situace. Clavainova beta stála po jejím boku, servulus měl prsty hloubavě spojené pod bradou a zíral na tutéž abstraktní projekci.
"Co bys ráda, Kuriová?" zasípala Voljovová.
"Něco se děje s lodí."
"Jo, já vím. Cítím to. Clavain taky."
Kuriová si nasadila brýle a pohlédla na ně, na churavou ženu a bělovlasého starce, který trpělivě stál vedle lůžka. Vypadali, jako by se znali celý život.
"Soudím, že letíme," řekla Kuriová.
"Nejenže letíme," potvrdil Clavain, "ale pořádně zrychlujeme. Tížnice se posunuly."
Měl pravdu. Dokud světlohonec parkoval v Lagrangeově bodě, vytvářel umělou gravitaci otáčením určitých seka kolem podélné lodní osy. Lidé na palubě měli pocit, že je to táhne ven, pryč od osy otáčení. Jenže když Nostalgie nekonečna zrychlovala, začalo přesně v pravém úhlu k odstředivé kvazigravitaci působit tíhové zrychlení. Výsledná síla působila zhruba mezi nimi.
"Asi desetina gé," dodal Clavain. "Dost na to, aby se tížnice posunula o pět šest stupňů."
"Nikdo světlohonec nežádal, aby se přemístil," vztekala se Kuriová.
"Rozhodl se sám," řekla Voljovová. "Nejspíš proto poprvé tak cukl. Jemné ovládání našeho hostitele poněkud zrezivělo. Nemám pravdu, kapitáne?"
Ale kapitán mlčel.
"Proč se přesunujeme?" zeptala se Kuriová.
"Nejspíš s tím má něco společného tohle," odpověděla Voljovová.
Zploštělá bublina s bitevním polem se nafoukla. Na první pohled vypadala situace pořád stejně. Zbylé komplety i zbraň Zmarů setrvávaly na místech. Ale objevila se nová ikona, určitě tam nebyla, když se Kuriová na zobrazení dívala prve. Mířila na bojiště šikmo k rovině ekliptiky, jako by přilétala z mezihvězdného prostoru. Vedle ikony blikala čísla a znaky.
"Clavainova loď?" podivila se. "Ale to není možné. Nečekaly jsme ji ještě celé týdny…"
"Vypadá to, že jsme se mýlily," řekla Voljovová. "Viď, Clavaine?"
"Nemohu poskytnout žádné podrobnosti."
"Podle modrého posuvu je strašně rychlá," řekla Voljovová, "a já nevěřila údajům detektorů. Žádná mezihvězdná loď nedokáže zpomalovat tak intenzivně, jak podle všeho zpomaluje Clavainův světlohonec. A přece…"
Kuriová dokončila větu za ni: "A přece zpomaluje."
"Jo, měl být měsíc daleko, ale je od nás dva tři dny, možná míň. Chytré, Clavaine, to musím uznat. Můžu se zeptat, jak ten trik děláš?"
Beta-simulace zavrtěla hlavou. "Nevím. Tyto konkrétní informace byly z mé osobnosti vymazány, než jsem k vám byl odvysílán. Ale mohu se domýšlet, stejně jako vy, Iljo. Buď má můj originál mnohem silnější motory, jaké neznají ani Spojení, nebo využívá techniku podezřele podobnou přístrojům na potlačení setrvačnosti. Vyberte si sama. Ať tak nebo tak, nejsou to zrovna dobré zprávy, že?"
"Takže kapitán viděl světlohonec přilétat?" zeptala se Kuriová.
"To si piš. Všechno, co vidím já, vidí i on."
"Tak proč odlétáme? Copak nechtěl umřít?"
"Patrně ne zde," řekl Clavain, "a patrně ne teď. Podle trajektorie míříme k Obrodě."
"Budeme tam za dvanáct dní," potvrdila Voljovová. "To mi připadá moc dlouho, aby to k něčemu bylo. Pochopitelně za předpokladu, že Nostalgie zůstane na jedné desetině gé… Což ovšem nemusí. Při jednom gé doletí k Obrodě za dva

dny, dřív než Clavain."
"A co nám to pomůže?" zeptala se Kuriová. "Tam budeme stejně zranitelní jako tady. Clavain nás dohoní, kamkoli se pohneme."
"Jak tě napadlo, že jsme zranitelní," ohradila se Voljovová. "Pořád máme třináct zatracených zbraňových kompletů a taky hroznou chuť je použít. Nedokážu odhadnout kapitánovy hlubší motivy, ale jednu věc vím jistě: celá evakuace se hodně usnadní, nemyslíš?"
"Podle tebe se nám konečně snaží vyjít vstříc?"
"Nevím, Kuriová. Připouštím to jako teoretickou možnost, nic víc. Ale stejně bys měla raději upozornit Trna."
"A co mu mám vyprávět?"
"Aby hodil kostrou. Evakuace může dostat nečekaný spád."

Kapitola třicátá čtvrtá

Mihotavá figura jako by se zhmotňovala uvnitř cylindrického zobrazovače na Znamení zvěrokruhu. Clavain, Remontoire, Štír, Krvák, Cruzová a Felka seděli zhruba v půlkruhu kolem válce, když se v něm objevila mužská postava a pohnula se.
"Výborně," řekla Clavainova beta-simulace, "jsem doma."
Clavain měl nepříjemný pocit, jako by hleděl na vlastní, zrcadlově převrácený obraz, náhle vynikly všechny drobné asymetrie obličeje. Neměl rád simulace úrovně beta, zvláště ne svoje. Představa, že může být napodoben, ho naplňovala hořkostí. Čím přesnější kopie, tím méně se mu zamlouvala. To mi má lichotit, myslel si, že se moje podstata dá tak snadno vyjádřit souborem nemyslících programů?
"Nabourali se do tebe," řekl Clavain svému zobrazení.
"Prosím?"
Remontoire se naklonil k válci a řekl: "Voljovová ti zničila velké sektory. Vidíme její zásahy, škody, které natropila, ale nedokážeme přesně říct, co chybí. Nejspíš se jí podařilo vymazat citlivé paměťové bloky, ale protože se o tom nemůžeme ujistit, musíme tě považovat za potenciálně nakaženého virem. Znamená to, že jakmile tento rozhovor skončí, budeš v karanténě. Tvé vzpomínky nebudou propojeny s Clavainovými, protože hrozí nebezpečí nákazy. Budeš zmražen do paměťového substrátu a archivován. V podstatě budeš mrtvý."
Clavainova beta omluvně pokrčila rameny. "Doufejme tedy, že vám před tím nějak posloužím."
"Dozvěděl ses něco?" zeptal se Štír.
"Dozvěděl jsem se hodně. Pochopitelně nevím, které vzpomínky jsou pravé a které podvržené."
"Takové starosti přenechej nám," prohlásil Clavain. "Prostě nám řekni, cos zjistil. Velitelem světlohonce je skutečně Voljovová?"
Beta energicky přikývla. "Ano. Právě ona."
"A ví o zbraňových kompletech?" zeptal se Krvák.
"Ano, ví."
Clavain pohlédl na své druhy, potom zpátky na válec. "Dobrá. Předá nám je bez boje?"
"Domnívám se, že s tím počítat nemůžeme. Vlastně spíš předpokládejte, že celou záležitost ještě víc zkomplikuje."
Ozvala se Felka: "Ví něco o původu zbraní?"
"Myslím, že ne mnoho. Může mít mlhavou představu, ale nejspíš ji to ani zvlášť nezajímá. Ví však leccos o vlcích."
Felka se zamračila. "Jak je to možné?"
"Nevím. Není právě sdílná. Připadalo mi, že se s nimi již okrajově zapletla - a přežila, to snad nemusím podotýkat. V tomto směru je pro nás přinejmenším cenná. Mimochodem, nazývá je Zmarové. Proč, to jsem nezjistil."
"Já vím proč," řekla Felka tiše.
"Nemusela se s nimi setkat přímo," uvažoval Remontoire. "Zaznamenali jsme aktivitu vlků v soustavě, musí se tam vyskytovat již nějakou dobu. Patrně pouze dospěla k několika bystrým dedukcím."
"Mám za to, že její zkušenost je hlubší," odpověděla Clavainova beta, dál to však nerozváděla.
"Souhlasím," řekla Felka.
Všichni se na ni na okamžik zahleděli.
"Vysvětlil jsi jí, že to myslíme vážně?" zeptal se Clavain, když znovu obrátil pozornost k beta-simulaci. "Dal jsi jí na srozuměnou, že udělá mnohem lépe, bude-li jednat s námi než se Spojenými?"
"Ano, to všechno jsem jí nastínil."
"A jaká byla reakce?"
"Děkuji, nechci, tak by se to dalo v podstatě vyjádřit."
"Voljovová je velmi nerozumná," řekl Remontoire. "Jaká škoda. Bylo by mnohem snazší, kdybychom se mohli setkat v přátelské atmosféře. Použití bojové síly je vždycky nešťastné."
"Je tady ještě něco," řekla Clavainova simulace. "Provádějí evakuaci. Jistě jste již zaznamenali, co stroj vlků dělá s Deltou Pavonis. Vrtá do ní jakousi gravitační sondou. Brzy dosáhne k hvězdnému jádru, kde se při proton-protonové reakci uvolňuje energie. Účinek bude podobný, jako by vyvrtal díru do paty přehradní hráze a vypustil obrovský tlak vody. Jenže nevytryskne voda, nýbrž proud žhavého plynu o tlaku a teplotě hvězdného jádra. Podle mého odhadu se z hvězdy stane jakýsi plamenomet. Jakmile se vrt dostane k nitru, bude jaderná energie vyvěrat velmi rychle, a hvězda zanikne - přinejmenším bude mnohem chladnější a méně svítivější. Ale současně se z Delty Pavonis stane zbraň schopná spálit libovolnou planetu v dosahu několika světelných hodin jednoduše tím, že na ni vypustí proud termonukleárního ohně. Umím si představit, jak zbaví obří planetu atmosféry nebo roztaví kamenné těleso na kovovou

strusku. Obyvatelé Obrody nepotřebují přesně vědět, co se s jejich planetou stane, ale nepochybně se z ní chtějí dostat co nejrychleji. Již nyní se na palubě světlohonce nachází několik tisíc evakuovaných lidí."
"A máš pro to důkaz?" zeptal se Štír. "Ne, důkaz nemám."
"Tak budeme předpokládat, že tam žádní uprchlíci nejsou. Je to očividně jenom směšný pokus odradit nás od útoku."
***
Trn stál na pahorku na Obrodě, kabát měl zapnutý až ke krku na ochranu před ostrým severákem, který ho štípal a bodal do každého centimetru holé kůže. Nebyl to stejný vichr, jaký kdysi nazývali břitvicí, ale pořád byl hodně nepříjemný, když se před ním člověk neměl kde skrýt. Upravil si chatrné protiprachové brýle, hleděl na hvězdy, vyhlížel pohyblivou tečku přepravního plavidla.
Stmívalo se. Obloha nad hlavou byla sytě purpurová jako samet, na jižním obzoru už tmavla. Přes brýle viděl pouze nejjasnější hvězdy, občas však pobledly, když ho oslnil náhlý záblesk bojujících zbraní. Od severu se táhly na východ a na západ hebké růžové závoje polární záře, rozevláté neviditelným větrem. Světelné úkazy byly krásné pouze tehdy, když člověk nevěděl, co je způsobuje a jak jsou vlastně zlověstné. Polární záři vyvolávaly ionizované částice vypuzené ze slunce zbraní Zmarů. Jáma, kterou do slunce hloubila, už sahala na půl cesty k jádru. Kolem šachty, zpevněné a izolované stojatým gravitačním vlněním, prodělávala vnitřní struktura slunce řadu drastických změn, když se normální konvektivní procesy s obtížemi přizpůsobovaly zásahu Zmarů. Jak se měnila hustota horních vrstev, jádro konečně začínalo měnit tvar. Píseň neutrin proudících z nitra hvězdy změnila tóninu, oznamovala hrozbu proražení jádra. Dosud neměli jasnou představu, co se přesně stane, až zbraň dílo dokončí, ale podle Trnova názoru bude určitě lepší na to nečekat.
Do člunu nastupovala poslední várka pro dnešní den. Elegantní člun parkoval pod pahorkem, obklopený neklidným davem běženců. Při každém startu propukaly šarvátky, když se nedočkavci snažili předběhnout řadu. Dav v něm vzbuzoval odpor, přestože k jednotlivcům cítil obdiv a sympatie. Během všech těch let agitace vždycky jednal pouze s malou skupinkou důvěryhodných osob, ale od začátku věděl, že na tohle jednou dojde. Dav byla emergentní kvalita houfu, musel si připsat na účet, že tento konkrétní dav vytvořil on. Jenže davu se nemuselo líbit, co udělal.
Dost, pomyslel si Trn. Nebyla vhodná chvíle, aby začal opovrhovat lidmi, které zachraňuje, jenom proto, že dovolili obavám vyplout na povrch. Pochyboval, že by se choval jinak, kdyby byl jedním z nich. Toužil by dostat svou rodinu z planety, a kdyby to znamenalo, že tím překazí někomu jinému plány na záchranu, tak ať.
Avšak on k tomu davu nepatřil. On byl ten, kdo skutečně našel způsob, jak odletět z planety. Právě on to skutečně umožnil.
Domníval se, že to už něco znamená.
A náhle mu nad hlavou proplulo přepravní plavidlo, klouzalo zenitem, pak se vnořilo do stínu. Pocítil záblesk úlevy, že tam stále je. Jeho oběžná dráha byla přesně stanovena, jakákoli odchylka mohla vyvolat útok obranného systému povrch-orbita. Přestože Kuriová a Voljovová zaťaly drápy do mnoha vládních odborů, jistá oddělení dokázaly ovlivnit pouze nepřímo. Patřil k nim Úřad civilní obrany, a ten jim dělal největší starosti, neboť právě jemu byly svěřeny obranné systémy, které měly zabránit opakování incidentu s Voljovovou. Úřad měl k dispozici rychlé střely typu povrch-orbita, vybavené hlavicemi s horkým prachem, které měly sestřelit každou loď na orbitě dřív, než ohrozí kolonii. Malé čluny Ultrů dokázaly proklouznout radarovou sítí, přepravní plavidlo však bylo na takový manévr příliš velké. A tak se složitě vyjednávalo, v zákulisí se tahalo za drátky, a výsledkem bylo, že střely Úřadu zůstanou v silech, pokud se přepravní plavidlo nebo jakékoli jiné transatmosférické plavidlo neodchýlí od přesně stanoveného letového koridoru. Trn to věděl a byl přesvědčený, že řídicí systémy plavidla to vědí rovněž, ale přesto se mu pokaždé ulevilo, když se znovu objevilo.
Zazvonil přenosný telefon. Vylovil objemný přístroj z kapsy, nešikovně mačkal tlačítka prsty v tlustých rukavicích.
"Trn." Vzápětí poznal hlas spojovatelky Úřadu vyšetřování.
"Záznam zprávy z Nostalgie nekonečna, pane. Mám vám ji pustit, nebo si ji převezmete až na orbitě?"
"Přehrajte ji laskavě hned." Chvilku čekal, slyšel tiché bzučení elektromechanických reléových spínačů a syčení analogové pásky, a představoval si, jak se v ústředně Úřadu vyšetřování přepínají těžkopádné telefonní přístroje, aby mu posloužily.
"Trne, tady Vuilleumierová. Pozorně mě poslouchejte. Došlo k drobné změně plánu. Je to na dlouhé povídání, ale důležité je, že se Nostalgie blíží k Obrodě. Už jsem upravila navigační koordináty přepravního plavidla, takže si s tím nemusíte dělat starosti. Jeden okruh se zkrátí na necelých třicet hodin. Můžeme se dokonce dostat natolik blízko, že vůbec nebudeme potřebovat přepravní plavidlo a cestující dopravíme přímo na světlohonec. To znamená, že se přesun z povrchu na orbitu urychlí. Stačí pouze pět set startů člunů, a bude evakuována celá planeta. Trne, najednou to vypadá, že bychom to přece jen mohli dokázat. Stihnete to tam u vás zařídit?"
Trn se podíval na nepokojný dav. Kuriová jistě čeká na odpověď. "Spojovatelko, nahrajte a odešlete zprávu, ano?" Chvilku vyčkával, než začal hovořit: "Tady Trn. Zprávu jsem obdržel. Pokusím se urychlit evakuaci, teprve až budu vědět, že to má význam. Ale prozatím bych si dovolil drobné upozornění. Jestli dokážete zkrátit třicet hodin jednoho okruhu, bude to skvělé. Z celého srdce to vítám. Nemůžete však přiletět se světlohoncem k Obrodě moc blízko. I kdybyste tím nevyděsila polovinu planety k smrti, měla byste si dělat starosti s Úřadem civilní obrany. Vážné starosti. Promluvíme si později, Anno. Teď mám spoustu práce." Znovu se zadíval na dav a všiml si nepokojů na místě, kde ještě před chvílí vládl klid. "Možná víc než jen spoustu."
Trn řekl spojovatelce, aby vzkaz odeslala a upozornila ho, kdyby přišla odpověď. Zastrčil telefon zpět do kapsy, kde ho tížil jako olověný obušek. Pak se vydal z pahorku, dolů k davu, a při svém sestupu vířil prach.
***
"Opustili jsme Znamení zvěrokruhu, Antoinette."

"Výborně," řekla, "takže se můžu zase nadechnout." Okna pilotní kabiny pořád ještě vyplňoval obrovitý světlohonec jako mohutný tmavý útes přerušovaný umělými skalními hradbami, horskými průsmyky a vyvýšeninami. Vrata hangáru na nejbližším útesu, odkud Bouřňdk právě vylétl, vypadala jako zmenšující se obdélník zlatého světla, obrovitá zubatá křídla se už zasouvala k sobě. Ale přestože se vrata zavírala, pořád mezi nimi bylo dost místa, aby mohla proletět malá plavidla. Byla vidět pouhým okem, ale objevovala se rovněž na různých taktických displejích a radarových koulích, kterých byla pilotní kabina plná. Když se pancéřové čelisti už téměř sevřely, vyhrnuly se mezi zuby malé útočné čluny, v podstatě nic víc než otevřené trigy s pancéřovým štítem. Poháněly je rychlé pulzní motory s antihmotou jako aktivátorem. Připomněly Antoinette rybí čističe, kteří oďobávají zuby obrovskému mořskému leviatanovi. Naproti tomu Bouřňák vypadal jako obstojně velká ryba.
Start byl technicky nesnadný, nejhorší, jaký kdy zažila. Clavainův překvapivý útok vyžadoval, aby Znamení zvěrokruhu udržovalo při zpomalování tři gé, dokud se nedostane deset světelných sekund od Nostalgie nekonečna. Všechny útočné čluny první vlny musely vystartovat při přetížení tři gé. Opustit hangár světlohonce byla vždycky složitá operace, zvláště když byly čluny vyzbrojené a plné paliva. Ale provést to během zpomalování mateřské lodě bylo mnohokrát složitější. Antoinette by připadalo už tak dost napínavé, kdyby Clavain nařídil odstartovat při půl gé, jak se to dělalo na karuselu Nová Kodaň. Ale tři gé? To byl hotový sadismus.
Ale zvládla to. Nyní měla před sebou prázdný prostor celé stovky metrů všemi směry a většinou mnohem víc.
"Bouřňáku, na mé znamení zapni tokamak. Pět… čtyři… tři… dva… teď." Po všech rocích, co sbírala zkušenosti, ztuhla, očekávala cuknutí, které vždy provázelo přepnutí z nukleárních raketových motorů na čistou fúzi.
Nic se nestalo.
"Fúzní pohon zapojen, je stabilní. Máme zelenou na celém pultu. Tři gé, Antoinette."
Zvedla obočí a přikývla. "Hergot, to ale bylo hladké."
"Za to poděkuj Xavierovi a raději i Remontoireovi. Našli závadu na jednom z nejstarších podprogramů pro řízení pohonu. Kvůli tomu docházelo k nerovnoměrnosti, když se přepínaly pohonné jednotky."
Nastavila zvětšení světlohonce, takže viděla celou délku trupu. Šňůry útočných plavidel - převážně trigy, ale i malé čluny - vylétaly z pěti hangárů. Mnoho plavidel byly pouze vějičky a ne všechny měly dost paliva, aby se dostaly k Nostalgii nekonečna na vzdálenost jedné světelné sekundy. Ale přestože to věděla, bylo to působivé. Vypadalo to, jako by obrovská loď krvácela proudy světla.
"A ty s tím nemáš nic společného?"
"Jeden se vždycky snaží, seč jeden může."
"Nic jiného bych od jednoho ani nečekala, Bouřňáku."
"Lituji, co se stalo, Antoinette…"
"Už je to pryč, Bouřňáku."
Nedokázala ho nadále oslovovat Šelmo. A v žádném případě se nedokázala přimět, aby mu říkala Lyle Merricku.
"Bouřňák" bude muset stačit.
Přepnula na nižší zvětšení, které vyvolalo překrytí čtvercovou sítí, početná útočná plavidla byla opatřena číselnými kódy podle typu, doletu, počtu posádky a výzbroje a plánovaného směru. Nyní alespoň získala jakousi představu o rozsahu útoku, Odstartovalo asi sto plavidel, z toho šedesát trig, ale jen třicet z nich neslo příslušníka útočné jednotky - většinou mohutně vyzbrojeného vepře, měli však i několik tandemů pro speciální bojovou činnost. Trigy s posádkou rovněž nesly různé zbraně: od jednorázových graserů až po giga wattové Breitenbachovy bosery. Mužstvo mělo těžké skafandry s posilovači a palnými zbraněmi, anebo mohlo odmontovat zbraně z trig, jakmile se dostanou k nepřátelské lodi.
Pak vyslali asi třicet plavidel střední velikosti - uzavřené dvojmístné nebo trojmístné čluny - samá civilní plavidla, buď upravené čluny, které našli v hangárech Znamení zvěrokruhu, nebo je dostali od H z jeho přepadové flotily. Byly vybaveny podobnou škálou zbraní jako trigy, nesly však také těžší výzbroj: řízené rakety a speciální hákovací drapáky. A potom tam bylo devět větších člunů či korvet, všechny schopné pojmout přinejmenším dvacet obrněných vojáků; trupy měly natolik dlouhé, že unesly nejmenší kaskádní děla. Tři korvety měly supresory setrvačnosti, takže se strop jejich zrychlení zvýšil ze čtyř na osm gé. Objemné trupy a asymetrické tvary naznačovaly, že nejde o transatmosférické čluny, avšak v předpokládané oblasti střetu by to neměl být handicap.
Bouřňák byl zdaleka největší, unesl tři čluny a deset trig včetně posádek. Neměl supresor - ukázalo se, že se tato technika nedá v podmínkách na Znamení zvěrokruhu vyrábět hromadně - ale jako jistou náhradu dostala Antoinette bohatší výzbroj a lepší pancíře než ostatní plavidla flotily. Pomyslela si, že Bouřňák teď už není nákladní člun, ale válečná loď, a že by si na tu představu měla začít rychle zvykat.
"Slečin… chci říct, Antoinette?"
"Ano?" řekla skrze zaťaté zuby.
"Chtěl jsem jen poznamenat, dokud není pozdě…"
Cvakla na pultu přepínačem, kterým se vypínal hlas, potom se odpoutala z křesla. "Později, Bouřňáku. Musím zkontrolovat bojové jednotky."
***
Sám, v exoskeletu a s rukama sepjatýma za zády, stál Clavain v pozorovací kupoli Znamení zvěrokruhu a sledoval start útočných plavidel.
Trigy, větší čluny a korvety se otáčely a kroužily, aby zaujaly určené formace. Inteligentní kryt kupole chránil jeho oči před ostrou září trysek, překryl každý plamen černou skvrnou, takže Clavain viděl pouze fialové okraje. V dálce, daleko před hejnem odlétajících plavidel, visel šedohnědý srpek Obrody, celá planeta byla malá jako míček držený v natažené ruce. Jeho implantáty označily pozici světlohonce Voljovové, přestože byl příliš daleko, aby ho viděl pouhým okem.

Jediný neuronový příkaz stačil na to, aby kupole zvětšila pouze část prostoru, a z temnoty se vynořil poměrně ostrý obraz Nostalgie nekonečna. Triumvirova loď sice byla deset světelných sekund daleko, jenže taky měla čtyři kilometry; třetina obloukové sekundy úhlové vzdálenosti odpovídala rozlišovacím možnostem i malých optických teleskopů Znamení zvěrokruhu. Nevýhoda byla v tom, že Voljovová musela stejně dobře vidět jeho loď. A pokud ji zrovna pozorovala, nemohla přehlédnout odlet útočné flotily.
Clavain už věděl, že nepravidelné výrůstky, které předtím považoval za fantomové chyby softwaru, jenž data zpracovával, jsou skutečné a že se světlohonci Voljovové stalo cosi mimořádného. Loď se přeměnila v jakousi zdeformovanou gotickou stavbu, v karikaturu vesmírného plavidla. Mohl pouze odhadovat, že s tím měl něco společného tavomor. Srovnatelné transformace viděl pouze na jediném místě - na zkřivených fantastických stavbách v Kaldeře. Slyšel o lodích nakažených tavomorem a slyšel, že někdy mor zachvátil samoopravovací a přetvarovávací systémy, které umožňovaly vývoj plavidla, ale nikdy neslyšel o světlohonci, který by se zvrhl tak důkladně jako tento, a přesto, pokud to mohl posoudit, dál fungoval. Jen z toho pohledu mu naskakovala husí kůže. Doufal, že během transformací nebyl nikdo zaživa uvězněn uvnitř.
Bitevní pole zahrnovalo celých deset světelných sekund prostoru mezi Znamením zvěrokruhu a nepřítelem, ačkoli teprve manévry Voljovové vymezí ohnisko. Je to dobrý prostor pro válku, myslel si Clavain. Z taktického hlediska nebyl tak velký, aby to mělo vliv na průměrný přeletový čas plavidel a zbraní.
Při zrychlení tři gé se oblast dala přeletět za čtyři hodiny, nejrychlejší plavidla flotily to mohla zvládnout za dvě hodiny a něco, superrychlým raketám stačilo necelých čtyřicet minut. Clavain už vyhrabával z paměti informace o starých válečných taženích, hledal taktické paralely. V bitvě o Anglii - v bezmála zapomenuté vzdušné bitvě jedné z prvních světových válek, v níž bojovala podzvuková vrtulová letadla - šlo z hlediska přeletového času o podobnou dráhu, přestože prostorový faktor nebyl tak důležitý. Celoplanetární války 21. století byly ještě méně významné, vlna řízených balistických střel mohla zničit kterékoli místo na planetě do čtyř minut. Naproti tomu meziplanetární války druhé poloviny téhož století už nabízely mnohem užitečnější paralely. Clavain si připomněl separatistickou roztržku Země-Měsíc nebo boj o Merkur, vzpomínal na vítězství a prohry a důvody, které k obojímu vedly. Rozpomněl se taky na Mars, na boj Koalice za neurální čistotu proti Spojeným koncem 22. století. Konflikt se rozšířil daleko za orbity Foibosu a Deimosu, efektivní přeletový čas pro nejrychlejší jednomístné stíhače byl tři čtyři hodiny. Měli problémy s časovým zpožděním, přímé spojení rušila obrovská mračna odrazových pásků.
A byla další tažení, další války. Nemusel si připomínat všechny. Nejdůležitější ponaučení už znal. Věděl, jaké chyby udělali jiní, pamatoval si rovněž vlastní přehmaty, kterých se dopustil při ozbrojených konfliktech v počátcích kariéry. Nikdy to nebyly závažné omyly, pomyslel si, protože jinak bych tady teď nestál. Ale každé ponaučení bylo cenné.
Na krytu kupole se mihl světlý odraz.
"Clavaine."
Rychle se otočil, servomotory exoskeletu zavrčely. Až do této chvíle si myslel, že je sám.
"Felko," řekl překvapeně.
"Přišla jsem se podívat, jak to začne."
Exoskelet ji k němu přesunul toporným krokem, jako by ji eskortovali neviditelní strážci. Společně pozorovali, jak se útočná flotila vzdaluje do kosmu.
"Kdybys nevěděla, že je to válka…" začal.
"Bylo by to bezmála krásné," řekla. "Ano, souhlasím."
"Rozhodl jsem správně, že?" zeptal se Clavain.
"Proč se mě ptáš?"
"Teď už jsi zbyla jenom ty, abys mi dělala svědomí. Pořád se sám sebe ptám, jak by se rozhodla Galiana, kdyby tady teď byla…"
Felka ho přerušila: "Dělala by si starosti stejně jako ty. Lidé, kteří si s ničím starosti nedělají, kteří nikdy nepochybují, zda jednají správně, právě takoví lidé vyvolávají problémy. Takoví lidé jako Skade."
Vzpomněl si na pronikavý záblesk, když zničil Temný stín. "Je mi líto, co se stalo."
"Já tě přesvědčila, Clavaine. Vím, že přesně to Galiana chtěla."
"Abych ji zabil?"
"Zemřela před léty, jenom dosud… neodešla. Tys pouze zavřel knihu."
"Zničil jsem jakoukoli možnost, že by mohla ještě někdy žít."
Felka uchopila jeho ruku posetou stařeckými skvrnami. "Udělala by pro tebe totéž. Vím to."
"Možná. Ale pořád jsi mi neřekla, zda souhlasíš s tímhle."
"Souhlasím s tím, že poslouží našim krátkodobým zájmům, získáme-li zbraně pekelné třídy. Ostatním si už nejsem tak jistá."
Clavain se na ni pozorně zahleděl. "Potřebujeme ty zbraně, Felko."
"Jistě. Ale co když je triumvir rovněž potřebuje? Tvůj vyslanec tvrdil, že se snaží evakuovat Obrodu."
Pečlivě volil slova: "To… se nás bezprostředně netýká. Nemáme jediný důkaz, že planetu evakuuje. Pokud ano, má o důvod víc vydat mi, co chci, abych evakuaci nenarušil."
"A to tě ani na okamžik nenapadlo, že bys jí měl pomoct?"
"Přiletěl jsem pro zbraně, Felko. Všechno ostatní, třebaže chvályhodné, je pouze detail."
"Přesně to jsem čekala," řekla Felka.
Clavain věděl, že bude lepší, neodpoví-li.
Mlčky pozorovali fialové výtokové plameny útočných člunů, jak se blíží k Obrodě a triumvirovu světlohonci.
***

Když Kuriová dokončila nahrávku odpovědi na poslední Trnovu zprávu, začal na ni dotírat nepříjemný problém. Chůze byla čím dál obtížnější, sklon podlahy očividně větší. Jak Ilja Voljovová předpověděla, kapitán zvýšil rychlost, už mu nestačila pouhá desetina gé. Podle odhadu Kuriové - a Clavainova beta s ní souhlasila - se rychlost zdvojnásobila a stále narůstala. Původně horizontální povrchy se naklonily o dvanáct stupňů, dost na to, aby se některými chodbami, kde to klouzalo, skoro nedalo projít. Ale s tím si hlavu nelámala.
"Iljo, poslouchej, máme zatraceně vážný problém." Voljovová se vynořila ze zadumání nad bojovým polem. Ikony se vznášely v projekci jako desítky pestrých nehybných rybek. Obraz se změnil od té doby, co ho Kuriová viděla naposledy.
"O co jde, prcku?"
"O nákladový prostor. Máme tam totiž vystěhovalce."
"Pokračuj."
"Nepočítaly jsme s tím, že se loď rozletí. Skladiště je přestavěné na provizorní ubytovnu, která se měla využívat, zatímco loď parkovala. Sekce se otáčí, aby se vytvořilo zdání gravitace, takže tam působí odstředivá síla kolmo k podélné lodní ose. Jenže teď se to mění, protože kapitán na to šlápl, takže přibylo tíhové zrychlení, které působí podél osy. Zatím je to pouze pětina gé, ale klidně se vsadím, že u toho nezůstane. Můžeme vypnout otáčení sekce, jenže tím se nic nezmění. Ze stěny bude podlaha."
"Tohle je světlohonec, Kuriová. Je to normální přechod do letového režimu."
"Nechápeš to, Iljo? Máme dva tisíce lidí nacpaných v jedné hale! Nemůžou tam zůstat. Už teď jsou rozrušení, protože podlaha je moc nakloněná. Připadají si jako na palubě potápějící se lodě, ale nikdo jim neřekl, že jde ke dnu." Odmlčela se, docházel jí dech. "Navrhuju tohle, Iljo. Mělas pravdu s omezenou rychlostí přesunu. Řekla jsem Trnovi, aby to na Obrodě urychlil. To znamená, že velice brzo se sem přiženou tisíce lidí. Od začátku jsme věděly, že budeme muset nákladový prostor vyprázdnit. Takže s tím jen začneme o chvilku dřív."
"Jenže to by znamenalo…" Zdálo se, že se Voljovové nechce větu dokončit.
"Jo, Iljo, musí dál do lodi, ať se jim to líbí nebo ne."
"To může skončit velmi špatně. Kuriová, opravdu velmi špatně."
Kuriová hleděla na svou bývalou instruktorku. "Víš, co se mi na tobě tolik líbí, Iljo? Jsi vždycky taková zatracená optimistka."
"Neklábos a podívej se na bojové zobrazení, Kuriová. Zaútočili na nás - nebo spíš co nevidět zaútočí."
"Clavain?"
Téměř neznatelně přikývla. "Znamení zvěrokruhu vyslalo flotilu útočných člunů, celkem asi stovku. Míří k nám, většinou třemi gé. Za čtyři hodiny je máme tady, i kdybychom se pokrájely."
"Clavain nesmí komplety dostat, Iljo."
Triumvir, která nyní vypadala mnohem starší a křehčí, než si Kuriová kdy pamatovala, malinko zavrtěla hlavou. "Taky je nedostane. Určitě ne bez boje."
***
Vyměnili si ultimáta. Clavain nabídl Voljovové poslední příležitost vydat zbraně pekelné třídy: když vyhoví, odvolá útočnou flotilu. Voljovová mu oznámila, že pokud flotilu okamžitě neodvolá, obrátí proti němu třináct zbraňových kompletů, které má na palubě.
Clavain připravil odpověď: "Lituji. Nepřijatelné. Velmi ty zbraně potřebuji."
Odvysílal ji a docela ho překvapilo, když triumvirova odezva přišla již po třech sekundách. Naprosto stejná jako jeho. Za tak krátkou dobu nemohla jeho odpověď ještě ani dostat.

Kapitola třicátá pátá

Voljovová pozorovala pět ze třinácti zbývajících zbraňových kompletů, jak se rozestavují do bojových pozic kolem Nostalgie nekonečna. Jejich barevné ikony se vznášely nad lůžkem a připomínaly chřestítka rozvěšená nad dětskými postýlkami k pobavení nemluvňat. Voljovová zvedla ruku a prostrčila ji zobrazením, přesouvala ikony sem a tam, upravovala polohy zbraní, aby je pokud možno zakryl lodní trup. Ikony trochu vzdorovaly, zrcadlily těžkopádné pohyby kompletů v reálném čase.
"Začneš hned střílet?" zeptala se Kuriová.
Voljovová obrátila hlavu za zvukem hlasu. "Ne, hned ne. Až mě k tomu donutí. Navíc Zmarové nemusí vědět, že máme víc zbraňových kompletů než těch dvacet, s nimiž se už seznámili."
"Dříve či později je stejně musíš nasadit."
"Pokud Clavain nepřijde k rozumu a neuvědomí si, že nemůže vyhrát. Třeba mu to nakonec dojde. Ještě není pozdě."
"Jenže nevíme, jaké zbraně má on," řekla Kuriová. "Co když má stejně silné?"
"To je úplně jedno. Clavain chce něco ode mě, chápeš? Já od něho nechci nic. Takže jsem ve výhodě."
"Nerozumím…"
Voljovová si zklamaně povzdechla, že je to nutné vysvětlovat. "Musí vést útok zatraceně přesně. Nemůže riskovat, že poškodí komplety, o které tolik stojí. Jinak řečeno, když chceš někoho oloupit, přece na něho nevypustíš kůroborec. Já se omezovat nepotřebuju. Clavain nemá nic, co bych chtěla."
No, pomyslela si Voljovová, skoro nic. Zajímalo ji, jak dokázal tak účinně zpomalovat. I kdyby nevyužíval něco natolik neobvyklého, jako je technika na potlačení setrvačnosti… Kdepak, nemá nic, co by naléhavě potřebovala. Znamenalo to, že proti němu může použít veškerý arzenál. Může ho klidně vymazat z vesmíru, a ztratí pouze cosi, o čem si ani není jistá, zda skutečně existovalo.

Ale přesto jí pořád něco nedávalo pokoje. Clavain přece musí tohle všechno sám chápat. Zvlášť pokud má co dělat s tím Clavainem, Řezníkem z Tharsis. Nepřežil by přece čtyři sta roků zatraceně nebezpečné lidské historie, kdyby dělal tak tragicky elementární chyby.
Co když Clavain ví něco, co ona ne?
Opět zahýbala prsty v projekční bublině, pečlivě přesouvala své figurky, uvažovala, kterou použít jako první, a taky přemýšlela, že by bylo zajímavější - vzhledem ke Clavainovým omezeným možnostem - nechat bitvu rozhořet v plné síle, nebo mu rovnou zničit mateřskou loď.
"Nějaké novinky od Trna?" zeptala se.
"Letí z Obrody s další várkou dvou tisíc pasažérů."
"A ví o našich drobných potížích s Clavainem?"
"Řekla jsem mu jenom, že se přesouváme blíž k Obrodě. Neviděla jsem důvod, proč mu přidávat víc starostí, než kolik už má."
"Jistě." Voljovová s ní tentokrát souhlasila. "V kosmu jsou lidé přinejmenším ve stejném bezpečí jako na Obrodě. Když nic jiného, mají naději na přežití, jakmile se dostanou z planety. Sice ne velkou, ale…"
"Určitě chceš použít zbraňové komplety?"
"Použiju je. Kuriová, ale ani o vteřinu dřív, než budu muset. Copak jsi nikdy neslyšela obrat ‚až uvidíš bělmo jejich očí'? Nejspíš ne, protože tohle může vědět jedině opravdový voják."
"Já o vojácích zapomněla víc, než tys vůbec kdy věděla, Iljo."
"Prostě mi věř. Nežádám snad tolik, ne?"
***
O dvaadvacet minut později začala bitva. Clavainova úvodní salva byla skoro urážlivě nedostatečná. Voljovová zachytila charakteristiky kaskádních děl, výtrysky elektromagnetického záření, které vznikaly při urychlování střel na jeden či dva tisíce kilometrů za sekundu. Střelám mělo trvat hodinu, než k ní doletí z odpalovacích pozic nedaleko Znamení zvěrokruhu. Na samotné hranici rozlišení rozpoznala křížové siluety konstrukcí vrhačů, a pak pozorovala sérii anihilačních záblesků při srážce hmoty s antihmotou, až po udělení mezní rychlosti, přičemž dělo vzalo za své. Clavain neměl dost kaskádních děl, aby pokryl bezprostřední prostor kolem Nostalgie, a tak se jednoduše vyhnula zásahu tím, že rozehrála - ačkoli to prováděl spíš kapitán - model náhodných manévrů, aniž by se vrátili do prostoru, kde byli před hodinou a kam střely z děl směřovaly.
Zpočátku se to přesně takhle odehrávalo. Ani nemusela kapitána o nic žádat. Měl stejné taktické informace a zdálo se, že dospěl ke stejným závěrům. Vnímala mírné odchylky kurzu a pohupování, jako by plula na voru po zčeřeném moři. Nostalgie nekonečna manévrovala krátkými, hromovými zášlehy mnoha korekčních trysek, kterými byl trup posázený. Ale dokázala ještě víc.
Dálkovými zaměřovači elektromagnetických charakteristik kaskádních děl mohla určit směr každé střely, pochopitelně s jistou tolerancí, ale nikoli velkou. Bavilo ji zůstat na místě až do posledního okamžiku a teprve potom zapnout motory. Na taktickém zobrazovací přehrávala kapitánovi simulace a ukazovala mu předpokládaná místa kolize, těšilo ji, když kapitán strategii ještě vylepšil. Tak se jí to líbilo víc. Bylo to mnohem elegantnější a ušetřili spoustu paliva. Navíc doufala, že se z tohoto cvičení Clavain poučí.
Chtěla, aby byl mnohem důmyslnější, protože pak by mohla překonávat jeho důmysl svým.
***
Clavain přihlížel palbě z posledních kaskádních děl, která se při vypuštění střely zničila postupnými prudkými a jasnými explozemi.
Útok začal před hodinou, Clavain však nepředpokládal, že by hned něčeho dosáhl, kromě odvrácení triumvirovy pozornosti od dalších útočných složek. I kdyby se dálkovou střelou do nepřátelské lodě trefil, zásah by uvolnil asi kilotunu kinetické energie, což ji mohlo pocuchat, možná i prorazit díru, ale nikoli zničit. Pořád zůstávala naděje na úspěch - čtyři střely byly stále na cestě - ale triumvir již předvedla, že se s touto hrozbou dokáže vypořádat. Clavain necítil lítost, spíš úlevu, že překonali etapu oťukávání a konečně mohou vstoupit na řádné kolbiště. Měl podezření, že triumvir cítí totéž.
Felka a Remontoire se vznášeli vedle něj v pozorovací kupoli, která byla oddělena od rotující části světlohonce. Znamení zvěrokruhu zastavilo na okraji bitevní oblasti, proto nepotřebovali exoskelety, ale Clavain se bez něj náhle cítil podivně zranitelný.
"Jsi zklamaný, Clavaine?" zeptal se Remontoire.
"Ne. Spíš mne to uklidnilo. Když něco probíhá příliš snadno, začne mi to připadat jako past."
Remontoire přikývl. "Voljovová není žádný hlupák, to je jisté, ať už provedla se svou lodí co chtěla. Stále nevěříš, že se snaží evakuovat Obrodu?"
"Máš přece konečně důkaz," řekla Felka. "Nebo snad ne, Clavaine? Viděli jsme přelétat mezi planetou a orbitou čluny."
"To je také všechno, co jsme viděli," řekl Clavain.
"A větší člun, který letěl z orbity ke světlohonci," pokračovala Felka. "Jaké další důkazy o její upřímnosti potřebuješ, abys uvěřil?"
"Ale to vůbec nemusí znamenat, že probíhá evakuace," řekl Clavain a zaťal zuby. "Může to znamenat spoustu věcí."
"Tak prostě zkus triumvirovi jen trochu důvěřovat," řekla Felka.
Clavain se k ní otočil, náhle se v něm zvedla zlost, ale doufal, že to na něm není vidět. "Ona si vybrala. Ona má ty zbraně. Nic jiného od ní nechci."
"Z dlouhodobého hlediska nezmění naprosto nic."
Už se nesnažil svůj vztek skrývat. "Co to má kčertu znamenat?"

"Přesně to, co jsem řekla. Vím to, Clavaine. Vím, že všechno, co se tady teď odehrává, všechno, co tolik znamená pro tebe, pro nás, neznamená z dlouhodobého hlediska absolutně nic."
"A tato perla moudrosti pochází od Vlka, viď?"
"Je ti známo, že jsem si jeho část přinesla ze Skadeiny lodi."
"Ano. Takže mám pádný důvod nepřihlížet k ničemu, co řekneš."
Odstrčila se od stěny kupole a zmizela v průlezu na hlavní palubu. Clavain otevřel ústa, aby na ni zavolal, pokusil se omluvit. Nevydal však ani hlásku.
"Clavaine?"
Pohlédl na Remontoirea. "Copak, Reme?"
"První superrychlé rakety dorazí k cíli za minutu."
***
Antoinette zaznamenala první sled superraket, který se mihl kolem Bouřňáku rychlostí vyšší dobře o tisíc kilometrů za sekundu. Čtyři superrakety minuly člun ze čtyř stran a okamžitě byly daleko vpředu, jejich výtokové záření se sbíhalo jako linky na perspektivním náčrtku.
Za dvě minuty prolétl kolem pravoboku další sled, o tři minuty později ve větší vzdálenosti od levoboku třetí.
"Krucinál," zašeptala, "takže my si na válku jenom nehrajeme, co?"
"Bojíš se?" zeptal se Xavier zamáčknutý do vedlejšího křesla.
"To je slabý výraz." Antoinette se vrátila z inspekce po zuby ozbrojené jednotky, kterou vezla v podpalubí. "Ale to je v pohodě. Táta vždycky říkal…"
"Boj se, jestli se nebojíš. Jasně." Xavier přikývl. "Taky znám jeho oblíbenou průpovídku."
"Jenže…"
Oba pohlédli na řídicí pult.
"Jenže co, Bouřňáku?" zeptala se Antoinette.
"Jenže to byla moje oblíbená průpovídka. Jimovi se tak líbila, že mi ji ukradl. Beru to jako poklonu."
"Takže Lyle Merrick vždycky říkal…" začal Xavier.
"Jo."
"Nekecáš?" zeptala se Antoinette.
"Nekecám, slečinko."
***
Poslední střely byly ještě na cestě, když Clavain posunul útok proti Voljovové o úroveň výš. Ani to nebylo žádné překvapení. Jenže překvapení je při bojích v kosmu jako šafránu, neboť úkryty a možnosti maskování jsou vzácné a daleko od sebe. Člověk mohl jen plánovat, taktizovat a doufat, že protivník přehlédne evidentní či méně patrné léčky skryté v rozmístění sil, ale jinak byla válka v kosmu v každém směru naprosto průhledná. Bojující nepřátelé se mohli vzájemně pokládat za vševědoucí. Stejně jako lze při šachové partii odhadnout výsledek už po několika prvních tazích, zvláště když protivníci nejsou rovnocenní.
Voljovová sledovala dráhy superrychlých raket vypálených ze Znamení zvěrokruhu. Čtyřicet minut zrychlovaly až na sto gé, dál letěly setrvačností - měly rychlost něco pod jedno procento rychlosti světla. Bylo to působivé, ale přesto se nijak nevymykaly možnostem autonomní obrany Nostalgie nekonečna. Každá mezihvězdná loď musela umět vyhledat a zničit rychle letící objekty jako normální součást antikolizního režimu, proto ani nemusela zesilovat stávající obranu a vyhlásit nejvyšší stupeň pohotovosti.
Byl to obyčejný úkol z počtů. Každá střela zaměstnala určité množství zbraní na trupu, které měla Voljovová k dispozici. Vždycky však existovalo riziko, jakkoli statisticky zanedbatelné, že ve stejný čas a do stejného místa dorazí najednou více střel, než s kolika se vypořádá - vlastně kapitán, který ve skutečnosti obranu řídil.
Jenže to se nemohlo stát. Rozběhla analýzu rozptylu superraket a došla k závěru, že se ji Clavain nesnaží zasáhnout. Možnosti měl, řídil je, dokud zrychlovaly, což stačilo na provedení drobných korekcí podle poslední polohy Nostalgie. Přímý zásah superraketou, i kdyby nesla jen atrapu hlavice, by zničil loď v jediném záblesku. Ale všechny měly takové dráhy, že šance narazit do světlohonce byla mizivá. Proletěly desítky kilometrů daleko, zhruba jedna z dvaceti explodovala nepatrně blíž k Obrodě. Charakteristika uvolněného záření nasvědčovala anihilaci, buď šlo o zbytek paliva, nebo nálož velikosti špendlíku. Ostatních devatenáct hlavic byly efektní atrapy.
Těsná exploze by Nostalgii určitě poškodila, pomyslela si. Všech pět zbraňových kompletů, které už rozmístila, bylo dostatečně masivních, aby se o ně nemusela bát, ale anihilace blízko trupu by vyřadila obranu. Při dalším koordinovaném útoku by zůstala nekrytá. Nemínila tak dlouho čekat, musí preventivně vynaložit část prostředků, aby tomu zabránila. Nepříjemné na tom bylo, že většina superraket, které musela zničit, nepředstavovala skutečnou hrozbu, jednak nenesly výbušné hlavice, jednak ani nekřížily dráhu Nostalgie.
Nešla tak daleko, aby Clavainovi pogratulovat. Použil přímo učebnicový příklad kobercového útoku a zaměstnal její obranu, sice nepravděpodobným ohrožením, nicméně s potenciálně vážnými následky. Nebylo to nijak mazané ani originální, ale za stejných okolností by nejspíš udělala totéž. Jedno mu však musela přiznat: rozhodně ji nezklamal.
Voljovová se rozhodla, že mu dá poslední příležitost, než mu zábavu překazí.
"Clavaine?" zeptala se na stejné frekvenci, kterou použila pro ultimátum. "Clavaine, slyšíte mě?"
Minulo dvacet vteřin, než se ozval jeho hlas: "Slyším, triumvire. Nejspíš nehodláte kapitulovat, že?"
"Dávám vám poslední šanci, Clavaine, než to skončím. Šanci odletět a bojovat jindy a jinde proti mnohem dychtivějšímu soupeři."
Čekala, až k ní doletí odpověď. Prodleva mohla být umělá, ale nejspíš znamenala, že je stále na palubě Znamení zvěrokruhu.

"Čím jsem si zasloužil takovou velkodušnost, triumvire?"
"Nejste špatný člověk, Clavaine. Jenom se… mýlíte. Domníváte se, že potřebujete zbraňové komplety víc než já, ale jste vedle. Nechci je obrátit proti vám. Prozatím se nic vážného nestalo. Odvolejte ozbrojené jednotky, a budeme to považovat za pouhé nedorozumění."
"Patrně se domníváte, že máte navrch, Iljo. Být vámi, nebyl bych si tak jistý."
"Jenže já ty zbraně mám, Clavaine." Zjistila, že se usmívá a současně mračí. "To je pořádná výhoda, nemyslíte?"
"Je mi líto, Iljo, ale jedno ultimátum by mělo stačit každému."
"Jste blázen, Clavaine. Smutné na tom je, že se už nikdy nedozvíte, jak velký."
Neodpověděl.
"Tak co, Iljo?" zeptala se Kuriová.
"Dala jsem tomu parchantovi poslední šanci. Legrace skončila." Zvýšila hlas. "Kapitáne? Slyšíš mě? Chci, abys mi předal plné řízení zbraňového kompletu sedmnáct. Uděláš to?"
Neozvala se odpověď. Ticho se protahovalo. Z napjatého čekání jí brnělo v šíji. Pokud by kapitán nechtěl, aby pět zbraňových kompletů použila, tak se všechny její plány rozpadnou na prach a Clavain už nebude takový blázen, jak jí připadal před minutou.
Potom si všimla drobné změny na ikoně kompletu. Kapitán jí právě předal plné velení Sedmnáctky.
"Děkuju, kapitáne," řekla Voljovová přívětivě. Pak promluvila ke kompletu: "Zdravím tě, Sedmnáctko. Moc ráda s tebou opět spolupracuju."
Strčila ruku do projekce a chytila ikonu prsty. I tentokrát reagovala se zpožděním, odrážela setrvačnou hmotnost tělesa, jak ji registrovaly detektory na trupu Nostalgie. Voljovová pomalu měnila polohu zbraně, otáčela vražednou osu, mířila na vzdálený terč, ve skutečnosti ne zas tak vzdálené Znamení zvěrokruhu. Znala pouze dvacet sekund starou polohu Clavainovy lodě, ale to byl jen drobný nedostatek. Nebylo sice pravděpodobné, že by se náhle pohnul, ale i kdyby ano, zásah byl zaručený. Komplet olízne celou oblast, kde by se mohl vyskytovat, a dřív nebo později ho určitě zasáhne. Až k tomu dojde, snadno se to dozví, protože exploze motorů Spojených ozáří celou soustavu. Pokud tím vyvolá zájem Zmarů, tak ať.
Musí to udělat.
Přesto váhala. Připadalo jí to nesprávné, příliš definitivní, příliš náhlé a - což ji překvapilo - nefér. Měla pocit, že by mu měla dát ještě jednu příležitost, aby mohl vycouvat, udělit mu poslední vážné varování. Ostatně, letěl sem tak dlouho a očividně se domnívá, že má naději komplety získat.
Clavaine… Clavaine… myslela si. Takhle to vůbec nemělo být…
Jenže tak to bylo a nedalo se s tím nic dělat.
Ťukla na ikonu jako děcko, když si hraje s chřestítky.
"Sbohem," zašeptala.
Minul okamžik. Znaky a symboly okolo ikony se proměnily, hlásily významnou změnu stavu zbraňového kompletu.
Pohlédla na zobrazení Znamení zvěrokruhu v reálném čase, v duchu odpočítávala dvacet vteřin, než paprsek Sedmnáctky rozerve Clavainovu loď na kusy, než do ní vyhryzne díru jako propast, pokud rovnou nezasáhne motory Spojených a nevyvolá katastrofální explozi.
Jenže po deseti sekundách se nic nepohnulo. Věděla, že zaměření bylo správné, úder měl být přesný a zničující. Clavain by netušil, že se k němu blíží smrt, že přichází konec.
Vyčkávala dalších deset vteřin, očekávala hořký pocit triumfu, který doprovází zásah.
Stanovený čas uběhl. Bezděky ucukla před zábleskem jako dítě, které čeká na velkolepý ohňostroj.
Dvacet vteřin, dvacet jedna… dvacet pět… třicet. Uplynulo půl minuty. Potom minuta.
Clavainova loď setrvávala v záběru.
Nic se nestalo.

Kapitola třicátá šestá

Opět zazněl jeho hlas. Klidný, zdvořilý, téměř omluvný.
"Vím, oč jste se právě pokusila, Iljo. Ale nemyslíte, že jsem zvážil možnost, že obrátíte zbraně proti mně?"
Vykoktala odpověď: "Co… jste… udělal…?"
Dvacet vteřin se protahovalo do nekonečna.
"Vlastně nic," odpověděl Clavain. "Jen jsem poručil zbrani, aby nevypálila. Je to náš majetek, ne váš. Copak vás vůbec nenapadlo, že jsme si ponechali prostředky jak sami sebe před nimi ochránit?"
"Lžete."
Clavainův hlas zazněl pobaveně, jako by tajně doufal, že Voljovová požádá o další důkaz. "Mohu vám to předvést znovu, chcete-li." Poradil jí, aby pozorovala jeden z kompletů, které vypustila proti Zmarům. "Soustřeďte se na zbraň, která je nejblíž zbytku Rochu, ano? Uvidíte jak zastaví palbu."
***
Potom už to byl docela jiný boj. V průběhu další hodiny se první vlna Clavainových útočných jednotek dostala do bezprostřední blízkosti Nostalgie nekonečna. Hleděl na to z dálky deseti světelných sekund, cítil se natolik odtržený od bitvy, kterou vyvolal, jako pradávný generál, který pozoruje dalekohledem z vrcholku kopce svou armádu, vřava a běsnění jsou tak daleko, že je ani neslyší. "To byl dobrý trik," odvysílala Voljovová.
"Žádný trik. Jen preventivní opatření, které jste měla od začátku předvídat. Obrátit naše zbraně proti nám? To přece nemyslíte vážně, Iljo."

"O jaký signál jde, Clavaine?"
"Kódovaný záblesk neutrin. Nemůžete ho zablokovat ani zrušit, tak se o to nepokoušejte. Nedokážete to."
Přišla s otázkou, kterou nečekal a okamžitě mu připomněla, aby ji ani na chvíli nepodceňoval: "Tak dobře. Máte-li možnost zabránit střelbě, určitě máte rovněž možnost komplety zničit."
Navzdory časové prodlevě věděl, že má pouze vteřinu, aby dal dohromady odpověď. "K čemu by mi to bylo dobré? Vždyť bych zničil právě to, pro co jsem přiletěl."
Voljovová na něj vychrlila o dvacet vteřin později: "To by nebylo nezbytné. Stačilo by pouze pohrozit, že je zničíte. Předpokládám, že destrukce zbraňového kompletu by byla velkolepá podívaná, ať byste toho dosáhl jakkoli. Vlastně nemusím nic předpokládat. Už jsem to viděla a skutečně to byla velkolepá podívaná. Proč mi nepohrozíte, že zničíte komplet, který mám dosud na palubě, abyste zjistil, co to se mnou provede?"
"Neměla byste mi podsouvat takové nápady."
"Proč ne? Protože byste to mohl udělat? Myslím, Clavaine, že nemohl. Myslím, že nemůžete udělat nic jiného, než zabránit jim v palbě."
Už ho dovedla až k pasti. Nezbylo mu nic jiného, než do ní vlézt. "Mohu…"
"Tak to dokažte. Vyšlete destrukční signál kterémukoli kompletu na opačné straně soustavy. Proč nezničíte zrovna ten, který jste už deaktivoval?"
"Nebylo by nesmyslné zničit nenahraditelnou zbraň jen proto, abych vám něco dokázal?"
"To hodně závisí na tom, jestli můžete něco dokázat."
Uvědomil si, že nic nezíská, bude-li ji dál lhát. Povzdechl si, měl pocit, jako by mu z ramen spadla obrovská tíha.
"Nemohu komplety zničit."
"Skvělé…" zabručela. "Při vyjednávání je nejdůležitější upřímnost. Povězte mi, Clavaine, lze vůbec komplety zničit na dálku?"
"Ano," odpověděl. "Existuje kód pro každou zbraň."
"Jenomže?"
"Jenomže já ty kódy neznám. Ale hledám je, zkouším kombinace."
"Takže je můžete nakonec najít?"
Clavain se poškrábal ve vousech. "Teoreticky. Ale na vašem místě bych na to nečekal."
"Přesto je pořád hledáte."
"Chtěl bych je znát. Vy byste nechtěla?"
"Já nemusím. Mám ke každému kompletu připojené vlastní destrukční zařízení, naprosto nezávislé na čemkoli, co jste vy nebo Spojení nainstalovali na základní úrovni."
"Projevila jste velkou prozíravost, Iljo."
"Beru svou práci hodně vážně. Jenže to vy taky."
"To je pravda," řekl.
"Co dál? Pořád vám nehodlám komplety vydat. Ještě mám další zbraně."
Clavain sledoval boj na maximálním zvětšení, záblesky paprsků prozařovaly prostor kolem triumvirovy lodě. Měl už první ztráty. Patnáct Štírových vepřů zabila obrana Nostalgie, když se dostali na vzdálenost třiceti kilometrů od světlohonce. Ostatní útočné čety byly údajně blíž - jedna by mohla dokonce dosáhnout trupu - ale ať bude výsledek jakýkoli, nebyla už naděje, že se střet obejde bez krveprolití.
"Já vím." Clavain ukončil rozhovor.
***
Pověřil Remontoirea velením Znamení zvěrokruhu a vydal se k jednomu z posledních plavidel, která zbyla v hangáru. Civilní jachtu mu daroval H, jakmile se rozsvítily neonové oblouky a nápisy, poznal výhružné znaky hejkalů. Jachta s vosím pasem byla malá a jen lehce vyzbrojená, ale měla poslední funkční supresor, proto si ji schovával pro podobnou příležitost. Kdesi v koutku mysli musel od začátku vědět, že se připojí k bitvě, a jachta ho tam za slabou hodinku dopraví.
Clavain už ve skafandru vcházel do přetlakové komory zakotveného člunu, když ho dohonila Felka.
"Počkej, Clavaine."
Otočil se, přilbu v podpaží. "Felko," řekl překvapeně.
"Neřekl jsi mi, že odlétáš."
"Neměl jsem odvahu."
Přikývla. "Rozmlouvala bych ti to. Ale chápu tě. Zkrátka musíš."
Mlčky přikývl.
"Clavaine…"
"Felko, moc se omlouvám…"
"Na tom nezáleží." Přistoupila blíž. "Tedy, záleží na tom, pochopitelně na tom záleží, ale můžeme si promluvit později. Cestou."
"Cestou kam?" zeptal se nechápavě.
"Do boje. Letím s tebou."
Teprve teď si uvědomil, že Felka v jedné ruce táhne skafandr a ve druhé drží přilbu.
"Proč?"
"Protože jestli zemřeš, chci zemřít taky. Je to tak prosté, Clavaine."
***
Odstartovali ze Znamení zvěrokruhu. Clavain sledoval, jak se loď vzdaluje, a napadlo ho, zda ještě kdy vstoupí na

palubu. "Nebude to příliš pohodlné," varoval Felku, když zapojil nejvyšší tah. Bublina supresoru spolkla čtyři pětiny jachty, nedosahovala však až do pilotní kabiny. Felka i Clavain cítili narůstající drtivý dopad osmi gé, jako by jim na hruď nakládali jedno závaží za druhým.
"Zvládnu to," ujistila ho.
"Ještě není pozdě, můžeš se vrátit."
"Letím s tebou. Musíme si promluvit o hromadě věcí."
Clavain si vyvolal zobrazení bitvy, zhodnotil změny, které nastaly od chvíle, kdy se navlékl do skafandru. Jeho čluny se rojily kolem Nostalgie nekonečna jako vzteklí sršni, s každým okruhem se víc a víc blížily k lodi. Třiadvacet příslušníků Štírovy armády, většinou vepřů, již padlo, přední útočný sled však byl jen pouhé kilometry od nepřítele. Na tak malou vzdálenost se stali pro obranu středního dosahu nesnadnými terči. Bouřňák měl vlastní velkou ikonu, právě přilétal k okraji bojové formace. Voljovová stáhla všechny zbraně pekelné třídy zpět do světlohonci, kromě jediné. Na celkovém pohledu bylo znát, že zbraň Vlků dál zaráží gravitační tesák do těla hvězdy. Clavain zmenšil displeje, až byly právě tak velké, aby se v nich vyznal, pak se otočil k Felce.
"Obávám se, že pohovořit si nebude snadné."
[Tak nemusíme hovořit, jestli nechceš.]
Zaraženě na ni pohlédl, když na něj promluvila jako Spojená, otevřela mezi nimi kanál, vkládala mu do mozku slova a mnohem víc než slova.
Felko…
[To je v pořádku. I když jsem tuto komunikaci nijak často nepoužívala, ještě to neznamená, že nedokážu…]
Nikdy jsem si nemyslel, že bys to nedokázala, jenom… Byli natolik blízko, že si mohli předávat myšlenky jako Spojení, přestože v jachtě nebyla neuronová síť Spojených. Pole generovaná jejich implantáty byla dostatečně silná, aby se mohli propojit bez zesilovačů, pokud se od sebe nevzdálí víc než na několik metrů.
[Máš pravdu. Jindy bych to nedělala. Jenže ty nejsi jen tak někdo.]
Nemusíš, jestli nechceš…
[Clavaine, přijmi jedno varování. Můžeš mi zcela svobodně nahlédnout do hlavy. Nemám žádné bariéry, žádné předěly, žádné blokády. Alespoň ne vůči tobě. Ale nenahlížej příliš hluboko. Nejde o to, že bys mohl uvidět něco soukromého nebo něco, za co bych se styděla… Jde o to…]
Že bych to nemusel snést?
[Někdy to sama nedokážu snést, a to s tím žiju od narození.]
Chápu.
Viděl vnější vrstvy její osobnosti, cítil povrchový ruch myšlenek. Vše bylo průzračné. Nenašel nic, co by nedokázal prozkoumat, žádný smyslový zážitek nebo vzpomínku, které by nemohl rozluštit a otevřít, jako by byly jeho vlastní. Ale pod tišinou povrchových vrstev zahlédl jakoby pod kouřovým sklem shon, skrytou vyjící bouři vjemů. Zběsile a bez oddechu vířily jako soukolí, které se točí, až se z něho kouří, ale nepřestane, dokud se nerozletí na kusy.
Ucukl, lekl se, že by do toho víru mohl spadnout.
[Už chápeš, jak to myslím?]
Vždy jsem se domníval, že s něčím podobným žiješ. Jen jsem si neuměl…
[Ty za to nemůžeš. Nikdo za to nemůže, ani Galiana. Taková prostě jsem.]
V té chvíli pochopil její touhu, možná hlouběji než za celou dobu, co ji znal. Hry, složité hry, které by nasytily to roztočené soukolí, poskytly mu něco, čím by se zaměstnalo, zpomalily jeho horečnou činnost. Když byla dítětem, stačila jí Zeď, ale o tu přišla. Potom už nikdy nic nestačilo. Třeba by se ten stroj postupně přizpůsoboval, jak by rostla, nebo by možná nakonec nestačila ani Zeď. Teď už záleželo pouze na tom, že si dokázala najít náhradu: hry a hlavolamy, bludiště či skládačky, které ten stroj mohl zpracovávat, a dopřát jí tak alespoň zdibec vnitřního klidu.
Už chápu, proč si myslíš, že by ti mohli pomoci Přetvářeči.
[I kdyby mě nedokázali změnit - a vlastně ani nevím, zda bych to chtěla - mohli by mi alespoň poskytnout dostatek látky k přemýšlení. V jejich mořích je zachyceno takové množství myslí vesmířanů, je tam uskladněno tolik struktur. Možná bych dokonce mohla pochopit leccos, co ostatním plavcům uniklo. Možná bych dokonce mohla být užitečná.]
Přece jsem ti slíbil, že udělám, co budu moci. Jenže teď to není právě snadné. Chápeš to, viď?
[Samozřejmě.]
Felko…
Musela si v jeho mysli přečíst, na co se chystá zeptat. [Lhala jsem, Clavaine. Lhala jsem, abych tě zachránila, abych tě dostala zpět.]
To už věděl, Skade mu to prozradila. Ale do této chvíle se nevzdal naděje, že mohla lhát Skade, a Felka je skutečně jeho dcera. V tom případě to byla milosrdná lež. Sám jich mám na kontě spousty.
[Ale pořád to byla lež. Nechtěla jsem, aby tě Skade zabila. Připadalo mi lepší neříct pravdu…]
Musela jsi vědět, že jsem vždy uvažoval nad tím…
[To bylo přirozené. Mezi námi bylo vždycky silné pouto, zachránil jsi mi přece život. A Galiana tě zajala před tím, než jsem se narodila. Snadno mohla získat tvůj genetický materiál…] Její myšlenky se zamlžily. [Clavaine… Mohla bych se tě na něco zeptat?]
Nemám před tebou tajemství, Felko.
[Miloval ses s Galianou, když tě věznila?]
Odpověděl klidně, mysl měl tak jasnou, až ho to překvapilo. Nevím. Myslím, že ano. Pamatuji si to. Jenže co po čtyřech stech letech znamenají vzpomínky? Možná si jen vybavuji jakousi vzpomínku. Doufám, že v tomto případě to tak není. Ale pak, když jsem se stal Spojeným…

[Ano?]
Milovali jsme se. Zpočátku často. Ostatním Spojeným se to nelíbilo - připadalo jim to příliš živočišné, primitivní návrat k původnímu lidství. Galiana s tím nesouhlasila. Byla vždy citlivější, vychutnávala si smyslové požitky. Její nepřátelé nikdy opravdu nepochopili, že upřímně milovala lidstvo víc než oni. Proto vytvořila Spojené. Ne jako něco nadřazeného, ale jako dar, jako příslib toho, čím by lidstvo mohlo být, kdyby si uvědomilo své možnosti. Místo toho ji označili za chladnou redukcionistickou zrůdu. Příšerně se mýlili. Galiana nepovažovala lásku za nějakou prastarou darwinovskou neurochemickou iluzi, kterou je nutno vymýtit z lidské mysli. Spatřovala v ní něco, co se musí přivést k vrcholu stejně, jako je třeba pečovat o semínko, než vyroste. Jenže to nikdy nepochopili. Největší problém spočívá v tom, že se člověk musí stát Spojeným, aby mohl ocenit, co vlastně dokázala.
Clavain se odmlčel, chvíli studoval rozmístění ozbrojených sil kolem triumvirovy lodi. Za poslední minutu přišel o další dva bojovníky, ale invaze plynule pokračovala. Ano, milovali jsme se během mých prvních dnů mezi Spojenými. Ale potom nastala doba, kdy už to nebylo zapotřebí, možná jen jako sentimentální připomínka. Připadalo nám, jako bychom z toho vyrostli - nebylo to špatné, primitivní nebo nudné, jenom to už nebylo zajímavé. Ne snad proto, že bychom se přestali mít rádi nebo že bychom přestali toužit po smyslových požitcích. Prostě jsme jenom měli dostatek mnohem lepších způsobů, jak dosáhnout téže intimity. Jakmile se dotkneš mysli druhého člověka, procházíš se jeho sny, vidíš svět jeho očima a cítíš jeho kůží… Inu… Už jsme neměli potřebu vrátit se ke starému způsobu. A já si vlastně nikdy nepotrpěl na sentimentalitu. Jako bychom vstoupili do světa dospělých, plného jiných potěšení a lákadel. Neměli jsme důvod ohlížet se na to, čeho jsme se vzdali.
Neodpověděla hned. Loď letěla dál. Clavain hleděl na letové údaje a taktické přehledy. Na chvíli, na nesmírnou, propastnou chvíli měl pocit, že řekl příliš mnoho. Ale jakmile Felka promluvila, věděl, že pochopila.
[Myslím, že ti musím povědět o vlcích.]

Kapitola třicátá sedmá

Jakmile se Voljovová rozhodla, pocítila příliv síly, vytáhla si z těla medicínské sondy a odstrčila je stranou jako bezstarostný uličník. Ponechala si pouze brýle, které jí nahrazovaly oslepené oči, a usilovně se snažila nemyslet na odporné stroje, které jí plavaly v mozku. Nebýt toho, cítila by se zdravá a silná. Věděla, že je to jen zdání a že za tento příval energie později zaplatí a pravděpodobně za něj zaplatí životem. Nijak ji to však neděsilo, cítila pouze klidné uspokojení, že může nějak rozumně využít čas, který jí zbývá. Bylo příjemné jenom tak ležet, řídit události na dálku jako nějaký churavý papež, jenže to nebylo nic pro ni. Byla triumvir Ilja Voljovová a musela si zachovat úroveň.
"Iljo," začala Kuriová, když viděla, co Voljovová provádí.
"Kuriová," pronesla hlasem sice stále slabým, ale konečně se v něm objevil alespoň náznak starého zápalu. "Kuriová, udělej pro mě něco, ano? Nikdy mě nepřestávej otravovat pochybnostmi, a hlavně mě nepřestávej zviklávat, kdykoli se k něčemu rozhodnu. Jasné?"
"Jasné… Alespoň myslím."
Voljovová luskla na nejbližšího servula. Přiřítil se k ní, kličkoval mezi mrkajícími monitory. "Kapitáne, poruč servulovi, aby mě dopravil do hangáru, ano? Potěšilo by mě, kdyby tam na mě čekal skafandr a člun."
Kuriová ji přidržela, aby se mohla posadit. "Co máš zase v plánu, Iljo?"
"Chystám se ven. Musím si promluvit - a to nesmírně vážně - s kompletem sedmnáct."
"Nejsi ve stavu…"
Voljovová ji umlčela mávnutím křehké ruky. "Kuriová, možná mám slabé a chatrné tělo, ale dej mi stav beztíže, skafandr a jednu dvě zbraně, a zjistíš, že ještě pořád umím být zatraceně nebezpečná. Jasné?"
"Tys to pořád nevzdala, co?"
Servulus jí pomohl vstát. "Vzdát to, Kuriová? Tohle slovo neznám."
Kuriová přiskočila a podepřela triumvira z druhé strany.
***
Na samém okraji bojové linie, ale přesto ještě v dosahu nebezpečných zbraní, ukončila Antoinette úhybné manévry a zpomalila Bouřňák na jedno gé. Oknem viděla protáhlý trup triumvirova světlohonce, z dálky dvou tisíc kilometrů vypadal jako škrábanec. Převážně byl tak temný, že vlastně žádný světlohonec neviděla, ale jednou dvakrát za minutu ozářil plášť větší záblesk - exploze bojové hlavice, zášleh pohonného agregátu nebo aktivování zbraně - a na okamžik ho spatřila, jako když světlo majáku ozáří rozeklané skalisko, které se vypíná nad hladinu rozbouřeného oceánu. Přesto nepochybovala, kde se světlohonec nachází. Kolem něj se hemžily žhavé jiskry tak jasné, že jí vypalovaly skvrny do sítnice a zanechávaly na hvězdném pozadí růžové oblouky a spirály, které jí připomínaly prskavky, s nimiž si hrála jako dítě, když se na jejím rodném karuselu konaly ohňostroje. Ohnivé krůpěje uvnitř roje znamenaly exploze menší palebné síly, zřídka zahlédla ostrou červenou nebo zelenou čáru zaměřovacího laserového paprsku chycenou v oblacích vzduchu nebo paliva, unikajících z některého člunu. Roztržitě si uvědomila - a proklínala zlozvyk svého mozku soustředit se na bezvýznamné věci ve významných okamžicích - že tenhle detail byl v holodramatech špatně, ve vesmírných operách byly laserové paprsky vždycky neviditelné a tahle zlověstná neviditelnost stupňovala napětí. Ale skutečná kosmická bitva na blízkou vzdálenost byla mnohem zapeklitější, oblaka plynů a trosek se rozptylovala na všemožných místech a odrážela nebo odkláněla paprsky ze zbraní.
Nahloučení člunů, uprostřed těsnější, řídlo na desítky kilometrů. Přestože byla na samém okraji, uvědomovala si, jak lákavý terč musí Bouřňák představovat. Triumvirovu obranu zaměstnávali bližší útočníci, ale Antoinette rozhodně nemohla spoléhat na to, že to tak vydrží pořád.
V interkomu se ozval Xavier: "Antoinette? Štír je připraven ke startu. Můžeš prý otevřít vrata."

"Ještě nejsme dost blízko," odpověděla.
Z reproduktoru zahřměl Štír. Teď už dokázala bez problémů odlišit jeho hlas od dalších vepřů. "Antoinette? Jsme dost blízko. Máme dostatek paliva, abychom tam doletěli. Nemusíš se víc přibližovat, a ohrozit tak Bouřňák."
"Čím blíž vás dopravím, tím větší rezerva paliva vám zůstane. Nebo se pletu?"
"Proti tomu není argument. Svez nás tedy ještě pět set kilometrů. A to už bude opravdu dost blízko, Antoinette."
Zvětšila si obraz bitvy, napojila se na proud lokačních signálů z mnoha kamer, které kroužily kolem triumvirova světlohonce. Data byla setříděna a zpracována do statického záběru, a přes občasné poskočení a výpadky, když se obraz aktualizoval, měla dojem, že se vznáší v kosmu pouhé dva kilometry od lodi. Ticho bylo snad to jediné, v čem se holodramata nemýlila, ale nikdy si neuvědomila, jak děsivé a nesmírně nepříjemné to ticho bude ve skutečné bitvě. Otevíralo nežádoucí prázdnotu, kterou její fantazie zaplňovala nekonečnými výkřiky. Nijak tomu nepomáhaly ani nečekané záblesky světla, které vylouply světlohonec ze tmy, ale nikdy netrvaly dost dlouho, aby dokázala přehlédnout celou loď. Nicméně i to málo, co ze zvrácené lodní struktury zahlédla, jí klidu nepřidalo.
Teď se však objevilo něco nového ve zvrásněném plášti Nostalgie nekonečna se otevřel zlatý obdélník, pouze na chvíli, ale stačilo to, aby ven proklouzl člun. Zážeh motorů osvítil zubatý okraj hřbetního obloukového nosníku, a jak člun zatáčel krátkými zášlehy trysek, černý stín nosníku se plazil po šupinatém plášti, který připomínal ještěrčí kůži.
***
Co mi chceš vyprávět o vlcích, Felko?
[Všechno. Tedy všechno, co jsem se dozvěděla. Všechno, co byl Vlk ochoten prozradit.]
Ale to vůbec nemusí být celý obraz. Nemusí to být ani významná část.
[Já vím. Ale přesto si myslím, že bych ti to měla říct.]
***
Nevedou jednoduše jen válku proti inteligenci, řekla Felka Clavainovi; to je pouze část, detail jejich nesmírného, jakkoli selhávajícího programu kosmického dozoru. Navzdory opačným důkazům se vlci nesnažili vymýtit inteligenci z Galaxie docela. To, oč se snaží, se podobá spíš prořezávání hustých větví, aby se stromy zmladily, než spálení a vymýcení celého sadu; nebo zkrocení ohně na několik pozorně udržovaných plamínků, nikoli úplnému uhašení.
Zamysli se nad tím, pokračovala. Existence vlků řeší jednu kosmickou hádanku: vraždící stroje vysvětlují, proč je lidstvo ve vesmíru prakticky samo, proč to vypadá, že v Galaxii nejsou jiné civilizace. Mohlo to být proto, že lidstvo je jen statistická výjimka v kosmu, který je jinak bez života, že vznik inteligentního života vyrábějícího nástroje je překvapivě vzácný a vesmír musí být mnoho miliard let starý, než vůbec nastane možnost, aby taková civilizace povstala. Toto vysvětlení přetrvávalo až do rozbřesku mezihvězdných letů, kdy lidé začali při průzkumu okolních slunečních soustav nacházet rozvaliny cizích kultur. Vysoce uspořádané dynamické organismy, používající nástroje a techniku, zdaleka nebyly vzácné, naopak, byly zcela běžné. Ale z nějakého důvodu všechny tyto civilizace zanikly. Důkazy naznačují, že k vyhynutí došlo v krátké době - v porovnání s měřítkem evolučních průběhů u různých druhů - možná během několika staletí. Rovněž se zdá, že k zániku civilizací došlo zhruba v době, kdy se začaly pokoušet o rozsáhlou expanzi do mezihvězdného prostoru.
Jinými slovy, zhruba ve stejném období vývoje, v jakém se nyní nachází lidstvo - roztříštěné, rozhádané, ale pořád v podstatě jeden druh.
Proto není nijak překvapivé, že se objevilo něco takového jako vlci - nebo Zmarové, jak je některé oběti nazvaly; jejich existence je vzhledem k povaze předchozích vyhlazení téměř nevyhnutelná: nelítostné roje zabijáckých strojů, které se skrývají mezi hvězdami, eon za eonem trpělivě čekají, až se objeví inteligentní život…
Jenže ani tak by to nedávalo smysl, navázala Felka. Jestli má být inteligence smetena, ať z jakéhokoli důvodu, proč to neudělat přímo u zdroje? Nejprve se musí zrodit život, aby povstala inteligence, a kromě exotických výjimek vzniká život z kombinace běžných chemikálií a příznivých podmínek. Takže pokud je jejich nepřítelem inteligence, proč nezasáhnou do vývojového cyklu mnohem dřív?
Existují tisíce způsobů, jak to lze provést, zvláště pokud stroje Zmarů plánují v časovém horizontu tisíců let. Mohly zasáhnout do procesů formování planet, nepatrně narušit rotující mračna hmoty, která se shlukovala kolem mladých hvězd. Mohly způsobit, že by se žádná planeta nezformovala na správné orbitě, že by neměla vodu, anebo že by vznikly buď velmi husté, nebo naopak velmi řídké planety. Mohly vrhnout planety do mezihvězdného mrazu nebo je svrhnout do žhavých mateřských hvězd.
Stroje mohly planety kontaminovat, nepatrně narušit složení prvků v kůře, oceánu a atmosféře, aby nebyly příhodné pro rozvoj organismů založených na sloučeninách uhlíku. Nebo mohly dohlédnout, aby se planety geologicky nezklidnily natolik, že na nich mohl vzniknout složitý mnohobuněčný život. Mohly do nich bušit kometami, až by se kůra třásla a zmítala pod nekonečným bombardováním, dokud by na celé planetě nenastala trvalá zima.
Nebo si mohly zahrávat s hvězdami, pravidelně spalovat světy plameny mohutných koronálních výronů, nebo je naopak uvrhnout do neúprosného mrazu.
I kdyby se zpozdily, i kdyby organizovaný život povstal a možná nabyl inteligenci a začal ovládat techniku, pořád existují způsoby…
Samozřejmě, existují hromady způsobů.
Jediná odhodlaná civilizace může smést veškerý život v Galaxii zručnou manipulací se superhustými mrtvými hvězdami. Neutronové hvězdy mohou být postrčeny k sobě, aby se navzájem zničily za sterilizujících výtrysků gamapaprsků. Výrony dvojhvězdy mohou být použity jako usměrněná energie - jako plamenomety s dosahem tisíců světelných let… A dokonce i kdyby ani to nebylo proveditelné nebo žádoucí, život mohl být smeten pouhou silou. Jediná civilizace strojů může ovládnout celou Galaxii za méně než milion let a rozdrtit veškerý organický život.
Jenže kvůli tomu tady nejsou, řekla Felka.

[Tak proč tady jsou?] zeptal se Clavain.
Nastane krize, odpověděla. V daleké galaktické budoucnosti, za tři miliardy let. Jenže ve skutečnosti ta budoucnost vůbec není tak daleko.
Třináct otáček galaktické spirály, ne víc. Než Zemi pokryly ledovce, mohl ses procházet po břehu moří a sbírat usazené horniny starší než tři miliardy let.
Třináct otáček Galaxie? Z kosmického pohledu to není nic. Už je to téměř za dveřmi.
[Jaká krize?] zeptal se Clavain.
Srážka, odpověděla Felka.

Kapitola třicátá osmá

Jakmile Bouřňák doletěl o pět set kilometrů blíž k bitvě, nechala Antoinette řídicí pult bez dozoru; během těch tří čtyř minut, než se rozloučí se Štírem a jeho jednotkou, může člun všechny problémy vyřešit sám. Vepři čekali v podpalubí, poklop nákladového jícnu už byl otevřený a první ze tří člunů odstartoval. Zahlédla modrý zážeh výtokových plamenů, když zatočil ke shluku jisker, kde se odehrával hlavní boj. Hned za člunem následovaly dvě trigy. Vzápětí mohutné hydraulické písty, které normálně přesouvaly naložené palety, začaly tlačit k výpusti druhý člun.
Štír už nasedl do své trigy vedle třetího člunu. Protože trigy startovaly z Bouřňáku - nemusely tedy letět celou vzdálenost od Znamení zvěrokruhu - byly mnohem lépe pancéřované a nesly víc zbraní. Ze Štírova brnění až oči přecházely, ornamenty hrály všemi barvami a reflexní pláty se třpytily. Trigu téměř nebylo vidět pod vrstvami pancířů, žebrování, hlavní kulometů a paprskometů. Xavier mu pomáhal s poslední kontrolou systémů. Konečně odpojil kompad od diagnostického portu pod sedadlem trigy, ukázal zvednutý palec a poplácal Štíra po brnění.
"Tak jsi připravený." Antoinette měla ve skafandru zapnutý společný komunikační kanál.
"Zbytečně jsi Bouřňák ohrozila," řekl Štír. "Ale když už jsi to udělala, mám aspoň k dobru ušetřené palivo."
"Vůbec ti to nezávidím, Štíre. Vím, že už jsi ztratil pár svých vojáků."
"Jsou to naši vojáci, Antoinette, ne jenom moji." Rozsvítil na přístrojové desce trigy displeje, ciferníky a cílové koordináty. Manipulační písty zatím postrčily do kosmu druhý člun, zážeh motorů zbarvil Štírův skafandr domodra.
"Poslyš, zkus se na to podívat takhle. Uvědom si, jaká je průměrná délka života vepře v Mulči, a pak ti dnešní události nebudou připadat tak tragické. Většina vojáků mé armády by zemřela už před lety, kdyby se nezúčastnili Clavainovy křížové výpravy. Jak já to vidím, musíme být vděční my Clavainovi, nikoli naopak."
"To ještě neznamená, že musí zemřít zrovna dnes."
"Většina taky nezemře. Clavain nás od začátku varoval, že nějaké ztráty jsou nevyhnutelné, a my jsme s tím smířeni. Vepřům se nikdy nepodařilo v Kaldeře zabrat jediný blok bez padlých. Ale skoro všichni to zvládneme a vrátíme se, dostaneme ty zbraně. Už teď jsme vlastně vyhráli, Antoinette. Jakmile Clavain použil deaktivační kód, válka pro Voljovovou skončila." Štír si rukou v neforemné rukavici spustil přes hledí filtr proti oslnění. "Vlastně už ani nebojujeme v bitvě. Jenom uklízíme."
"Můžu ti přesto popřát hodně štěstí?"
"Můžeš mi u sta hromů popřát co chceš. Je to úplně jedno. Kdyby to nebylo jedno, znamenalo by to, že jsem se dostatečně nepřipravil."
"Tak hodně štěstí, Štíre. Hodně štěstí tobě i celé naší armádě."
Třetí člun už se přesouval na start. Dívala se, jak vyletěl ven a za ním zbylé trigy - i Štírova - pak přikázala Bouřňáku, aby podpalubí uzavřel a vzdálil se od bitvy.
***
Voljovová dostala člun ke kompletu sedmnáct bez pohromy. Přestože všude kolem dál zuřil boj o její loď, Clavain se evidentně snažil, aby cenná kořist nedoznala újmy. Než odstartovala, prostudovala si útočný model jeho trig, člunů i korvet a došla k závěru, že má patnáctiprocentní naději doletět k Sedmnáctce, aniž by na ni vypálili. Jindy by jí takové vyhlídky na úspěch připadaly nepříjemně nízké, ale nyní je ke svému úžasu považovala za příznivé.
Zbraňový komplet sedmnáct byl jediný z pěti, který nestáhla do bezpečí Nostalgie nekonečna. Zaparkovala člun hned vedle Sedmnáctky, aby vyloučila možnost útoku na člun, neboť by hrozilo poškození kompletu. Potom vypustila z kabiny vzduch, protože nechtěla ztrácet vzácný čas zbytečnými ciráty v přetlakové komoře. Skafandr jí pomáhal v pohybu, poskytoval jí falešný pocit síly a vitality. Ale možná jej nemusela přičítat pouze skafandru.
Protáhla se otevřeným poklopem a chvíli se vznášela mezi člunem a mohutným bokem Sedmnáctky. Připadala si příšerně zranitelná, ale podívaná na bitvu ji doslova hypnotizovala. Kamkoli pohlédla, všude se míhaly čluny, tančily záblesky výtokových plamenů a rozpukaly prchavé, ostře modré anihilační a nukleární exploze. V rádiu praskaly poruchy. Scintilační detektor cvrlikal mimo stupnici. Obojí vypnula, dala přednost klidu.
Člun parkoval přímo před průlezem do kompletu sedmnáct. Nemotornými prsty vyťukávala příkazy na velkých tlačítkách náramku na skafandru, ale postupovala pomalu, aby neudělala chybu. Clavain vyslal kompletu povel, aby se vypnul, a tak vlastně ani nečekala, že na její příkazy zareaguje.
Ale plát uzavírající průlez se odsunul, ven se vylilo mdlé zelené světlo.
"Díky," řekla Ilja Voljovová jen tak, sama pro sebe.
Hlavou napřed se vnořila do inspekční šachty. Všechny průvodní jevy boje zmizely jako zlý sen. Za sebou měla jenom otevřený poklop do člunu, kolem sebe viděla v zeleném osvětlení pouze ovládací panely a měřicí přístroje.
Zvolila stejný postup, jakým prošla již jednou, při každém kroku očekávala selhání, ale neměla co ztratit. Generátory strachu zase jely na plný výkon, tentokrát ji však úzkost spíš uklidňovala. Znamenalo to, že všechny důležité systémy jsou pořád aktivní a Clavain komplet jenom ochromil, nikoli zcela vypnul. Sice to předpokládala, ale jistá si nebyla. Co

když Clavain kódu náležitě nerozumí?
Zbraň však pouze dřímala.
A potom to proběhlo stejně jako poprvé: průlez se uzavřel a útroby kompletu se pohnuly. Voljovová ucítila, že se něco blíží, že se k ní valí cosi nevýslovně zlověstného. Dodala si odvahy. Přestože věděla, že má co dělat pouze s řídicí osobností, nepříjemný pocit to nijak nezmenšilo.
Náhle byl přízrak tady. Stál přímo za ní, na samém okraji zorného pole. Také tentokrát byla ochromená a zavalila ji hrůza ještě desetkrát horší.
[Ty si nikdy nedáš pokoj, viď, Iljo?]
Nezapomněla, že komplet umí číst myšlenky. Napadlo mě, že se zaskočím podívat, jak se ti daří, Sedmnáctko. Neruším, že ne?
[Takže o to jde? Pouhá přátelská návštěva?]
No, vlastně jde o trochu víc.
[Myslela jsem si to. Vždycky přijdeš jenom tehdy, když něco potřebuješ.]
Nedá se říct, že se můžeš přetrhnout, abych se tady cítila příjemně.
[Copak, copak, tobě se snad paralýza a plíživý děs nelíbí?]
Ani si nemyslím, že se mi měly líbit.
Komplet odpověděl trochu rozmrzele: [Tak ne.]
Sedmnáctko… Potřebuju si s tebou promluvit, jestli máš čas.
[Zrovna nikam nespěchám. A ty taky ne.]
Ne, jistěže ne. Nezaznamenala jsi jisté potíže? Kód, který ti brání vypálit?
Rozmrzelost, pokud to prve byla rozmrzelost, se posunula k pobouření: [Jak bych je mohla nezaznamenat?]
Jen jsem se chtěla ujistit, nic víc. Pokud jde o ten kód…
[Co je s ním?]
Nejspíš není velká naděje, že bys ho mohla ignorovat, viď?
[Jako že bych si nevšimla deaktivačního kódu?]
Něco v tom smyslu. Máš přece určitý stupeň svobodné vůle, a tak mě napadlo, že by stálo za to si o tom trochu poklábosit, když nic jiného… Samozřejmě neočekávám, že bys něco takového dokázala, to by byl přemrštěný požadavek…
[Přemrštěný, Iljo?]
No, přece máš své hranice. Pokud kód způsobil systémové přerušení na úrovni kořene, jak Clavain tvrdí, patrně s tím nic moc nenaděláš. Nemám pravdu?
[A co Clavain vlastně ví?]
Možná mnohem víc než ty nebo já…
[Nebuď směšná, Iljo.]
Takže by to bylo možné…?
Následovala pauza, než se komplet uráčil odpovědět. Voljovová si už myslela, že se jí to podařilo. Dokonce i děs trochu ustoupil, už to byla jen obyčejná hrůza.
Ale potom jí komplet vyslal do hlavy odpověď: [Vím, oč se snažíš, Iljo. Ale na mě to nefunguje. Přece sis vážně nemyslela, že se nechám tak snadno zmanipulovat. Že jsem tak tvárná. Že jsem tak směšně naivní.]
Vlastně nevím, jaká jsi. Chvilku jsem si myslela, že jsme si docela podobné, Sedmnáctko.
[Ty umíráš, že?]
Voljovovou to překvapilo. Jak to můžeš vědět?
[Vím o tobě mnohem víc než ty o mně, Iljo.]
Ano, umírám. Ale co na tom záleží? Ty jsi jenom stroj, Sedmnáctko. Něco takového vůbec nemůžeš chápat.
[Nepomůžu ti.]
Opravdu ne?
[Nemůžu. Mělas pravdu. Kód zasáhl kořenovou úroveň. Nemůžu s tím nic dělat.]
A co všechny ty tvoje řečičky o svobodné vůli…?
Vtom ochromení pominulo. Strach přetrvával, ale zdaleka nebyl tak silný. Útroby kompletu se opět přesunuly, průlez do vesmíru se otevřel, uviděla břicho člunu.
[Pouhé řečičky.]
Tak já mizím. Sbohem, Sedmnáctko. Mám pocit, že už si spolu nepoklábosíme.
Vrátila se do člunu. Zrovna se protáhla průlezem do pilotní kabiny bez vzduchu, když venku postřehla pohyb. Komplet se začal těžkopádně otáčet jako střelka kompasu, která hledá magnetický pól, z trysek na kleci vyšlehly plameny.
Voljovová pohlédla podél osy zbraně, hledala záměrný bod, objekt v prostoru bojů, na který Sedmnáctka míří. Ale bitevní oblast byla příliš nepřehledná a neměla čas vyvolat na palubním pultu taktický displej.
Komplet se nečekaně zastavil. Připomněl jí ocelovou ručičku obrovských hodin, která právě skočila na celou.
A pak z mohutného chřtánu vyrazil do vesmíru pronikavě jasný proud.
Sedmnáctka vypálila.
***
Stane se to za tři miliardy let, pokračovala. Srazí se dvě galaxie - naše a náš nejbližší spirální soused, galaxie v Andromedě.
V této chvíli jsou galaxie od sebe více než dva miliony světelných let daleko, ale nezadržitelně se přibližují neúprosně směřují k vesmírné katastrofě.

Clavain se zeptal, co se stane, až se galaxie setkají. Vysvětlila mu, že jsou dva možné scénáře, dvě pravděpodobné budoucnosti.
Podle prvního scénáře vlci - Zmarové, nebo přesněji řečeno jejich vzdálení strojoví nástupci - provedou život touto kritickou situací, postarají se, aby ji inteligence přečkala, a pak jí bude umožněno vzkvétat a expandovat bez omezení. Srážce se nelze vyhnout, prohlásila Felka. Dokonce ani celá Mléčná dráha, ani superorganizovaná strojová civilizace nemá dostatek potřebných zdrojů, aby mohla srážce zcela zabránit. Ale umí ji zvládnout, vyvarovat se nejhorších důsledků.
Odehraje se to na mnoha úrovních. Vlci znají několik způsobů, jak přesunout celé sluneční soustavy, takže je mohou nasměrovat mimo nebezpečí. V moderních galaktických dějinách tyto metody nepoužili, ale ověřili je a otestovali v minulosti, během lokálního ohrožení nebo velkoobjemových kultivačně-segregačních programů. Jednoduché zařízení, opásané kolem slunce, zničí jeden dva světy. Vychýlením magnetického pole může být atmosféra hvězdy ždímána a ohýbána, až plazma opustí korónu. Stabilizovaný a usměrněný proud bude fungovat jako obrovitý tryskový motor. Musí se to provést opatrně, jednak aby termojaderná reakce probíhala vyváženě a jednak aby planety nevypadly z oběžných drah, až se hvězda pohne. Trvá to dlouho, ale většinou to není problém; výstraha obvykle předchází přesun soustavy o desítky milionů let.
Existují i jiné postupy: Hvězda může být částečně obalena zrcadlovou skořepinou a tlak záření způsobí změnu hybnosti. Málo vyzkoušené a nepříliš spolehlivé metody manipulace se setrvačností ve velkém měřítku jsou sice nejsnazší, pokud fungují, ale když se něco zvrtlo, docházelo k hrůzostrašným katastrofám, celé soustavy byly zčistajasna vyvrženy z Galaxie bezmála rychlostí světla a odmrštěny do mezigalaktického prostoru bez nejmenší naděje na návrat.
Vlci zjistili, že pomalejší a starší metody většinou bývají lepší než nejmodernější nápady.
Celé obrovské dílo samozřejmě zahrnuje víc než jen přesuny hvězd. I kdyby se obě galaxie o sebe pouze otřely, i kdyby hvězdy do sebe nenarážely přímo, přesto by se za zářivých ohňostrojů srážel mezihvězdný prach a plyn, a rázové vlny by vyvolaly v obřích mračnech překotnou tvorbu nových hvězd. Celá jedna generace superhmotných žhavých hvězd by vznikla a zanikla během kosmického okamžiku v křečovitých explozích supernov. Ačkoli některé hvězdy a planetární soustavy by z toho mohly vyváznout se zdravou kůží, tyhle kataklyzmatické exploze by důkladně sterilizovaly nesmírné oblasti Galaxie. Bylo by to miliónkrát horší, než kdyby se galaxie srazily přímo, ale dalo by se to zvládnout a zabránit nejhorším škodám. Stroje by se pak další miliardu let lopotily nikoli s potlačováním projevů života, ale s tlumením vzniku žhavých hvězd. Pokud by nějaké hvězdné zárodky proklouzly sítí, stroje by je přesunuly na okraj prostoru, aby explozemi neohrozily rozvoj nových civilizací.
Tak obrovské dílo by hned tak neskončilo.
To však je pouze jedna z možných budoucností. Jenže existuje i jiná, vysvětlovala Felka. Budoucnost, v níž inteligentní život tady a teď proklouzne sítí Zmarů. Budoucnost, v níž Zmarové ztratí kontrolu nad Galaxií.
V této, z kosmického hlediska nedaleké budoucnosti dojde k mohutnému rozmachu rozumného života; stane se to během několika příštích milionů let. Galaxie se bude jako jedna velká oáza doslova hemžit rozumným životem. Bude to doba divů a zázraků.
A přesto bude odsouzena k záhubě.
Organický život nikdy nedosáhne takové organizovanosti, aby dokázal srážku sám zvládnout. Mezidruhová spolupráce není v tak velkém měřítku zkrátka možná. Vláda jediného strojového druhu, který potlačí všechny ostatní, je nezbytná, neboť galaktické civilizace by se nikdy nesjednotily, aby zvládly tak impozantní a dlouhodobý program - zmírnit následky srážky. Ne proto, že by nerozpoznaly, že se musí něco podniknout, ale protože každý druh by přišel s vlastní strategií, s vlastním řešením problému. Spory o nejlepší východisko by byly stejně bouřlivé jako sama Soumračná válka.
Příliš mnoho rukou by chtělo držet kosmické kormidlo, řekla Felka.
Došlo by nejen ke srážce, ale i k mnoha válkám s katastrofálními následky. V Mléčné dráze by sice rozumný život neskončil okamžitě jako sfouknutá svíce, několik poblikávajících plamínků by se udrželo ještě pár miliard let, jenže aby vůbec přežil, musel by podstoupit natolik drastická opatření, že by sám sebe degradoval na pouhé stroje. Už nikdy by znovu nepovstaly civilizace alespoň vzdáleně podobné těm před kolizí.
***
Sotva si Voljovová stačila uvědomit, že komplet vypálil, paprsek zase zmizel a Sedmnáctka vypadala přesně tak, jako když k ní přiletěla. Podle jejího odhadu se vymkla Clavainově kontrole na půl sekundy, možná ani to ne.
Zapojila rádio ve skafandru. Okamžitě se ozval hlas Kuriové. "Iljo…? Iljo…? Slyšíš - "
"Jistěže tě slyším, Kuriová. Co tak vyvádíš?"
"Já nic, Iljo. Ale tobě se zase jednou povedlo přesně to, co sis umanula. Komplet zasáhl Znamení zvěrokruhu."
Vychutnávala si ten okamžik a divila se, proč vítězství nechutná tak sladce, jak si představovala. "Přímý zásah?"
"Jo."
"To není možné. Neviděla jsem záblesk exploze motorů Spojených."
"Potvrdila jsem přímý zásah, nikoli destruktivní zásah."
Voljovové se mezitím podařilo vyvolat na pultu zobrazení Znamení zvěrokruhu. Přepnula si je na hledí přilby a fascinovaně zkoumala škody. Paprsek přeřízl Clavainovu loď jako nůž bochník chleba, usekl snad třetinu délky. Příď, špičatá jako jehla, se třpytila obroušenými fazetami ledu zpevněného hyperdiamantovými vlákny, odkláněla se od zbytku trupu až přízračně pomalu, jako by se kácela věž. Řez dosud žhnul jasně rudě a na obou částech přeťatého trupu docházelo k explozím. Tak nádherné a úděsné divadlo už dlouho neviděla. Jenom byla škoda, že to nemohla sledovat na vlastní oči.

Vtom do člunu něco ze strany narazilo. Voljovová odletěla na stěnu, protože neměla čas připoutat se k pilotnímu křeslu. Co se stalo? Zavadila o člun Sedmnáctka, když opět upravovala náměr? Přidržela se a namířila brýle k oknu, ale komplet byl stále ve stejné poloze jako při palbě. Člun znovu poskočil, tentokrát ucítila přes mechanosenzory rukavic pronikavé drhnutí kovu o kov. Vypadalo to, jako by se jiný člun otřel o její.
Došla k tomuto závěru pouhý okamžik před tím, než první postava proplula průlezem, který zůstal otevřený. Vynadala si, že poklop nezavřela, polevila v ostražitosti, protože těžký skafandr jí poskytl falešný pocit bezpečí. Měla víc myslet na nepřátele než na vlastní pohodlí. Nikdy by se takové chyby nedopustila, kdyby byla zdravá, ale usoudila, že jednu dvě chyby si může na závěr partie dovolit. Koneckonců se jí podařil vítězný tah proti Clavainově lodi. Trup se rozevíral, do prostoru se vyplazily smotané prameny mechanických vnitřností.
"Triumvire?" zabzučelo Voljovové v přilbě.
Prohlížela si vetřelcovo brnění, křiklavé ornamenty a blýskavé reflexní pláty. "Skutečně máte to potěšení," řekla.
Postava na ni namířila tlustou hlaveň. Za ní se do kabiny protlačily další dvě postavy ve skafandrech. První si zvedla černou sluneční clonu na přilbě; za tmavým sklem průzoru zahlédla ne zcela lidskou tvář hypervepře.
"Jmenuju se Štír," informoval ji vepř. "Přicházím, abych přijal vaši kapitulaci, triumvire."
Překvapeně mlaskla. "Mou kapitulaci?"
"Ano, triumvire."
"Kdy jste se naposledy díval z okna, Štíre? Vážně si myslím, že byste to měl rychle udělat."
Vetřelci se chvíli radili. Vycítila přesně na vteřinu okamžik, kdy zjistili, co se stalo. Štír poněkud sklonil zbraň, v očích mu problesklo zaváhání.
"Přesto jste naším zajatcem," řekl mnohem méně důrazně než prve.
Voljovová se shovívavě usmála. "No, to jste mě tedy opravdu velmi pobavil. A kde byste rád dokončil formality? Na vaší lodi nebo na mé?"
***
Tak o tohle jde? Takovou mám volbu? I kdybychom vyhráli, i kdybychom vlky porazili, nakonec to nebude k ničemu? To nejlepší, co můžeme z dlouhodobého hlediska udělat pro zachování života, je někam zalézt a zemřít? Máme se vlkům vzdát, nikoli s nimi bojovat?
[To nevím, Clavaine.]
Třeba je to lež. Může to být Vlkova propaganda, kterou ti vložil do mozku. Plané řeči, aby se ospravedlnil. Co když žádný vyšší cíl neexistuje. Třeba skutečně vyhlazují inteligenci pouze proto, že takoví už zkrátka jsou. I kdyby vše, co ti ukázal, byla pravda, ještě to neznamená, že je to správné. Důvod může být oprávněný, Felko, historie je však plná násilí spáchaného ve jménu spravedlností. To mi věř. Nemůžeš omluvit vyvraždění miliard rozumných bytostí jakousi vzdálenou utopickou událostí, ať už je ta druhá možnost jakákoli.
[Jenže teď již přesně víš, jaká je ta druhá možnost. Naprostý zánik.]
Jistě. Alespoň to tvrdí. Ale co když to není tak prosté? Pokud ti řekl pravdu, bude celý následující vývoj Galaxie zkreslený přítomností vlků. Nikdy se nedozvíme, co by se stalo, kdyby se neobjevili, aby život tou krizí provedli. Experiment už byl změněn. A objevilo se několik nových faktorů: vlci slábnou, začínají selhávat. Možná ani neměli být tak brutální - uvážila jsi to, Felko? Možná kdysi byli spíš pastýři než predátoři. Možná právě to bylo jejich první selhání, k němuž došlo tak dávno, že už si je nikdo nepamatuje. Vlci prosazovali pravidla, jak jim bylo uloženo, leč se stále menší moudrostí, se stále slábnoucím soucitem. Co začalo jako mírná kontrola, skončilo xenocidou. Co začalo jako usměrňování, stalo se krutovládou, která sama sebe zachovává a posiluje. Zvaž to, Felko. Mohou mít skutečně vyšší důvody pro své činy, ale přesto to ještě nemusí být správné.
[Vím jen to, co mi Vlk předvedl. Není na mně, abych rozhodovala, Clavaine. Není na mně, abych ti ukázala, co máš dělat. Pouze se domnívám, že bys to měl vědět.]
Já vím. Ty jsi jen posel.
[Jak se tedy zachováš, Clavaine?]
Přemýšlel nad tím, co leží na miskách nemilosrdných vah: vyhlídka na kosmický boj - bitvy zuřící po milénia v celé Galaxii - proti vznešenější vyhlídce vesmírného ticha. Představil si, jak se planety a měsíce točí, aniž by kdokoli počítal dny, aniž by si někdo pamatoval roční období. Myslel na hvězdy, jak svítí a zanikají bez zvídavých pozorovatelů, jak září do pusté temnoty až do konce času, aniž by se mezi současností a věčností objevila jediná vědomá myšlenka, která by porušila mrazivé ticho. Ty vesmírné pláně mohou dál zaplavovat stroje a v jistém smyslu mohou pokračovat ve zpracování a interpretování informací, ale bude to bez poznání, lásky, nenávisti, ztráty, bolesti, zbude pouze důkladná analýza až do posledního záblesku energie v posledním obvodu, takže poslední algoritmus zůstane neukončený.
Jenže uvažoval jen v lidském měřítku. Celé drama se týkalo pouze Místní skupiny galaxií. V nesmírné dálce - nejen desítky, ale stovky milionů světelných let daleko - byly další podobné skupiny deseti či dvaceti galaxií, vázané v temnotě společnou gravitací. Byly příliš daleko, aby se k nim vůbec kdy mohl člověk dostat, ale byly tam. Naprosto tiché - to však neznamenalo, že v nich neexistuje rozumný život. Možná jen poznal cenu mlčení. Velkolepý příběh života v Mléčné dráze, v celé Místní skupině, může být pouze jediným vláknem něčeho obrovského. Možná nakonec vůbec nezáleží na tom, co se v Galaxii stane. Vlci mohou slepě vykonávat instrukce, které dostali v dávné galaktické minulosti, ať rdousit veškerý rozumný život, nebo jej střežit a ochránit před nejvážnější krizí. Ale třeba ani na jednom či druhém ve skutečnosti nezáleží, stejně jako zánik jediného keře na osamělém ostrůvku nemá podstatný vliv na bujné a rozmanité plynutí života na celé planetě.
Anebo na tom právě nesmírně záleží.
Clavain to vše náhle viděl tak jasně, až mu to vzalo dech. Skutečně záleží jen na tom, co se děje tady a teď. Záleží výhradně na přežití. Rozumný život, který se skloní a smíří se zánikem - nezávisle na dalekosáhlých důvodech,

nezávisle na tom, jak vznešená je příčina - to není rozumný život, který by toužil zachovat.
Ani by mu nechtěl sloužit.
Stejně jako u všech těžkých rozhodnutí, která kdy přijal, bylo jádro i tohoto problému až směšně prosté. Buď se vzdá zbraňových kompletů a přijme spoluvinu na zániku lidstva, protože jen tak pomůže zachovat rozumný život, nebo si vezme zbraně pekelné třídy - přinejmenším všechny, které se mu podaří ukořistit - a postaví se proti krutovládě. Možná to bude marné. Možná tím jenom oddálí nevyhnutelné. Ale je-li to nevyhnutelné, co ztratí, když se aspoň pokusí?
[Clavaine…]
Cítil bezbřehý, hluboký klid. Všechno teď bylo jasné. Chystal se Felce říct, že se rozhodl vzít si zbraňové komplety a vzepřít se, a celá budoucnost ať jde k čertu. Nevil Clavain nikdy v životě nekapituloval.
Náhle zaujal jeho pozornost jiný problém. Znamení zvěrokruhu dostalo zásah. Světlohonec se rozlomil.

Kapitola třicátá devátá

"Zdravím vás, Clavaine." Hlas Ilji Voljovová nebyl víc než pouhý slabý chrapot, musel se soustředit, aby jí vůbec rozuměl. "Ráda vás konečně poznávám. Můžete přijít blíž?"
Přistoupil k lůžku, nechtělo se mu věřit, že to je triumvir Voljovová. Zdála se vážně nemocná, ale současně cítil její hluboký klid. Oči měla ukryté za fádními šedými brýlemi, pokud však mohl odhadnout její výraz, vypovídal o tichém uspokojení, o radostné únavě, která přichází po vykonání dlouhého a obtížného úkolu.
"Těší mě, že jsme se setkali, Iljo." Potřásl jí rukou co nejopatrněji. Věděl, že na tom byla už hodně špatně, když se rozhodla odletět do vesmíru, do bitvy. Nechráněná dostala takovou dávku záření, že ji nedokázaly dát do pořádku ani širokospektrální medistroje.
Umírá, a umře spíš dřív než později.
"Jste v podstatě stejný jako váš vyslanec, Clavaine," řekla tichým chrapotem. "Ale současně taky úplně jiný. Vzbuzujete úctu, kterou simulace nevyvolávala. Nebo je to možná jenom tím, že vás teď znám líp jako soupeře. Dřív jsem si vás nevážila."
"Proč nyní?"
"Poskytl jste mi několik podnětů k zamyšlení, a to už něco znamená."
Na ošetřovně bylo devět lidí. Vedle lůžka Voljovové stála Kuriová, kterou Clavain odhadl na jejího zástupce. Clavaina doprovázela Felka, Štír, dva Štírovi vojáci, Antoinette Baxová a Xavier Liu. Clavain zaparkoval jachtu v hangáru Nostalgie nekonečna, jakmile vyhlásil okamžité zastavení palby, a Bouřňák ho zanedlouho následoval.
"Zvážila jste moji nabídku?" zeptal se taktně.
"Vaši nabídku?" řekla se stopou pohrdání.
"Pozměněnou nabídku, z níž jsem vynechal jednostrannou kapitulaci."
"Nejste zrovna v pozici, abyste mohl cokoli nabízet, Clavaine. Když jsem se naposledy dívala ven, měl jste jen půlku lodě."
Světlohonec byl opravdu skoro zničený, ale Remontoire a většina posádky přežili. Motory Spojených jako zázrakem nevybuchly.
"Nemyslel jsem přímo nabídku…, spíš návrh. Vzájemnou dohodu, výhodnou pro obě strany."
"Můžete mi osvěžit paměť, Clavaine?"
Otočil se k Baxové: "Antoinette, představ se, ano?"
Nervózně přistoupila k lůžku; stejná nervozita byla znát i na Clavainovi. "Iljo…"
"Triumvir Voljovová, mladá dámo. Alespoň do té doby, dokud se líp nepoznáme."
"Chtěla jsem říct… Já mám totiž člun… Teda nákladní člun…"
Voljovová se otočila ke Clavainovi. Pochopil, oč jí jde. Věděla, že jí nezbývá mnoho času, a rozhodně ho nemá dost na takové koktání.
"Baxová má velký nákladní člun," začal Clavain rychle. "Parkuje v hangáru vedle mé jachty. Pro průlet atmosférou sice nemá nejlepší aerodynamické vlastnosti, ale zvládne to."
"Kam tenhle úvod vede, Clavaine?"
"Bouřňák má přetlakový nákladový prostor. Může naložit mnoho cestujících, velmi mnoho cestujících. Nenazval bych to sice luxusní dopravou, ale…"
Voljovová kývla na Baxovou, aby přistoupila ještě blíž. "Kolik?"
"Určitě čtyři tisíce. Možná pět. Můj člun si přímo říká o to, abychom ho použili jako archu, triumvire."
Clavain přikývl. "Uvažujte o tom, Iljo. Vím, že probíhá evakuace. Zprvu jsem předpokládal, že je to jen lest, ale už jsem viděl důkazy. Dosud jste však nepřesunuli zrovna velkou část populace planety."
"Děláme, co můžeme," bránila se Kuriová.
Clavain zvedl ruku. "Samozřejmě. Vzhledem k vašim možnostem jste dostali z Obrody tolik lidí, kolik se dalo zvládnout. To však neznamená, že to nepůjde urychlit. Zbraň vlků - stroj Zmarů - se provrtala téměř k jádru Delty Pavonis. Na jiný plán jednoduše nezbývá čas. Bouřňáku stačí padesát přeletů. Možná méně, jak tvrdí Antoinette. Snad jen čtyřicet. Má pravdu - je to archa a je pořádně rychlá."
Voljovová vydala výdech starý jako čas. "Kdyby to jen bylo tak jednoduché."
"Jak to myslíte?"
"Nepřesouváme z Obrody bezduchá břemena. Evakuujeme lidi. Vyděšené, zoufalé lidi." Šedé brýle se pootočily. "Nemám pravdu, Kuriová?"

"Jasně. Na planetě je hotový blázinec. Vláda…"
"Doposud jste na to byly jen vy dvě. Musely jste spolupracovat s vládou. Ale nyní máme armádu a rovněž prostředky, jak prosadit naši vůli. Co říkáš, Štíre?"
"Obsadíme Cuvier," řekl vepř. "Už jsem ho omrkl. Nebude to o nic těžší, než zabrat jeden blok v Kaldeře. Nebo tenhle světlohonec, když už jsme u toho."
"Můj světlohonec jste neobsadil," připomněla mu Voljovová. "Tak laskavě nepřehánějte." Obrátila se na Clavaina, hlas měla podstatně říznější a zkoumavější, než když přišli na ošetřovnu. "Opravdu vážně zvažujete převzetí moci silou?"
"Pokud je to jediná cesta, jak dostat lidi z planety, tak ano, přesně to zvažuji."
Voljovová se na něj lstivě usmála. "Zpíváte jinou písničku, Clavaine. Odkdy je pro vás nejdůležitější evakuace Obrody?"
Pohlédl na Felku. "Uvědomil jsem si, že zbraně pekelné třídy nejsou tak dokonalým řešením, jak jsem se domníval. Stál jsem před volbou, mnohem obtížnější volbou, než by se mi líbilo, a uvědomil jsem si, že jsem se jí vyhýbal, protože byla tak nesnadná."
Voljovová řekla: "Takže ty zbraně už nechcete?"
Clavain se usmál. "To tedy chci. Avšak vy rovněž. Ale domnívám se, že můžeme dospět k dohodě."
"Teď máme spoustu práce, Clavaine. Nemluvím jenom o evakuaci Obrody. Určitě si doopravdy nemyslíte, že dovolím Zmarům, aby pokračovali v díle?"
Zavrtěl hlavou. "Nemyslím. Mám-li říci pravdu, měl jsem již jisté podezření, že jim to nedovolíte."
"Končím, Clavaine. Nečekají mě žádné zářné zítřky. Při správném ošetřování bych mohla přežít ještě pár týdnů, ne víc. Na jiné planetě by pro mě snad mohli něco udělat, pokud někde někdo ještě pořád má techniku z předmorové doby, jenže to bych musela být zmrazená, a mrazáků mám na jeden život až po krk. Proto jsem se rozhodla, že to odpískám."
Zvedla ruku vychrtlou jako ptačí spár a zaťukala na postranici lůžka. "Odkazuju vám tuhle zatracenou nestvůrnou loď. Je vaše i se všemi lidmi, které odvezete z Obrody. Dávám vám ji." Zvýšila hlas, toto úsilí ji muselo stát víc, než si uměl představit. "Slyšíš mě, kapitáne? Teď je to Clavainova loď. Tímto rezignuju na funkci triumvira."
"Kapitáne…?" zkusil Clavain.
Voljovová se usmála. "Brzy ho objevíte, nedělejte si starosti."
"Postarám se o uprchlíky." Clavain cítil pohnutí z toho, co se právě odehrálo. Kývl na Kuriovou. "Máte mé slovo. Slibuji, že vás nezklamu, triumvire."
Voljovová jen unaveně mávla rukou. "Věřím vám. Vypadáte jako člověk, který vždycky dokončí, co začal."
Poškrábal se ve vousech. "Stále jsme však nevyřešili jistou záležitost."
"Komplety? Kdo je získá? S tím se netrapte. Už jsem to promyslela."
Hleděl na nezřetelné obrysy triumvirova těla pod šedou přikrývkou a vyčkával.
"Tady je můj návrh." Hlas jí ševelil jako vánek. "A nehodlám smlouvat." Opět se obrátila k Antoinette. "Vy - jak jste říkala, že se jmenujete?"
"Baxová," vykoktala Antoinette.
"Hm." Znělo to, jako by triumvir v životě neslyšela nic méně zajímavého. "Ten váš člun…, ten váš nákladní člun je opravdu tak velký a rychlý, jak jste se holedbala?"
Pokrčila rameny. "To teda je."
"Takže si ho beru. Až dokončíte evakuaci, nebudete ho potřebovat. Hlavně si dejte záležet, abyste to stihli dřív, než umřu."
Clavain pohlédl na Baxovou, potom zpět na Voljovovou. "Proč chcete Bouřňák, Iljo?"
"Pro slávu," řekla Voljovová přezíravě. "Pro slávu a spásu. Co jiného jste myslel?"
Antoinette Baxová seděla sama v pilotní kabině člunu, který patříval jejímu otci, člunu, který kdysi milovala a pak nenáviděla, člunu, který se stal bezmála částí jejího těla, a věděla, že tam sedí naposledy. Ať to bude lepší nebo horší, od této chvíle už nikdy nic nebude stejné. Nastal čas dokončit, co začalo odletem z karuselu Nová Kodaň, aby splnila směšnou, dětinskou přísahu. Přestože to byl nanejvýš nerozumný slib, zrodil se z laskavosti a lásky, zavedl ji až do centra války a přímo pod obrovská a drtivá kola dějin. Kdyby jí někdo ukázal, kdyby jen naznačil, co se stane a jak se zamotá do Clavainova příběhu - příběhu, který začal celá století před tím, než se narodila, a který ji vyrval z domova, vymrštil světelné roky daleko a desítky let do budoucnosti - potom by možná dostala strach. Možná. Ale možná by tomu strachu hodila rukavici, a ještě odhodlaněji by šla za tím, co si sama slíbila před tolika roky. Antoinette napadlo, že by nejspíš udělala přesně totéž. Paličatý mezek zůstane paličatým mezkem, i kdyby hrom na blesku rajtoval - a pokud to dosud nebylo její osobní motto, byl nejvyšší čas, aby je přijala. Otec by to možná neschválil, ale nepochybně by s ní v koutku duše souhlasil a možná by ji za to i obdivoval.
"Bouřňáku?"
"Ano, Antoinette?"
"Jen si poslouž. Nevadí mi to. Klidně mi říkej slečinko."
"To jsem jen tak hrál." Šelma, přesněji řečeno Lyle Merrick, se odmlčel. "Šlo mi to skvěle, nemyslíš?"
"Táta ti oprávněně důvěřoval. Opravdu ses o mě staral, viď?"
"Tak dobře, jak to šlo. Což nebylo tak dobře, jak jsem doufal. Ale na druhé straně jsi mi to nijak neulehčila. Nejspíš se to dalo čekat, vzhledem k rodovému dědictví.
Tvůj otec nebyl zrovna nejopatrnější a ty jsi prostě úlomek toho starého kvádru."
"Ale zvládli jsme to, Bouřňáku," řekla Antoinette. "Pořád to zvládáme. A to se taky počítá, ne?"
"Samozřejmě."
"Bouřňáku… Lyle…"

"Ano, Antoinette?"
"Víš, co triumvir chce, že?"
Lyle Merrick několik vteřin neodpověděl. Celý život si myslela, že tyhle pauzy jsou pouze uměle vytvořené gama-simulací, ale teď věděla, že jsou opravdové. Merrickova simulace pracovala přibližně stejně rychle jako normální lidské myšlení, takže v těch odmlkách skutečně přemýšlel.
"Ano, Xavier mě informoval."
Antoinette byla ráda, že mu nemusí objasňovat přinejmenším tuto část dohody. "Až skončí evakuace, až dostaneme z planety tolik lidí, kolik zvládneme, chce triumvir použít Bouřňák podle svého uvážení. Tvrdí, že kvůli slávě a spáse. Jenže mně to připadá jako sebevražda, Lyle."
"Došel jsem víceméně ke stejnému závěru, Antoinette." Skličovalo ji, jak klidný byl Merrickův syntetický hlas. "Pokud vím, tak umírá, takže to není sebevražda v pravém slova smyslu…, ale to je jen nepodstatný rozdíl. Domnívám se, že chce napravit svou minulost."
"Ta druhá ženská, Kuriová, tvrdila, že Voljovová není taková potvora, jakou z ní lidi na Obrodě udělali." Antoinette se snažila mluvit stejně vyrovnaně a rozvážně jako Merrick. Chodili kolem horké kaše, kroužili kolem černé propasti, do níž ani jeden z nich nechtěl pohlédnout. "Ale stejně si myslím, že musela v minulosti udělat něco špatného."
"No, to už jsme dva," řekl Merrick. "Antoinette, vím, co tě trápí, ale kvůli mně si nesmíš dělat starosti."
"Voljovová si myslí, že jsi jenom člun, Lyle. A nikdo jí neřekne pravdu, protože nutně potřebujeme její pomoc. Ne že by se něco změnilo, kdyby jí to někdo řekl…" Antoinette se odmlčela, nadávala si, že je tak smutná. "Ty umřeš, že? Nakonec stejně umřeš, jako bys umřel už před roky, kdyby ti táta a Xavier nepomohli."
"Zasloužím si to, Antoinette. Zavinil jsem hroznou katastrofu a unikl jsem spravedlnosti."
"Ale, Lyle…" Oči ji štípaly. Cítila, jak se jí do nich tlačí slzy, hloupé, nerozumné slzy, a sama sebou pohrdala. Měla svůj člun ráda, pak ho nenáviděla - nenáviděla ho kvůli lži, kterou měl na svědomí její otec, kvůli tomu, že ji v té lži tak dlouho nechali žít; a potom se ho zase naučila mít ráda, protože člun a duch Lylea Merricka, který v něm přebýval, byli oba hmatatelným spojením s otcem. A teď, když se s tím vším vyrovnala, nůž se zase začal otáčet v ráně. Brali jí její člun, poslední pouto k otci přetrhla ta potvora Voljovová…
Proč to aspoň někdy není snadné. Vždyť nechtěla nic jiného, než dodržet slib.
"Antoinette?"
"Můžeme tě vyndat," řekla. "Vytáhneme tě z člunu a nahradíme běžnou simulovanou osobností. Voljovová se to přece nemusí dozvědět."
"Ne, Antoinette. Také můj čas se završil. Jestli chce slávu a spásu, tak proč bych svou trošku nemohl dostat i já?"
"Ty už jsi dokázal dost. Nemusíš se obětovat."
"Jenže jsem se rozhodl, že to udělám. To mi přece nemůžeš odepřít."
"Ne." Hlas se jí zlomil. "Ne, to nemůžu. Ani nechci."
"Slíbíš mi něco, Antoinette?"
Protřela si oči, styděla se, že pláče, a současně měla povznesenou náladu. "Co, Lyle?"
"Že na sebe budeš dávat pozor, ale pořádně, ať už se od této chvíle stane co chce."
Přikývla. "Budu. Slibuju."
"Výborně. Než půjdeme každý svou cestou, chci ti ještě něco povědět. Můžu provést evakuaci sám. Vlastně ti zakazuju, aby ses dál vystavovala nebezpečí a setrvávala tady. Rozkazuju ti, všimla sis? Udělal jsem na tebe dojem? To tě nenapadlo, že bych to dokázal, viď?"
"Ne, Bouřňáku. To mě ani ve snu nenapadlo." Navzdory všemu se usmála.
"Takže poslední rozloučení, Antoinette. Bylo mi potěšením ti sloužit. Potěšením a ctí. Nyní laskavě odejdi a najdi si jiný člun - raději ještě větší a lepší - kterému bys mohla velet. Jsem si jistý, že ti to půjde naprosto skvěle."
Vstala z křesla. "Vynasnažím se."
"O tom nepochybuji."
Zamířila ke dveřím, na prahu zaváhala. "Sbohem, Šelmo."
"Sbohem, slečinko."

Kapitola čtyřicátá

Vytáhli ho, celého roztřeseného, z otevřeného spacího pouzdra. Připadal si jako tonoucí vylovený z ledového oceánu. Soustředil se na lidi kolem sebe, a jejich obličeje se zaostřily, ale nikoho zatím nepoznával. Někdo mu přehodil přes shrbená ramena termální přikrývku. Hleděli na něho mlčky, odhadli, že nemá náladu na konverzaci a přeje si zorientovat se sám, bez cizí pomoci.
Clavain seděl několik minut na kraji pouzdra, než sebral dost síly, aby ho nohy unesly, a pak se začal šourat ke stěně. V posledním okamžiku se zapotácel, ale přesto se mu podařilo vypadat důstojně, jako by měl vlastně v úmyslu zachytit se masivního okenního rámu. Podíval se ven. Viděl jen tmu a ve skle svůj slabý odraz. Zdálo se, že nemá oči, pouze důlky plné tmy právě tak černé jako vesmír v pozadí. Náhle měl silný pocit déjà vu, jako by tady už někdy byl a rozjímal nad svou tváří podobnou masce. Uchopil to vlákénko vzpomínky a zatáhl za ně, až se rozmotalo, vzpomínal na diplomatickou misi v předvečer další války, na člun klesající k obklíčenému Marsu, kde se měl zanedlouho setkat se svou starou přítelkyní a současně protivníkem Galianou… A vzpomněl si, že i tenkrát, před čtyřmi sty roky - ačkoli teď už jich bylo zase víc - se cítil příliš starý pro tento svět, příliš starý pro roli, kterou mu vnutili. Kdyby věděl, co všechno ho čeká, buď by se rozchechtal, nebo by zešílel. Připadalo mu, že jeho život je u konce, a přesto byl teprve kousek od začátku, stěží teď dokázal tyto vzpomínky odlišit od svého dětství.

Ohlédl se na lidi, kteří ho probudili, pak se podíval na strop.
"Ztlumit světlo," řekl někdo.
Jeho odraz na skle zmizel. Teď viděl víc než pouhou temnotu. Spatřil shluk hvězd namačkaných v jedné oblasti prostoru. Rudé a modré a zlaté a mrazivě bílé, některé jasnější než ostatní, ale nikde žádná známá souhvězdí. Jenže nakupení hvězd v části prostoru mohlo znamenat pouze jediné - stále letí relativistickou rychlostí.
Otočil se ke skupince lidí. "Došlo k bitvě?"
Bledá tmavovlasá žena odpověděla za všechny: "Ano, Clavaine." Promluvila laskavě, ale ne tak jistě, jak by čekal.
"Ano, je po všem. Střetli jsme se s trojicí lodí Spojených, jednu jsme zničili a dvě poškodili."
"Pouze poškodili?"
"Nevyšlo nám to naprosto přesně podle simulací." Žena strčila Clavainovi pod nos hrnek hnědé tekutiny. Hleděl na její tvář a vlasy. Účes mu připadal povědomý, vyvolával jiskřičky pradávných vzpomínek podobně jako odraz jeho tváře v okně. "Vypij to. Jsou v tom regenerační medistroje z Iljina arzenálu. Udělají ti moc dobře."
Clavain jí vzal hrnek z rukou a přičichl k hustému nápoji. Čekal čaj, ale voněl čokoládou. Upil doušek. "Děkuji. Smím se zeptat, jak se jmenujete?"
"Jistěže," řekla žena. "Jsem Felka. Znáš mě velice dobře."
Zahleděl se na ni a pokrčil rameny. "Zdáte se mi povědomá…"
"Vypij to. Opravdu to nutně potřebuješ."
***
Paměť se mu vracela v blocích, jako když se po výpadku elektřiny znovu zapíná ve městě proud čtvrť po čtvrti a veřejné osvětlení chvíli poblikává, než se naplno rozzáří. Přestože se cítil dobře, následovala další léčba medistroji zaměřenými na specifické oblasti mozkových funkcí, každá dávka přispívala k přesnějšímu vyladění, ale on se pouze šklebil a spolupracoval jen s nechutí. Když to skončilo, nechtěl až do konce života vidět hrnek čokolády.
Po několika hodinách byl uznán za duševně způsobilého. Pořád si na některé věci nevzpomínal zcela přesně, ale ujistili ho, že to je po oživení z mrazáku normální a neznamená to nic neobvyklého. Dali mu lehký monitorovací korzet, přidělili mu vytáhlého bronzového servula, potom mu oznámili, že se může podle vlastního uvážení pohybovat po lodi.
"Neměl bych se zeptat, proč jste mne probudili?"
"K tomu se dostaneme později," řekl Štír, který podle všeho patřil k velení. "Žádný spěch, Clavaine."
"Ale snad je nutné o něčem rozhodnout?" Štír letmo pohlédl na ženu, která se jmenovala Antoinette Baxová. Měla velké oči a pihatý nos, Clavain měl dojem, že na ni má nějaké vzpomínky, ale dosud je neodkryl. Téměř neznatelně přikývla.
"Kvůli výhledu bychom tě neprobouzeli, Clavaine," řekl Štír. "I když zhasneš, nestojí ani za zlámaný pazneht."
***
Jedno místo kdesi v hlubinách obrovské lodě jako by patřilo do jiné části vesmíru. Na pasece šustila tráva, nad korunami stromů modře zářila umělá obloha. Ve vzduchu se míhaly hologramy papoušků, zoborožcovitých a dalších ptáků, přelétali ze stromu na strom jako komety a blýskali jasnými barvami, v dálce šuměl podezřele skutečný vodopád, v modravé tříšti se řítil do tmavého jezírka.
Felka odvedla Clavaina na chladivý, orosený trávník Měla na sobě dlouhé černé šaty, nohy se jí míhaly pod okrajem široké sukně. Nevšímala si zvlhlého lemu, který táhla po zemi. Posadili se proti sobě na ohlazené pařezy až na ptáky měli paseku jen pro sebe.
Clavain se rozhlédl. Cítil se mnohem lépe a vzpomínky už měl celkem pohromadě, ale na tohle místo se nepamatoval.
"To jsi vytvořila ty, Felko?"
"Ne," odpověděla váhavě, "proč se ptáš?"
"Protože mi tak trochu připomíná zarostlou středovou kouli Hlavního hnízda. Měla jsi tam ateliér, ale tady je na rozdíl od něj gravitace."
"Takže si to pamatuješ?"
Poškrábal si strniště na bradě. Zatímco spal, oholili mu vousy. "Po troškách si vzpomínám. Dosud jsem si nevybavil všechno, co se stalo, než jsem usnul."
"A co sis už vybavil?"
"Remontoire odletěl, aby se pokusil o kontakt se Sylvestem. Ty jsi málem odletěla s ním, ale pak ses rozhodla zůstat. Víc nevím. Voljovová je mrtvá?"
Felka přikývla. "Obrodu jsme evakuovali. Dohodl ses s Voljovovou, že si rozdělíte zbývající zbraně pekelné třídy. Naložila Bouřňák zbraněmi, kolik se do něho vešlo, a vyrazila přímo do středu stroje Zmarů."
Clavain našpulil rty a tiše hvízdl. "Dosáhla tím něčeho?"
"Naprosto ne. Ale odešla s velkým třeskem."
Usmál se. "Nic menšího bych od ní ani nečekal. A dál?
"Vzpomínáš si na Kuriovou a Trna? Připojili se k Remontoireově výpravě k Hádu. Vzali si čluny a podařilo se jim nastartovat samoopravovací systémy Znamení zvěrokruhu. Postačí zásobovat světlohonec surovinami, a opraví se sám. Nějakou dobu to potrvá, a tak ten čas chtějí využít, aby se pokusili o kontakt se Sylvestem, jak navrhla Kuriová."
"Stále nevím, jak si vyložit její tvrzení, že v Hádu již byla." Clavain utrhl několik stébel trávy u svých nohou. Rozdrtil je mezi prsty a přičichl k zelené šťávě, která mu potřísnila prsty. "Zdálo se, že triumvir tomu věřila."
"Dříve či později to zjistíme," řekla Felka. "Až se jim podaří navázat kontakt - i kdyby to trvalo sebedéle - odletí ze soustavy Delty Pavonis na Znamení zvěrokruhu a budou sledovat naši trajektorii. A pokud jde o nás, tohle je pořád tvá loď, Clavaine, ale každodenní záležitosti řídí triumvirát Krvák, Cruzová a Štír. Triumviry určilo všelidové hlasování. Kuriová by byla mezi nimi, pochopitelně, kdyby se po evakuaci nerozhodla zůstat s Remontoirem."

"Má paměť mi tvrdí, že se podařilo zachránit sto šedesát tisíc lidí," řekl Clavain. "Liší se to číslo nějak významně od skutečnosti?"
"Ne, v podstatě je to správně. Zní to opravdu obdivuhodně, dokud si neuvědomíš, že se nepodařilo zachránit čtyřicet tisíc…"
"My jsme to pokazili, viď? Kdybychom do toho nezasáhli…"
"Ne, Clavaine," pokárala ho, jako by byl stařec, který se dopustil příšerného faux pas v nóbl společnosti. "Tak o tom nesmíš uvažovat. Poslouchej, bylo to takhle."
Seděli dost blízko, aby mohli myslet jako Spojení. Vložila mu do mozku obrazy, záběry zániku Obrody. Viděl poslední hodiny, když stroj vlků - nyní mu říkali zbraň Zmarů - vyryl šachtu až do středu slunce, zarazil neviditelnou kyretu hluboko do jádra, kde probíhala termonukleární reakce. Ta šachta byla nesmírně úzká, v nejširším místě ne víc než několik kilometrů v průměru, a přestože z hvězdy začala prýštit krev, nebylo to neřízené krveprolití. Z jádra tryskal oblouk žhavého plazmatu, proud pekelného ohně se šířil z hvězdy polovinou rychlosti světla. Řízené impulzy téže gravitační energie, která předtím hvězdu provrtala, ohnuly hrot do povlovné paraboly, až se zabodl do denní strany Obrody. V okamžiku dopadu byl sluneční výron tisíc kilometrů široký. Účinek byl katastrofální a okamžitý. Atmosféra se vypařila v pronikavém záblesku, vodní plochy a polární čepičky následovaly vzápětí. Planetární kůra - bez vody a vzduchu - se začala tavit, hrot do ní vyryl třešňově rudou jizvu. Povrch, spálený do hloubky stovek kilometrů, byl vyvržen do vesmíru v horkých oblacích popela. Rázové vlny se rozlétly po planetě a zničily vše živé i na noční straně - lidi i organismy, které na Obrodu přivezli. Ale i bez rázové vlny by zahynuli, protože noční strana se za několik hodin otočila ke slunci. Pramen vyvěrající z hvězdného jádra ani trochu nevysychal. Kůra Obrody shořela, žhavé kopí se však nepřestalo zarývat do planetárního pláště.
Trvalo tři týdny, než se planeta zmenšila na čoudící řeřavý oharek, který měl čtyři pětiny původní velikosti. Potom se proud přesunul na další planetu, brutální čistka pokračovala. Spotřeba jaderné látky postupně přemění Deltu Pavonis na chladnoucí slupku, až bude odčerpáno tolik látky, že se fúze zastaví. Felka řekla, že podle světelného spektra, které ze soustavy přichází, k tomu zatím nedošlo, ale až k tomu dojde, pravděpodobně to bude dramatická událost.
"Vidíš," řekla Felka, "vlastně jsme měli štěstí, že se nám podařilo zachránit tolik lidí. Nebyla to naše vina, že ostatní zemřeli. Za daných okolností jsme udělali, co bylo správné. Nemá smysl se kvůli tomu obviňovat. Kdybychom se tam neukázali, mohlo se zvrtnout tisíc jiných věcí. Skadeina flotila by určitě neměla o nic větší chuť vyjednávat než ty."
Clavain si vzpomněl na děsivý záblesk zanikajícího světlohonce a rovněž na Galianinu smrt, kterou přivodil svým rozhodnutím zničit Temný stín. Ta vzpomínka pořád bolela.
"Skade zahynula, že? Zabil jsem ji v mezihvězdném prostoru. Ostatní lodě její flotily, když jsme se s nimi srazili, jednaly nezávisle."
"Všechno se dělo nezávisle," řekla Felka vyhýbavě.
Clavain sledoval papouška ara, jak přelétá z koruny na korunu. "Nevadí mi, když se mnou budete konzultovat otázky strategie, ale nechci velitelské postavení. V prvé řadě loď není moje, ať říkala Voljovová cokoli. Jsem příliš starý, abych velel. A mimo to, nač by mě světlohonec vlastně potřeboval? Svého kapitána již má."
Felka se tiše zeptala: "Takže si na kapitána vzpomínáš?"
"Pamatuji si, co řekla Voljovová. Nevzpomínám si však, že bych kdy s kapitánem mluvil osobně. Pořád vše řídí, jak o tom mluvila Ilja?"
Opatrně odpověděla: "Záleží na tom, co si představuješ pod pojmem řídí. Infrastruktura je dosud v pořádku, ale od chvíle, co jsme opustili Deltu Pavonis, se neprojevil jako rozumná bytost."
"Znamená to, že je kapitán mrtev?"
"Ani to ne. Ovládá příliš mnoho lodních funkcí, jak tvrdila Voljovová. Kdykoli se stáhl do katatonického stavu, prý jako by umrtvil celou loď. K tomu nedošlo. Loď se o sebe stále stará, pořád funguje, samoopravovací systémy běží a občas dojde i k modernizaci."
Clavain přikývl. "Takže kapitán pořád automaticky funguje, ale už nevnímá? Jako pacient, kterému zbylo tolik mozkových funkcí, aby mohl dýchat, ale nic víc?"
"Máme podobný názor. Ale jistí si nejsme. Občas se objeví drobné záblesky inteligence - loď něco provede sama od sebe, aniž by ji o to někdo požádal. Jakási vzplanutí aktivity. Jako by tady kapitán stále byl, ale stáhl se mnohem hlouběji než kdy dřív."
"Nebo nám tu možná nechal jen svůj stín," řekl Clavain. "Nemyslící schránu, která opakuje stejné vzory chování."
"Ať je tomu jakkoli, všechno splatil," řekla Felka. "Dopustil se hrozného činu, ale nakonec zachránil sto šedesát tisíc životů."
"Stejně jako Lyle Merrick." Clavain si právě teď poprvé od svého probuzení vzpomněl na tajemství Antoinettina člunu a na nezbytnou oběť, kterou Merrickova alfa přinesla. "Dvojí splátka téhož dluhu? To nám to pěkně začalo." Dloubal si z dlaně třísku, kterou si tam zadřel z okraje pařezu. "Tak co se vlastně stalo, Felko? Proč jste mě probudili, když všichni víte, že by mě to mohlo zabít?"
"Ukážu ti to." Pohlédla směrem k vodopádu.
Clavaina to zarazilo, neboť předpokládal, že jsou sami. Pak uviděl bezprostředně před vodopádem na břehu jezírka postavu. Vířila kolem ní mlha.
Ale přesto ji poznal. "Skade!"
"Clavaine," odpověděla, ale nešla blíž. Hlas zněl dutě, zvuk neodpovídal prostředí. Podrážděně si uvědomil, jak snadno se nechal ošálit, protože ve skutečnosti oslovil simulaci.
"Je to beta," řekl Felce. "Mistr výroby si musel v pracovní paměti uchovat pořádný kus Skade, aby mohli na některé z lodí její flotily poskládat beta-simulaci."

"Ano, je to beta," řekla Felka, "ale nevznikla tak, jak si myslíš. Nemám pravdu, Skade?"
Hlava s hřebínkem, zasazená do brnění, přikývla. "Tato simulace úrovně beta je poslední verze, Clavaine. Můj tělesný originál ti ji odvysílal během střetu s loděmi flotily."
"Promiň," Clavain zavrtěl hlavou, "má paměť není zrovna nejlepší, ale dobře si vzpomínám, že jsem tvůj originál usmrtil. Krátce po tom, co jsem zachránil Felku, jsem Temný stín zničil."
"To si pamatuješ správně. A také se to bezmála přesně tak odehrálo."
"Nemohla jsi to přežít, Skade," řekl umíněně, navzdory důkazu, který viděl na vlastní oči.
"Zachránila jsem svou hlavu, Clavaine. Přijala jsem nutná opatření pro případ, že zničíš Temný stín, jakmile dostaneš Felku, přestože jsem předpokládala, že k tomu nesebereš odvahu, když jsi věděl, že mám na palubě Galianu…" Usmála se, tvářila se bezmála obdivně. "Pořádně jsem se mýlila, viď? Jsi mnohem tvrdší soupeř, než jsem si myslela dokonce i po tom všem, co jsi mi provedl."
"Měla jsi Galianino tělo, nikoli Galianu," řekl Clavain pevně. "Pouze jsem jí poskytl mír, kterého se jí mělo dostat už před lety, když zemřela."
"Tomu doopravdy sám nevěříš, že? Věděl jsi, že není skutečně mrtvá, ale pouze s Vlkem uvízla v patové situaci."
"Což bylo v podstatě totéž jako smrt."
"Jenže pořád trvala naděje, že by Vlk mohl být odstraněn…" Hlas jí změkl. "Také jsi tomu věřil. Stále jsi doufal, že Galianu jednoho dne získáš zpět."
"Udělal jsem nezbytný krok."
"Bylo to tvrdé, Clavaine. Máš můj obdiv. Jsi víc pavoukem než my všichni ostatní."
Vstal z pařezu a zamířil k jezírku, zastavil se několik metrů před Skade. Nebyla hmotná, vznášela v oparu kousek nad zemí. "Udělal jsem, co bylo třeba," řekl jí. "To jsem ostatně dělal vždy. Nejsem však tvrdý. To by znamenalo, že jsem necítil bolest."
"A bolelo to?"
"Nic horšího jsem v životě nespáchal. Zbavil jsem vesmír její lásky."
"Je mi tě líto, Clavaine."
"Jak jsi to přežila, Skade?"
Zvedla ruku a dotkla se zvláštního límce, kde se brnění stýkalo s pokožkou. "Když jsi odletěl s Felkou, odpojila jsem hlavu a v malém pouzdru ji umístila do řízené střely. Moje mozková tkáň byla chráněna podpůrnými medistroji, aby vydržela prudké zpomalení. Vystřelila jsem raketu z Temného stínu dozadu, směrem k lodím flotily. Vůbec sis toho nevšiml, protože tě zajímalo pouze to, zda na tebe zaútočím. Raketa letěla tiše vesmírem, a jakmile se dostala z dosahu tvých detektorů, spustila naváděcí vysílač. Jedna loď se odpojila od flotily, střelu zachytila a předala jiné lodi, na jejíž palubě byl doktor Delmar, nedávno zesnulý." Usmála se a zavřela oči. "Bohužel právě jeho světlohonec jste zničili. Delmar však stačil dokončit klonování mého nového těla. Neurální propojení bylo překvapivě snadné, Clavaine, měl by sis to někdy vyzkoušet."
Bezmála se zakoktal: "Takže… jsi opět celá?"
"Jistě," sykla sarkasticky, jako by jí to bylo trochu líto. "Jistě, jsem opět celá."
"Tak proč se mi tady předvádíš v brnění?"
"Abych ti připomněla, cos ze mě udělal. Pamatuj, Clavaine, stále tam někde jsem. Má loď střet přestála. Poškodili jste ji, ale my tu vaši také. Pořád to nevzdávám. Dostanu zpátky, co jsi nám ukradl."
Otočil se k Felce, která je trpělivě sledovala z pařezu. "Je to pravda? Opravdu Skade přežila?"
"Jistotu nemáme," odpověděla. "Víme pouze to, co nám tvrdí tahle beta. Může lhát, aby nás vyvedla z rovnováhy. Ale v takovém případě by Skade musela být neuvěřitelně předvídavá, aby svoji betu včas vytvořila."
"A co ty dva poškozené světlohonce?"
"To je jeden z důvodů, proč jsme tě probudili. Pořád jsou schopné letu. Máme zaměřeno jejich výtokové záření." A pověděla mu, jak se přesně podle prognózy simulací tři lodě Spojených prořítily kolem Nostalgie nekonečna polovinou rychlosti světla, zbraně připravené, aktivační sekvence naprogramované jako ohňostroj. Spojení vypálili z částicových paprskometů a těžkých relativistických děl. Nostalgie palbu opětovala lehčími verzemi stejných zbraní a také vypustila dva ze zachráněných zbraňových kompletů. Obě strany využívaly lsti a úskoky, v nejkritičtější fázi bitvy posádky zakusily kruté přetížení při úhybných manévrech světlohonců.
Ani jednu stranu nebylo možno prohlásit za vítěze. Jedna loď Spojených byla zničena a dvě poškozeny, ale to Clavain považoval za stejný neúspěch, jako by je nepoškodili vůbec. Dva nepřátelé byli stejně nebezpeční jako tři.
A přesto výsledek mohl být mnohem horší. Nostalgie nekonečna dostala několik zásahů, ne však natolik vážných, aby nedoletěla do další sluneční soustavy. Na palubě nebyl nikdo zraněn a nepřišli o žádný důležitý systém.
"Ale ještě to nemáme v suchu," řekla mu Felka.
Clavain se k ní otočil od Skade. "Proč ne?"
"Světlohonce Spojených otáčejí. Pomalu, ale jistě se obracejí, aby nás mohly pronásledovat."
Clavain se uchechtl. "Jenže taková otočka jim zabere celé světelné roky."
"Nikoli, pokud jim fungují supresory setrvačnosti. Sice jsme jim je poškodili během bitvy, to však neznamená, že je nemohou opravit." Zahleděla se na Skade, simulace však nereagovala. Vypadala jako socha postavená na břehu jezírka, jako poněkud morbidní ozdoba paseky.
"Jestli se dají opravit, tak je opraví," řekl Clavain.
Felka souhlasila. "Triumvirát provedl simulace, jak by se mohla situace za těchto okolností vyvíjet. Podle jedné můžeme stíhacím lodím unikat - alespoň v souladu s dostupnými údaji - tak dlouho, jak bude zapotřebí. Postačí, budeme-li se čím dál víc blížit rychlosti světla. Jenže to mi nepřipadá jako nejlepší řešení."

"Ani mně ne."
"Navíc to není proveditelné. Musíme zastavit a loď opravit, raději dřív než později. To je hlavní důvod, proč jsme tě probudili, Clavaine."
Clavain se vrátil ke svému pařezu. Klouby ho zabolely, když usedal. "Jestli mám rozhodnout, tak musím mít nějaké možnosti. Je tomu tak?"
"Ano."
Trpělivě čekal, naslouchal uklidňujícímu šumění vodopádu. "Nuže?"
Felka tiše promluvila: "Už jsme doletěli hodně daleko. Soustava Obrody je devět světelných let za námi, patnáct světelných let kolem není žádná jiná kolonie. Ale přímo před námi je neobydlená planetární soustava. Dvě klidné hvězdy. Složky dvojhvězdy jsou od sebe daleko, kolem jedné obíhají na stabilních oběžných dráhách planety, stáří přinejmenším tři miliardy let. V ekosféře se nachází planeta s párem malých měsíců. Podle všech známek má spoustu vody a v atmosféře kyslík. Dokonce jsme na spektrogramech nalezli pásy chlorofylu."
Clavain se zeptal: "Terraformovaná planeta?"
"Ne. Nenašli jsme ani stopu, že by se někdy u těchto hvězd objevili lidé. Takže zbývá pouze jediná možnost."
"Přetvářeči."
Očividně ji potěšilo, že to nemusí říkat sama. "Vždy se předpokládalo, že narazíme na další planety Přetvářečů, čím hlouběji do Galaxie poletíme. Nemělo by nás tudíž překvapit, když jsme jednu našli."
"A je přímo před námi?"
"Přímo ne, ale skoro. Můžeme zpomalit a letět tam. Jestli je stejná jako ostatní planety Přetvářečů, bude tam pevnina dost velká, aby se na ni vešlo pár osadníků."
"Kolik je podle tebe pár?"
Felka se usmála. "To zjistíme, až se tam dostaneme, ne?"
***
Clavain vynesl rozhodnutí - ve skutečnosti schválil jedinou možnost, kterou měli - a vrátil se do mrazáku. Lékařů bylo v posádce málo, většinou bez praxe, pouze jim narychlo přesunuli vědomosti do paměti. Přesto jim věřil, když ho varovali, že nepřežije víc než jeden dva procesy oživení.
"Jenže jsem starý," řekl jim. "Pokud zůstanu vzhůru, stejně nepřežiji nadlouho."
"Volit musíte sám," odpověděli, čímž mu příliš nepomohli.
Byl zkrátka stařec. Jeho geny už byly prastaré, a přestože po odletu z Marsu prodělal několik omlazovacích kúr, jenom tím vynuloval hodiny, které však okamžitě začaly znovu tikat. V Hlavním hnízdě by mu mohli poskytnout dalšího půl století falešného mládí, jestliže by si přál… Ale již ani na poslední omlazovací kúru nešel. Po Galianině smutném návratu a její ještě smutnější poloviční smrti už pro to neviděl důvod.
Vlastně ani nevěděl, zda toho nyní lituje. Kdyby dokázali dokulhat k planetě, kde by se dala založit kolonie, k planetě nezasažené tavomorem, měl by ještě naději. Ale proč vlastně? Galianu tak jako tak ztratil. Uvnitř své lebky byl tak jako tak starý a díval se na svět očima unavenýma čtyřmi staletími válek. Dělal, co mohl, jenže citová zátěž ho stála mnoho sil, už neměl energii na další rozhodování. Stačilo mu, že tentokrát nezklamal docela.
A tak se naposledy uložil do spacího mrazáku.
Než ho uspali, schválil odvysílání zprávy směrovým laserovým paprskem do zanikající soustavy Delty Pavonis. Zašifrovaný jednorázový blok byl určen pro Znamení zvěrokruhu. Pokud nebyl světlohonec zcela mimo provoz, signál zachytí a dešifruje. Lodě Spojených ho nespatří, a kdyby Skade zamořila prostor kolem Obrody přijímači, stejně by šifru nikdy nerozluštila.
Vzkaz byl v podstatě prostý. Remontoire, Kuriová, Trn a všichni ostatní, kteří tam zůstali, se měli dozvědět, že Nostalgie zpomaluje, aby na dvacet let zakotvila u planety přetvářečů. Znamení zvěrokruhu mělo dost času za nimi doletět; a rovněž oni měli dost času, aby stihli založit nezávislou kolonii s několika desetitisíci kolonisty a současně zabezpečit loď proti všemožným pohromám, které by ji mohly v budoucnu ohrozit.
S vědomím, že udělal významný krok k tomu, aby dal své záležitosti do pořádku, Clavain klidně usnul.
***
Když procitl, oznámili mu, že se Nostalgie nekonečna přetvarovala, aniž se s někým poradila.
Nikdo nevěděl proč.
Změny nebyly zevnitř patrné, projevily se pouze zvenčí - všimli si jich z inspekčního člunu. Došlo k nim v průběhu zpomalovací fáze, když světlohonec brzdil v neznámé soustavě. Rychlostí půdní eroze se kuželovitá lodní záď zploštila jako podstava šachové figurky. Nemohli tyto transformace ovlivnit a většinou stejně proběhly dřív, než je zaregistrovali. Některé prostory v obrovské lodi navštívil člověk jednou, nanejvýš dvakrát za století, a do této kategorie spadala větší část zádi. Stroje byly nenápadně demontovány nebo přemístěny na vyšší paluby, kam taky nikdo nezavítal, jak by rok dlouhý. Ilja Voljovová by to nejspíš zaznamenala hned - té nic neuniklo - jenomže už s nimi nebyla a nová posádka světlohonec tak podrobně neznala.
Změny nijak neohrozily lidské životy, ani neomezily výkon lodě, přesto zůstaly záhadou a poskytly další důkaz - pokud ho vůbec bylo zapotřebí - že se kapitánova osobnost úplně neztratila a v budoucnu se mohou nadít dalších překvapení. Nebylo pochyb, že kapitán hraje v přetvařování Nostalgie zásadní roli. Otázkou, kterou nedokázali zodpovědět, zůstávalo, zda přetvařování řídil vědomě, nebo to byl pouze iracionální rozmar.
Měli však hromady jiných starostí, a tak to nechali být. Nostalgie nekonečna zaparkovala na nízké oběžné dráze kolem vodního světa a vyslala sondy, aby prozkoumaly atmosféru a širošírý tyrkysový oceán zalévající povrch od pólu k pólu. Smetanově zbarvená oblaka bujně kroužila oblohou. Na planetě nebyly velké pevniny, oceán byl prakticky jednolitý, až na několik okrových skvrn souostroví ledabyle rozhozených po modrozelené kouli. Když do soustavy

přilétali, dostávali stále víc důkazů, že jde o planetu Přetvářečů, takže se jejich předpoklad potvrdil. Pásy živé biomasy, velké jako kontinenty, oválely modravý oceán. Atmosféra se dala dýchat, na ostrovech obsahovala půda a skalní podloží dostatek stopových prvků, aby mohli založit soběstačnou kolonii.
V žádném ohledu to nebylo dokonalé. Ostrovy na planetách Přetvářečů měly nepříjemnou tendenci mizet pod vlnobitím, které vyvolávala obrovitá biomasa, o níž nikdo nevěděl, do jaké míry je vědomá. Ale dvacet let to tady vydrží. A pokud zde budou chtít kolonisté setrvat, vystaví si na oceánu pontonová města.
Volba padla na severní řetěz ostrovů, kde sice bylo chladněji, zato na nich nebyly činné sopky.
"Proč právě zde?" zeptal se Clavain. "Jsou i jiné ostrovy na této zeměpisné šířce a nejsou o nic méně klidné."
"Jenže na tomhle souostroví něco je," řekl Štír. "Zachytili jsme signál."
Clavain se zamračil. "Signál? Ale tady přece nemá nikdo být."
"Jedná se o rádiový signál, velmi slabý," doplnila Felka. "Avšak modulace je zajímavá. Je to kód Spojených."
"My jsme tam dole umístili maják?"
"Kdysi jsme museli. Neexistuje však žádný záznam, že by sem někdy přiletěla loď Spojených, jedině snad…" Odmlčela se, nechtělo se jí říci, co musela.
"Pokračuj."
"Nejspíš to nic neznamená, Clavaine, ale Galiana sem mohla doletět. Není to nemožné a dobře víme, že by prozkoumala každou planetu Přetvářečů, na kterou by narazila. Vůbec netušíme, kde všude se vyskytovala, než její loď napadli vlci. Když se vrátila do Hlavního hnízda, palubní záznamy byly zničené. Jak jinak by se sem dostal maják Spojených?"
"Při tajné operaci. Nevíme o všech akcích Uzavřené rady."
"No, jen jsem si myslela, že bych se o této možnosti měla zmínit."
Přikývl. Pocítil příval naděje a následně vlnu smutku, prohloubeného nerozumným očekáváním. Galiana sem pochopitelně nepřiletěla. Bylo hloupé si takovou myšlenku vůbec připustit. Nicméně na planetě cosi skutečně našli, a protože to vyžadovalo průzkum, bylo jen logické umístit sídliště co nejblíž předmětu jejich zájmu. Naprosto s tím souhlasil.
***
Rychle dopracovali podrobnosti osídlovacího plánu. Za měsíc už na povrchu zbudovali provizorní tábory.
A právě tehdy se to stalo. Pomalu, beze spěchu, jako by to byla ta nejpřirozenější věc ve vesmíru pro plavidlo čtyři kilometry dlouhé, začala Nostalgie nekonečna sestupovat z orbity, po spirále klesla do řídké atmosféry. Zpomalila na balistickou rychlost, aby tření vzduchu neodpařilo vnější vrstvy pláště. Na několika palubách se zvedla panika, neboť loď jednala mimo jakoukoli lidskou kontrolu. Většinou však cestující tiše, odevzdaně vyčkávali, jak to dopadne. Clavain a triumvirát nechápali záměr světlohonce, ale nebylo pravděpodobné, že by se právě teď rozhodl lidem ublížit.
Ukázalo se, že to byl správný předpoklad. Loď se během klesání z orbity začala otáčet, až její osa mířila do středu planety, a tak se ponořila do gravitačního pole. Jinak to ani nebylo možné, protože by se přelomila, kdyby sestupovala šikmo. Bude-li však přistávat svisle, klesat oblaky jako ulomená věž katedrály, namáhání trupu nebude větší než za běžného mezihvězdného letu při jednom gé. Na palubě probíhalo všechno normálně. Pouze slyšeli tlumené hučení motorů, které jindy slyšet nebylo, teď se však přenášelo na trup vzduchem - dunění bylo stále hlasitější, jak se loď blížila k zemi.
Jenže pod nimi žádná zem nebyla. Světlohonec se sice rozhodl přistát blízko zvoleného souostroví, kde stály tábory, klesal však do oceánu.
Proboha, pomyslel si Clavain. Náhle pochopil, proč se záď přetvařovala. Loď - nebo nějaká kapitánova část, která to vše řídila - musela s přistáním počítat už od chvíle, kdy zjistila, k jakému typu planety míří. Zploštila záďový kužel, aby mohla dosednout na mořské dno.
Pod náporem plamenů šlehajících z trysek voda vzkypěla. Světlohonec sestupoval gejzíry páry, které proudily na kilometry vysoko do stratosféry. V místě přistání byl oceán kilometr hluboký, od pobřeží ostrovů pevninský svah prudce klesal do hloubky. Jenže ten kilometr byl jako nic. Když Clavain ucítil, že loď přistála, když dosedla na dno s majestátním basovým zaúpěním, většina trupu stále trčela nad rozbouřenou hladinu.
Na bezejmenném vodním světě, na samém okraji nepravidelné hranice lidského vesmíru, pod dvojicí sluncí - Nostalgie nekonečna přistála.

Epilog

Ještě několik dnů po přistání se z hlubin ozývalo skřípání a dunění, jak se trup přizpůsoboval tlaku oceánu. Servulové se čas od času rozběhli na dolní paluby, aby opravili praskliny, kterými prosakovala slaná voda, aniž by je posádka vyslala. Sem tam se světlohonec zlověstně zakymácel, ale pozvolna se stabilizoval, přestal vypadat, že tam nepatří, a působil jako běžná součást krajiny: špičatá hora ze zvětralé lávy nebo obsidiánu; pradávná skalní věž vyvřelá z moře, s umělými tunely a jeskyněmi. Stříbrošedá mračna nad vrcholkem se pouze zřídkakdy roztrhla a odhalila pastelově modrou oblohu.
Čekali celý týden, než běženci začali opouštět světlohonec. Transatmosférické čluny kolem něj kroužily celé dny jako vyplašení racci, ale nepokusily se přistát, přestože pod vodou zůstala jen část hangárů. Nicméně navázali kontakt se skupinami, které už na planetě Přetvářečů pracovaly. Z nejbližšího ostrova - jen patnáct kilometrů daleko - připluly provizorní bárky a přirazily ke strmému útesu lodního trupu. Výška hladiny umožňovala přístup pouze k malé přetlakové komoře.
Clavain a Felka seděli v první bárce, která se vracela na ostrov. Během plavby vlhkou šedozelenou mlhou mlčeli. Clavainovi byla zima a sklíčeně sledoval, jak černý bok světlohonce mizí v mlze. Oceán byl hustý jako polévka, plný

planktonu - pluli podél okraje velké biomasy Přetvářečů - který se už nalepil na boky bárky nad čárou ponoru. Zelený potah připomínal měděnku, a bárka vypadala, jako by brázdila tento oceán již celá staletí. Napadlo ho, co se stane, jestliže nepřesvědčí Nostalgii nekonečna, aby opět vzlétla. Na přemlouvání mají sice dvacet let, ale pokud se loď rozhodla tady zakořenit, pochyboval, že dokáží její rozhodnutí změnit. Možná zatoužila po odpočinku na místě, kde by se stala památníkem svých zločinů i dobrých skutků.
"Clavaine…" ozvala se Felka.
Otočil se k ní. "Jsem v pořádku."
"Vypadáš unaveně. Potřebujeme tě, Clavaine. Skutečný boj teprve začíná. Nechápeš? Všechno, co se dosud odehrálo, byl teprve začátek. Už máme zbraňové komplety…"
"Pouze hrstku. A Skade je stále chce."
"Po dobrém je nevydáme. Záhy zjistí, že nám je nevezme tak snadno, jak si představuje."
Clavain se znovu ohlédl zpátky, ale světlohonec už nebylo vidět. "Pokud zůstaneme tady, nebudeme mít mnoho možností, jak jí v tom zabránit."
"Ale zbraňové komplety máme. A Remontoire se do té doby vrátí se Znamením zvěrokruhu, o tom jsem přesvědčena. Takový světlohonec se určitě dokáže opravit."
Clavain stiskl rty a přikývl. "Snad máš pravdu."
Chytila ho za ruku, jako by mu ji chtěla zahřát. "Co se stalo, Clavaine? Přivedl jsi nás až tak daleko. Následovali jsme tě. Teď to nemůžeš vzdát."
"Nic nevzdávám, jenom jsem… unavený. Nastal čas, aby boj vedl někdo jiný. Jsem už vojákem příliš dlouho, Felko."
"Tak se staň něčím jiným."
"Tak jsem to zrovna nemyslel." Snažil se promluvit trochu veseleji: "Podívej, nechystám se umřít zítra ani příští týden. Jsem všem povinován tuto osadu založit. Jenom si nemyslím, že je nutné, abych tady byl, až přiletí Remontoire. Jenže kdo ví? Čas má nepříjemný zlozvyk, že mě vždycky překvapí. Bůh ví, že mi to dokazoval dost často."
Dál pokračovali mlčky. Plavba byla neklidná, bárka musela občas obeplout ohromné chaluhovité shluky vláknité biomasy, které se pohybovaly a na přítomnost loďky reagovaly nepříjemně cílevědomě. Clavain konečně zahlédl břeh, krátce poté narazila bárka na mělčinu.
Museli vystoupit a po kolena se brodit na suchou zem. Než Clavain pročvachtal posledními centimetry vody, roztřásl se. Bárka vypadala strašně daleko a Nostalgii nekonečna neviděl vůbec.
Přišla je přivítat Antoinette Baxová, pozorně si vybírala cestu oblastí skalních jezírek, která se leskla jako mozaika šedých zrcátek. Na hřebenu za ní stál první tábor: vesnička nafukovacích stanů ukotvených ke skaliskům.
Clavaina napadlo, jak to tady bude asi vypadat za dvacet let.
Na palubě Nostalgie nekonečna čekalo více než sto šedesát tisíc lidí, příliš mnoho na jeden ostrov. Musí zbudovat řetěz osad - zhruba tak padesát - a několik středisek na větších ostrovech. Jakmile postaví osady, musí začít pracovat na plovoucích městech, kde vytvoří stálá útočiště. Je tady dost práce, aby všichni měli pořád co dělat. Cítil závazek se na tom úsilí podílet, ale neměl pocit, že je zrozený právě pro takové dílo.
Ve skutečnosti měl pocit, že to, proč se narodil, již vykonal.
"Antoinette," oslovil dívku, protože Felka by ji bez nápovědy nepoznala, "jak se to na souši vyvíjí?"
"Místy to už docela vře, Clavaine."
Hleděl na zem, bál se, aby nezakopl. "Povídej."
"Hromada lidí není kdovíjak nadšená, že zůstanou trčet zrovna tady. Přidali se k Trnovi, protože se chtěli vrátit na Žlutozem. A najednou na dvacet roků uvízli na neobydlené, promáčené kouli, což zrovna neodpovídá jejich představám."
Clavain trpělivě přikývl. Chytil se Felky, při chůzi se o ni opíral. "Vysvětlila jsi jim, že kdyby neletěli s námi, dávno by už zahynuli?"
"Jasně že vysvětlila, jenže víš, jak to chodí. Některým lidem nikdy nevyhovíš." Pokrčila rameny. "No, jen jsem tě chtěla potěšit pro případ, že by ses bál, že teď už všechno půjde hladce."
"Takové obavy jsem skutečně neměl. Ukáže nám někdo ostrov?"
Felka mu pomohla na rovnější půdu. "Antoinette, je nám zima a jsme provlhlí. Můžeme se někde usušit a zahřát?"
"Jasně, pojďte za mnou. Uvařila jsem vám čaj."
"Čaj?" zeptala se Felka podezřívavě.
"Vlastně odvar z mořských řas. Místní specialita. Ale nebojte se, zatím se nikdo neotrávil a na tu pachuť si časem zvyknete."
"Tak bychom s tím nejspíš měli začít hned," řekl Clavain.
Následovali Antoinette k hloučku stanů. Kolem stavěli lidé další stany a připojovali elektrické kabely, které se jako hadi kroutily od generátorů ve tvaru želvích krunýřů. Zavedla je do jednoho oddílu a uzavřela za nimi vchod. Uvnitř bylo sucho a teplo, ale Clavain se cítil o to provlhlejší a prokřehlejší.
Dvacet let na takové planetě, pomyslel si. Budou mít co dělat, aby se vůbec udrželi naživu. Ale co je to za život, zápasit o holou existenci? Může se ukázat, že Přetvářeči jsou úžasně zajímaví, prostoupení věčnými kosmickými tajemstvími, anebo se může ukázat, že vůbec nejsou ochotni s lidmi komunikovat. Přestože se na jiných planetách podařilo vytvořit jakýsi vztah mezi lidmi a Přetvářeči, mnohdy zabralo desítky let podrobného zkoumání, než se podařilo najít k vesmířanům klíč. Do té doby se projevovali jako netečné shluky zooplanktonu, uchovávali projevy inteligence, aniž by dali najevo tu svou. Co když se ukáže, že narazili na první skupinu Přetvářečů, která vůbec nemá zájem o lidské neurální vzory? Bylo by to tady velmi osamělé a bezútěšné, kdyby lidem zůstalo upřeno právě to nejdůležitější, co by mohlo učinit zdejší pobyt snesitelný. Náhle mu připadalo mnohem přitažlivější připojit se k Remontoireovi, Kuriové a Trnovi a

ponořit se do nejasné struktury živoucí neutronové hvězdy.
Nu, za dvacet let zjistí, co bylo doopravdy lepší.
Antoinette mu podala hrnek zeleného čaje. "Napij se, Clavaine."
Upil, pokrčil nos nad nepříjemně štiplavým odérem, který z nápoje stoupal. "Víš určitě, že to není odvar z Přetvařeče?"
"Felka tvrdí, že ne. Já osobně jí věřím. Jak jsem slyšela, touží se s tím chytrým špenátem setkat už strašně dlouho, tak by snad o těch parchantech měla něco vědět."
Clavain se znovu napil. "Ano, to je pravda, že?"
Ale Felka odešla. Ještě před okamžikem seděla ve stanu, ale nyní byla pryč.
"Proč o ně tolik stojí?" zeptala se Antoinette.
"Protože doufá, že by jí mohli pomoci," odpověděl Clavain. "Kdysi, když žila na Marsu, stala se jádrem velkého celku - rozsáhlého aktivního soukolí, které udržovala v chodu silou vůle a mysli. To byl smysl jejího života. Potom jí lidé - přesněji moji lidé - ten stroj vzali. Tehdy bezmála zemřela, pokud vlastně vůbec žila. Ale přežila to. Dokonce se dokázala vzepnout k něčemu, co alespoň připomínalo normální život. Ale stejně vše, co následovalo, všechno, co od té doby dělala, byl jen pokus najít něco jiného, co by mohla využít a co by mohlo využít ji, něco natolik složitého, aby nedokázala poznat všechna tajemství v jediném intuitivním záblesku, a co by smysluplně dovedlo využít rovněž její schopnosti."
"Přetvářeče."
Držel hrnek čaje - vlastně není tak špatný, pomyslel si - a řekl: "Ano, Přetvářeče. Jenom doufám, že najde, co hledá."
Antoinette sáhla pod stůl a vytáhla zkorodovaný kovový válec, pokrytý pěnou zvápenatělých mikroorganismů.
"Tohle je ten radiomaják. Včera ho vylovili z moře půldruhého kilometru odtud. Musela ho spláchnout velká vlna."
Sklonil se a prohlížel si pomačkaný a poďobaný válec. Vypadal jako stará pocínovaná plechovka, na kterou někdo šlápl. "Může to být Spojených, ale nejsem si jistý. Žádné označení nevidím."
"Copak nevysílal kód Spojených?"
"Ano, je to jednoduchý transponder pro použití uvnitř soustavy. Nebyl určen k vysílání na vzdálenost větší než několik set milionů kilometrů. To však ještě neznamená, že ho sem umístili Spojení. Mohli nám ho ukrást třeba Ultrové. Dozvíme se víc, až ho rozmontujeme, ale musí se to provést velmi opatrně." Zaťukal klouby na drsný plech. "Uvnitř je antihmota, jinak by stále nevysílal. Ne mnoho, ale dost na to, aby tento ostrov potopila."
"V tom případě se v tom vrtej raději ty než já."
"Clavaine…"
Ohlédl se. Felka se vrátila. Vypadala promáčenější než na bárce, kterou sem připluli. Prameny vlasů měla přilepené k tváři, tmavé šaty jí lnuly k tělu. Clavain si říkal, že by se měla třást a být bledá, ale byla celá zrůžovělá a zářila nadšením.
"Clavaine," opakovala.
Odložil hrnek. "Co se stalo?"
"Musíš jít se mnou ven a na něco se podívat."
Vyšli ze stanu. Clavain se zahřál právě natolik, aby ho překvapil studený poryv, ale Felčino nadšení ho přimělo chlad ignorovat, jako se již dávno naučil selektivně potlačovat bolest či nepohodlí v zápalu bitvy. Pro tuto chvíli na tom nezáleželo, vypořádá se s tím později nebo vůbec ne, stejně jako s většinou věcí v životě.
Felka hleděla na oceán.
"Co se stalo?" zeptal se znovu.
"Podívej! Vidíš to?" Ukazovala rukou na oceán. "Dívej se. Dívej se pozorně tam, kde mlha řídne."
"Nevím, co mám -"
"Teď!"
A pak to zahlédl, i když jen nakrátko. Vítr změnil směr, rozfoukal mlhu, a na chvíli viděli do dálky. Spatřil mozaiku skalních jezírek, na břehu bárku, kterou sem připluli, a ještě dál břidlicově šedou hladinu, stále bledší, jak po ní oko klouzalo k horizontu, až se spojovala s bezbarvou, světlounce šedou oblohou. A právě tam na okamžik zahlédl vzpřímenou věž Nostalgie nekonečna jako o něco tmavší prst, který se zvedá jen kousek před samotnou linkou obzoru.
"To je přece světlohonec," řekl Clavain mírně, nechtěl Felku zklamat.
"Ano, je to světlohonec. Ale je to mnohem víc než jen to. Je to mnohem, mnohem víc."
Začínala mu dělat starosti. "Vážně?"
"Určitě! Přesně tohle jsem už viděla."
"Kdy?"
"Dlouho před tím, než jsme sem přiletěli." Otočila se k němu, odhrnula si vlasy z čela a zamrkala, když ji v očích zaštípala slaná voda. "Ukázal mi to Vlk, Clavaine. Přesně tohle jsem viděla, když nás Skade propojila. Tehdy jsem netušila, jak si to vyložit, ale teď už chápu. Vlastně to vůbec nebyl Vlk. To ke mně pronikla Galiana, ačkoli se Vlk domníval, že ji plně ovládá."
Clavain věděl, co se odehrálo na palubě Temného stínu, když Skade držela Felku jako zajatce. Felka mu vyprávěla o experimentech a okamžicích, kdy zahlédla Vlkovu mysl. O této vizi se však dosud nezmínila.
"Určitě je to jen náhoda," řekl Clavain. "I kdybys zachytila vzkaz od Galiany, jak mohla vědět, co se tady stane?"
"To nevím, ale nějak se to dozvědět musela. Informace se dostaly do minulosti, jinak by se nic z toho nestalo. Víme jen tolik, že naše vzpomínky na toto místo - ať tvé či mé - se nějakým způsobem dostanou do minulosti. A co víc, dostanou se ke Galianě." Felka se sklonila a dotkla se skály, na které stála. "Tohle je rozhodující moment, Clavaine. Nenarazili jsme na tuto planetu náhodou. Přivedla nás sem Galiana, protože věděla, že je důležité, abychom ji našli."
Clavain pomyslel na maják, který mu před chvílí ukázala Antoinette. "Ale pokud tady byla-"
Felka dokonala myšlenku: "Určitě se pokusila komunikovat s Přetvářeči. Určitě si tady zaplavala. Třeba se jí nepovedlo

navázat kontakt, ale předpokládejme, že ano, takže co z toho plyne?"
Mlha se zavřela, věž trčící z oceánu už neviděli.
"Zaznamenali její neurální vzory," řekl Clavain jakoby ze sna. "Oceán zapsal její podstatu, osobnost, paměť. Všechno, čím byla. Když odletěla, zanechala zde, přímo v tomto oceánu, svou kopii, kterou lze vtisknout do jiného rozumného tvora, do jiné mysli."
Felka energicky přikyvovala. "Protože přesně to Přetvářecí dělají. Uchovají každého, kdo si zaplave v jejich oceánu."
Clavain se rozhlédl, doufal, že opět spatří světlohonec. "To by znamenalo, že je stále zde."
"A že se s ní můžeme setkat, když si zaplaveme. Právě tohle chtěla, Clavaine. To je ten vzkaz, který propašovala Vlkovi pod nosem."
Oči ho rovněž začaly pálit. "Chytrá, ta naše Galiana. Ale co když se mýlíme?"
"To zjistíme. Třeba ne hned napoprvé, ale zjistíme to. Stačí si jenom zaplavat a otevřít mysl. Jestli je v oceánu, v kolektivní paměti Přetvářečů, tak ji k nám přivedou."
"Jestli se však mýlíme, myslím, že už bych to neunesl, Felko."
Uchopila ho za ruku a stiskla ji. "Jenže my se nemýlíme, Clavaine. Nemýlíme se."
Doufal, že má pravdu. Sevřela mu ruku ještě pevněji a pomalu vykročili k oceánu.

TRIFID

Alastair Reynolds
Archa
kniha druhá

Vydalo nakladatelství TRITON s.r.o. v Praze roku 2005
jako svou 746. publikaci, v edici TRIFID svazek 89.
Vydání 1.
Z anglického originálu Redemption Ark
přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.
Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Autorský medailon Martin Šust.
Vytiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-622-8
www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 219,- Kč
(členové SFK TRIFID 159,- Kč)